BESTSELLER-URILE ULTIMULUI DECENIU

Barbara Taylor Bradford

Să fii cel mai bun

Să fii cel mai bun

continuarea romanelor

Prețul succesului

și

Păstrează visul

EDITURA ORIZONTURI

BARBARA TAYLOR BRADFORD

SĂ FII CEL MAI BUN

EDITURA ORIZONTURI
București
1993

Copyright © by BARBARA TAYLOR BRADFORD
Toate drepturile asupra acestui tiflu,
pentru România sint rezervate
Editurii ORIZONTURI.

EMMA HARTE
1889 - 1970

Paula se apropie de mormîntul bunicii, se aplecă, puse florile pe el, după care se ridică şi rămase nemişcată, cu mîna pe piatra de la căpătîiul mormîntului, privind ţintă spre dealurile din depărtare. În ochi îi stăruia o expresie meditativă şi, pentru cîteva clipe, se lăsă furată de vîrtejul propriilor gînduri.

Trebuie să fac ceva, bunico, ceva drastic ce ţie nu ţi-ar plăcea. Dar sunt sigură că mi-ai înţelege motivul... că vreau să creez ceva al meu. Dacă ai fi în locul meu, ai face exact acelaşi lucru. Ştiu eu că da. Şi va ieşi bine. Trebuie. Nu încape nici o îndoială.

Bătaia ceasului de la biserică rupse tăcerea ca un tunet şi o făcu pe Paula să tresară, smulgînd-o din reverie.

Paula îşi trase umerii înapoi şi se îndreptă grăbită spre maşină, păşind hotărît, cu o expresie de fermitate renăscută. Avea atît de multe lucruri dinaintea ei, atîtea năzuinţe, erau atît de multe de realizat.

Se urcă în maşină şi se instală confortabil pentru lungul drum care o aştepta, apoi întoarse cheia în contact, îndreptîndu-se spre autostradă. Paula înainta cu viteză din ce în ce mai mare, în uruitul motorului, ţinînd piciorul

bine apăsat pe pedala de accelerație și privind fix la drum. Avea foarte clar în minte imaginea lunilor viitoare și știa, cu o certitudine ce îi venea din adîncul sufletului, că avea dreptate în tot ceea ce intenționa să facă.

Mări viteza. Zbura înainte pe autostradă în al său Aston Martin, de parcă mașina ar fi avut aripi și ar fi plutit prin aer. Îi plăcea să simtă în mîini mașinăria aceasta splendidă, îi plăcea senzația de control pe care o trăia... control asupra mașinii, asupra ei însăși, asupra viitorului. Își făcuse planul. *Planul ei capital.* Avea de gînd să-l execute cît mai repede posibil. Exclus să se întîmple ceva rău...

PROLOG

Ca să fii în echipa mea, trebuie să fii cel mai bun.
Şi ca să fii cel mai bun, trebuie să ai personalitate.

Emma Harte, în "*Preţul succesului*".

Paula plecă de la Pennistone Royal exact înainte de revărsatul zorilor.

Era încă întuneric cînd ieşi binişor cu maşina pe poarta înaltă de fier şi vră la stînga, îndreptîndu-se spre coline. Dar, cînd ajunse sus, pe drumul care tăia printre lanţul de dealuri Pennine, cerul începea deja să se preschimbe. În locul masei înceţoşate de griuri antracit se iveau tonuri de ametist şi de roz, precum şi nuanţe de verde palid şi rece, iar departe, în zare, primele raze ale soarelui sclipeau ca nişte firicele de argint în contrast cu conturul înnegurat al colinelor. Ora era stranie, nici zi, nici noapte, iar colinele întinse şi tăcute păreau mai pustii şi mai solitare decît oricînd. Şi apoi, pe neaşteptate, izbucni o strălucire fulgerătoare, iar lumina cristalină, caracteristică pentru nordul Angliei, inundă întreg cerul; în sfîrşit se făcu ziuă.

Paula lăsă jos geamul maşinii şi inspiră adînc, apoi se rezemă de spătarul scaunului şi se relaxă, conducînd cu viteză constantă. Înăuntru adia un aer răcoros, dar, de fapt, aici sus, pe "culmi", era întotdeauna răcoare, indiferent de anotimp, locul nefiind deloc indicat pentru a aprecia vremea. Ştiind că avea să fie tot o zi toridă, se felicita în gînd pentru ideea de a porni devreme spre Fairley.

Era sfîrşitul lui august, cînd în Yorkshire înfloreşte întotdeauna iarba-neagră, iar colinele sălbatice şi

neumblate arată splendid. Sinistre şi înfricoşătoare aproape tot anul, în această dimineaţă erau ameţitor de frumoase, ca o mare de violet şi fucsină, unduită sub bătaia vîntului, aşternută pînă departe, cît vedeai cu ochii. Dintr-un imbold irezistibil, Paula opri maşina şi coborî, uitîndu-se în jurul ei şi desfătîndu-şi privirea. Priveliştea era impresionantă... uluitoare. Se simţea gîtuită de emoţie. Colinele bunicii, murmură ea, gîndindu-se la Emma Harte. Le iubesc la fel de mult ca ea... la fel de mult cum au ajuns să le iubească şi fetele mele, Tessa şi Linnet.

Paula rămase cîteva clipe lîngă maşină, savurînd spectacolul, privind şi ascultînd. Auzea trilul ascuţit al ciocîrliilor, care se ridicau în zbor, sus, pînă la nori, şi undeva mai departe susurul apei unui pîrîiaş, rostogolindu-se pe stîncile colţuroase, iar în aerul proaspăt şi străveziu se amestecau miresmele de iarbă-neagră, afini, flori de cîmp şi ferigă. Închise puţin ochii, aducîndu-şi aminte de atîtea, după care ridică repede capul şi privi în sus. Cerul era aidoma unei cupe răsturnate, din porţelan albastru, plin cu nori albi, ca nişte ghemotoace, şi scăldat în lumina strălucitoare a soarelui. Începutul unei zile minunate, se gîndi ea, zîmbind. Nicăieri nu-i ca pe coline cînd e vreme frumoasă, nicăieri pe lumea asta. Nu mai fusese de mult aici, sus. De prea mult timp, într-adevăr. Rădăcinile mele sunt aici, aşa cum erau şi ale bunicii, se gîndi ea, zăbovind încă o clipă, copleşită cu totul de amintirile care o purtau înapoi...

Brusc, Paula se întoarse, se sui în maşina Aston Martin DB 2-4 şi porni, rulînd vreme de vreo oră pe drumul şerpuit dintre coline, pînă ce ajunse în cele din urmă la panta care cobora spre valea de dedesubt şi spre

Fairley. Fiind atît de devreme, satul era încă adormit. Pe străzi, nici ţipenie de om. Paula ajunse în faţa bisericii vechi din piatră cenuşie, cu turn normand ascuţit şi cu vitralii la ferestre, apoi coborî, ocoli maşina pînă la cealaltă portieră din faţă, pe care o deschise, scoase vasul cu flori de vară pe care îl pusese într-o cutie de carton, pe podea, lîngă scaun, şi închise portiera cu genunchiul.

Ţinea vasul cu amîndouă mîinile şi deschise poarta care dădea în cimitirul de lîngă biserică, împingînd-o.

Paşii o purtară pe aleea cu dale de piatră, în colţul îndepărtat, retras, împădurit şi perfect liniştit. Aici, lîngă zidul vechi de piatră, îmbrăcat în muşchi, la umbra unui ulm bătrîn şi noduros, erau grupate mai multe morminte. Rămase o clipă în picioare, privind fix o anume piatră de mormînt.

Pe marmura verde închis era gravat numele "Emma Harte", iar dedesubt - anii "1889 - 1970".

Au trecut unsprezece ani, se gîndi Paula. Azi se împlinesc unsprezece ani de cînd a murit. Ce s-a întîmplat cu timpul ? A zburat pe lîngă mine atît de repede... am impresia că ieri, parcă, trăia şi îşi conducea energic afacerile, aducîndu-ne pe toţi la ordine, aşa cum numai ea ştia s-o facă.

Apropiindu-se de mormîntul bunicii, Paula se aplecă, puse florile pe el, după care se ridică şi rămase nemişcată, cu mîna pe piatra de la căpătîiul mormîntului, privind ţintă spre dealurile din depărtare. În ochi îi stăruia o expresie meditativă şi, pentru cîteva clipe, se lăsă furată de vîrtejul propriilor gînduri.

Trebuie să fac ceva, bunico, ceva drastic ce ţie nu ţi-ar plăcea. Dar sunt sigură că mi-ai înţelege motivul... că vreau să creez ceva al meu. Dacă ai fi în locul meu, ai face exact

același lucru. Știu eu că da. Și va ieși bine. Trebuie. Nu încape nici o îndoială.

Bătaia ceasului de la biserică rupse tăcerea ca un tunet și o făcu pe Paula să tresară, smulgînd-o din reverie.

După alte cîteva momente, se întoarse cu spatele la mormîntul Emmei, plimbîndu-și privirea deasupra celorlalte pietre. Își opri ochii pe mormîntul lui David Amory, apoi și-i mută mai încolo, uitîndu-se la cel al lui Jim Fairley... tatăl ei... soțul ei... care zăcea aici de zece ani. Muriseră amîndoi mult prea tineri. O năpădi o tristețe atît de puternică, încît, uimită, i se tăie respirația și inima i se umplu de aceeași veche durere. Încercă să se calmeze și, răsucindu-se în loc, o porni pe cărare, înăbușindu-și suferința și tristețea pe care i le trezeau aceste amintiri. Își porunci să-și amintească doar că viața este pentru cei vii.

Paula își întrerupse pașii rapizi doar o singură dată, cînd trecu pe lîngă parcela de pămînt izolată, aflată în apropierea bisericii. Înconjurată cu un grilaj de fier, era plină de mormintele strămoșilor lui Jim... Adam și Adele... Olivia... Gerald. Cîți Fairley... la fel de mulți pe cît erau și cei din neamul Harte, îngropați aici. Două familii care își împletiseră existențele de-a lungul a trei generații... legate una de cealaltă printr-o cruntă dușmănie... și prin dragoste, și ură, și răzbunare, și căsătorie... și în cele din urmă, prin moarte. Zăceau aici cu toții, împreună, la locul lor de odihnă veșnică, la umbra colinelor măturate de vînturi, împăcați, în sfîrșit, în această țărînă milostivă...

Cînd poarta cimitirului se trînti în urma ei, Paula își îndreptă spatele, își trase umerii înapoi și se duse grăbită spre mașină, pășind hotărît, cu o expresie de fermitate

renăscută. Avea atît de multe lucruri dinaintea ei, atîtea năzuințe, avea atît de multe de făcut.

Se urcă în mașină și se instală confortabil pentru lungul drum care o aștepta.

Caseta era pe celălalt scaun din față, unde o pusese dimineața, mai devreme, s-o aibă la îndemînă în timpul călătoriei. După ce o introduse în casetofonul de la bord, apăsă tasta de volum. Acordurile Simfoniei "Jupiter" de Mozart inundară mașina... profunde, melodioase, atît de înflăcărate și de însuflețite și, cel puțin pentru ea, pline de o speranță înaripată. Era una dintre simfoniile ei preferate. Tessa îi cumpărase caseta în urmă cu cîteva săptămîni. Era cea mai recentă înregistrare. Herbert von Karajan, dirijînd orchestra Filarmonicii din Berlin. Paula închise ochii, lăsîndu-se învăluită de muzică, vibrînd la primele acorduri... *allegro vivace*... se simțea, parcă, înălțată.

Trecu o clipă, apoi încă una și, în cele din urmă, Paula deschise ochii, întoarse cheia în contact și coborî dealul, îndreptîndu-se spre drumul Leeds-Bradford, care avea s-o scoată pe M1, autostrada care mergea la sud, spre Londra. După treizeci de minute, vira pe autostradă și observă imediat că traficul era redus. Pe drum, doar cîteva mașini izolate și nici un camion. Dacă avea noroc de cale liberă în continuare, peste patru ore va fi în Knightsbridge, la biroul ei de la "Harte's".

Rulînd înainte cu viteză din ce în ce mai mare, în uruitul motorului, Paula ținea piciorul bine apăsat pe pedala de accelerație, privind fix la drum.

Simfonia se amplifica într-un crescendo, se pierdea, se înălța din nou, iar Paula, învăluită de frumusețea muzicii, se simțea transportată de magia ei. O cuprinse o senzație puternică de fericire adevărată. Avea mintea

trează și vioaie. Vedea foarte clar lunile viitoare și știa, cu o certitudine ce îi venea din adîncul sufletului, că avea dreptate în tot ceea ce intenționa să facă.

Mări viteza. Zbura înainte pe autostradă în al său Aston Martin, de parcă mașina ar fi avut aripi și ar fi plutit prin aer. Îi plăcea să simtă în mîini mașinăria aceasta splendidă, îi plăcea senzația de control pe care o trăia... control asupra mașinii, asupra ei înseși, asupra viitorului. Își făcuse planul. *Planul ei capital.* Avea de gînd să-l execute cît mai repede posibil. Era impecabil. Exclus să se întîmple ceva rău...

ÎNDRĂGOSTIȚI ȘI STRĂINI

Nu considera pe nimeni dușman, dar nu iubi niciodată un străin.
Stella Benson

Primirea de oaspeți să n-o uitați, căci prin aceasta unii, fără ca să știe, au primit în gazdă îngeri.
Biblia : Evrei (13.2)

Iubitul inima îmi ține, cum eu pe-a lui mi-e drag a o avea,
Ce schimb curat, când una pentru cealaltă vine:
Scumpă mi-e inima lui, și el pe-a mea a o uita nu vrea,
Nicicând un târg mai bun n-a fost pecetluit în fine.
Sir Philip Sidney

1

Paula intră în biroul ei din magazinul de la Londra, vioaie ca de obicei, și, după ce scoase câteva dosare din servietă, se așeză la vechiul birou masiv din colțul încăperii. Exact în acest moment remarcă plicul galben proptit de lampa clasică din porțelan.

Însemnat PERSONAL, fusese adus probabil prin curier. Paula recunoscu imediat scrisul. Se înfioră de plăcere. Arzînd de nerăbdare, luă plicul, îl deschise cu cuțitul special din aur și jad și scoase foaia de hîrtie îndoită.

Cele câteva rînduri erau redactate cu îndrăzneală.

Ne întîlnim la Paris diseară, scria în bilet. Ai o rezervare la zborul 902, cu British Airways, ora 6.00 p.m. Abia aștept să te văd. Ne vedem la locul obișnuit. Vino negreșit.

Paula se încruntă. Tonul era imperativ, autoritar, iar cuvintele pe care el i le scrisese conțineau implicit presupunerea că ea se va duce. Senzația de plăcere pe

care o simțise cu cîteva secunde înainte se risipi, înlocuită de o ușoară iritare provocată de aroganța lui. Bineînțeles că nu se va duce. Nu putea. Trebuia să-și petreacă sfîrșitul de săptămînă cu copiii, așa cum plănuise, *vroia*, de fapt, să și-l petreacă împreună cu ei.

Strîngînd încă biletul în mînă, se rezemă de spătarul scaunului și privi în gol, gîndindu-se la el. Tiranic... înfumurat... erau adjectivele care îi veniră în minte. I se potriveau, categoric. Pe buze îi încolți o umbră de zîmbet. Brusc, invitația o amuza și se simțea extrem de tentată s-o accepte. Haide, recunoaște, ți-ar plăcea să petreci week-end-ul la Paris, cu *el*. Dar tot la fel ți-ar plăcea și să faci o mulțime de lucruri pe care le neglijezi în permanență, îi reaminti un glas stins, venit din subconștient. Și zîmbi din nou, cam strîmb de astă dată, și chiar cu o nuanță de regret, știind că nu-și putea permite niciodată să fie indulgentă cu ea însăși. Această mică regulă a Emmei Harte i se întipărise în minte încă din copilărie, deși uneori și-ar fi dorit ca bunica ei să nu fi fost atît de exigentă. Dar bunica o instruise bine, învățînd-o că averea și privilegiile înseamnă tot atîtea responsabilități, pe care trebuie să ți le asumi fără să crîcnești, indiferent de sacrificiu. Și, cum în momentul de față avea treizeci și șase, aproape treizeci și șapte de ani, era puțin probabil să-și schimbe felul de a fi la această vîrstă.

Paula își îndreptă spatele și vîrî biletul la loc în plic, oftînd ușor. Un episod romantic în orașul ei preferat, cu un bărbat excepțional și atît de special, iată ceva nemaipomenit de atrăgător, dar categoric imposibil. Nu, nu se va duce la Paris pentru un week-end de dragoste, intimitate și plăcere. În schimb, se va duce la copiii ei și va fi o mamă bună. Copiii aveau nevoie de ea. În fond,

nu-i văzuse de două săptămîni. Pe de altă parte, nici pe el nu-l văzuse...

"Fir-ar a dracului de treabă", bodogăni ea cu voce tare, gîndindu-se ce bine ar fi fost ca el să nu-i fi trimis biletul. Îi stricase echilibrul interior, făcînd-o să se simtă dintr-o dată agitată, şi asta într-un moment în care nu-şi putea permite să se lase distrasă de orice ar fi fost. Lunile care o aşteptau aveau să fie extrem de dificile, şi erau cruciale.

Aşa că o să-i telefoneze mai tîrziu, să-i spună că nu vine ; trebuia să anuleze şi rezervarea la avion pe care i-o făcuse. Îi veni apoi în minte că poate era mai bine să sune imediat la British Airways.

Cînd se întindea spre telefon, acesta începu să sune.

Ridică repede receptorul, spuse "Alo !" şi aruncă o privire spre asistenta ei, Jill, care intra grăbită, cu o ceaşcă de cafea.

- Bună, Paula, eu sunt, spunea vărul ei Alexander, la celălalt capăt al firului. Bravo, frumos, n-am ce zice, eu vin să te caut la magazinul din Leeds şi pe tine te apucă *tocmai azi* să pleci *la Londra*.

- Vai, Sandy, iubitule, ce rău îmi pare că nu ne-am întîlnit ! exclamă ea, după care, acoperind receptorul cu mîna, îi mulţumi în şoaptă lui Jill, care îi puse cafeaua în faţă, îi zîmbi şi dispăru.

Paula continuă :

- Erai în Yorkshire aseară ?

- Da. Am ajuns pe la şase şi jumătate

- Sandy, dar mai eram încă la magazin! Trebuia să mă fi sunat. Puteam să luăm cina împreună.

- Nu, nu puteam. Trebuia să ajung la Nutton Priory cît mai devreme cu putinţă. Administratorul domeniului

pleacă azi în vacanță și avea o mulțime de lucruri de discutat. Alexander se opri și își drese glasul. Ai fost la mormîntul bunicii azi-dimineață... florile *alea* erau de la tine, nu-i așa, Paula ?

- Da, zise ea, pe un ton mai blînd. M-am dus acolo foarte devreme, înainte să vin cu mașina la Londra.

- Eram pe urmele tale. Rîse anemic. Cred că pur și simplu nu ne-a fost dat să ne întîlnim azi. Ce să-i faci... ghinionul meu.

Paula ținea mult la vărul ei și de aceea era foarte sensibilă la toate stările lui sufletești. Sesizase ceva ciudat în vocea lui, o inflexiune care o neliniștea.

- Sandy, ai vreo problemă ? îl întrebă ea, repede. Vrei să discuți ceva cu mine ?

După o ezitare imperceptibilă, Alexander exclamă cu destulă fermitate:

- Nu, nu, nici pomeneală ! Mă gîndeam doar ce bine ar fi să luăm prînzul împreună, nu te-am mai văzut de cîteva săptămîni. Îmi dau seama că ai fost ocupată... dar, totuși, fetițo, ce dor mi-e de un "tête-à-tête" de-al nostru, ca pe vremuri.

Paula îl ascultase cu atenție, străduindu-se să prindă tonalitatea aceea ciudată pe care o remarcase cu cîteva clipe în urmă, dar nu sesiză nimic. Vocea lui suna perfect normal - bine modulată și stăpînită, ca de obicei.

- Da, Sandy, și mie mi-e dor de așa ceva, cu atît mai mult cu cît am avut o vară tare agitată, cu tot du-te-vino ăla cu avionul în sudul Franței și cu toate problemele legate de afaceri. Ah, apropo, dacă tot te-am prins la telefon, ia să-ți spun eu ceva la care mă gîndesc de nu știu cîtă vreme. Trase repede aer în piept și continuă pe un ton o idee mai sever: Sunt teribil de supărată pe tine,

Alexander. Aproape că nici n-ai stat cu noi la Cap Martin, anul ăsta, şi doar e casă ta, ce Dumnezeu ! Şi, în afară de asta, cred că te...

- Nu numai tu îţi cîştigi existenţa muncind ! i-o trînti el, tăios, după care mai adăugă, pe nerăsuflate : Am avut şi eu destule pe cap, să ştii, aşa că, te rog, Paula dragă, nu mă mai cicăli. Emily a devenit expertă în chestia asta. De-aia a şi început să mă cam calce pe nervi.

- Sora ta e de părere că nu te relaxezi suficient. Vrea s-o iei mai cu binişorul, să te bucuri şi tu puţin de viaţă. Şi întîmplarea face că sunt de acord cu Emily. Din tot sufletul, aş putea adăuga.

Fără să ia în seamă aceste comentarii şi nici tonul ei plin de reproş, Alexander spuse :

- Presupun că te duci la vilă în week-end-ul ăsta, da ?

Da. Am să iau avionul de ora nouă, mîine dimineaţă, spre Nisa, şi mă întorc luni, devreme. Sandy ! Mi-a venit o idee minunată ! Ce-ar fi să vii şi tu cu mine ? O să-ţi placă, ştii şi tu, iar copiii or să fie în al nouălea cer cînd or să te vadă. La fel şi Emily.

- Trebuie efectiv să fiu la Nutton Priory în zilele următoare. Zău, Paula, crede-mă. Mi-ar plăcea să vin cu tine, dar sunt prea multe lucruri la moşie de care trebuie să mă ocup. Uite, hai să luăm prînzul împreună marţi. Vocea îi devenise brusc insistentă.

- Of, Doamne, *nu pot*, se văită ea. Plec cu Concordul la New York, la prima oră, marţi dimineaţa, iar la sfîrşitul săptămînii zbor de la New York la Sydney. Am să lipsesc toată luna septembrie.

- A, da. Înţeleg.

Cum dezamăgirea lui i se transmisese Paulei extrem de pregnant, aceasta exclamă :

- Ce-ar fi să fixăm acum o întîlnire ? Pentru octombrie. În timp ce vorbea, îşi deschise agenda de lucru, frunzărind paginile. Ce zici de prima miercuri din lună ?

- Sunt sigur că e perfect, dar stai să mă uit şi eu pe calendarul de buzunar. Aşteaptă puţin, Paula.

Se auzi un păcănit cînd puse receptorul jos.

Paula luă ceaşca şi sorbi din cafeaua fierbinte.

După cîteva clipe, Sandy reveni la telefon, cu vocea cristalină şi veselă :

- S-a făcut, draga mea, sunt liber. Ne vedem deci în octombrie. Abia aştept.

- O, şi eu la fel ! Sandy...

- Da ?

- Ai grijă de tine.

- Bine, şi tu de tine, Paula. Sărută-i pe toţi, la vilă.

După ce terminară convorbirea, Paula stătu să-şi bea cafeaua, încruntată, uitîndu-se lung la telefon, cu gîndul la vărul ei.

Simţi o strîngere de inimă, regretînd sincer că lăsase să treacă vara fără a stărui mai mult pe lîngă el să vină pe Riviera cu ei. Pe de altă parte, insistenţele ei ar fi dus, oare, la ceva bun ? Mai mult ca sigur că nu. În definitiv, Emily îl presase asiduu încă de la Paşti, folosind cele mai banale tertipuri şi făcînd tot ce-i stătea în putere pentru a-l convinge să vină cu ei la Vila Faviola. Zburase acolo cu avionul, de două ori, dar doar pentru scurte sejururi şi numai pentru a-i face pe plac surorii lui. Lucrul acesta fusese mai mult decît evident, atît pentru ea, cît şi pentru Emily.

Cu toate acestea, acum nu-şi putea învinge sentimentul de vinovăţie, dîndu-şi seama că în ultima vreme îl cam neglijase pe Alexander. Trebuise să facă faţă atît de

multor lucruri în anul care trecuse ; avusese enorm de multe probleme, care îi răpiseră din timpul liber, răsfrîngîndu-se negativ asupra diferitelor relații de prietenie. Sandy fusese o victimă a nemiloasei discipline de muncă pe care și-o impusese. Bietul Sandy, nu prea avusese timp pentru el, ăsta era tristul adevăr, recunoscu ea fățiș.

Poate tocmai de aceea i se păruse ciudată vocea lui. Nu, nici vorbă, nu din cauza asta. Inflexiunea aceea curioasă din glasul lui - și știa precis că nu era doar rodul imaginației ei - denota pur și simplu o stare de tensiune. Ba nu, de încordare. Sau de neliniște ? Da, asta era. *Neliniște*. Și o avertizase în legătură cu altceva... cu un necaz.

Ajungînd la această concluzie, Paulei i se strînse inima : *Ceva nu e în regulă cu Sandy.*

O cuprinse o stare ciudată de îngrijorare. O senzație stranie, care o făcu să se așeze dreaptă pe scaun și să rămînă încordată, întrebîndu-se tulburată ce putea fi oare în neregulă. Încruntîndu-se din nou, îi trecură prin gînd tot felul de lucruri, cu o viteză ametitoare. Era exclus să meargă ceva prost la "Harte Enterprises". Fiindcă nu s-ar fi putut ca Emily să nu afle și să nu-i spună și ei. Sandy era sănătos. Categoric, nu avea probleme financiare. Și, chiar dacă nu făcea curte nimănui în mod special - dacă era să se ia după Emily, care știa totul despre fiecare din familie - nu prea s-ar fi zis că duce lipsă de companie feminină, ori de cîte ori simțea nevoia de așa ceva. N-avea o viață socială spectaculoasă. Dar și asta, în fond, era, se pare, preferința lui, modul de existență pe care îl alesese în această perioadă.

Pesemne că se simte adesea singur, totuşi, meditã ea, dorindu-şi pentru a suta oară probabil ca Sandy să se fi recăsătorit.

După moartea lui Maggie în avalanşa de la Chamonix, rămăsese multă vreme îndurerat şi nemîngîiat. Apoi, încetul cu încetul, se smulsese din această stare, îşi recăpătase stăpînirea de sine şi, dîndu-şi toată osteneala, îşi venise în fire. Dar senzaţia pe care ţi-o lăsa era de parcă şi-ar fi reasamblat toate părticelele eului într-o altă structură, complet diferită. Nu mai părea cel dinainte.

Avalanşa ne-a afectat pe toţi, îşi spuse Paula, gîndindu-se în special la fratele ei, Philip. Şi el schiase pe munte, în ziua aceea. Dar el fusese singurul membru al familiei care scăpase... singurul supravieţuitor. Mai era şi mama ei, care îşi pierduse soţul. Iar *eu,* părintele, şi copiii mei şi-au pierdut tatăl. Da, avalanşa făcuse prăpăd în toată familia. Ne-a distrus, ne-a schimbat în mod irevocabil. E clar că, de atunci, fiecare dintre noi a rămas mai ciudat...

Se porni să rîdă în barbă... Mai ales *eu*, se gîndi ea, străduindu-se să se scuture de senzaţia aceea de nelinişte pe care o avusese cu cîteva momente mai înainte, în legătură cu vărul ei. Nu se lăsa prea mult furată de fantezie ? În fond, ea şi Sandy fuseseră foarte apropiaţi cînd erau mici, şi rămăseseră apropiaţi de-a lungul anilor. Dacă într-adevăr ceva îl *necăjea,* i-ar fi mărturisit-o la telefon. Mă port cam fără sens în povestea asta şi cu totul inexplicabil, decise ea, făcînd un efort hotărît de a-şi alunga gîndurile legate de Alexander.

Reveni cu privirea la hîrtiile de pe birou.

Dintr-o ochire , îşi dădu seama că nu avea nimic urgent de rezolvat, luîndu-i-se astfel o piatră de pe inimă.

Problemele care se iveau de obicei vinerea reușeau mai întotdeauna să-i afecteze week-end-ul și să i-l strice. Iarna, nu conta prea mult, dar vara, cînd copiii veneau acasă de pe la școlile lor pentru o perioadă mai lungă de timp, lucrul acesta îi întrista. Țineau cu sfințenie la aceste weekend-uri cu ea, veghindu-le ca pe o comoară, și detestau orice amestec nedorit ce i-ar fi putut stînjeni, sentiment pe care îl împărtășea și ea.

După ce citi corespondența de dimineață și un raport al lui Jill, care reda în detaliu schimbările structurale propuse pentru Salonul de Creație, verifică teancul de comenzi de achiziție, după care luă telexurile. Toate proveneau de la magazinul din New York și erau semnate de asistenta ei americană, Madelana O'Shea. Sosiseră tîrziu, aseară, și doar unul dintre ele necesita o rezolvare.

Trăgîndu-și în față un blocnotes galben, Paula se apucă să redacteze un răspuns. Deschise apoi cel mai voluminos dintre dosarele pe care le adusese cu ea de la Yorkshire și scoase foaia de hîrtie de deasupra. Era singurul lucru care o interesa în clipa de față. Acolo erau notate punctele principale ale planului ei capital. O singură foaie de hîrtie... care era, însă, cheia atîtor lucruri... cheia viitorului.

În cîteva secunde, era atît de cufundată în muncă, atît de prinsă de însemnările suplimentare pe care le făcea pe blocnotes, încît toate gîndurile legate de vărul Sandy dispărură. Dar peste cîteva luni Paulei îi va fi dat să-și amintească prea bine de această zi. Căci avea să-și aducă aminte, extrem de clar și pregnant, de toată neliniștea pe care o resimțise din cauza lui și avea să-și dorească din tot sufletul să fi dat mai multă atenție intuiției de-atunci. Dar, mai ales, avea să regrete amarnic că nu-l presase mai

mult să i se destăinuie. Faptul că ar fi aflat care erau problemele lui nu însemna că ar fi putut schimba în vreun fel inevitabilul deznodămînt, dar ar fi putut măcar să-şi revizuiască planurile de călătorie. Procedînd astfel, ar fi reuşit să-l ajute, prin simpla ei prezenţă, ori de cîte ori ar fi avut nevoie de ea.

Dar, în această dimineaţă caniculară de august a anului 1981, Paula nu avea de unde să ştie toate acestea, iar senzaţia aceea de nenorocire ameninţătoare aproape ca un presentiment -, pe care o trăise mai devreme, fusese deja înăbuşită prin forţa voinţei. Totodată, la fel ca bunica ei, avea darul demn de invidiat de a da totul la o parte, pentru a se concentra asupra priorităţilor legate de afaceri, exact ceea ce făcea şi acum. Cu capul aplecat, cu ochii ţintuiţi pe pagină, se concentra din ce în ce mai profund, lăsîndu-se ca de obicei absorbită pe de-a-ntregul de munca ei, aşa încît uita de orice altceva.

După douăzeci de minute, Paula ridică în sfîrşit capul, prinse toate notiţele cu o agrafă şi le puse în dosar, împreună cu acea unică foaie de hîrtie ; încuie apoi dosarul în sertarul din mijloc al biroului, pentru a fi în siguranţă în timpul week-end-ului. Zîmbind în sinea ei, satisfăcută că se gîndise la toate şi că era pregătită pentru orice eventualitate, mai rămase o fracţiune de secundă cu cheia în mînă, înainte de a o pune cu grijă în servietă.

Împinse scaunul la o parte, se ridică, se întinse şi se plimbă prin încăpere, simţind nevoia de mişcare. Era amorţită, cu mădularele înţepenite de prea multă şedere - mai întîi în Aston Martin şi apoi aici, la birou. Se trezi

la fereastră şi îndepărtă perdelele, privind în jos, spre cartierul Knightsbridge, şi remarcînd că în dimineaţa aceasta traficul părea mai aglomerat ca oricînd, dar de fapt, zilele de vineri erau întotdeauna păcătoase pe timpul lunilor de vară.

Întorcîndu-se, Paula rămase în picioare cu faţa spre încăpere; pe faţă i se citea o expresie aprobativă. Biroul îi plăcea încă de pe cînd era mică-mică, şimţindu-se întotdeauna foarte bine între aceşti patru pereţi. Cînd îl moştenise de la bunica ei, nu găsise că ar trebui schimbat, aşa că totul rămăsese absolut intact. Mai adăugase doar cîteva amintiri personale şi nişte fotografii de-ale copiilor, dar în rest totul rămăsese la fel.

Biroul semăna mai degrabă cu o sufragerie dintr-un conac englezesc decît cu o încăpere pentru afaceri, acesta fiind şi adevăratul secret al neasemuitului farmec pe care îl exercita. Ambianţa era foarte sugestivă. Fusese creată de Emma Harte cu vreo şaizeci şi ceva de ani în urmă, folosind vechi obiecte de artă valoroase, din perioada georgiană şi picturi englezeşti în ulei, de mare preţ. Cretoanele clasice, pe canapele, pe scaune şi la ferestre, alcătuiau splendide pete de culoare în contrast cu pereţii lambrisaţi cu lemn de pin, iar lămpile vechi de porţelan, precum şi celelalte accesorii minunate împrumutau locului ceva din eleganţa şi distincţia lor. Lăsînd la o parte aspectul decorativ, încăperea era spaţioasă şi rafinată, cu un frumos şemineu vechi, în stilul ornamental al lui Adam, folosit în zilele mai reci. Biroul o fascinase întotdeauna pe Paula în permanenţă şi era încîntată cînd cei care intrau acolo pentru prima oară apreciau ineditul şi frumuseţea locului.

Ca toate celelalte lucruri pe care le-a făcut, bunica a conceput această încăpere exact cum trebuie, se gîndi Paula, traversînd covorul Savonnerie, învechit, dar nepreţuit ca valoare, şi oprindu-se în faţa şemineului împodobit cu lemn de pin sculptat. Îşi ridică privirea spre portretul bunicii ei, care atîrna deasupra, pictat pe cînd Emma era tînără. Tot îi mai era dor de ea, cîteodată chiar foarte intens, dar se consolase de mult timp, simţind că Emma trăia prin ea... în inima şi în amintirea ei.

Continuă să privească fix chipul acela frumos şi totuşi tenace care părea să o fixeze din tablou şi o copleşi un sentiment de o imensă mîndrie faţă de toate realizările extraordinare şi atît de deosebite ale Emmei. Bunica pornise de la zero şi înfăptuise unul dintre cele mai măreţe imperii din lumea afacerilor... Ce curaj incredibil trebuie că a avut la vîrsta mea ! Şi *eu* trebuie să am curajul, puterea şi hotărîrea ei. Nici eu nu trebuie să dau greş în ceea ce am de făcut... planul meu capital trebuie să reuşească, la fel cum a reuşit planul ei . Mintea Paulei îi lucra febril, făcînd un salt înainte spre viitor, şi se simţea extrem de emoţionată la gîndul a tot ceea ce o aştepta.

Se întoarse la masa de lucru, dîndu-şi seama că trebuia să vadă mai departe de toate problemele curente ale zilei.

Apăsă pe butonul interfonului.

- Jill...

- Da, Paula ?

- Sper că mi s-au adus sus lucrurile din maşină, da ?

- Sigur, mai înainte, dar n-am vrut să te deranjez. Vrei să ţi le aduc acum înăuntru ?

- Te rog.

După cîteva secunde, Jill băgă capul pe uşă, veselă şi roşcovană, şi intră grăbită în biroul, ţinînd sus într-o mînă sacul cu haine al Paulei, iar în cealaltă o valiză.

Jill era o tînără înaltă şi bine făcută, genul atletic de femeie pentru care s-ar fi zis că obiectele cu care venise nu aveau nici o greutate.

- Ţi le pun în camera de toaletă, zise ea, dispărînd, în timp ce vorbea, prin uşa care dădea în încăperea alăturată.

- Mulţumesc, murmură Paula şi, cînd asistenta ei se întoarse în birou, continuă Te rog, vrei să stai jos un minut, Jill ? Aş vrea să trecem împreună în revistă cîteva lucruri.

Jill Marton încuviinţă din cap, luă scaunul din cealaltă parte a biroului şi se aşează, urmărind-o pe Paula cu privirea ochilor căprui, calzi şi inteligenţi. Jill lucra pentru ea de peste cinci ani şi nu încetase nici o clipă s-o admire, minunîndu-se tot timpul de extraordinara ei energie, de vitalitatea şi puterea ei. Femeia din faţa ei era ca o centrală energetică, iar pe deasupra era perspicace, inspirată şi, cel mai adesea, îndrăzneaţă în afaceri. Jill nu mai lucrase niciodată pentru o persoană ca ea. Oamenii de la magazin, care o cunoscuseră pe legendara Emma, spuneau, referindu-se la Paula, că aşchia nu sare departe de trunchi. Jill bănuia că acesta este adevărul, că trăsăturile pe care le admira atît de mult la şefa ei erau moştenite de la celebra întemeietoare a lanţului de magazine "Harte". Da, totul este o problemă de ereditate, se gîndi Jill, continuînd s-o studieze pe Paula pe furiş.

- A, uite-l... raportul tău despre Salonul de Creaţie, spuse Paula, luînd foaia de hîrtie pe care o căutase pe birou.

Aşezîndu-se mai dreaptă pe scaun, Jill se uită cu atenţie la Paula.

- Sper că nu ţi se pare lipsit de sens, zise ea.

- Nu, nu, deloc. Recomandările tale sunt excelente, n-am nimic de adăugat. Poţi pune imediat în aplicare schimbările structurale şi poţi face şi celelalte modificări. Ai să vezi numai ce minunăţie or să fie pentru Salon, Jill.

Gîtul şi obrajii lui Jill se înroşiră puternic la auzul acestui compliment şi, năpădită de un val de plăcere, luă raportul pe care Paula îl împinsese peste suprafaţa lustruită dintre ele. Îi spuse, radiind de încîntare :

- Ce bucuroasă sunt că ai fost de acord !

Paula îi răspunse cu un surîs:

- Trimite-i telexul ăsta Madelanei, după aceea, şi uite corespondenţa de dimineaţă...nimic important, după cum ştii şi tu. Ocupă-te de ea liniştită. Am vizat comenzile astea de achiziţie. I le indică, bătînd uşor cu vîrful unghiei lăcuite cu ojă roşie strălucitoare, după care o întrebă: Ia spune-mi, departamentul de grafică a trimis deja vreuna dintre reclamele de săptămîna trecută ?

Jill clătină din cap în semn că nu.

- Dar ai să le găseşti pe birou imediat după prînz. Am vorbit mai devreme cu Alison Warren şi mi-a spus că sunt aproape gata.

- Bun. Apropo de prînz, Michael Kallinski ţi-a dat vreo confirmare ? Sau ţi-a comunicat unde să mă întîlnesc cu el ?

A sunat ceva mai devreme. Mi-a spus să nu te deranjez, fiindcă abia sosiseşi, cînd a telefonat el . De aceea nu ţi-am mai făcut legătura. Vine să te ia la douăsprezece şi un sfert.

- Oh ! Uitîndu-se la ceas, Paula se ridică, se îndreptă spre camera de toaletă şi, oprindu-se în uşă, se uită la pantalonii mototoliţi de bumbac cu care era îmbrăcată. În cazul ăsta, ar cam trebui să mă schimb. Vreau să trec puţin prin magazin, să verific cîteva lucruri înainte să vină Michael, şi nu mai am prea mult timp. Scuză-mă, Jill.

- Sigur că da. Jill adună hîrtiile de pe masă şi se îndreptă spre biroul ei. Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva.

- Da, da, zise Paula, închizînd uşa în urma ei.

Pe vremea Emmei, camera de toaletă fusese cartotecă, dar Paula o reamenajase, adăugîndu-i dulapuri de sus pînă jos, cu oglinzi pe uşi, iluminaţie perfectă şi o măsuţă de toaletă. Aşezîndu-se în faţa acesteia, îşi reîmprospătă machiajul şi îşi perie părul, după care îşi scoase bluza, pantalonii şi sandalele cu care venise de la Yorkshire.

În cîteva secunde se îmbrăcă în hainele pe care şi le adusese în sacul special: un complet negru de şantug, creat anume pentru ea de Christina Crowther, cu o croială clasică simplă, foarte elegantă, la care purta o bluză albă de mătase, ciorapi fumurii şi pantofi negri de lac, cu tocul înalt. Bijuteriile pe care le alesese erau deopotrivă simple foarte de efect: la gît avea un colier din trei şiraguri de perle, prinse în faţă cu o clemă de diamante, iar în urechi îi sclipeau cercei cu perlă mare "mabé", într-un cerc de briliante.

Uitîndu-se lung în oglindă şi studiindu-şi imaginea cu un ochi critic, Paula ajunse la concluzia că îi place cum arată. Completul era distins şi sobru, fără a fi rigid, aşadar foarte potrivit pentru magazin ; era totodată şi destul de şic pentru a merge la dejun într-un restaurant. Şi nu

începea îndoială că aveau să meargă într-un local foarte luxos. Michael o ducea întotdeauna în localurile cele mai bune.

Liftul pentru personal o coborî şuierînd pînă la palierul principal.

Paula trecu prin raionul de bijuterii şi se îndreptă spre cosmetice şi parfumuri, privind tot timpul în jurul ei.

Magazinul era aglomerat în această dimineaţa.

Dar, de fapt, mai întotdeauna era plin de cumpărători încă din clipa în care îşi deschidea porţile, la ora zece, şi pînă se închidea, la ora şase. De-a lungul deceniilor, devenise un punct de reper celebru în Londra şi o mulţime de oameni, veniţi din întreaga lume, îi treceau pragul somptuos, plimbîndu-se prin renumitele saloane, unii doar pentru *a privi,* alţii pentru a cumpăra diversele mărfuri.

Paulei îi plăceau freamătul, agitaţia, afluenţa, zumzetul al vocilor, multe dintre ele în limbi străine, excitaţia ce părea că pluteşte în aer. Întotdeauna se simţea uşor emoţionată cînd revenea după o oarecare absenţă, indiferent cît de scurtă, iar dimineaţa nu făcea nici ea excepţie de la regulă. Magazinele din Yorkshire constituiau entităţi importante ale lanţului comercial, exact la fel ca acelea din Paris şi din New York, dar acesta purta drapelul, fiind totodată magazinul la care ţinea ea cel mai mult.

Emma Harte îl inaugurase în 1921.

Peste trei luni urmau să sărbătorească a şaizecea aniversare. Şi ce festivităţi plănuise ! Va fi un omagiu adus bunicii ei, unul dintre cei mai vestiţi mari comercianţi care existaseră vreodată, precum şi un elogiu al

celor şaizeci de ani de comerţ preeminent, un record neegalat de nici un alt magazin universal, în nici un oraş şi în nici o altă ţară din lume. Magazinul "Harte's" din Knightsbridge era cel mai bun. Singurul de acest fel. O legendă.

Entuziasmul şi voia bună, provocate de revenirea pe acest teritoriu atît de special, pe bucata ei preferată de turf, îi făceau paşii şi mai sprinteni, atunci cînd intră la "Parfumerie", unde se opri.

Cu ochi de vultur, ca de obicei, rămase în picioare, căutînd imperfecţiunile, dar nu descoperi nici una. Era mulţumită. Departamentul fusese recent reproiectat, sub directa ei supraveghere, şi socoti că rezultatele erau excelente, chiar dacă asta era doar propria-i plăcere.

Panouri de sticlă, gravate în maniera Lalique, nenumărate oglinzi, porţiuni întinse de crom şi reliefuri de argint, candelabre de cristal şi aplice pe pereţi... toate aceste elemente combinate creau un efect minunat, extrem de impresionant. Ansamblul constituia fundalul ideal pentru etalarea atrăgătoare a cosmeticalelor, a parfumurilor, în general a tuturor produselor destinate înfrumuseţării. Opulent, fascinant, îmbietor, raionul era conceput pentru a ademeni femeile să cheltuiască saci de bani, ceea ce şi reuşise de minune, după cum Paula ştiuse prea bine că va fi încă de pe cînd se afla pe planşetele proiectanţilor.

Să te pricepi la comerţ şi la marketing, aici e tot secretul, comentă Paula în sinea ei, înaintînd sprintenă drum spre salonul de încălţăminte Rayne-Delman. Ce desfătare să se plimbe dimineaţa prin magazinul ei... cel mai minunat magazin universal din lume. Era sediul

puterii ei, citadela ei redutabilă, mîndria şi bucuria ei. De fapt, era totul pentru ea.

2

Pentru a doua oară în dimineaţa aceea, portretul Emmei, din biroul Paulei, era supus unei examinări amănunţite şi meticuloase.

Bărbatul care tocmai se oprise în faţa tabloului avea peste treizeci şi cinci de ani, era blond, cu ochi albaştri luminoşi şi cu pielea bronzată de soarele verii. Înalt de vreun metru optzeci păra încă şi mai înalt, din cauza constituţiei suple şi zvelte. Şi hainele cu care era îmbrăcat părea să contribuie de asemenea la aceasta. Purta cămaşă albă, cu cravată roşie de mătase, iar costumul bleumarin, confecţionat din cea mai fină mătase naturală crudă de import, era croit atît de impecabil şi lucrat cu o asemenea măiestrie încît îi venea turnat, o adevărată capodoperă de la Savile Row.

Se numea Michael Kallinski şi stătea în picioare, studiind chipul fermecător zugrăvit în ulei pe pînza tabloului de mărime naturală; concentrat, îşi mijise ochii, meditînd la formidabila Emma Harte.

Brusc, i se păru foarte ciudat că o femeie care murise de peste zece ani - mai precis, de unsprezece ani, care se împlineau chiar astăzi - era întotdeauna pomenită ca şi cum ar mai fi fost încă în viaţă, şi asta aproape de toată lumea, nu numai de rudele ei apropiate. Presupunea că o persoană ca Emma, cu aureola ei legendară şi cu neasemuita ei strălucire, al cărei impact în timpul vieţii fusese atît de intens şi de puternic, *va fi* înscrisă pe rara listă a celor nemuritori. De fapt, amprenta pe care şi-o

pusese asupra lumii - în relaţiile ei personale, în afacerile internaţionale şi prin nenumăratele ei acte de filantropie - era imensă.

Michael păşi puţin înapoi şi îşi înclină uşor capul într-o parte, încercînd să-şi dea seama cam cîţi ani avea Emma cînd pozase pentru acest portret. Peste treizeci şi cinci de ani, mai mult ca sigur, conchise el. Cu asemenea trăsături fin cizelate, cu tenul impecabil, cu părul roşcat-auriu şi cu ochii aceia extraordinari, nu încăpea nici o îndoială că fusese o mare frumuseţe în tinereţea ei.

De ce să se mai mire atunci că, demult, bunicul lui fusese atîţia ani îndrăgostit nebuneşte de ea, la un pas de a-şi părăsi nevasta şi copiii pentru ea - asta dacă era să dea crezare bîrfelor din familia Kallinski. Şi, din cîte înţelesese de la tatăl lui, David Kalliski nu fusese singurul bărbat care căzuse pradă farmecului ei hipnotic. Se părea că îl vrăjise şi pe Blackie O'Neill, cînd erau tineri.

Cei trei muşchetari. Aşa vorbea Emma despre ei - bunicul lui, Blackie şi ea. În perioada lor de început, împreună, la răscrucea veacului, fuseseră consideraţi un trio de neconceput... un evreu, un catolic irlandez şi o protestantă. După toate aparenţele, nu dăduseră prea multă atenţie la ceea ce gîndeau oamenii despre ei sau despre prietenia lor, rămînînd alături, aproape nedespărţiţi, pe tot parcursul lungii lor existenţe. Şi ce trio imbatabil se dovedise! Întemeiaseră trei impresionante imperii financiare, care se întindeau peste jumătate din globul pămîntesc, şi trei familii dinastice puternice, a căror forţă sporea neîncetat o dată cu trecerea timpului.

Emma, însă, fusese adevărata forţă motrice, elementul întreprinzător şi războinic, avîntîndu-se mereu

înainte cu clarviziune şi iniţiativă, ceilalţi doi bărbaţi urmîndu-i pilda. În fine, aşa povestea tatăl lui, iar Michael nu avea nici un motiv să nu-i dea crezare. Şi ştia, din cîte o cunoscuse el, că Emma fusese absolut unică. În ceea ce îi privea pe membrii mai tineri ai celor trei clanuri, era indiscutabil că îşi lăsase amprenta asupra fiecăruia dintre ei, inclusiv asupra lui. Pecetea ei nepieritoare, cum o numea tatăl lui.

Michael zîmbi în sinea lui, aducîndu-şi aminte perfect de Emma, aşa cum era cu vreo treizeci şi ceva de ani în urmă... cînd strîngea toţi copiii şi îi ducea pachet la Heron's Nest, în vacanţele de primăvară şi vară. O porecliseră, fără ştirea ei, "Generalul", iar casa din Scarborough fusese numită cu drag "tabăra militară". Îi pusese la încercare şi le inoculase propria ei filozofie de viaţă, învăţîndu-i ce înseamnă onoare şi integritate, arătîndu-le importanţa spiritului de echipă şi regulile "jocului". Şi în toţi anii, pe măsură ce ei creşteau, ea le oferise cu dărnicie dragostea, înţelegerea şi prietenia ei, în aşa fel încît, acum, erau cu toţii mai buni pentru că o cunoscuseră, atunci, pe ea.

O expresie de nepărmurită dragoste îi scăldă chipul şi, ducîndu-şi mîna la frunte, salută discret portretul. Ea fusese cea mai bună... exact la fel cum nepoatele ei erau cele mai bune. Femeile Harte, ce viţă rară, toate, dar mai cu seamă Paula !

Auzi uşa deschizîndu-se şi se răsuci repede în loc.

Se lumină la faţă cînd o văzu pe Paula.

- Îmi pare rău că te-am făcut să mă aştepţi ! exclamă ea, scuzîndu-se, şi seapropie de el să-l sărute.

- Nu-i adevărat, eu am venit mai devreme, îi răspunse el, străbătînd încăperea în întîmpinarea ei. O îmbrăţişă

cu putere, ca un urs, după care o ţinu puţin la distanţă, privindu-i chipul prelung. Arăţi minunat. Se uită peste umăr la portret, apoi spre ea: Şi începi să semeni din ce în ce mai mult cu doamna *aceea* legendară.

Paula gemu şi, în timp ce se îndepărtau unul de celălalt, se uită la el, prefăcîndu-se îngrozită.

- Of, Doamne ! Şi tu, Michael ? *Te rog*, nu. Mi-ajunge cîţi îmi spun pe la spate că sunt puiul ei, nu e nevoie să mai vii şi *tu* cu aceeaşi idee. Clătină din cap. Asta-mi mai lipsea de la un prieten drag...

Michael izbucni în rîs.

- Cîteodată am impresia că, de fapt, toate uînteţi puii ei, Toată trupa... Emily, Amanda, şi tu la fel. Se răsuci cu faţa spre tablou. Apropo, ăsta cînd a fost pictat ?

- În 1929. De ce ?

- Încercam să-mi dau seama cîţi ani avea Emma cînd a pozat.

Treizeci şi nouă. A fost început şi terminat exact înainte să împlinească patruzeci de ani.

- Hmmm... Bănuiam eu. Şi ce frumoasă era pe atunci, nu ? Fără să-i lase răgaz să răspundă, continuă cu un rînjet subţire : Îţi dai seama că noi doi am fi fost rude dacă David ar fi părăsit-o pe bunica-mea, Rebecca, şi ar fi fugit cu Emma ?

- Hai să nu dezgropăm în povestea asta astăzi, spuse ea, rîzînd delicat, şi se îndreptă repede spre birou, unde se aşeză, şi adăugă : Oricum, eu mă simt ca şi cum am fi, tu nu ? Rude, voiam să spun.

- Ba da.

Traversînd încăperea după ea, se aşeză pe scaunul din faţa ei. După o scurtă tăcere, remarcă liniştit :

- În ceea ce privește unele familii, se prea poate ca sîngele *să nu fie* mai gros decît apa, dar categoric așa este în cazul celor trei clanuri. Bunicii noștri ar fi fost în stare, la o adică, să ucidă unul pentru ceilalți, și cred că genul lor de lealitate s-a transmis și generației noastre, nu ?

- Și eu sunt de aceeași părere... Se opri brusc cînd sună telefonul și întinse mîna după receptor. Spuse alo și ascultă o secundă, după care acoperi receptorul cu mîna ei prelungă, explicîndu-i : E directorul de la magazinul din Harrogate. Nu durează decît un minut.

Încuviință din cap și se rezemă de spătarul scaunului, așteptînd-o să termine convorbirea, timp în care o studie liniștit, așa cum studiase și tabloul numai cu puțin înainte.

Michael Kallinski n-o mai văzuse pe Paula de mai bine de două luni și, fiindcă fusese plecat, strania ei asemănare cu Emma îl frapase mai tare decît oricînd atunci cînd intrase în încăpere. Desigur, coloritul ei era altul decît cel al Emmei. Paula avea părul negru ca smoala și ochii de un albastru întunecat și adînc parcă. Moștenise, totuși, de la Emma trăsăturile ei limpezi și frumos desenate, precum și "V"-ul de pe frunte, de un efect de-a dreptul impresionant deasupra ochilor mari și adînci. O dată cu trecerea timpului, cele două femei păreau a se contopi tot mai mult, devenind aproape identice. Cel puțin așa i se părea lui. Poate că îl influența și expresia din ochii Paulei în ultima vreme, stilul, vigoarea și felul în care se mișca - rapid, grăbită întotdeauna - și obiceiul pe care îl avea de a rîde de propriile necazuri. Aceste trăsături i-o aminteau pe Emma Harte, la fel ca și comportamentul ei în afaceri.

O ştia pe Paula de-o viaţă şi, totuşi, ciudat, nu o cunoscuse cu adevărat decît cînd ajunseseră amîndoi la treizeci de ani.

N-o prea plăcuse cînd erau mici, considerînd-o cam rece, distantă şi nepăsătoare faţă de ei toţi, cu excepţia verişoarei ei, Emily, fetiţa aia dolofană ca o gogoaşă, pe care o tot dădăcea ca o mamă, şi Shane O'Neill, bineînţeles, căruia se străduise întotdeauna să-i facă pe plac.

În sinea lui, Michael o poreclise Domnişoara Bombonica, deoarece chiar aşa fusese, copilul aparent fără cusur, întotdeauna răsfăţată, lăudată şi pe care părinţii le-o dădeau veşnic drept exemplu. Fratele lui, Mark, îi dăduse şi el o poreclă... Pilda de Virtute. El şi Mark rîseseră de ea, luînd-o peste picior fără ştirea ei, dar, de fapt, îşi cam bătuseră joc de toate fetele celor trei clanuri, nu-şi petrecuseră niciodată timpul cu ele, preferînd să facă tărăboi împreună cu ceilalţi băieţi. Se coalizaseră cu Philip, Winston, Alexander, Shane şi Jonathan, care le fuseseră prieteni de joacă în zilele acelea.

Ajunsese s-o cunoască pe Paula doar în ultimii şase ani, descoperind că, sub o aparenţă rece şi de o distincţie înnăscută, femeia aceasta subtilă, muncitoare şi inteligentă ascundea o latură emoţională profundă. Comportarea ei rezervată era doar manifestarea exterioară a unei timidităţi şi discreţii naturale, trăsături pe care el le interpretase atît de greşit în copilărie.

Descoperirea că Paula este de fapt cu totul altfel decît o crezuse constituise aproape un şoc. Spre uimirea lui, constată că e foarte, nemaipomenit de umană. Vulnerabilă, afectuoasă, profund leală şi devotată familiei şi prietenilor ei. În ultimii zece ani avusese o mulţime de

necazuri, grave, sfîşietoare, care ar fi putut doborî sau chiar distruge pe cineva mai puţin rezistent. Dar nu pe Paula. Suferise îngrozitor, dar parcă din toată nenorocirea îşi trăsese noi forţe, devenind, în plus, o femeie nespus de milostivă.

De cînd lucrau împreună, se apropiaseră mai mult, ea fiind sprijinul lui de nădejde în afaceri şi aliatul lui în toate, ori de cîte ori avea nevoie. Lui Michael îi veni acum în minte că n-ar fi fost, probabil, capabil să facă faţă oribilului divorţ şi grelelor probleme personale fără sprijinul Paulei. Era întotdeauna dispusă să-i asculte păsurile la capătul firului sau să-şi facă timp liber pentru un pahar sau pentru o masă împreună, cînd lucrurile mergeau efectiv prost. Îşi cîştigase un anumit loc în existenţa lui, lucru pentru care avea să-i fie veşnic recunoscător. În ciuda succesului, rafinamentului şi încrederii ei în sine însăşi, Paula avea ceva - o trăsătură de fetiţă drăgălaşă - care îl înduioşa, îndemnîndu-l să dorească să facă tot felul de lucruri pentru ea, să-i facă plăcere. Uita adesea de-ale lui tocmai pentru a realiza aşa ceva, cam aşa cum se întîmplase recent la New York. Abia aştepta să încheie interminabila convorbire telefonică cu Harrogate, ca să-i poată împărtăşi noutăţile.

Iată că, dintr-o dată, discuţia luă sfîrşit.

Paula puse receptorul în furcă cu o mică strîmbătură.

- Îmi pare rău de întreruperea asta, se scuză ea. Rezemîndu-se de spătarul scaunului, continuă pe un ton tandru : Mă bucur să te văd, Michael... Cum a fost la New York ?

- Nemaipomenit. Tumultuos. Nici nu mi-am văzut capul de treabă, avînd în vedere că afacerile noastre merg ca pe roate în perioada asta, acolo. Am reuşit, totuşi, să

mă și distrez, ba am ieșit chiar în cîteva week-end-uri la Hamptons. Se trase mai aproape de birou. Paula...

- Da, Michael ? interveni ea, privindu-l pătrunzător, alarmată de tonul lui.

- Cred că s-ar putea să fi găsit... ceea ce căutai tu în S.U.A.

Se emoționă de-a binelea. Se întinse ușor înainte, lăsînd să se vadă cît era de nerăbdătoare.

- Particular sau public ?

- Particular.

- Și e de vînzare ?

- Totu-i de vînzare - dacă plătești cît trebuie. Cu o umbră malițioasă pe chip, continuă să se uite în ochii ei.

- Haide, zău, nu mă mai fierbe ! exclamă ea. E scos realmente pe piață ?

- Nu, nu e. Dar ce importanță mai are asta dacă ții seama cum se fac astăzi operațiunile de preluare a unei afaceri ? Proprietarii pot fi abordați... asta nu costă nimic.

- Cum se numește firma ? Unde se află ? Cît e de mare ?

Michael chicoti :

- Hei, ușurel ! Nu pot să răspund la toate întrebările deodată. Firma se numește "Peale and Doone" și se află în Vestul Mijlociu. Nu e mare, doar șapte magazine... magazine suburbane. În Illinois și Ohio. Dar e o firmă veche, Paula, fondată în anii '20 de cîțiva scoțieni care s-au stabilit în Statele Unite, ocupîndu-se la început doar de importuri scoțiene. Știi de care, mărfuri de lînă, tartane și stofe ecosez, cașmiruri și așa mai departe. În anii '40-'50, și-a lărgit sortimentul. Se pare, însă, că marfa e cam anostă și firma nu merge prea strălucit, mă refer la

partea administrativă. E destul de solidă din punct de vedere financiar, sau cel puțin așa mi s-a dat de înțeles.

- Cum ai aflat de "Peale and Doone" ?

- Printr-un prieten avocat, care lucrează la o firmă juridică de pe Wall Street. Eu l-am rugat să fie cu ochii în patru după un lanț de magazine și a auzit de compania asta de la un coleg de-al lui din Chicago. Amicul meu e de părere că momentul e numai bun pentru a le prelua afacerile.

Paula dădu din cap.

- Cine deține capitalul ?

- Moștenitorii domnului Peale și ai domnului Doone.

- Nu există nici o garanție, Michael, că vor să vîndă.

- Corect. Pe de altă parte, se întîmplă adesea ca acționarii să nici nu-și dea seama că vor să vîndă pînă ce nu sunt efectiv abordați în acest sens.

- E adevărat, merită să continuăm investigațiile.

- Ba bine că nu, Paula, și, deși lanțul de magazine e mic, s-ar putea să fie ideal pentru ceea ce vrei tu.

- Ce păcat că magazinele astea sunt la țară, murmură ea și se strîmbă, gîndind cu voce tare : M-ar aranja mai bine niște orașe mari, ca Chicago sau Cleveland.

Michael îi aruncă o privire pătrunzătoare :

- Ei bravo, cu flerul și abilitatea ta, nu-ți va fi greu deloc să-ți pui amprenta pe indiferent ce magazin, oriunde s-ar afla, ceea ce știi și tu prea bine. În afară de asta, de ce nu-ți convine zona rurală ? Se pot scoate o grămadă de bani de acolo.

- Da, ai perfectă dreptate, răspunse ea repede, dîndu-și seama că părușe poate nerecunoscătoare, după toate eforturile pe care le făcuse pentru ea. Michael, poți obține, te rog, mai multe informații ?

- Am să-i telefonez astăzi, mai tîrziu, prietenului meu din New York și am să-l rog să urmărească problema asta în continuare.

- Știe că lanțurile de magazine de desfacere de care te interesezi sunt pentru mine ?

- Nu, dar dacă vrei, îi pot spune.

Paula răspunse repede și hotărît :

- Nu ! Mai bine nu. Cel puțin pentru moment, dacă nu te deranjează. Mai bine să nu știe nimeni. Pomenind numele meu, prețul ar sări spectaculos. Asta dacă va fi vorba de preț pînă la urmă...

- Bine gîndit. Deocamdată, am să-l țin în ceață pe Harvey.

- Te rog... îți mulțumesc, Michael, pentru toată osteneala pe care ți-o dai pentru mine. Zîmbindu-i cald și sincer, adăugă : Îți sunt deosebit de recunoscătoare.

- Sunt în stare să fac orice pentru tine, Paula, absolut orice, îi răspunse el, privind-o cu afecțiune. Apoi se uită în jos, spre ceasul de la mînă : Vai, ce tîrziu s-a făcut ! Ar cam trebui să mergem, o anunță el, ridicîndu-se imediat în picioare. Sper să nu te superi, dar bătrînul s-a invitat singur la masă.

- Cum o să mă supăr ! răspunse ea, ridicînd ușor vocea. Doar știi cît de mult țin la unchiul Ronnie.

- Fii sigură că e reciproc valabil. Îi aruncă o privire amuzată : Bătrînul te adoră... se uită la tine ca la soarele de pe cer.

Luîndu-și poșeta neagră de lac, traversă încăperea.

- Să mergem atunci. Să nu-l facem să aștepte, da ?

Michael o luă de braț și o însoți afară din birou.

În timp ce coborau cu ascensorul, Michael nu-și putea lua gîndul de la legătura dintre Paula și tatăl lui, de la relația aceea specială care se crease între ei în ultimii

cîțiva ani. Bătrînul o trata ca pe o fiică adorată, iar ea părea că-l venerează. Nu încăpea îndoială că se comporta ca și cum el ar fi fost cel mai perspicace om în viață, ceea ce chiar așa și era, desigur. Tatăl lui devenise rabinul ei, își spuse Michael, zîmbind lăuntric, și, totodată, un înlocuitor al bunicii ei. Ce să se mai mire atunci că unii oameni considerau ciudată prietenia lor, fiind invidioși. Personal, el o considera salutară. Paula umplea un gol în viața tatălui său, ca și el într-a ei.

3

Sir Ronald Kallinski, președintele conducerii concernului "Kallinski Industries", traversă agale holul impozant de marmură al Casei Kallinski.

Era un bărbat înalt, zvelt și cu multă prestanță, cu părul negru ondulat, bine înspicat cu alb, și cu o figură întunecată. Moștenise ochii tatălui său, David, și ai bunicii sale, Janessa Kallinski; erau aidoma albăstrelelor înflorite, părînd și mai uimitor de luminoși în contrast cu tenul ars de soare.

Renumit pentru faptul că nu apărea niciodată neglijent îmbrăcat sau ciufulit, indiferent de situație, umbla întotdeauna elegant, pus la punct. În dimineața asta purta un costum gri închis cu vestă, cu o cămașă albă impecabilă și o cravată de mătase gri-perle. Deși se apropia de șaptezeci de ani, sănătatea robustă și vigoarea extraordinară pentru vîrsta lui îl făceau să pară cu mult mai tînăr.

În timp ce străbătea imensul foaier de la intrare, înclină elegant capul, salutînd cîteva persoane care îl recunoscuseră, și se opri să admire silueta înclinată a unei

statui semnată de Henry Moore, pe care i-o comandase celebrului sculptor englez care - coincidență ! - era născut și crescut tot în Yorkshire. Sir Ronald era la fel de mîndru de faptul că provenea din acest ținut nordic, ca și de moștenirea sa iudaică.

După un scurt moment de contemplare în fața grandiosului bronz, își văzu de drum, împinse ușile batante și păși afară, pe stradă. Se opri însă brusc după numai doi pași, scîrbit de arșița care-l întîmpină. Nu-și dăduse seama că se făcuse atît de cald afară.

Sir Ronald nu putea suferi căldura de nici un fel. Sus, în birourile conducerii, - o serie de încăperi frumos mobilate, care se întindeau pe tot etajul superior al imensului edificiu ce-i purta numele - atmosfera era ca de gheață mulțumită aerului condiționat care funcționa tot timpul la maximum, iar ferestrele erau bine umbrite. Zona aceasta a firmei Kallinski era numită în general "Antarctica" de către cei care o ocupau împreună cu Sir Ronald. Doris, de doisprezece ani secretara lui, se obișnuise deja cu temperatura aproape glacială, la fel ca și ceilalți funcționari care lucrau pentru el de mai mult de un an sau doi ; nimeni nu-și mai dădea osteneala să se plîngă. Compensau frigul din birouri îmbrăcîndu-se pur și simplu mai gros. Chiar și iarna, Sir Ronald păstra cît putea de răcoroase birourile și diferitele lui case ; se ferea însă să exagereze, pentru a nu-și atrage protestele personalului, ale familiei și ale prietenilor.

Dimineața, mai devreme, avusese de gînd să meargă pe jos pînă la hotelul "Connaught" ; acum îi părea bine că se răzgîndise și ceruse să vină mașina de la garaj. Era înăbușitor de cald afară, exclus să te plimbi pe o vreme ca asta pe străzile aglomerate din Mayfair.

Şoferul îl zărise încă de cînd ieşise din clădire şi îl aştepta deja, ţeapăn şi prevenitor, lîngă portiera din spate a maşinii.

- Sir Ronald, spuse el, înclinînd capul respectuos, şi îi deschise portiera mai larg.

- Mulţumesc, Pearson,răspunse Sir Ronald, schiţînd un zîmbet şi intrînd în Rolls-Royce-ul roşu. La "Connaught", te rog.

Limuzina se depărtă de bordură, iar el se rezemă de banchetă, privind absent înainte. Abia aştepta să ia masa cu Paula şi Michael. Pe ea n-o văzuse de cîteva săptămîni, iar fiul lui stătuse peste două luni la New York, de amîndoi fiindu-i acum dor... firește, de fiecare altfel.

Fiul său era mîna lui dreaptă, alter ego-ul lui, preferatul. Îl iubea foarte mult pe Mark, băiatul cel mai mic ; dar pentru Michael avea o afecţiune specială. Nu ştiuse niciodată prea bine de ce. Care era explicaţia unor astfel de lucruri ? Uneori credea că motivul este marea asemănare a fiului său cu propriul lui părinte. Şi asta nu pentru că tînărul Michael *ar fi semănat* cumva din punct de vedere fizic cu David Kallinski ; dimpotrivă, tînărul era mai degrabă de tip anglo-saxon ca înfăţişare, cu tenul deschis şi părul blond. Era ceva ce ţinea de o anumită similitudine de caracter şi de personalitate şi, exact cum Sir Ronald se bucurase de o minunată camaraderie cu propriul său tată, pînă în ziua morţii lui David, la fel se întîmpla şi acum cu fiul său. Aşa fusese, de fapt, încă de cînd băiatul era mic, iar în ultima perioadă resimţea absenţele lui Michael, avînd un sentiment de singurătate cînd fiul cel mare era pleçat în călătorie.

Cît despre Paula, ea era fiica pe care nu o avusese niciodată sau, mai degrabă, ţinea într-un fel locul fetei

care îi murise de mică. Miriam, cea de-a doua născută, între Michael şi Mark, ar fi împlinit anul acesta treizeci şi patru de ani dacă n-ar fi murit de encefalită la numai cinci ani. Ce mult suferiseră, el şi Helen ! Nu erau în stare să înţeleagă de ce le fusese răpită la o vîrstă atît de fragedă. "Necunoscute sunt căile Domnului pentru a-şi înfăptui minunile", le spusese pe-atunci mama lui, dar numai la bătrîneţe ajunsese să se împace cu această credinţă.

Paula era cea mai deşteaptă femeie pe care o întîlnise vreodată, exceptînd-o pe Emma, iar el îi aprecia mintea ascuţită, inteligenţa, agerimea şi discernămîntul în afaceri. Rămînea însă, în acelaşi timp, foarte feminină, şi îi era dor de această feminitate, în aceeaşi măsură în care era încîntat de rolul de arbitru pe care-l juca uneori pentru ea, ca şi de sfătuitor. O admira nespus pe Paula. Era o mamă bună şi, totodată, un excelent om de afaceri. Drumul ei era anevoios, dar îl străbătea cu îndemînare, poticnindu-se doar arareori.

Şi-ar fi dorit ca nora lui să fie măcar pe jumătate atît de practică şi de realistă ca ea. Necazul cu Valentine era că trăia pe altă lume. Era capricioasă şi veşnic nemulţumită. Nimic nu i se părea vreodată *îndeajuns de bun* pentru ea, iar el îi înţelegea prea bine sentimentele lui Michael. Frustrarea fiului său căpătase nebănuite proporţii de-a lungul anilor şi inevitabila explozie, cînd se produsese, fusese violentă. Pe el nu-l surprinsese. Nu fusese niciodată de acord cu căsătoria lui Michael cu Valentine, şi asta nu fiindcă ea nu era evreică - aproape că nici nu-i păsa de diferenţele de religie -, ci pentru că era foarte superficială, ba chiar de proastă calitate. Ştiuse asta de la bun început, dar cum să-i spui aşa ceva unui tînăr îndrăgostit ? Oricum, divorţul se încheia în sfîrşit,

după certuri amare şi imense transferuri de bani. Din fericire, Michael reuşise să obţină ceea ce dorise - o sentinţă "nisi", precum şi încredinţarea celor trei copii, băiatul, Julian, şi cele două fete mai mici, Arielle şi Jessica.

Un zîmbet îndulci chipul aspru al lui Sir Ronald la gîndul nepoţelelor lui. Dacă ar mai fi trăit şi Helen să le vadă, ce fericită ar fi fost ! Soţia lui murise însă cu opt ani în urmă. Îi lipsise neîncetat în tot acest timp, iar cînd Harold Wilson îi conferise titlul de cavaler, în 1976, bucuria lui fusese umbrită de tristeţea gîndului că Helen nu mai era lîngă el.

Onoarea aceasta excepţională venise ca o adevărată surpriză. Nu ceruse şi nu umblase niciodată după titluri, şi nici nu încercase să şi le cumpere prin donaţii filantropice substanţiale. Era mărinimos şi considera unele cauze cu adevărat sfinte ; a contribuit astfel cu generozitate în domeniul cercetărilor medicale, al artelor, dar toate acestea fuseseră făcute discret, fără tapaj.

Era măgulitor să fii înscris pe lista de onoruri a primului ministru, cu atît mai mult cu cît toată lumea ştia că titlul fusese dobîndit şi, prin urmare, meritat. "Kallinski Industries" era unul dintre cele mai mari şi mai prospere concerne din Marea Britanie, oferind slujbele atît de necesare mai multor mii de oameni, iar, pe de altă parte, fiind un exportator major al mărfurilor englezeşti în străinătate. Cum Ronald Kallinski îşi închinase întreaga existenţă ţelului de a aduce firma la actuala poziţie dominantă, era mîndru de realizările lui. Aceeaşi mîndrie o resimţea probabil şi ţara lui, din moment ce pentru acest motiv i se acordase titlul de cavaler.

Sir Ronald era extrem de mîndru de titlul lui. Nu era primul evreu din Yorkshire înălțat la rangul de cavaler ; mai fuseseră și alții evidențiați de-a lungul anilor de către prim-miniștri recunoscători... bărbați ca Montague Burton, Rudolph Lyons. Punea totuși mare preț pe această onoare, ca și cum el ar fi fost primul, mai cu seamă cînd medita la istoria timpurie a familiei Kallinski, gîndindu-se cum bunicul lui, Abraham, fugise din Rusia ; scăpase de toate pogromurile de la sfîrșitul secolului și se stabilise în ghetoul din Leeds, pînă cînd, în cele din urmă, deschisese atelierul de croitorie din North Street. Făbricuța aceasta, care realiza "confecții pe bucăți" pentru firma John Barran - primul fabricant de confecții care a demarat la Leeds după ce Singer a inventat mașina de cusut - fusese începutul, nucleul imperiului care valora azi miliarde de lire sterline - "Kallinski Industries".

În dimineața remiterii decorației, singurul lui regret fusese acela că Helen, Abraham, tatăl lui - David -, Emma și Blackie nu erau și ei de față, pentru a le împărtăși mîndria și fericirea. Ultimii patru, în mod special, ar fi știut să aprecieze semnificația ceremoniei de la Palatul Buckingham, înțelegînd cu adevărat cît de departe ajunsese clanul Kallinski, pornind de la Abraham, tînărul refugiat din Kiev, care, în 1880, pusese prima dată piciorul pe pămîntul britanic, la Hull.

Rolls-Royce-ul se opri scurt în Carlos Place.

Parcă scuturîndu-se de gînduri, Sir Ronald se aplecă în față, adresîndu-se șoferului :

- Vino, te rog, să mă iei pe la două și jumătate, Pearson, spuse el, în timp ce portarul în livrea de la hotelul "Connaught" venea spre mașină, îi deschidea portiera și îl ajuta să coboare.

De cînd păşi pe treptele de la intrare şi pînă ajunse în salonul de mese, îl înnebuniră cu toţii de cîte ori i se adresară cu "Sir Ronald" şi, cînd fu condus la masa pe care o rezervase fiul său, un zîmbet discret îi încreţi cutele fine din jurul ochilor. Cu cinci ani în urmă, se tot întrebase dacă avea să se obişnuiască vreodată ca lumea să i se adreseze cu acest titlu. Dar se obişnuise - şi încă nespus de repede.

După ce comandă nişte vin de Xeres simplu, sorbi o înghiţitură din apa rece de la gheaţă pe care chelnerul i-o pusese în faţă şi se aşeză rezemat de spătarul scaunului, aşteptîndu-i pe Paula şi pe Michael.

Sir Ronald mai comandă un rînd.

Paula şi fiul lui traversau restaurantul, venind spre el; uimitor cît de mult semăna cu Emma cînd era de aceeaşi vîrstă.

Văzînd-o mai de aproape, îşi dădu seama că avea o nouă pieptănătură, graţie căreia semăna încă şi mai mult cu bunica ei. Se tunsese scurt, aranjîndu-şi părul negru şi lucios într-o coafură simplă. Elegantă şi, evident, în pas cu moda, lui i se părea totuşi că avea ceva din parfumul anilor '30. Îi aducea amin.te de vedetele de film din tinereţea lui... şi de distinsa Emma, pe care o cunoscuse şi o admirase ca băiat.

Se ridică şi apucă cu amîndouă mîinile mîna întinsă de Paula, răspunzîndu-i la zîmbetul cald şi afectuos şi sărutînd-o pe obraz. Se salutară călduros şi se aşezară unul lîngă altul, începînd să discute imediat cu însufleţire.

Michael trecu de cealaltă parte a mesei, îşi trase un scaun şi îi făcu semn chelnerului. După ce Paula şi el însuşi comandară aperitivele, ceru meniul.

Se întoarse apoi spre Paula şi spuse :

- Tu eşti întotdeauna grăbită, aşa că ar fi bine să facem comanda... după care ne putem relaxa.

- Bună idee ! rîse ea şi luă lista de bucate de la şeful de sală.

Acesta zăbovi pe lîngă ei, oferind explicaţii în legătură cu specialităţile zilei şi făcîndu-le propriile recomandări. După ce consultară în fugă listele, Paula şi cei doi Kallinski urmară sfaturile şefului de sală. Cerură toţi trei somon rece şi salată de castraveţi, iar Michael comandă o sticlă de Sancerre.

Aperitivele apăruseră deja în faţa Paulei şi a lui Michael în timp ce comandau prînzul, aşa că, imediat ce chelnerul dispăru, Sir Ronald îşi ridică paharul. Se uită drept la Paula.

- În amintirea bunicii tale.

- Pentru Emma, toastă şi Michael.

Paula le zîmbi amîndurora.

- Da, pentru buni !

Ciocniră şi sorbiră din pahare.

După o clipă, Paula spuse :

- Mă gîndeam eu că o să-ţi aminteşti ce zi este astăzi, unchiule Ronnie...

- Amîndoi ne-am amintit ! exclamă Michael.

Sir Ronald remarcă :

- Cum ar putea cineva să uite trecerea dintre cei vii a unei femei atît de minunate ? Ce mîndră ar fi ea de tine, draga mea. N-ai trădat-o niciodată şi i-ai păstrat visul întocmai.

- Sper, unchiule Ronnie... M-am străduit din răsputeri să apăr tot ceea ce a clădit ea... să consolidez.

- Şi ai reuşit, spuse Sir Ronald, privind-o afectuos. Eşti la fel de genială în comerţ ca şi Emma. Ai dat dovadă de multă perspicacitate de-a lungul anilor şi n-am decît cuvinte de laudă pentru tot ceea ce ai făcut cu magazinele.

- Mulţumesc, unchiule Ronnie, răspunse Paula zîmbind, bucuroasă că o aprecia.

- Susţin şi eu ceea ce spune tata, declară Michael, energic. Luă o înghiţitură de Cinzano Bianco, privind-o peste marginea paharului, după care îi făcu un semn poznaş cu ochiul.

Ochii violet-albăstrui ai Paulei sclipeau de rîs.

- Ai idei preconcepute, Michael. Ba nu, amîndoi aveţi.

Instalîndu-se mai confortabil pe scaun, Sir Ronald continuă pe un ton oarecum confidenţial :

- Unul dintre motivele pentru care m-am autoinvitat la masă este ca să-ţi cer un sfat, draga mea.

Imediat curioasă, Paula întrebă repede :

- Eu să-ţi dau sfaturi ţie ? Cum aşa, unchiule Ronnie, doar eşti cea mai înţeleaptă persoană pe care o cunosc.

Nu-i răspunse la această remarcă. De parcă nici n-ar fi auzit-o. Avea un aer preocupat ; luă o înghiţitură de vin, apoi o privi prelung, cu atenţie.

- A, ba poţi foarte bine să mă sfătuieşti, Paula. În legătură cu Alexander. Sau, ca să fiu mai exact, poţi să-mi spui părerea ta. Sir Ronald făcu o pauză înainte de a continua : Crezi că Sandy ar fi dispus să vîndă "Lady Hamilton Clothes" firmei "Kallinski Industries" ?

Paula era luată prin surprindere, acesta fiind ultimul lucru pe care se aşteptase să-l audă. Cîteva clipe se holbă pur şi simplu la Sir Ronald fără să scoată o vorbă.

- Sunt absolut sigură că n-ar fi dispus s-o facă, spuse ea în cele din urmă, cu o voce în care se citea mirarea. E un compartiment mult prea important pentru "Harte Enterprises". Şi pentru magazinele "Harte", fireşte.

- Da, a fost de mare însemnătate pentru Sandy şi pentru tine, desigur, avînd în vedere că linia "Lady Hamilton" a fost creată în exclusivitate pentru "Harte's", spuse Sir Ronald.

Michael interveni :

- Paula, poate că vrea să o transfere - la un preţ corect şi unor oameni potriviţi. Hai să privim realitatea aşa cum e : Sandy a fost de-a dreptul depăşit din momentul în care s-a produs ruptura aceea în familie şi a trebuit să se despartă de Jonathan şi Sarah. El şi Emily sunt ocupaţi pînă peste cap şi se spetesc muncind pentru a conduce firma "Harte Enterprises"...

- Oh, Michael, nu ştiu ce să spun, i-o tăie ea repede, mie mi se pare că se descurcă destul de bine.

- Oricum, noi suntem pregătiţi să cumpărăm acest compartiment la un preţ maxim, mai adăugă Michael, hotărît să-şi facă cunoscut punctul de vedere.

- Da, sunt convinsă, îi răspunse Paula fără ezitare, după cum sunt convinsă şi că Sandy nici n-ar vrea să audă de aşa ceva, indiferent cît de mult i-aţi oferi. Se uită de la unul la celălalt, din ce în ce mai curioasă. Dar de ce vreţi să cumpăraţi "Lady Hamilton Clothes", unchiule Ronnie?

- Am vrea să avem un sector propriu de vestimentaţie feminină, explică Sir Ronald. Şi să devenim furnizorii magazinelor voastre de confecţii pentru femei, aşa cum facem şi în cazul confecţiilor pentru bărbaţi, vînzînd totodată marfă buticurilor voastre din hoteluri. Alt

aspect, la fel de important, este că vrem să fondăm o linie puternică de export.

Paula încuviinţă, clătinînd uşor din cap.

- Mda, înţeleg.

- E limpede că n-am vinde produsele de modă pentru femei în ţările în care voi deţineţi magazine de desfacere, sublinie Michael. Avem în vedere comercializarea lor doar în ţările Pieţei Comune...

- Cu excepţia Franţei, îl întrerupse Sir Ronald, din moment ce aveţi un magazin la Paris.

- O, ştiu că n-aţi face nimic din ceea ce ar putea dăuna afacerilor mele, asta e de la sine înţeles, murmură Paula. Îmi dau seama la ce v-ar folosi o asemenea achiziţie, unchiule Ronnie, totul e foarte logic.

Paula îi aruncă o privire lui Michael.

- Bine, dar ştii doar cît de conservator este Sandy, cît de legat de tradiţie. Astea sunt numai două dintre motivele pentru care bunica i-a lăsat lui conducerea companiei "Harte Enterprises". Ştia că firma va fi în siguranţă în mîinile lui, fiindcă nu va face niciodată ceva care să-i şubrezească structura de bază. Cum ar fi, de pildă, vînzarea unui compartiment extrem, dar extrem de rentabil, încheie ea, sec, dar îşi arcui uşor buzele, dintr-o dată amuzată de întreaga situaţie.

Cei doi bărbaţi izbucniră în rîs.

- "*Touché*" ! spuse Sir Ronald.

- Da, aşa e, ştiu exact ce fel de om e Sandy, recunoscu Michael, foindu-se pe scaun. De-aia i-am şi sugerat tatii să vedem întîi ce părere ai tu în privinţa asta.

În clipa aceasta sosi chelnerul cu comanda, iar Michael schimbă subiectul. În următoarele cîteva minute, discutară toţi trei despre nimicuri şi, după ce

fuseseră serviți, chelnerul îi turnă lui Michael puțin din vinul alb de la gheață. După ce îl degustă, acesta înclină din cap, aprobator.

- Excelent, îi spuse el chelnerului, care umplu imediat și celelalte pahare.

Sir Ronald și Paula sorbiră și ei din vin, remarcînd că are un gust sec proaspăt și că e ușor, după care Sir Ronald puse paharul jos.

- *Bon appétit*, spuse el, luîndu-și furculița și atacînd somonul.

- *Bon appétit*, răspunseră Paula și Michael, aproape la unison.

Mîncară un timp în tăcere, dar la un moment dat Paula își roti privirea între cei doi Kallinski și întrebă, curioasă :

- Unchiule Ronnie, Michael, de ce nu demarați chiar voi un nou sector de confecții pentru femei ? Aveți, desigur, toate resursele necesare.

- Ne-am gîndit și la asta, draga mea, mărturisi Sir Ronald. Dar, sincer să fiu, am prefera să cumpărăm o marcă cu reputație solidă. E mult mai ușor, știi și tu. Și în felul acesta nu se mai pierde timp - și bani, evident, - cu reclama și lansarea unui nou produs.

- Dar cu siguranță există o mulțime de producători care s-ar repezi imediat să profite de ocazia de a vinde companiei "Kallinski Industries" ! exclamă ea.

- Sunt perfect convins de asta. Sir Ronald îi aruncă o privire înțepată. Dar pe mine mă interesează linia "Lady Hamilton Clothes", fiindcă a fost creată de Emma și de tatăl meu, cîndva, demult. Mult timp după ce tata îi vînduse acțiunile bunicii tale, rămăsese cu un fel de slăbiciune pentru firma asta, ceea ce se întîmplă și cu

mine acum. Sir Ronald încheie, zîmbind cam strîmb : Ce mai tura-vura, recunosc, în povestea asta sunt sentimental.

Paula îşi puse mîna elegantă şi frumos manichiurată pe braţul lui Sir Ronald, strîngîndu-l uşor cu tandreţe.

- Bine, dar Alexander nu are nici un motiv să vîndă acest sector... cel puţin, eu nu văd nici unul, unchiule Ronnie. Sunt cîţiva ani buni deja de cînd sora lui îl conduce cu succes. Se încruntă uşor, apropiindu-şi sprîncenele negre, arcuite. În afară de asta, ea ce s-ar face dacă el ar vinde "Lady Hamilton" ? Amanda şi-ar pierde slujba, lucru pe care Sandy nu poate să nu-l ia în consideraţie. Doar ştii cît se osteneşte pentru ea !

- Dar nu-i deloc obligatoriu să-şi piardă slujba, replică prompt Michael. Amanda se descurcă excelent în ceea ce face. Poate să rămînă la firmă şi s-o conducă chiar dacă o preluăm noi.

Paula nu mai făcu nici un comentariu. Se juca tăcută cu furculiţa în salata de castraveţi din farfurie, cînd, brusc, recunoscu în sinea ei că, dacă vreodată ar fi ca cineva să pună gheara pe "Lady Hamilton", apoi s-ar cuveni ca Sandy să vîndă firma familiei Kallinski. Era într-un fel dreptul lor.

Sir Ronald îşi tamponă gura cu şervetul şi se încumetă să continue:

- Aş vrea să ridic o chestiune ipotetică, Paula.

- Sigur că da. Se uită prudentă la el, întrebîndu-se cam ce i-ar mai trece acum prin cap.

El spuse :

- Hai să presupunem că Alexander ar vrea să vîndă "Lady Hamilton", că, de fapt, e chiar nerăbdător s-o facă.

Poate ? Sau trebuie să treacă pe la ceilalți acționari, să obțină acordul lor ?

- A, nu. Nu-i decît Emily, iar ea ar accepta orice i-ar cere fratele ei. Știi că întotdeauna a făcut așa.

În ochii lui Sir Ronald se citea nedumerirea ; se rezemă de spătarul scaunului, privind-o gînditor pe Paula. După o clipă, spuse încetișor:

- Doar Emily... Dar țin bine minte că, acum cîțiva ani, mi-ai spus că Sarah și Jonathan și-au păstrat în continuare acțiunile de la "Harte Enterprises", chiar dacă au fost îndepărtați de la firmă pentru purtarea lor mizerabilă.

- E perfect adevărat, așa e. Își obțin dividendele, primesc rapoartele și extrasele de cont ale firmei, dar n-au nici un fel de putere. De fapt, dacă mă gîndesc mai bine, nici Emily n-are.

Sir Ronald părea mai uimit ca oricînd.

Paula observă mirarea lui și spuse :

- Lasă-mă să-ți explic care e situația, unchiule Ronnie, și ție, Michael.

Fiul și tatăl încuviințară din cap, iar Sir Ronald zise :

- Chiar te rog, draga mea.

- Bunica i-a lăsat lui Sandy cincizeci și doi la sută din "Harte Enterprises". Restul de patruzeci și opt de procente a fost împărțit în trei, între Emily, Jonathan și Sarah, fiecare primind cîte șaisprezece la sută. Ca președinte al consiliului de administrație și ca principal acționar, Sandy poate face în fond tot ce dorește în cadrul firmei sau cu ea. Așa a aranjat bunica lucrurile. Deși voia ca toți patru să obțină un venit din firmă, știa că Sandy trebuie să aibă puteri absolute pentru a evita orice ciondăneală între cei patru veri. A simțit că Sandy și-a

cîştigat şi în acelaşi timp şi-a meritat pachetul mare de acţiuni din firma pe care ea o deţinuse singură. I-a încredinţat lui întreaga conducere fiindcă a ştiut că el îi va respecta toate dorinţele.

- A, da, acum o înţeleg pe bunica ta. Sir Ronald era întotdeauna impresionat de strategia înţeleaptă a răposatei Emma Harte. Continuă : Ca de obicei, Emma a fost şireată, aproape prudentă, aş putea adăuga. Nici nu încape discuţie că Sandy a scos cu bine firma "Harte Enterprises" din cîteva perioade dificile, descurcîndu-se admirabil în ultimii ani.

Michael se grăbi să spună :

- Uite ce e, Paula, ştiu că nimic nu te poate determina să crezi că Sandy nu este interesat să vîndă, şi se prea poate să ai dreptate. Cel puţin în ceea ce priveşte poziţia lui actuală. Dar gîndeşte-te că se poate răzgîndi, hotărîndu-se să renunţe la "Harte Enterprises"... într-o bună zi... Michael se opri. Şi adăugă, parcă dus pe gînduri: Nu ?

Paula nu se putu abţine să nu zîmbească în faţa unei asemenea perseverenţe.

- Deci, vrei oricum să stai de vorbă cu el şi să-i explici că, dacă se va hotărî vreodată să se descotorosească de "Lady Hamilton Clothes", firma "Kallinski Industries" îl aşteaptă cu braţele deschise ! Asta voiai să spui, nu-i aşa? întrebă ea, rîzînd scurt.

Michael încuviinţă dînd din cap.

- Da, exact. Paula, sper că nu te deranjează dacă tata o să discute puţin cu el, nu?

- Bineînţeles că nu. Nu văd nici un rău ca Alexander să afle că vă interesează acest compartiment. Se întoarse

apoi către bărbatul mai în vîrstă : Unchiule Ronnie, te duci în Yorkshire în week-end-ul ăsta?

- Da, draga mea, mă duc.

- Păi atunci du-te şi pînă la Nutton Priory şi stai puţin de vorbă cu el. Întotdeauna e mult mai relaxat cînd stă la ţară.

- Cred că aşa am să fac, spuse Sir Ronald. Îţi mulţumesc din tot sufletul, Paula, mi-ai fost de un real folos.

Michael îi zîmbi fermecător, aşa cum ştia el.

- Da, mulţumesc, îţi suntem nespus de recunoscători pentru tot concursul. Sorbi din vin, ochii lui albaştri căpătînd o expresie îngîndurată, după care întrebă : Apropo, din simplă curiozitate, Sarah Lowther e măritată tot cu pictorul ăla francez ? Sau nici tu nu mai ştii nimic despre ea ?

- Evident, nu direct, din moment ce am izgonit-o din familie, cu Jonathan cu tot, şopti Paula, dispărîndu-i orice urmă de veselie de pe chip. Dar cu vreo şase luni în urmă a fost un articol despre Yves Pascal într-o revistă franţuzească... "Paris Match" mi se pare. În fine, printre nenumăratele fotografii era una cu Sarah împreună cu Yves şi fetiţa lor de cinci ani, Chloé. După cît se pare, locuiesc la Mougins, în departamentul Alpes-Maritimes. Au o fermă de pe vremuri ; acolo îşi are şi el atelierul. Considerat drept "copilul teribil" al artei franceze, a ajuns foarte mare şi are un succes răsunător.

Michel adăugă :

- Da, este efectiv un pictor al naibii de bun, deşi ceea ce face nu prea este pe gustul meu. Am fost crescut la şcoala impresionismului francez şi toate chestiile astea ultramoderne mă lasă rece. Dă-mi-i, în schimb, în

fiecare zi pe Monet, Manet, Sisley şi Van Gogh, şi mă faci fericit.

- Absolut, se arătă de acord Paula.

- Dacă tot a venit vorba de Sarah, ce s-a mai întîmplat cu Jonathan Ainsley, cu care era în cîrdăşie la rele ? Michael se uită ţintă la Paula, încruntîndu-se. Se dă pierdut, în continuare, prin Extremul Orient ?

- Aşa cred, dar nici măcar Sandy nu ştie exact, răspunse Paula, cu vocea scăzută şi impasibilă. Nişte prieteni de-ai lui Emily au povestit că l-au văzut în Hong Kong, după care, cu altă ocazie, Singapore. Dividendele lui Jonathan şi situaţia veniturilor şi a cheltuielilor de la "Harte Enterprises" merg la o firmă de experţi contabili, aici, la Londra, care, după toate aparenţele, se ocupă de afacerile lui. Făcu o mutră acră. Tot ce contează pentru mine e să nu-l mai văd niciodată prin Anglia. Vorba Emmei : bine c-am scăpat de o oaie rîioasă !

- Da, Doamne ! Michael începu să clatine nedumerit din cap. N-am să fiu niciodată în stare să pricep de ce a făcut ce a făcut. După părerea mea, a fost un prost şi jumătate. Îi mergea din plin şi a dat cu piciorul la tot.

- S-a gîndit, poate, că n-o să fie prins niciodată, se încumetă să remarce Sir Ronald. Dar, de fapt, sunt sigur că nu ştia el cu cine are de-a face aici. Se uită cu coada ochiului la Paula, o mîngîie pe mînă şi încheie, hlizindu-se: Şi-a găsit naşul cu tine, draga mea, ce să mai lungim vorba !

Paula se căzni să rîdă şi ea, dar scoase un sunet forţat, artificial, iar pentru o clipă simţi că e prea tulburată ca să poată vorbi. Ura discuţia asta despre Jonathan Ainsley, vărul şi duşmanul ei de moarte de altădată.

Michael insistă:

- Deci, nimeni din familie nu ştie din ce trăieşte?

Paula se uită ţintă la Michael, cu o expresie din ce în ce mai sumbră şi mai tăioasă. Îl privi îndelung şi circumspect, cu gura făcută pungă, un obicei preluat cu ani în urmă de la bunica ei. După o vreme, spuse destul de energic:

- Jonathan Ainsley nu are nevoie să-şi cîştige existenţa, din moment ce primeşte un venit substanţial de la compania "Harte Enterprises". Făcu o mică pauză înainte de a se gîndi să adauge: Şi nimeni nu s-a sinchisit vreodată să afle ce se întîmplă cu afacerile sau cu viaţa lui personală... fiindcă nici unuia dintre noi nu-i pasă de ce i se întîmplă. Încruntîndu-se acum, nedumerită, şi ţintuindu-l pe Michael cu ochii ei albaştri şi vioi, Paula îl întrebă, arţăgoasă: Şi de ce, mă rog, preocuparea asta bruscă pentru soarta lui Jonathan?

- Nu ştiu, nu m-am gîndit la el de ani de zile şi acum, pe nepusă masă, m-a apucat curiozitatea, recunoscu Michael cu un zîmbet chinuit.

- Pe mine, nu. Cu toată căldura din restaurantul "Connaught", pe Paula o trecură fiorii. Mai ţinea încă minte ultimele cuvinte pe care i le adresase Jonathan... Am să ţi plătesc pentru asta, Paula Fairley. Să dea naiba dacă n-o să ţi-o plătim noi, Sebastian şi cu mine, cu vîrf şi îndesat, urlase el, arătîndu-i pumnul, ridicol, ca unul din acei nemernici din romanele victoriene. În fine, Sebastian Cross nu avea cum să i-o mai plătească, pentru că murise. Dar Jonathan ar face-o dacă ar putea. Avea uneori coşmaruri din cauza vărului ei, coşmaruri în care el îi pricinuia îngrozitor de mult rău. Era, categoric, în stare de aşa ceva. În stare de aproape orice. Ştia asta încă

de pe cînd erau mici. Sandy îi reamintise că Jonathan era un bătăuş şi, ca toţi bătăuşii, era laş. Asta era adevărat ; cu toate acestea, nu izbutise niciodată să-şi şteargă din minte ziua în care Sandy îl concediase. Ce lesne îşi imagina acum expresia aceea ameninţătoare din ochii lui Jonathan, masca de ură care-i schimonosea chipul, şi din clipa aceea ştiuse, instinctiv, că nu va înceta s-o duşmănească pînă în ziua în care avea să închidă ochii pentru totdeauna. Trecuseră zece ani şi nu mai dăduse ochii cu el de atunci, de fapt nimeni nu-l mai văzuse, şi totuşi, adînc în sinea ei, simţea că o sugrumă frica.

Dîndu-şi seama brusc că Michael şi Sir Ronald o urmăresc, aşteptînd să spună ceva, se întoarse spre Michael şi, pe un ton foarte degajat, spuse :

- Conaşul Ainsley s-a dovedit de soi rău, şi cu cît vorbim mai puţin despre el, cu atît mai bine.

- Exact, draga mea, ai perfectă dreptate ! mormăi Sir Ronald. Observase că Paula îşi modificase atitudinea în timp ce discutau despre Ainsley, şi hotărî că e mai înţelept să schimbe vorba. Aşa că se repezi să spună, cu un entuziasm sincer : Am primit invitaţia ta, Paula, la petrecerea pe care o organizezi pentru cea de-a şaizecea aniversare a magazinului, şi abia aştept să vin. Ei, dar povesteşte-ne şi despre celelalte festivităţi pe care le-ai plănuit.

- O, cu plăcere, unchiule Ronnie. Am în vedere cîteva lucruri deosebite... Se întrerupse cînd chelnerul se opri la masa lor. Dar poate că e mai bine să comandăm mai întîi desertul, continuă ea, luînd una dintre listele de bucate care îi fusese oferită.

- Splendidă idee, vă recomand şorbeturile,* zise Sir Ronald. E mult prea cald ca să luăm altceva, nu ?

Paula încuviinţă din cap.

- Cred că asta am să comand. Michael, şi tu la fel ?

- Eu vreau doar cafea.

În timp ce chelnerul se îndepărta, Michael o îmbrăţişă cu privirea pe tînăra femeie, cu o expresie admirativă :

- Am impresia că tu poţi să mănînci orice fără să iei un gram în greutate... Din păcate, eu trebuie să mă cam supraveghez în ultima vreme...

Paula rîse, clătinînd din cap :

- A, nu ştiu, zău, Michael, eşti destul de zvelt.

Răsucindu-se cu faţa spre tatăl lui, reluă conversaţia de acolo de unde o lăsase cu cîteva clipe mai înainte, lansîndu-se într-o relatare despre evenimentele ce urmau să aibă loc la magazinul din Knightsbridge, peste cîtăva vreme, chiar în anul acela.

Michael se rezemase de spătarul scaunului, jucîndu-se cu paharul de vin. N-o asculta decît vag pe Paula.

Era preocupat în continuare de firma "Lady Hamilton Clothes", de posibilităţile infinite pe care aceasta le prezenta pentru ei dacă ar avea norocul să o răscumpere de la "Harte Enterprises". Amanda Linde, sora vitregă a lui Sandy, pusese la punct această linie de cîţiva ani buni deja şi, după părerea lui, era o creatoare de modă cu mult mai bună decît se dovedise vreodată Sarah Lowther. Deşi uşoare şi plăcute la purtare, confecţiile ei aveau

* un fel de îngheţată din suc de fructe, fără frişcă în compoziţie

totuşi o anumită eleganţă, pentru că reuşea întotdeauna să le imprime ceva din distincţia produselor de marcă "Harte". Modelele ei s-ar vinde şi în celelalte ţări europene la fel de bine ca şi în Franţa, de asta era absolut convins.

Sir Ronald şi Paula sporovăiau mai departe despre planurile ei sărbătoreşti pentru celebrarea magazinului. Vocile lor îi parveneau ca un murmur stins, aproape imperceptibil pe fondul zumzetului caracteristic orei de prînz într-un restaurant aglomerat.

Chelnerul reveni, le servi desertul şi turnă cafeaua.

Michael îşi ridică ceaşca, meditînd în continuare la talentul Amandei. În cazul în care cumpărau "Lady Hamilton", indiferent dacă acum sau într-un viitor oarecare, trebuia să rămînă mai departe la firmă ca principal creator de modele şi director coordonator. Acesta era un imperativ. Dacă se opunea în vreun fel ideii de a continua să lucreze pentru ei, va trebui s-o convingă, s-o tenteze într-un mod foarte special...

Aerul cald răsună de rîsul spontan al Paulei, care îi întrerupse gîndurile. Era un rîs plin, gutural şi ciudat de senzual, făcîndu-l pe Michael să ridice repede capul.

O privi peste masă. Mînca sorbet cu linguriţa. Pe buza de sus îi rămăsese aninată o picătură minusculă, pe care o linse cu vîrful limbii, continuînd să mănînce. O urmări fascinat, cuprins de o extraordinară atracţie fizică faţă de ea. Se sperie de propria reacţie. Michael încremeni pe scaun, îşi plecă ochii şi se holbă adînc în fundul ceştii de cafea.

Cînd ridică în cele din urmă privirea, Paula terminase sorbetul şi stătea cu capul întors, răspunzîndu-i tatălui său care tocmai îi spusese ceva. Clipi de cîteva ori,

nereușind să se înțeleagă deloc pe el însuși. Înnebunise pesemne, dacă se putea gîndi la Paula în felul ăsta !

Lumina puternică a soarelui se revărsa pe fereastra aflată chiar în spatele ei, prinzînd-o într-o aureolă strălucitoare și punînd-o mai bine în evidență, ca și cum s-ar fi aflat pe scenă, sub un reflector. Părea mai viu colorată decît oricînd... părul negru, ochii violeți, pielea neasemuită - ușor bronzată, ca puful auriu de piersică, vara. Ce plină de viață clocotitoare era în momentul ăsta... și cît de senzuală.

Michael, care nu simțise niciodată pentru Paula altceva decît o afecțiune frățească, era acum cuprins de o dorință arzătoare de a face dragoste cu ea. Se îmbărbătă, străduindu-se să-și înfrîngă aceste porniri, izbucnite atît de pe neașteptate, și își înclină capul, de teamă să nu se vadă ceva pe chipul lui sau să i se citească în ochi cît de puternic o dorea. De ce ? se întrebă el. De ce vreau să mă culc cu ea acum, după ce o cunosc de atîția ani ? Privea concentrat micul vas cu flori din mijlocul mesei, cu o expresie de nepătruns, încercînd să-și înăbușe simțămintele.

Sir Ronald spuse :

- În week-end-ul următor am să fiu la Paris, Paula, în drum spre Biarritz, și dacă ai să fii și tu pe-acolo, la magazinul din Paris, poate că cinăm împreună.

- Nu, n-am să fiu la Paris în week-end-ul următor... începu Paula, oprindu-se însă brusc. Ah, fir-ar să fie ! exclamă ea tresărind și se înfipse mai bine în scaun, încruntîndu-se la gîndul bilețelului de pe birou. Uitase să anuleze rezervarea pentru zborul la Paris, care îi fusese făcută pentru astăzi, mai tîrziu.

- S-a întîmplat ceva ? o întrebă Sir Ronald, îngrijorat.

- Nu, nu, nimic, îl liniști Paula, notîndu-și în gînd să telefoneze la British Airways de îndată ce ajunge înapoi la birou. Am uitat să fac ceva înainte de prînz, dar nu-i nici o problemă, unchiule Ronnie, zău că nu !

Michael, care reușise între timp să-și domolească pornirile erotice la adresa Paulei, se uită uimit la tatăl său.

- Dar de ce te duci la Biarritz tocmai în perioada asta a anului, tată ? Sezonul s-a terminat.

- Da, știu... dar mă duc să văd un ou de Paști rusesc imperial, făcut de Fabergé, declară Sir Ronald, vădit încîntat.

Le zîmbi radios amîndurora.

- Negustorul meu de obiecte de artă de la Paris are o clientă la Biarritz. O doamnă foarte bătrînă. O rusoaică albă. Se pare că s-a hotărît, în sfîrșit, să-și vîndă oul cu nestemate. Și, firește, vreau să ajung acolo primul, pînă nu află de el editorul american Malcolm Forbes sau cine știe ce alt colecționar important, și să pună mîna pe el înaintea mea. Știți doar cît de rarisime au devenit ouăle făcute de Fabergé. Sir Ronald privi atent ceasul, mormăi ceva în barbă și, înainte ca Michael să apuce să facă vreun comentariu, continuă grăbit: Ceea ce mi-a amintit că am o întîlnire la Wartski, peste cincisprezece minute. Recent, Kenneth Snowman a achiziționat o tabacheră care a aparținut țarului Nicolae al II-lea. E făcută de Perchin, unul dintre cei mai mari artiști ai domeniului de la Fabergé încoace-i-am promis că am să trec s-o văd în după-amiaza asta.

- Mă bucur nespus pentru tine, tată, și sper să reușești să obții ambele obiecte, îi spuse Michael cu o reală sinceritate, știind cît de importantă devenise pentru

bătrîn colecționarea acestor obiecte frumoase. Ceea ce începuse ca o toană aproape, ajunsese acum o mare pasiune. Colecția Kallinski de obiecte Fabergé era renumită, fiind frecvent expusă împreună cu colecția Sandringham, care fusese fondată de regele Edward al VII-lea și de regina Alexandra, sora țarinei Maria Feodorovna, completată ulterior de regina Maria și aflată actualmente în posesia reginei Elisabeta a II-a.

Michael îi zîmbi tatălui său.

- Ei bine, tată, dacă te grăbești, ar fi mai bine să cer nota de plată, spuse el, făcînd semn chelnerului.

- Dacă nu te deranjează să mă lași pe mine întîi la Wartski, mașina mea poate să te conducă înapoi la magazin, scumpa mea.

- Grozav, unchiule Ronnie, îți mulțumesc.

- Michael, vrei să te iau și pe tine ?

- O, nu ! spuse Michael, nemaiavînd chef, dintr-o dată, să mai stea astăzi în preajma Paulei mai mult decît era necesar. Îți mîlțumesc, tată, oricum, dar prefer să merg puțin pe jos.

4

Pînă la urmă, se duse, totuși, la Paris.

O decizie fulgerătoare, pe care o luase cînd se întorsese la magazin, la ora trei. Pusese mîna pe telefon și începuse să formeze numărul de la British Airways, pregătită să anuleze rezervarea, cînd, deodată, se răzgîndise, lăsînd receptorul la loc în furcă.

Dăduse zor după aceea să-și termine treaba, să-și îndese cîteva rochii de mătase în sacul de haine și să ajungă la timp la Heathrow pentru a prinde avionul de

ora şase. Sosise cu zece minute mai devreme ; zborul fusese lin şi rapid, vîntul suflînd din spate, şi exact după o oră şi cinci minute de la decolare aterizaseră fără probleme pe aeroportul Charles de Gaulle.

Bagajul îi sosise nu cu prea mare întîrziere şi trecuse prin vamă repede şi fără nici o dificultate, iar acum stătea comod instalată pe bancheta din spate a maşinii cu şofer pe care i-o trimisese el să o întîmpine, lăsîndu-se dusă în viteză spre Paris şi spre întîlnirea lor.

Paula începu să se destindă abia acum, după prînzul de la "Connaught", din aceeaşi zi, cu cei doi Kallinski. În acest timp, îşi dădu seama că decizia de a veni aici nu fusese, de fapt, chiar atît de fulgerătoare... ştiuse doar din prima clipă, clipa în care îi citise biletul, că se va duce la el, nu ? Nu fusese oare un fapt împlinit chiar din momentul acela ? Ba da, sigur că da. Dar, foarte simplu, nu vrusese să recunoască acest lucru faţă de sine însăşi şi îşi învăluise hotărîrea într-un adevărat păienjeniş de argumente legate de datorie şi responsabilitate.

Paula se cuibări în colţul banchetei şi îşi încrucişă picioarele lungi şi frumoase. Un zîmbet îi flutură în colţul buzelor, amintindu-şi ceva ce-i spusese bunica ei cu mulţi, mulţi ani în urmă : "Cînd bărbatul potrivit o cheamă printr-un semn, femeia se duce într-un suflet la el, indiferent cine ar fi ea şi indiferent ce responsabilităţi ar avea. Nu încape îndoială că, într-o bună zi, ai să cazi şi tu în această capcană, exact cum am păţit şi eu cînd l-am întîlnit pe bunicul tău. Ai să mă pomeneşti pentru asta, Paula", remarcase bunica, cu o expresie plină de subînţelesuri. Ca de obicei, Emma avusese dreptate.

Paula continuă să zîmbească şi cînd întoarse capul să se uite pe fereastră. Cu diferenţa de fus orar de o oră între

Londra şi Paris, acum era aproape nouă şi începea să se întunece.

Maşina ieşea în trombă de pe Boulevard de Courcelles, angajîndu-se în trafic prin Étoile, fără să încetinească, iar Paula se făcu mică de teamă, în timp ce automobilul ocolea cu o viteză ameţitoare Arcul de Triumf, imensul monument închinat vitejiei unei naţiuni. Cu ochii la toate aceste maşini care se mişcau rapid, conduse de parcă ar fi participat la un mini-raliu "Grand Prix", se întreba cum de reuşesc să înainteze în siguranţă, fără să se ciocnească unul de altul şi fără să provoace un dezastru major. I se părea aproape imposibil.

Dintr-o dată însă, scăpaseră din blocajul de circulaţie, de înghesuiala bară la bară, de cauciucurile care scîrţîiau şi de claxoanele care urlau, intrînd pe Champs-Elysées, şi Paula simţi că i se taie respiraţia de încîntare, aşa cum i se întîmpla de cîte ori vedea acest bulevard strălucitor.

Ori de cîte ori revenea la Paris, îşi amintea de prima oară cînd ajunsese aici şi apoi de toate celelalte dăţi, iar senzaţia pe care o trăia purta întotdeauna ceva din toate acele episoade anterioare. Amintirile şi nostalgia se întreţeseau fabulos în dragostea pe care o resimţea pentru Oraşul-Lumină, oraşul ei preferat, cel mai frumos din lume. Îi redeştepta în memorie trecutul şi pe toţi cei ce fuseseră alături de ea, a căror prezenţă marcase într-un fel cu totul special acele ocazii : bunica, mama şi tatăl ei, fratele ei, Philip, Tessa şi verişoara ei Emily, cea care fusese tovarăşa ei dragă în nenumăratele excursii de pe vremea cînd erau amîndouă domnişoare.

Şi el era foarte legat de toate aducerile aminte pe care i le sugera ei Parisul ; şi cum în scurt timp aveau să

se întîlnească, se hotărî să nu-şi strice week-end-ul cu tot felul de griji în legătură cu copiii sau regretînd că îşi schimbase planurile spre a fi cu el, în loc să stea cu cei mici. N-ar fi corect şi, oricum, regretele i se păruseră întotdeauna lipsite de sens, o pierdere din timpul atît de preţios.

Ajunseseră acum la Rond-Point ; în faţă se zărea Obeliscul egiptean construit în timpul domniei lui Ramses al II-lea şi adus din Luxor pentru a se odihni în imensul dreptunghi de piatră scăldat în lumină care este Place de la Concorde. Ce privelişte spectaculoasă... un tablou neasemuit, întipărit pentru totdeauna în mintea ei. Se înfioră dintr-o dată de plăcerea de a fi iarăşi aici, felicitîndu-se pentru ideea de a-i fi spus şoferului să meargă pe drumul cel mai lung spre hotel.

După alte cîteva minute intrau în Place Vendôme, eleganta piaţă cu clădiri perfect proporţionate din timpul domniei lui Ludovic al XIV-lea, şi se opreau în faţa hotelului "Ritz", unde Paula coborî şi îi mulţumi şoferului, rugîndu-l să se ocupe de bagaje.

Traversă rapid holul impunător şi elegant, luînd-o prin coridorul ce părea fără capăt, plin de vitrinele de prezentare ale nenumăratelor magazine din Paris, şi se îndreptă spre latura hotelului dinspre Rue Cambon - cunoscută sub numele de "côté Cambon", după cum cealaltă parte, pe unde intrase ea, se chema "côté Vendôme". Cînd ajunse în holul mic, luă liftul pînă la etajul şapte şi alergă pe culoar pînă la apartamentul ei. Descoperi că e teribil de emoţionată cînd ajunse la uşă. O găsi uşor întredeschisă, aşteptînd-o să sosească, o împinse, intră, o închise binişor şi se rezemă de ea, trăgîndu-şi răsuflarea.

El stătea la birou, fără sacou, într-o cămașă albă, cu mînecile suflecate, și la gît cu o cravată de culoare închisă, cu nodul slăbit. Vorbea la telefon și, văzînd-o, o salută ridicînd mîna cealaltă, bronzată, cu tot chipul luminat. Se opri din ceea ce spunea în receptor, își ascultă cu atenție interlocutorul, iar în cele din urmă spuse iute, pe un ton scăzut : "Merci, Jean-Claude, pe mîine", după care închise.

Porniră unul spre celălalt în același moment.

Trecînd prin dreptul mesei Louis XV, pe care se aflau o frapieră cu șampanie și două pahare de cristal, Paula răsuci veselă sticla între bucățile de gheață și spuse glumeț :

- Ce sigur erai de tine, convins că am să vin, așa-i ?

- Bineînțeles, zise el rîzînd, sunt irezistibil.

- Și nemaipomenit de modest...

Se întîlniră în mijlocul camerei și, pentru o fracțiune de secundă, rămaseră așa, unul în fața celuilalt.

Ea îi spuse repede :

- Era cît pe-aci... îmi făceam griji pentru copii... au nevoie de mine...

- Doamnă, spuse el, și soțul tău are nevoie de tine, și întinse mîna, cuprinzînd-o în brațe. Se aplecă și o sărută pătimaș, iar ea îi răspunse la sărut, atîrnîndu-se de el, după care o strînse puternic la piept.

- O, Shane, spuse ea în cele din urmă, cuibărindu-se lîngă el, sunt a ta.

- Da, știu, îi răspunse el. Apoi, chicotind gutural, o îndepărtă puțin și, ținînd-o de umeri, privi în jos spre chipul întors spre el. Scuturâ domol din cap : Dar tot timpul e cineva lîngă tine, se auzi vocea lui melodioasă, rîzînd încă. Ba copiii, ba rudele, ba secretarele și per-

sonalul, iar eu aproape că nici nu mai pot să te prind singură multă vreme sau să te am puțin pentru mine, în ultima perioadă. De-aia m-am și hotărît azi-dimineață, cînd veneam cu avionul la Paris pentru o întrunire cu Jean-Claude, să petrecem împreună week-end-ul acesta. Fără copii, nu cum se întîmplă de obicei. Să avem puțin timp și pentru noi, înainte să pleci la New York. Meritățm și noi atîta lucru, nu crezi ?

- Ba da, categoric. Paula îi zîmbi, amărîtă. Cînd veneam de la aeroport, mi-am jurat să nu spun nimic despre copii, și nici n-am ajuns bine aici, că am și...

Shane îi astupă delicat gura cu mîna :

- Sst ! Știu și eu cît de mult țineai să-i vezi pe copii înainte să pleci, și ai să-i vezi.

- Cum adică ? întrebă ea, privindu-l nedumerită.

- Astă-seară și mîine, sîmbătă, stăm numai noi doi, după care duminică dimineață Kevin ne duce cu avionul pe Riviera, să petrecem zilele de duminică și luni la vilă, cu toată puștimea. O să trebuiască doar să pleci la New York cu o zi mai tîrziu. Miercuri, în loc de marți. O.K. ?

- Vai, iubitule, sigur că da ! Ce idee minunată, cît ești de bun că te-ai gîndit la asta, că te-ai gîndit să le faci și lor plăcere, nu numai nouă ! exclamă ea.

Îi zîmbi cu gura pînă la urechi.

- Știi, dacă ai uitat cumva, sunt și copiii mei...

- Dar pînă acum, timp de două săptămîni, te-ai descurcat singur cu ei și probabil că te-ai cam săturat.

- Mda, e adevărat...în anumite privințe. Pe de altă parte, abia așteptau să te vadă și nu vreau să fie decepționați sau să-ți închipui că sunt un tip foarte egoist. Prin urmare, sunt pregătit să te împart cu progeniturile

noastre... La urma urmei, ai să lipsești de lîngă noi vreo cinci sau șase săptămîni.

Paula se uită la el, plină de dragoste.

- Da, așa e... Se opri, șovăi și apoi îl întrebă încetișor, aproape neîndrăznind : Ce mai face Patrick ? E bine, Shane ? Sprîncenele negre se încruntară de îngrijorare, iar ochii albaștri și senini se înnegurară de teamă.

- Se simte minunat, Paula, și e grozav de fericit, se distrează din plin toată ziua, o liniști Shane, pe un ton așezat. Te rog, scumpo, nu mai fi așa de îngrijorată. Apucînd-o de bărbie, o întoarse cu fața spre el și adăugă Patrick se descurcă bine, crede-mă.

- Iartă-mă, Shane, știu că mă agit fără rost în privința lui, dar e un băiețel așa de micși atît de sfios... atît de altfel. Iar ceilalți sunt tare violenți uneori, încît mi-e teamă tot timpul să nu pățească ceva atunci cînd e scos din mediul lui obișnuit...

Lăsă fraza neterminată, nevrînd să traducă gîndul că i s-ar putea întîmpla ceva primului lor născut. Patrick, în vîrstă de șapte ani, era greoi, de fapt întîrziat mintal, iar ei îi era imposibil să nu se neliniștească pentru el ori de cîte ori ieșea de sub privirile ei atente și grijulii.

Deși atitudinea lui Shane față de fiul lor era la fel de protectoare, totuși o mustra tot timpul, chiar dacă blînd, pentru faptul că își făcea prea multe griji. Știa, în sinea ei, că Shane are dreptate și de aceea încerca din răsputeri să-și stăpînească neliniștea și să-l trateze pe Patrick ca și cum ar fi fost perfect normal, la fel ca sora lui de cinci ani, Linnet, și la fel ca fratele și sora lui vitregi, Lorne și Tessa, gemenii de doisprezece ani făcuți cu Jim Fairley.

Studiind-o cu atenție și înțelegîndu-i sentimentele complexe față de Patrick, Shane îi spuse, cu un zîmbet încrezător :

- N-am apucat încă să-ți spun, dar, cît timp am fost cu toții la vilă, Linnet a început să se poarte ca o adevărată mămică. L-a luat pe Patrick sub aripa ei micuță, dar iubitoare, și pînă la urmă, fără tine prin preajmă, a devenit chiar un pic autoritară. Pe urmă, știi cum e Lorne față de Patrick... îl adoră. Așa că totul e bine, draga mea, și - Shane se opri, auzind un ciocănit la ușă, și exclamă : "*Entrez !*", după care, plecînd de lîngă Paula, se duse grăbit la ușa care tocmai se deschidea ca urmare a invitației lui.

Intră un hamal, cărînd sacul de haine și valiza Paulei, iar Shane se ocupă iute de el, îl conduse în dormitor, îi spuse unde să pună bagajul și îi dădu un bacșiș.

Cînd rămaseră din nou singuri, Shane se îndreptă spre masă și se apucă să rupă poleiala de pe dopul de șampanie.

- Haide, zise el, ajunge cu copiii. Se simt absolut minunat cu Emily și Winston.

- Da, dragul meu, desigur.

Cu o clipă mai înainte, gîndul îi zburase la copiii lor mai mici, și acum începu să chicotească amuzată, făcînd crețuri mici la ochi.

- Deci, adevărata fire a lui Linnet a ieșit pînă la urmă la iveală. Am avut eu tot timpul bănuiala că fetița asta a noastră a moștenit ceva din caracterul impunător al Emmei, avînd toate aptitudinile unui general.

Shane ridică privirea, se strîmbă și dădu ochii peste cap :

- Încă un general în familie ! Vai, Doamne, nu mai suport ! Of, în fine, bine măcar că la toate femeile mele

aerele de şef se compensează prin înfăţişarea atrăgătoare. Făcîndu-i cu ochiul, spuse : Apropo, Emily îţi transmite sărutări. Cînd am sunat-o astă-seară, mai devreme, să-i spun că te-am deviat pe la Paris şi că n-o să ajungem la vilă pînă duminică, s-a arătat extraordinar de entuziasmată de week-end-ul nostru singuri, împreună. A fost de părere că e o idee nemaipomenită şi mi-a cerut să-ţi comunic că nu ai de ce să-ţi faci griji. Ei, ce zici acum de un pahar din chestia asta minunată, înainte să ne pregătim de cină ?

- Splendid, iubitule.

Cît timp el se ocupase de hamal, Paula se aşezase pe canapea, îşi scosese pantofii, îndoindu-şi picioarele sub ea, iar acum îl urmărea, rezemată de spătar.

Nu conta dacă nu se văzuseră de patru zile sau de două săptămîni, întotdeauna era puţin uimită cînd se întîlnea cu el după o absenţă, simţindu-se copleşită de simpla lui prezenţă fizică. Lucrul acesta se datora îndeosebi personalităţii lui puternice - harului fantastic cu care fusese binecuvîntat - precum şi staturii lui înalte şi înfăţişării lui oacheşe plăcute. Cu şaisprezece ani în urmă, cînd îl sărbătoreau pentru împlinirea vîrstei de douăzeci şi patru de ani, Emma Harte spusese că Shane O'Neill este nespus de fermecător, ceea ce nu fusese niciciînd mai valabil decît astăzi. Era un bărbat de o frumuseţe orbitoare.

Shane îşi serbase a patruzecea aniversare în luna iunie, anul acesta - era acum în floarea vîrstei. Avea o constituţie fizică puternică, spatele lat şi umerii masivi ; îşi păstrase agilitatea şi supleţea, iar sejurul la mare, împreună cu copiii, îi imprimase un bronz intens. Avea părul uşor grizonat la tîmple, ceea ce însă, cu totul ciudat,

nu-l îmbătrînea deloc. Mai degrabă, în combinaţie cu tenul ars de soare, părul negru înspicat cu alb accentua parcă aerul tinerese al chipului lui puternic şi viril. Şi, în contrast cu podoaba capilară, mustaţa nu avea nici un fir de păr alb, păstrîndu-şi culoarea neagră ca tăciunele.

Îl cunosc de-o viaţă şi nimic nu s-a schimbat, am acelaşi sentiment extraordinar faţă de el, se gîndi Paula, continuînd să-l studieze liniştită. E singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Singurul bărbat pe care mi-l doresc... pînă la capătul zilelor... soţul meu, iubitul meu, prietenul meu cel mai apropiat.

- Hei, Vrej-de-fasole, îi spuse el, folosind porecla pe care i-o dăduse în copilărie, şi traversă încăperea. Ce te-ai dus aşa de departe!? Îi dădu paharul cu şampanie şi se aşeză lîngă ea pe canapea, aruncîndu-i repede o privire cam nedumerită.

- Visam şi eu cu ochii deschişi, îi răspunse ea, ciocnind paharul cu al lui, cînd el i-l întinse.

Se aplecă spre ea, nedezlipindu-şi ochii de pe chipul ei.

- Emma ar fi fost tare mulţumită de week-end-ul nostru... era romantică pînă în măduva oaselor, ca şi mine, de altfel.

- Da, e foarte adevărat.

- M-am gîndit la ea astăzi, mai devreme, din motivele binecunoscute, continuă Shane, şi brusc mi-am dat seama ce repede a trecut timpul de cînd a murit. Ceva înspăimîntător, efectiv, cum au zburat anii. Parcă ieri ne aducea pe toţi la ordine...

- Şi eu m-am gîndit exact la acelaşi lucru cînd eram la cimitir, de dimineaţă !

Se priviră ochi în ochi, uşor uimiţi, apoi îşi zîmbiră cu subînţeles. Se întîmpla frecvent fie să se gîndească amîndoi la acelaşi lucru, indiferent dacă erau departe sau împreună, fie că unul dintre ei să dea glas dintr-o dată unui sentiment pe care celălalt era cît pe-aci să-l exprime.

Copil fiind, Paula avusese convingerea că Shane putea să-i citească gîndurile, cunoscîndu-i toate ideile, lucru de care mai era şi astăzi convinsă. Dar n-o mai surprindea ; acum făceau prea mult parte unul din celălalt, apropierea dintre ei fiind pentru ea un lucru de la sine înţeles, motiv pentru care i se părea perfect firesc să se afle amîndoi pe aceeaşi lungime de undă.

Îl privi şi, ridicînd puţin vocea, îi spuse ca şi cînd ar fi fost brusc surprinsă :

- Nu se poate, ştii că în noiembrie se împlinesc zece ani de cînd ne-am căsătorit ?

- Da... Ridică mîna şi o mîngîie delicat pe obraz. Aşa e, nici nu-ţi poţi închipui cît de importantă a fost pentru mine fiecare zi petrecută alături de tine, ca soţ şi soţie ; nu-mi pare rău de nici o clipă, nici măcar de zilele cu adevărat proaste. Mai bine cu tine, indiferent de situaţie, decît fără tine.

- Da, şi eu simt la fel, spuse ea şi în ochi i se citea dragostea profundă şi statornică pe care i-o purta.

Shane îi răspunse cu aceeaşi privire neabătută, expresia din ochii lui negri şi strălucitori îngemănîndu-se cu aceea din ochii ei.

Liniştea se aşternu între ei.

Era o tăcere încărcată de afinitate şi armonie, unul dintre acele momente pe care le trăiau adesea, cînd descopereau că nu au nevoie de cuvinte pentru a-şi comunica sentimentele.

Paula se rezemă mai bine şi sorbi din pahar, gîndindu-se pe neaşteptate ce ar însemna să fie fără el, ceea ce o făcu să se încordeze toată, înspăimîntată de o asemenea idee. Shane era cel care dădea sens cu adevărat existenţei ei. El era esenţa vieţii ei, temelia ei, mereu nelipsit de lîngă ea, cum şi ea de lîngă el. Era bucuroasă că Shane pusese la cale acest week-end, că petreceau un timp minunat împreună, înainte ca ea să plece în călătoria de afaceri în S.U.A. şi Australia. Zîmbi în sinea ei, simţind că îl adoră cînd se gîndi cu cîtă abilitate şi măiestrie plănuise el episodul acesta numai pentru ei doi.

Studiind-o, Shane îşi dădu seama că obrajii Paulei se destindeau, lăsînd în urmă toată tensiunea zilei, ceea ce îl bucura nespus. Îşi făcea adesea griji pentru ea, ştiind cît de mult munceşte, dar nu se amesteca totuşi niciodată. Paula era ca Emma. A protesta împotriva programului ei încărcat însemna doar o pierdere inutilă de energie pentru el şi un motiv de enervare pentru ea.

Îşi instală comod silueta masivă în colţul canapelei albastre de catifea, stil Louis XVI, se rezemă confortabil şi îşi savură băutura ; putea şi el, în sfîrşit, să se relaxeze şi să se simtă cu adevărat bine pentru prima dată de cînd plecase de dimineaţă de la vilă. Din clipa în care coborîse din avionul cu reacţie al firmei O'Neill şi pînă cînd Paula sosise în apartament, fusese ocupat cu Jean-Claude Soissons, directorul pentru Franţa al corporaţiei "O'Neill Hotels International". Dar nu voia să mai audă de afaceri, nici în seara asta, nici mîine, acesta fiind totodată motivul pentru care stăteau la hotelul lui din Paris. Ori de cîte ori voia s-o aibă pe Paula numai pentru el, spre a petrece cîtva timp liniştiţi în doi, lua un apartament luxos la "Ritz", unde ştia că nimeni nu-l putea deranja.

Acum, la fel cum făcuse şi Paula o clipă mai înainte, se cufundă în el însuşi, visînd la următoarele treizeci şi şase de ore şi la bucuria pe care o vor trăi prin simplul fapt de a fi împreună - cu desăvîrşire singuri.

Între aceşti doi oameni era o relaţie foarte specială. O identitate spirituală, o apropiere, o înlănţuire, care existaseră dintotdeauna, chiar şi cînd erau copii, astfel încît ceea ce începuse în copilărie atinsese apogeul o dată cu unirea lor fizică, la vîrsta adultă.

Pentru o perioadă de timp, pe durata dezastruoasei căsnicii a Paulei cu Jim Fairley, Shane se rupsese de ea, dar legătura dintre ei nu murise de fapt niciodată. Cînd reînnodaseră prietenia, devenind ulterior amanţi, rămăseseră amîndoi uluiţi de forţa şi intensitatea pasiunii fizice pe care o simţeau unul pentru celălalt. Dar înţeleseseră cît de drept era totul, îşi dăduseră seama că le fusese dat dintotdeauna să formeze un cuplu, şi pentru prima oară în viaţă se simţiseră cu totul împliniţi.

Shane pricepu cît de mărunte şi neînsemnate fuseseră nenumăratele lui legături cu alte femei, înţelegînd imediat că, fără Paula, viaţa lui nu avea nici un sens ; Paula, la rîndul ei, înţelese că Shane e singurul bărbat pe care îl iubeşte şi, văzînd cît de goală şi de lipsită de dragoste era căsnicia ei cu Jim, recunoscu sincer că a trăi mai departe în această minciună însemna curată sinucidere. Şi acceptă ideea că trebuia să pună capăt acestei căsătorii, dacă vroia să-şi salveze viaţa şi să-şi păstreze respectul de sine şi sănătatea mintală.

Deşi se aşteptase ca Jim să se opună, Paula rămăsese totuşi descumpănită de atitudinea lui insultătoare şi de comportamentul lui duşmănos atunci cînd aflase că ea

vrea să divorțeze. Se certaseră, se încăieraseră și ajunseseră la un impas.

În toiul uneia dintre cele mai grave crize survenite între ei, Jim zburase glonț la Chamonix, ca să petreacă vacanța de iarnă cu părinții ei, în vila pe care aceștia o închiriaseră. Paula fusese furioasă pe el pentru faptul că se dusese la schi într-un moment de mare cumpănă din viața lor. Dar apoi Jim fusese accidentat mortal, pe Mont Blanc, de avalanșa aceea de zăpadă care le decimase familia, iar ea n-a mai trebuit să-și facă probleme cu divorțul, trezindu-se brusc văduvă, la vîrsta de douăzeci și șase de ani.

Moartea lui Jim se interpusese între Shane și Paula, așa încît, chinuită de o vină care nu era a ei, îl alungase de lîngă ea. Pînă la urmă însă, își recăpătase echilibrul și se dusese la el, spunîndu-i că vrea să-și petreacă restul vieții alături de el, și se împăcaseră imediat, căci Shane O'Neill nu încetase nici o clipă să o iubească. Două luni mai tîrziu, avîndu-i pe Emily și Winston Harte drept martori, se căsătoriseră la oficiul stării civile de la Caxton Hall, din Londra.

Și amîndoi erau convinși, în adîncul celui mai tainic colț al sufletului lor, că își împliniseră astfel destinul.

Vechiul ceas din bronz aurit, așezat pe consola de marmură albă de deasupra șemineului, începu să bată melodios.

Paula și Shane tresăriră amîndoi, surprinși, și se uitară spre el, iar Shane exclamă :

- Doamne Dumnezeule, s-a făcut deja nouă și jumătate, și eu am rezervat o masă la Espadon pentru

zece fără un sfert. Poți să fii gata într-un sfert de oră, iubito ?

- Sigur că da, spuse Paula, punînd jos paharul se întinse, înăbușindu-și cu palma un căscat.

Shane o fixă preocupat și se încruntă.

- Ce obosită ești, spuse el, grijuliu. Și eu, ce nesăbuit să te fac să cobori la restaurant ! Fetițo, ce-ți trebuie ție acum e o baie bună și fierbinte, imediat. O să cerem să ție aducă o gustare în cameră.

- Termină cu prostiile, mă simt excelent, începu Paula, dar se opri, căscînd din nou. Mda, ca să fiu sinceră, a fost o zi cam grea, recunoscu ea. Poate că ai dreptate, e mai bine să mîncăm în apartament.

- Știam eu.

În timp ce vorbea, Shane se ridică, se aplecă și o luă de mîini, trăgînd-o în sus. Luînd-o după umeri, o îndrumă ușor spre ușa de la baie.

- Ce rău îmi pare că i-am dat liber lui Kevin pentru week-end și nu l-am trimis să te aducă astă-seară cu avionul...

- Ba mie îmi pare foarte bine că n-ai făcut-o ! strigă Paula, uitîndu-se pătrunzător la el, aproape dojenitoare. Ținea mult la Kevin Reardon și își dădea seama că, din cauza devotamentului sincer pe care îl purta celor doi, pilotul își neglija adesea viața personală. Kevin aștepta cu nerăbdare, de săptămîni întregi, petrecerea de aniversare a prietenei sale, mîine seară. Oricum, a fost un bun mesager, nu ? Kevin a adus biletul tău azi-dimineață, la magazin, așa-i ?

- Da, așa e. Shane zîmbi cu gura pînă la urechi, continuînd s-o împingă spre baie. Haide, haide,

dezbracă-te şi fă o baie fierbinte, şi cît timp tu te relaxezi, eu am să comand cina. Ce-ai vrea să mănînci ?

- O, ce vrei tu... Las la latitudinea ta, iubitule.

- Ce zici de un picnic... cu nişte chestii de-alea care îşi plac ţie ? Şi încă o sticlă bună şi spumoasă !

Paula rîse, veselă.

- Dacă mai beau un pic de şampanie, s-ar putea să leşin pur şi simplu.

- E voie, replică Shane, bărbatul tău e aici şi are grijă de tine.

- Corect. Şi ce mai bărbat ! Ridicîndu-se pe vîrful picioarelor, îl sărută pe obraz.

Shane o cuprinse în braţe şi o ţinu o clipă la pieptul lui, strîngînd-o tare şi sărutîndu-i creştetul capului brun, după care îi dădu drumul brusc şi se îndepărtă.

- Ia să fiu eu mai bine băiat cuminte şi să mă duc să comand cina, altfel cine ştie ce s-ar putea întîmpla. În fond, am fost privat de prezenţa ta timp de două săptămîni şi, nu mă sfiesc s-o spun, mi-a fost un dor nebun de tine, draga mea...

- Ah, Shane, iubitule, şopti ea, moale, foarte încet. Da... ştiu ce vrei să spui...

Vocea îngînată şi aleanul întipărit dintr-o dată pe chipul ei îl îmboldiră să facă un pas înainte.

Ea întinse mîna după el.

El i-o prinse.

Ţinîndu-se strîns de mînă, se aruncară unul în braţele celuilalt. Îşi aplecă faţa spre ea, căutîndu-i buzele, îi simţi obrajii aprinşi, iar convingerea că ea îl dorea întotdeauna la fel de mult pe cît o dorea el îl excita mereu, făcînd să-i bată inima nebuneşte. Se sărutară, un sărut prelung, intens şi voluptuos, el mîngîindu-i gura cu limba şi ea

răspunzînd în acelaşi fel ; apoi rămaseră cu limbile nemişcate, împărtăşind amîndoi aceeaşi senzaţie de intimitate nespus de profundă.

Dintr-o dată, Paula începu să tremure în braţele lui şi amîndoi se legănau pe picioare ca şi cum ar fi fost ameţiţi, ceea ce chiar aşa şi era - ameţiţi unul de celălalt -, după care se îndreptară împleticindu-se spre pat, înlănţuiţi în aceeaşi lungă îmbrăţişare.

Shane o dezbrăcă de veşminte.

Ea se întinse pe pat, aşteptîndu-l şi nu-şi dezlipi ochii nici o clipă de pe faţa lui, în timp ce Shane îşi aruncă de pe el pantalonii şi cămaşa. Îl urmărea absorbită, abia se mai putea stăpîni, dorindu-l nebuneşte, şi cînd văzu cît era de excitat, simţi cum o iau fiori de plăcere pe şira spinării.

Uitîndu-se adînc în ochii ei violeţi, din ce în ce mai întunecaţi, ca noaptea, plini de alean pentru el, Shane începu să o dorească atît de violent, încît simţi cum i se suie sîngele în cap, inima zbătîndu-i-se puternic în piept. Cînd se întinse lîngă ea pe pat, se simţea ameţit şi zăpăcit.

Proptindu-se într-un cot, se aplecă peste ea, privindu-i chipul.

Ea îşi ridică privirea spre el.

Rămaseră aşa cîteva clipe, ochi în ochi, încătuşaţi într-o comuniune febrilă, plină de adoraţie, apoi el o atinse uşor pe obraz cu două degete, desenînd cu ele conturul sprîncenelor, al pleoapelor, al nasului, pînă la gură ; urmă alene linia buzelor, le întredeschise şi se opri cu vîrful degetelor pe limba ei. Îi supse degetele, iar lui i se aprinseră simţurile, aţiţate de acest simplu gest senzual, avînd senzaţia că luase foc. Iute, îi zdrobi gura cu o sărutare. Buzele lui erau tari şi insistente şi, sărutînd-o din ce în ce mai pătimaş, li se atinseră dinţii uşor, iar el,

luîndu-şi degetele de pe buzele ei, le lăsă să alunece în jos, de-a lungul gîtului ei frumos şi fin. Dar mîna nu-i zăbovi acolo, ci coborî, dezmierdîndu-i sînii voluptuoşi, după care se furişă mai departe în jos, trecînd într-un freamăt peste abdomenul ei plat, aproape concav, pînă ce ajunse şi se opri, în cele din urmă, între coapsele ei.

Shane începu s-o mîngîie pasionat, languros, cu mişcări lente şi cu atîta tandreţe, de parcă abia o atingea. Dar simţea tot mai bine moliciunea ei catifelată şi continuă s-o mîngîie, avid, pînă ce îşi cuibări vîrful degetelor în acel colţişor fermecat al trupului ei, acolo unde se ascundea izvorul feminităţii ei.

Paula se arcui dintr-o dată spre el, lipindu-se toată de corpul lui, şi, întinzîndu-şi mîna delicată, începu şi ea să-l mîngîie. Shane se excita din ce în ce mai tare, devenind tot mai potent, şi cînd, pe neaşteptate, ea începu să-şi mişte mîna mai repede, tot mai repede, îşi înăbuşi un ţipăt; palpitînd înfiorat sub dezmierdările ei. O apucă de încheietura mîinii, ţinînd-o nemişcată, după care o apăsă mai profund cu vîrful degetelor, iar ea se încordă, rămînînd cu trupul rigid. Continuă mişcarea degetelor, alunecînd mai profund în adîncurile ei catifelate, şi o auzi scoţînd un strigăt înăbuşit.

Se apropie de sînii ei atît de satinaţi, care stăteau în sus, încordaţi, şi savură cu gura sfîrcurile drepte şi tari, mai întîi unul, apoi pe celălalt. Ea începu să se onduleze uşor sub degetele lui pricepute, gemînd şi murmurîndu-i numele neîncetat. Acum, îşi întinse din nou mîinile spre el, afundîndu-şi-le în părul lui bogat şi ţinîndu-l ferm de ceafă, după care, brusc, din ce în ce mai excitată, îl apucă bine de umerii laţi.

Paula se încordă gîfiind. Era cuprinsă de o delicioasă senzaţie de căldură. Mişcările lui se accelerară, devenind din ce în ce mai agile şi mai dibace, iar ea strigă, înfiorată de plăcere :

- Shane, ah, Shane, soţul meu drag, ce mult te iubesc !

Iar el îi şopti, lipit de gîtul ei, cu vocea îngroşată de dorinţă :

- Tu eşti dragostea mea, Paula, iubirea mea. Haide, iubito, vino, fii a mea cu totul. Iar ea îi repeta neîncetat, cu răsuflarea întretăiată :

- Da, oh, da, strîngîndu-l şi mai puternic de umeri.

Shane crezu că o să explodeze în clipa în care ea îl primi, deschizîndu-se aşa cum o floare exotică îşi desface petalele moi şi pline de sevă, rostindu-i, gemînd, numele şi tresărind de plăcere. Incapabil să se mai abţină, se mişcă spre ea, posedînd-o precipitat, simţind cum se dezlănţuie în el aceeaşi căldură arzătoare care o mistuia şi pe ea.

Renunţă la orice inhibiţie, arătîndu-se şi ea la fel de dezinvoltă ca şi el. Îl înconjură cu braţele, ţinîndu-l lipit de ea cu putere. Vîrîndu-şi mîinile sub trupul ei, o ridică spre el, mulîndu-se unul în celălalt, lipiţi şi înlănţuiţi, pînă ce se contopiră.

În timp ce se cufunda tot mai adînc, pierzîndu-se cu totul în fericirea de a o avea, lui Shane îi trecu subit prin minte : "Vreau să rămînă însărcinată în seara asta. Mai vreau un copil".

Ideea aceasta, cu totul neaşteptată, îl înfioră intens, electrizîndu-l parcă, şi începu să se mişte nestăpînit, în contact cu ea, care răspunse cu o ardoare nestăvilită, cu totul pe măsura pasiunii lui, astfel încît îşi regăsiră imediat ritmul lor, aşa cum se întîmplase în toţi aceşti ani de căsnicie. Dar pentru Shane, seara asta era dintr-o dată ca prima oară cînd făcuseră dragoste, toţi anii anteriori

dispărînd într-o clipită. Se simţea parcă întors înapoi, acolo, în cabana pe care o avea odinioară în Connecticut, mîngîind-o şi contopindu-se cu ea, aşa cum tînjise tot timpul acela cît fusese măritată cu un alt bărbat, iubind-o cum nu mai iubise nici o altă femeie, aşa cum numai lui şi ei le era dat să se iubească.

Şi apoi ajunse sus... ajunse la lumină... lumina care îl înconjura... ea era în centrul luminii... aşteptîndu-l... visul lui de copil din visurile copilăriei. Iar acum era a lui. Nimic, nimeni nu putea să-i mai despartă vreodată. Aparţineau unul celuilalt pentru totdeauna, pentru eternitate. Se simţea uşor ca un fulg... zbura sus, tot mai sus... ridicîndu-se spre acea lumină fără sfîrşit... plutind în infinit. Şi o purta cu el, ţinînd în braţe lumea întreagă, strigînd-o pe nume, auzind-o cum îi repetă numele.

Şi trecură amîndoi împreună peste creasta valurilor de extaz, în sclipitoarea lumină aurie... orbiţi de ea, văzînd apoi din nou... şi, ah, ce binecuvîntată pace îi învălui...

Shane se trezi brusc din somn.

Întorcînd capul spre dreapta, se uită la ceasul de pe noptieră. La lumina difuză, văzu că era aproape cinci.

Paula dormea liniştită lîngă el.

Ridicîndu-se într-un cot, se aplecă peste ea, îi atinse faţa drăgăstos, dar extrem de delicat, de teamă să n-o trezească, ştiind cît este de extenuată, şi îi luă o şuviţă de păr de pe ochi. Se lăsă înapoi pe pernă, se întinse pe spate şi închise ochii, dar după cîteva minute îşi dădu seama că nu va putea adormi din nou atît de uşor şi de repede pe cît îşi imaginase. Apoi se trezi de-a binelea. În cele cîteva ore dinainte dormise foarte profund, aşa cum i se întîmpla întotdeauna cînd era cu Paula, de parcă ar fi fost cu mult

mai mulțumit și mai împăcat cînd se afla alături de ea. Ei bravo ! bineînțeles că așa și e.

Se întoarse pe o parte, își arcui trupul și se mulă astfel după al ei. Ea era toată viața lui, și acum, stînd întins lîngă ea, pe întuneric, adorînd-o în tăcere, se întreba dacă o lăsase însărcinată. Stabiliseră cu cîteva săptămîni în urmă să nu mai ia anticoncepționale.

În seara aceasta își plantase sămînța în trupul ei și se ruga ca aceasta să prindă și din ea să înflorească un copil... un copil conceput cu adevărat din dragoste, în plinătatea pasiunii și a comuniunii spirituale. Își înăbuși un oftat, gîndindu-se la Patrick. Își iubea băiețelul cu o dragoste duioasă și protectoare, dar nu-și putea înfrînge tristețea și mîhnirea că primul lor născut nu e normal.Nu îndrăznea să arate ce simte față de Paula, de teamă să nu-i sporească durerea. Deși aceste sentimente puteau ieși oricînd la suprafață, izbutea totuși, cumva, să-și ascundă mai totdeauna suferința față de ea.

Instinctiv, Shane ridică brațul drept, îl trecu în jurul ei, se trase mai aproape și își îngropă fața în părul ei înmiresmat, copleșit de dragoste. Închise din nou ochii, lăsîndu-se furat de somn. Da, se gîndi el, acum e momentul să mai avem un copil. Și ațipi în cele din urmă, întrebîndu-se dacă nu cumva acesta era motivul real pentru care o făcuse să vină la Paris.

5

Vila Faviola era situată în orașul Roquebrune-Cap-Martin, aproximativ la jumătate de drum între Monte Carlo și Menton.

Amplasată în mijlocul unui mic parc particular, la capătul peninsulei Cap-Martin, casa avea spatele umbrit

de pini, iar nenumăratele ferestre înalte erau îndreptate cu fața spre mare.

Era o clădire veche și frumoasă, construită prin anii '2o, întinsă, spațioasă și elegantă, cu o alee de acces șerpuită și străjuită de asemenea de pini, cu peluze mari, verzi, care coborau de la terasă, trecînd dincolo de piscină, pînă la marginea promontoriului stîncos, deasupra apelor sclipitoare ale Mediteranei.

Zidurile exterioare erau tencuite într-un gălbui moale, de o nuanță atît de palidă, încît se apropia de culoarea nisipului, iar tendele de pînză de la ferestre aveau o nuanță gălbuie mai intensă, asortată cu albu' imaculat al obloanelor.

O terasă lată se întindea de-a lungul laturii dinspre mare. Construită din marmură și piatră albă, casa făcea impresia că plutește grațios deasupra grădinilor înverzite, unde florile creșteau într-o explozie de culori, iar fîntînile sclipeau în razele soarelui. Ici și colo, pe terasă, se găseau cîteva mese albe și rotunde, cu umbrele gălbui de soare deasupra ; asortate cu ele, scaune albe, băncuțe-balansoar, cu apărătoare pentru soare, și șezlonguri - toate cu perne de culoare crem. Cum nu se folosiseră decît aceste tonuri echilibrate, nimic nu întrerupea fluxul armonios de culori palide în care se scălda această fațadă frumoasă.

Vila Faviola fusese cumpărată de Emma Harte la sfîrșitul anilor '40, imediat după terminarea celui de-al doilea război mondial, ea fiind cea care făcuse planurile pentru grădinile din jurul casei și dintre peluze. Recent însă, în ultimii ani, Paula extinsese straturile de flori și lizierele. Sădise o mare varietate de copăcei cu flori, arbuști și plante exotice, cultivînd întregul parc și aducîndu-l la frumusețea actuală - o adevărată

minunăție, a cărei splendoare era renumită pe toată Coasta de Azur.

În interior, Faviola avea încăperi înalte și răcoroase, scăldate în lumina difuză a soarelui, simplu mobilate, dar de o eleganță remarcabilă. Printre mobilele franțuzești rustice tradiționale, de-a dreptul încîntătoare, din lemn închis la culoare sau din stejar înălbit, se aflau tot soiul de canapele comode, fotolii confortabile, scaune și sofale. Ici și colo, pe mese cu glastre mici pline de violete africane și ciclame albe și roșii, se aflau reviste noi și cărți.

Podeaua, acoperită în unele locuri cu parchet lustruit, iar în altele cu marmură crem cu vinișoare roz, se așternea liber, neacoperită ; doar ici-colo erau aruncate covoare vechi Aubusson sau carpete simple din lînă crem. În toată casa - numai culori palide și reci. Predominau cremul, nuanțele florilor de vanilie și albul, care înveleau pereții și se regăseau în coloritul țesăturilor cu care erau drapate ferestrele și acoperite canapelele și fotoliile ; cùlorile mai intense erau toate variante de gălbui, gălbui-roșiatic sau nisipiu. Nu lipseau nici tentele de "cafea cu lapte", atît de tipic franțuzești.

În aceste camere cu tonuri monocromatice se revărsau culorile vii ale picturilor lirico-romantice ale unor renumiți artiști francezi contemporani - Epko, Taurelle și Bouyssou - precum și paleta de nuanțe strălucitoare ale nenumăratelor flori și plante aduse din grădină și aranjate în imense vaze de cristal Baccarat.

Dar nici una dintre încăperi nu era atît de impunătoare sau de somptuoasă încît oaspeții ori copiii să se fi simțit în vreun fel intimidați sau să fi avut senzația că se află într-un muzeu. Dimpotrivă, Emma concepuse casa ca o reședință de vacanță, în care puteai locui

simţindu-te bine. Vila avea un farmec propriu plin de firesc. Căci întîmplarea - sau nu ? - făcea să fie totodată una dintre casele acelea în care atmosfera este mereu caldă şi primitoare, din încăperile scăldate de soare şi din parcul îmbietor, umbrit de pini, cu grădinile lui fabuloase, degajîndu-se o tihnă plăcută.

Faviola îi aparţinea lui Alexander Barkstone, care o moştenise de la Emma, cu tot ceea ce se găsea acolo - în afară de colecţia de artă impresionistă, pe care bunica lui o lăsase lui Philip, cel din Australia. Sandy venea însă rar la vilă, preferînd în schimb domeniul lui din Yorkshire. Proprietatea era folosită în special de către sora lui, Emily, şi familia ei, precum şi de verii lui, Paula O'Neill şi Anthony Dunvale, împreună cu copiii şi cu partenerii lor de viaţă. Din cînd în cînd, mama lui, Elizabeth, şi soţul ei de origine franceză, Marc Deboyne, veneau de la Paris pentru week-end-uri prelungite, de obicei după închiderea sezonului.

Dar, dintre toţi, Emily era cea care ţinea cel mai mult la Faviola - cu o pasiune trainică.

Cînd era mică, petrecuse la vilă cîteva dintre cele mai fericite momente din copilăria ei, împreună cu draga ei bunicuţă, păstrînd tot timpul convingerea că locul acesta avea ceva magic, fermecat. Ştia cu ochii închişi fiecare ungher şi fiecare colţişor din toate încăperile ; fiecare bucăţică din parc, din grădină şi din plaja de sub promontoriul stîncos. După ce se căsătorise cu vărul ei, Winston Harte, în iunie 1970, plecaseră cu avionul în luna de miere pe Riviera, primele lor două săptămîni ca soţ şi soţie petrecîndu-şi-le la vilă. Trăiseră acolo fericiţi zile minunate, lipsite de griji, şi seri romantice, sentimentele profunde ale lui Emily faţă de Faviola devenind şi mai

intense, iar de atunci vila fusese mereu locul ei de refugiu, unde putea evada cînd era liberă, primăvara şi iarna, fie singură, fie cu Winston, dar întotdeauna în lunile de vară cu copiii lor, Toby, Gideon şi Natalie. Nu se plictisise niciodată de vilă şi ştia că nu i se va întîmpla niciodată aşa ceva ; pentru ea, Faviola era locul ideal pe lume.

Spre deosebire de ea însă, vizitele lui Sandy aici deveniseră din ce în ce mai rare după moartea soţiei lui; în 1973, dîndu-şi seama cît de mult ţine Emily la această vilă, o rugase să preia ea responsabilităţile şi să se ocupe de toate problemele administrative generale. Se simţise uşurat şi fericit cînd ea, entuziasmată, îi acceptase imediat propunerea.

În mod inevitabil, de-a lungul anilor, Emily îşi pusese amprenta propriei individualităţi asupra casei, dar nu încercase niciodată să facă din vilă replica unui conac englezesc. În schimb, păstrase cît putuse de mult parfumul galic, aducîndu-şi poate chiar contribuţia inimitabilă la sporirea aerului provensal dominant. Oricît de mult s-ar fi implicat însă în toate acestea în ultimii opt ani, Emily nu considerase niciodată că vila i-ar aparţine, nu uitase nici o clipă că vila e proprietatea fratelui ei. Şi totuşi, într-un anumit sens, era a ei, avînd în vedere timpul, preocuparea şi imensa dragoste pe care i le consacra în permanenţă, toată lumea considerînd-o pe Emily "marea castelană" de la Vila Faviola.

Pe timpul Emmei Harte, gospodărirea de zi cu zi a vilei fusese lăsată pe mîinile destoinice ale unei localnice din Roquebrune, o oarecare doamnă Paulette Renard. Angajată de Emma în 1950, aceasta se mutase cu totul în casa plăcută şi spaţioasă destinată îngrijitorului, în parcul vilei, cunoscută sub numele de "la petite maison"; vreme

de douăzeci de ani, doamna Renard s-a ocupat cu devotament de proprietatea familiei Harte.

O dată cu moartea Emmei însă, în 1970, doamna Paulette considerase că venise vremea să se retragă şi îşi încredinţase responsabilităţile şi cheile gospodăriei fiicei sale, Solange Brivet, care dorea grozav să renunţe la slujba de menajeră la un hotel din Beaulieu. Doamna Paulette era văduvă, iar soţii Brivet şi copiii lor locuiau deja de mulţi ani împreună cu ea în "la petite maison", aşa că nici vorbă de schimbări esenţiale sau de despărţiri înlăcrimate. Şi cum drumul pînă la vilă era scurt, prin grădina de legume, doamna Paulette era întotdeauna gata să-şi ofere sfaturile pricepute sau să împărtăşească celorlalţi ceva din impresionantele ei cunoştinţe.

În ultimii unsprezece ani, administrarea şi gospodărirea Faviolei devenise oarecum afacerea familiei Brivet. Soţul lui Solange, Marcel, era bucătar şef, două dintre cele trei fiice ale lor, Sylvie şi Marie, erau fete în casă, iar fiul lor, Henri, era majordom şi, cum spunea Emily, "omul nostru bun la toate, prin excelenţă", în timp ce nepoţii lui Marcel, Pierre şi Maurice, erau grădinari. Aceştia din urmă veneau în fiecare dimineaţă de la Roquebrune, cu micul lor Renault, însoţiţi şi de verişoara Odile, tot din familia Brivet, care lucra la bucătărie, ca ajutoare a lui Marcel ; Odile era totodată cea care aducea într-un coş uriaş tot felul de produse de la brutăria mamei ei... cornuri proaspete şi brioşe, pe care Marcel le servea calde la micul dejun, şi baghete, cunoscutele franzele specific franţuzeşti, lungi, cu coaja crocantă, care le plăceau copiilor în mod special.

Doamna Solange, cum îi spunea toată lumea, îşi făcuse pregătirea la "Hôtel de Paris", aproape de Monte

Carlo, şi conducea vila mai degrabă în stil mare, cum se obişnuieşte pe Riviera, nu după moda marilor hoteluri ; era eficientă, meticuloasă, atentă la orice detaliu, dînd dovadă de acelaşi devotament afectuos pe care îl arătase şi mama ei înainte. Şi în toţi aceşti ani de serviciu, ea şi Emily conlucraseră armonios, fără să intervină, aproape niciodată, vreun prilej de supărare.

Expresia "noroc cu Solange" era tot timpul pe buzele lui Emily, adică tocmai ceea ce murmura încetişor şi în această luni dimineaţă de august, în timp ce intra grăbită în bucătărie ; oprindu-se în mijlocul încăperii, privi în jurul ei şi clătină din cap satisfăcută.

După aspectul îngrijit al imensei bucătării, de modă veche, nici nu s-ar fi zis că în seara precedentă avusese loc petrecerea anuală de sfîrşit de vară. Ca de obicei, toate cratiţele şi tigăile atîrnate pe pereţi străluceau, bufetele albe de lemn sclipeau de curăţenie, pardoseala cu plăci de teracotă era lustruită, şi toate obiectele, imaculate, se aflau rînduite la locul lor.

Cîtă bătaie de cap, desigur, pentru Solange, ca totul să fie dimineaţa în perfectă ordine, se gîndi Emily, amintindu-şi de harababura din seara precedentă, după ce plecase în cele din urmă şi ultimul oaspete. Zîmbind în sinea ei, luă un pahar din bufet, se duse la frigider, îşi turnă nişte apă de Vichy şi, cu paharul în mînă, se întoarse, trecînd prin oficiu şi prin sufragerie, şi ieşi pe terasă prin uşa-fereastră. Liniştea aerului cald nu era tulburată decît de păcănitul sandalelor ei.

Emily se scula mai întotdeauna prima, dimineaţa, ba uneori chiar cu noaptea în cap.

Ţinea nespus la acest scurt prilej de solitudine, înainte ca restul familiei să se trezească şi ca personalul

casei să înceapă să sosească. Îi plăcea să fie cu desăvîrşire singură pentru a se bucura de tihna dulce a casei cufundate în tăcerea somnului şi pentru a savura parfumul zorilor şi culorile peisajului mediteranean.

Acesta era totodată şi momentul în care îşi revedea documentele şi lucrările pe care le lua întotdeauna cu ea, făcînd diferite însemnări pentru secretara ei din Londra, căreia îi telefona de cîteva ori pe săptămînă ; punea apoi la punct meniul zilei şi plănuia diversele activităţi ale copiilor. Adesea stătea însă pur şi simplu liniştită pe terasă, bucuroasă să aibă cîteva clipe de singurătate şi de introspecţie pînă începea agitaţia zilei şi înainte ca toată ceata de copii să dea buzna peste ea, lăsînd totul vraişte în urma lor.

Nu era prea greu cînd avea să se ocupe doar de cei trei copii ai ei, dar cînd cele patru progenituri ale Paulei, plus cele trei ale lui Anthony se găseau în acelaşi timp la Faviola, aducînd mai întotdeauna cu ei şi cîţiva prieteni de vîrsta lor, avea impresia că trebuie să strunească o echipă de fotbalişti juniori, nu dintre cei mai disciplinaţi. Dar Emily avea metodele ei şi izbutea să-i tempereze mai bine decît oricine altcineva. Nu degeaba o porecliseră copiii, fără ştirea ei, "Sergentul major".

Acum, sorbind înghiţituri mici de Vichy, Emily se duse pînă la capătul terasei şi se rezemă de balustradă, privind marea peste grădini. Era agitată, de un albastru metalic intens, reflectînd de fapt masa cenuşie, înnorată a cerului, ce nu părea să prevestească o vreme bună.

Spera ca timpul să nu se schimbe din nou, aşa cum se întîmplase în urmă cu o săptămînă cînd mistralul, vîntul acela uscat care cobora din valea Rhônului, adusese cu el cîteva zile de vreme urîtă. Fără nici o

excepție, toți copiii fuseseră neliniștiți, capricioși și dificili. Solange dăduse imediat vina pe mistral, reamintindu-i lui Emily că vîntul acesta tulbură de obicei echilibrul tuturor. Emily îi dăduse dreptate și amîndouă simțiseră că li se luase o piatră de pe inimă cînd, în sfîrșit, vîntul își schimbase direcția, începînd să bată înspre mare. Imediat se îmbunătățise și starea copiilor. Erau cu mult mai calmi, mai de înțeles, aproape la locul lor. Pînă și Emily se simțea mai în largul ei. Fusese morocănoasă și iritabilă pe parcursul acelor zile mohorîte și îngrozitor de vîntoase ; trebuia să recunoască acum că era probabil mult adevăr în ceea ce Solange - și localnicii - spuneau despre mistral și despre efectele lui ciudate asupra oamenilor. Se uită la ceas. Nu era decît șase și douăzeci. Pe la nouă, cerul va fi de azur, soarele va străluci, iar marea va fi liniștită ca un lac, conchise ea, eterna optimistă, așa cum fusese odinioară și bunica ei.

Îndepărtîndu-se de balustradă, se îndreptă spre masa pe care își pusese mai devreme hîrtiile și se așeză. La capitolul muncă, prioritatea imediată era călătoria apropiată pe care urma s-o facă la Hong Kong pentru a cumpăra mărfuri destinate firmei comerciale de import-export "Genret", pe care o conducea în cadrul companiei "Harte Enterprises". Deschizîndu-și agenda, aruncă o privire asupra datelor din luna septembrie pe care le fixase, într-o primă fază, cu cîteva săptămîni în urmă. Răsfoi paginile înainte și înapoi, de mai multe ori, studiindu-și cu atenție programul și însemnînd modificările pe care voia să le opereze acum ; apoi se apucă să scrie la repezeală o notă pentru Janice, secretara ei de la Londra, schițîndu-i în linii mari noul ei itinerar.

Cîteva minute mai tîrziu, Emily sări ca arsă, simţind pe umăr apăsarea fermă a unei mîini puternice şi reci. Tresări şi întoarse capul repede, căscînd ochii de mirare.

- Doamne, Dumnezeule , Winston ! Nici n-am simţit cînd te-ai furişat lîngă mine ! Atît de tiptil... Ce m-ai speriat ! strigă ea.

- Vai, iubito, iartă-mă, se scuză el, după care se aplecă şi o sărută pe obraz. Bună dimineaţa, mai adăugă el, în timp ce traversa terasa, rezemîndu-se apoi de balustradă, de unde o privi cîteva clipe drăgăstos înainte de a-i zîmbi plin de afecţiune.

Emily îi surîse şi ea.

- Ia spune-mi, cum de te-ai sculat atît de devreme ? De obicei nici nu te vede omul pînă pe la zece, în cazul cel mai bun.

Ridicînd a mirare din umerii goi, Winston puse prosopul pe care îl ţinea în mînă pe balustradă.

- N-am mai putut să dorm în dimineaţa asta. Dar întotdeauna păţesc la fel, Em, nu-i aşa ? Ştii tu, cînd mai avem doar cîteva zile de stat aici, nu mă mai satur şi vreau să mă bucur de fiecare clipă, la fel ca şi copiii.

- Şi la fel ca mine.

- Da, aşa e... tare îţi mai place aici. Dar, de fapt, şi locul te place, Emily... zău, eşti efectiv înfloritoare.

- Vă mulţumesc, bunule domn, spuse ea.

Observă paharul din faţa ei.

- Presupun că e apă ce bei tu acolo... nu faci nişte cafea ?

Emily clătină din cap.

- Nu, Winston, nu fac, îi răspunse ea, pe un ton de neînduplecat. Fiindcă, dacă fac, înseamnă să fac şi nişte pîine prăjită, pe care o ung cu unt şi marmeladă, după

care o mănînc şi, cînd vine Odile, la şapte, cu chestiile alea apetisante de la brutărie, mai iau o dată micul dejun, al doilea pe ziua de astăzi, şi ştii prea bine că trebuie să am grijă să nu mă îngraş.

- Mie mi se pare că arăţi nemaipomenit de bine, doamnă Harte, îi spuse el, chicotind şi privind-o languros. Nici nu ştii ce dor mi s-a făcut de tine...

- Haide, Winston, zău aşa, nu la ora asta !

- Ce nu e în regulă cu ora asta ? E încă foarte devreme... vino, iubito, hai înapoi în pat !

- Ah, termină cu prostiile, am o mie şi una de treburi în dimineaţa asta.

- Şi eu la fel, remarcă el, degajat, uitîndu-se la ea cu subînţeles, la fel de languros ca mai înainte. Expresia feţei i se schimbă apoi brusc, în timp ce o măsura cu privirea, încîntat de ceea ce vedea.

Emily avea acum treizeci şi patru de ani, fiind, după părerea lui, una dintre cele mai frumoase femei din lume. Era mai blondă decît de obicei şi bronzată de soare, iar ochii verzi, strălucitori, la fel cu ai lui, scăpărau de vioiciunea unei inteligenţe şi a unei "joie de vivre" unice, proprie personalităţii ei. Îmbrăcată cu o bluză verde cu roz, în bikini, arăta extraordinar de tînără, proaspătă şi atrăgătoare în dimineaţa asta.

- Winston, de ce te holbezi aşa la mine ? Şi încă atît de grosolan ! Ce s-a întîmplat ?

- Nimic. Te admiram doar, asta-i tot. Şi mă gîndeam că semeni cu o îngheţată delicioasă... numai bună de mîncat.

- O, pfuu ! rîse Emily, dar gîtul i se înroşi şi, aplecînd capul, se uită fix, foarte preocupată, la agenda ei de lucru.

Urmă o scurtă tăcere.

Winston își stăpîni un zîmbet, deopotrivă de amuzat și încîntat de faptul că, după unsprezece ani de căsnicie, mai reușea încă s-o facă să se îmbujorèze, dar, de fapt, așa era Emily a lui și o adora pentru amestecul acesta inedit de trăsături feciorelnice și feminine în același timp, pline de grație. Straniu, se gîndi el, cît de dură e în afaceri, și în același timp atît de gingașă în viața personală. La fel ca și Paula, desigur, și ca mătușa Emma, cînd trăia. Tocmai această dihotomie a firii le făcea pe femeile Harte atît de originale. Știa asta de mult timp.

Emily ridică încet capul. Sesiză imediat expresia contemplativă de pe chipul soțului ei și-l întrebă :

- La ce te gîndești acum ?

- Mă întrebam ce rost mai au toate în dimineața asta? murmură Winston, venind lîngă ea, la masă. Se trînti în scaunul din fața ei, susținîndu-i privirea.

- La ce te referi ? întrebă ea, nedumerită.

- De ce te mai spetești muncind astăzi, dacă tot te întorci la Londra la sfîrșitul săptămînii ? Mie mi se pare că nu merită, iubito.

- Știi, de fapt, nu lucrez, încerc doar să pun la punct datele călătoriei de contractare din Hong Kong și China, îi explică Emily. Dacă plec pe zece septembrie, în loc de șaisprezece, cum plănuisem, aș putea să mai fiu acolo cînd Paula își întrerupe drumul, întorcîndu-se în S.U.A. de la Sydney. Am discutat despre asta ieri după-amiază și am ajuns la concluzia că ar fi grozav să petrecem cîteva zile la Hong Kong. Să ne relaxăm... să ne facem cumpărăturile de Crăciun... după care să plecăm cu avionul împreună la New York, să mai stăm o zi-două acolo înainte de a ne întoarce cu Concordul acasă, în Anglia. Ce părere ai ?

- Mie mi se pare în regulă, dacă asta ai chef să faci. Categoric, n-am nimic împotrivă, nu trebuie să fiu în Canada înainte de prima săptămînă a lunii octombrie. Probabil că te întorci în Anglia înainte să plec eu ?

- A, da, bineînțeles. Am ținut seama de drumul tău în Canada și am plănuit totul în funcție de asta.

- Atunci e splendid, scumpa mea, îi răspunse Winston, zîmbindu-i, și se ridică în picioare, ducîndu-se să-și ia prosopul. Păi, dacă n-ai de gînd să te înduri de bietul tău soț și să-i faci o ceașcă de cafea, cred că am să mă duc să înot înainte să năvălească toată șleahta de monstrișori neastîmpărați și să calce în picioare tot ce le iese în cale.

Emily nu se putu abține să nu rîdă de expresia întipărită pe chipul lui.

- Oh, nu știu ce să zic, iubitule, dar nu cred că sunt chiar atît de răi, protestă ea, simțind brusc nevoia să ia apărarea generației mai tinere.

- Ah, ba nu, eu zic că sunt ! ripostă el. Sunt de-a dreptul îngrozitori în cea mai mare parte a timpului ! Fața i se destinse într-un zîmbet larg. Dar, trebuie să recunosc, îi iubesc nespus... mai ales pe cei trei ai mei. Sărutînd-o în fugă și fără să mai adauge nimic, porni în pas săltat spre piscină, bălăbănind dezinvolt prosopul și fluierînd vesel.

Emily se uită după el, gîndindu-se cît de bine și de sănătos arăta, bronzat pe corp și pe față, cu părul roșcat devenit aproape blond sub razele soarelui de pe Riviera. Îi priise sezonul de vară aici. Muncea foarte mult, avînd conducerea firmei "Yorkshire Consolidated Newspaper" și a filialelor canadiene, iar ea se ținea tot timpul de capul lui, insistînd s-o lase mai domol. El, în schimb, nu o lua în seamă, mulțumindu-se să comenteze că munceau cu

toţii de se speteau, ceea ce, desigur, era foarte adevărat. Aşa îi crescuse bunicuţa ei. Emma dispreţuise întotdeauna firile leneşe ; firesc, aşadar, deveniseră toţi superperformeri.

Ce norocoasă sunt că-l am pe Winston, meditä Emily, rezemîndu-se de spătarul scaunului, furată de gînduri şi lăsînd pentru mai tîrziu întocmirea meniurilor pentru mesele zilei.

Uneori, cînd privea înapoi spre trecut, îşi dădea seama că izbutise să-l prindă pe ultima sută de metri, cum s-ar spune, fiind cît pe-aci să-l piardă în favoarea altei femei.

Emily îl iubea pe Winston încă de pe cînd avea şaisprezece ani. Erau veri de gradul trei - bunicul şi tizul lui, Winston Harte, fusese fratele bunicii ei. Deşi Winston era cu cinci ani mai mare decît ea, fuseseră prieteni la toartă în copilărie. Dar cînd el crescuse, aproape nici n-o mai băgase în seamă, oricum, nu ca pe o tînără atrăgătoare, cu care ar fi putut să aibă o legătură romantică.

Plecase la Oxford cu cel mai bun prieten al său, Shane, dobîndind amîndoi în scurt timp reputaţia de mari afemeiaţi. Aproape toată lumea se scandalizase de aventurile lor dezonorante. Ea suferise însă, cu un amestec de gelozie şi de nostalgie, dorindu-şi să fi fost una dintre fetele după care umbla Winston şi cu care se culca el. Doar bunica se arătase optimistă. Emma rîsese pur şi simplu, spunînd despre ei că erau nişte bărbăţuşi tineri care îşi făceau de cap. Dar, de fapt, în opinia Emmei Harte, nici Winston, nici Shane nu erau capabili de prea multe rele. Nutrise o deosebită afecţiune pentru amîndoi.

Astfel, Emily îl adorase pe Winston de la distanţă, sperînd că, într-o bună zi, privirea lui se va opri din nou asupra ei. Dar nu se întîmplase aşa şi, spre adînca ei deznădejde, pe neaşteptate, Winston se încurcase serios cu o fată de pe-acolo, Alison Ridley. Pe la începutul anului 1969, bîrfa care circula în cele trei clanuri era că el urma să se logodească în curînd cu Alison. Emily simţise că i se frînge inima.

Apoi, deodată, totul luase o altă întorsătură. Ca prin minune, la botezul gemenilor Paulei şi ai lui Jim Fairley, în luna martie a aceluiaşi an, Winston o remarcase. Şi totul se petrecuse din cauza unui incident legat de Shane, care o supărase pe bunica ei. Ea şi Winston fuseseră chemaţi în biblioteca de la Pennistone Royal şi interogaţi sever de către Emma asupra sentimentelor lui Shane faţă de Paula. Cînd scăpaseră de acolo în cele din urmă, se duseseră să se plimbe prin grădină ca să-şi revină din chinul prin care trecuseră şi, nu se ştie cum, lui Winston îi venise s-o sărute. Gestul lui fusese pe cît de spontan, pe-atît de neaşteptat. Pînă şi Emily, care îl iubea atît de mult, rămăsese la fel de uimită ca şi el de puternica reacţie fizică pe care o avuseseră amîndoi, stînd pe banca de lîngă bazinul înconjurat de crini, înlănţuiţi unul în braţele celuilalt. Lumea întreagă se răsturnase complet, ameţitor de minunat.

Winston, în stilul caracteristic familiei Harte, nu pierduse timpul. În clipa în care începuse legătura între ei, se despărţise de Alison, iar la puţin timp după aceea o întrebase pe bunica ei dacă se puteau logodi. Emma îşi dăduse consimţămîntul, aprobînd întru totul căsătoria dintre nepoata ei şi băiatul fratelui ei. Un an mai tîrziu, cînd bunica ei se întorsese din Australia, se căsătoriseră

în pitorească biserică veche din satul Pennistone. Bunica organizase pentru ei cea mai frumoasă recepție de nuntă în grădinile de la Pennistone Royal, și așa a început viața ei ca soție a lui Winston... Cea mai bună viață pe care și-ar putea-o dori o femeie.

Emily oftă de mulțumire, reveni cu gîndul la prezent, luă stiloul și se apucă să scrie meniul pentru prînz. Cînd termină, trecu la cel pentru cină, dar se opri brusc, venindu-i o idee. În seara aceasta, ea și Winston, Paula și Shane se vor duce cu mașina la Beaulieu, să ia cina la restaurantul "La Réserve". Doar ei patru. Fără tot tribul. Vor fi mult mai liniștiți așa. Fără a mai pomeni și cît de romantic! Winston va fi de acord, se gîndi ea, zîmbind în sinea ei.

6

- Tîmpitule ! Tolomac neisprăvit ce ești ! Ia uită-te ce mi-ai făcut ! Mi-ai stropit tabloul ăsta frumos și l-ai stricat ! urlă din răsputeri Tessa Fairley, uitîndu-se furioasă și supărată la Lorne și agitînd pensula prin aer.

- Ce să-ți spun ! Ți-ai și găsit unde să-ți pui șevaletul și să te apuci să pictezi, tocmai lîngă piscină ! nu se lăsă nici Lorne mai prejos, privind-o la fel de mînios. Cînd știi bine că aici toată lumea sare în apă și apoi iese afară. Tu ești vinovată că ți s-a stropit acuarela. Și bagă de seamă : să nu mă faci pe mine tîmpit !

- Nuuu, cretinule, i-o trînti sora lui geamănă de doisprezece ani, după care, îngrozită, simți că i se taie respirația. Potolește-te, Lorne Fairley ! Nu te mai scutura de apă aici ! Vai ! Ah ! Ce afurisit ești ! Mi-ai stricat și celelalte tablouri. Vai, Doamne, uite cum se preling

picăturile de apă pe ele... Mămico ! Mămico... spune-i lui Lorne să plece de lîngă picturile mele, se văicări ea.

- O vreau eu, anunță sec Linnet și înhață de pe scaunul de lîngă șevalet pălăria de soare galbenă a Tessei, și-o puse peste buclele roșcate și își văzu de drum, fericită, trăgînd după ea un rățoi de cauciuc, legat cu sfoară, și împingînd pe spate pălăria care îi tot cădea pe ochi.

- Ad-o imediat înapoi, răutăcioaso !

Și, cum surioarei ei de cinci ani nu părea să-i pese de spusele ei, Tessa exclamă, parcă fără să se adreseze nimănui anume :

- Ei, poftim obrăznicie ! Nici nu-mi cere voie și-mi ia pălăria. Mămico... mămico... uite ce răsfățată prost crescută ! Tu și tati ați răzgîiat-o așa. Nu știu ce se mai poate face...

- Îngîmfata, îngîmfata, Tessa îngîmfata seamănă cu Lorne, nimeni n-o ascultă, ca pe-un papagal ! o luă peste picior, cîntat, Gideon Harte, simțindu-se relativ la adăpost în bazin.

- Nici nu mă cobor să iau în seamă asemenea remarci ridicole, pufni Lorne disprețuitor și, întinzîndu-se pe o saltea, își luă "Iliada" lui Homer și își îngropă nasul în carte.

- Dă-mi înapoi pălăria ! urlă Tessa, bătînd din picior.

- Ah, mai las-o în pace, ce naiba !? o povățui din bazin o voce aproape imaterială, urmată de apariția capului roșcovan al lui Toby Harte, răsărit la marginea piscinei. Băiatul de zece ani îi zîmbi călduros Tessei, verișoara lui preferată, apoi ieși din apă cu grijă să n-o ude sau să-i stropească tablourile, de teamă să n-o supere mai tare. Nu-ți mai pune mintea cu gîgîlicea asta.

- Eu nu sunt gîgîlice, îi informă un glăscior ce suna înfundat de sub imensa pălărie de soare.

- Şi de ce te cramponezi atît de chestia asta, Tess ? E doar o cîrpă ieftină, pe care ai cumpărat-o în piaţă la Nisa, spuse Toby.

- Ba nu ! E frumoasă ! Şi, dacă vrei să ştii, Toby Harte, am dat pe ea toţi banii mei de buzunar pe o săptămînă !

- Mare prostie ! strigă Gideon, care avea opt ani.

- Tu n-ai habar de nimic, Gideon Harte ! Eşti un cretin, ca şi fratele meu.

- Ăsta-i singurul cuvînt prostesc pe care-l ştii, proasto? se răţoi Gideon, scoţînd limba la ea.

- Mucosule ! Mucosule ! zbieră Tessa către el. Eşti un mucos răzgîiat !

- Ei, ia tăceţi din gură amîndoi, îi îndemnă Toby, sîcîit. Tess, îmi împrumuţi şi mie unul dintre albumele tale vechi cu Beatles ?

- Care anume ? îl întrebă Tessa, brusc precaută, mijind ochii din cauza soarelui puternic.

- "Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band".

- A, nu, pe ăsta nu ţi-l dau ! A ajuns deja... clasic. Mătuşa Amanda, cînd mi l-a dat, mi-a spus că într-o bună zi o să fie foarte, foarte valoros. Îl avea dinainte să ne naştem noi. Dar... în fine... fiindcă e vorba de tine, am să fac o excepţie, aşa că...

- Ce bine ! Mulţumesc, Tess, îi tăie vorba Toby şi mutrişoara pistruiată i se lumină toată de plăcere.

- Dacă vrei, poţi să-l închiriezi cu zece penny pe oră, încheie Tessa, considerîndu-se deosebit de mărinimoasă.

- Zece penny pe oră ! Ăsta-i jaf curat ! bolborosi Toby. Nu, n-am nevoie, Tessa, îţi mulţumesc, dar n-am de gînd să te ajut să devii o capitalistă.

- În familia asta, toți sunt capitaliști ! decretă Tessa, plină de ea.

- Las-o baltă, am să-mi ascult noul disc cu Bee Gees.

- Treaba ta.

- Tanti Paula. Tanti Paula... fata ta e tare răutăcioasă și nesuferită în vara asta ! exclamă Toby, aruncînd o privire dezgustată către Tessa.

- Mămico... îmi dau jos chiloții, sunt uzi leoarcă ! strigă Linnet din fundul pălăriei de soare.

- Ai văzut că am dreptate, mămico !? zise Tessa, zîmbind pe sub mustață. Eu n-am mai pomenit ca o fetiță de cinci ani să mai facă pipi pe ea.

- Nu-i adevărat ! N-am făcut, mămico ! răsună un glas pițigăiat, în timp ce pălăria îi aluneca pe spate, descoperind chipul rotunjor și îmbujorat al lui Linnet.

- Mătușică Paula, pot să iau, te rog, o turtă dulce ? întrebă Natalie Harte, de trei anișori, și, luînd o bucată, se apucă s-o rontăie înainte să i se spună că n-are voie.

- Mami ! Uite-o ce face acum ! Uite-o cum îmi tîrîie pălăria aia minunată prin băltoace ! Încetează, bîzdîganie mică și rea. Încetează cînd îți spun ! Mami, spune-i să nu mai facă. Mami... fii atentă la mine. Dacă arunci pălăria în bazin, să știi că te omor, Linnet O'Neill ! Gideon ! Prinde pălăria ! Haide, repede, să nu se ducă la fund !

- Bine, o prind, dar o să te coste.

Tessa nu luă în seamă această amenințare.

- Să vezi numai ce pățești, Linnet, cînd pun eu mîna pe tine ! urlă ea după silueta micuță și dolofană, care se retrăgea în direcția cabinelor de lîngă piscină.

- Mamă... mamă... spune-i, te rog, Tessei să nu mai urle ca o sirenă ! Mă doare capul îngrozitor, murmură

Lorne, plictisit, de pe salteaua pe care stătea întins şi citea.

-Tanti Paula, Natalie a mîncat toate bucăţile de turtă dulce ! se revoltă, sufocîndu-se, India Standish. Apoi, întorcîndu-se spre verişoara ei, adăugă pe cel mai înfricoşător ton posibil de care era capabilă o persoană de şapte ani : O să ţi se facă rău ! Îngrozitor, cumplit de rău, ca să te înveţi minte, lacomă mică ce eşti !

- Ia-o pe-asta, India, îi spuse Natalie, cu un zîmbet cuceritor, scoţînd din buzunarul rochiţei de plajă o bomboană de ciocolată muşcată pe jumătate, ştergînd-o de praf şi oferindu-i-o fetiţei mai mari, pe care o adora.

- Pfui ! Nu, mulţumesc. Arată ca dracu' !

- Tanti Paula, e o chestie moartă pe fundul bazinului ! strigă Gideon, ieşind de sub apă şi plescăind la suprafaţă să ia aer, triumfător, cu pălăria udă în mînă.

- Doamne, vai de mine ! Mămico, mi-a distrus pălăria aia scumpă. Mami, ai auzit ce ţi-am spus ?

- Unde-i chestia aia moartă ? întrebă Patrick şi, întinzîndu-se pe burtă, îşi mişcă ţeasta brunetă deasupra bazinului, ca să vadă mai bine pînă la fund. Nu văd nimic, Gid.

- Trebuie să mă scufund după ea, îi explică Gideon, plonjînd din nou sub apă, ca un delfin sprinten.

- Eşti de acord cu cinci penny pe oră pentru "Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band" ? negocie Toby, optimist.

- Opt penny...poate.

- Nu, mulţumesc, Domnişoara Face-Nazuri. Rămîi cu el şi bagă-ţi-l... în bluză !

- Vai, mami, mami, uite aici ! O pasăre. Moartă, strigă Patrick. Vai, biata păsărică! S-o înmormîntăm. Ne dai voie s-o înmormîntăm ?

- Tanti Paula, te rog frumos, spune-i lui Gideon să plece de-aici cu obiectul ăla dezgustător şi scîrbos, exclamă Jeremy Standish, care avea unsprezece ani. Pute de-ţi mută nasul din loc şi viciază aerul

- Nu, nu-i adevărat ! se stropşi Gideon la vărul lui. Eeeii ! Uuu ! Tanti Paula ! Aşa-i că ne dai voie s-o îngropăm ?

- Mămico, avem voie să înmormîntăm păsărica ?

- Mămico, dă-mi niște chiloți uscați !

- Mamă, uite ce face Linnet. Îşi flutură chiloţii prin aer. Mămico ! Mămico ! Mamă !

- Pentru numele lui Dumnezeu, Tessa, încetează cu ţipatul, urlă Lorne. Nu mă pot concentra la Homer dacă îmi tot răcneşti în urechi. Abia aştept să mă întorc la şcoală, săptămîna viitoare, şi să scap de tine. N-am mai văzut pacoste mai mare ca tine !

- Să vezi tu cum o încasezi dacă află tăticu' ce urît vorbeşti cu mine.

- Şi, mă rog, cine o să-i spună, pîrîcioaso ?

- Pînă acum nu te-am turnat niciodată, idiotule.

- Dacă eu sunt idiot, tu eşti sora mea geamănă !

- Să nu te prind cu chestia aia scîrboasă şi împuţită lîngă mine, Gideon, că îţi dau un pumn în nas, îl ameninţă Jeremy.

- Tanti Paula ! Tanti Paula ! Lui Natalie i s-a făcut rău ! Ştiam eu că aşa o să păţească, strigă India.

- Gideon Harte, să nu zici că nu ţi-am spus. Nu te apropia de mine că te pocnesc

- Tanti Paula, spune-i lui Toby să mă lase în pace, zbieră Gideon. Au, mă loveşte.

- Şi după aia vine rîndul meu, îl ameninţă Jeremy, jubilînd sadic.

- Mămico, mămico, spune-le băieţilor să nu se mai bată, ţipă Linnet, piţigăiat.

Paula azvîrli cartea din mînă şi sări furioasă în picioare.

Începu să-i mustre aspru, în gura mare, dar vocea îi fu acoperită de o serie de bubuituri ciudate, care răsunau în aerul cald. După ce se stinseră ultimele acorduri, Paula reuşi să întrebe :

- Ce naiba a fost asta ?

- Gongul, zise Linnet.

- Gongul... repetă Paula, perplexă, observînd deodată cît de disciplinaţi deveniseră copiii.

- Ce gong ? Al cui gong ?

Lorne o lămuri :

- Gongul lui tanti Emily... pe care l-a cumpărat...

- De la casa de pe munte, se repezi Tessa să intervină, oferindu-se în continuare să-i explice maică-si, care era încă nedumerită : Bătrîna care avea casa a murit, iar acum două săptămîni s-au pus lucrurile în vînzare. Ne-am dus toţi cu mătuşa Emily, care era de părere că s-ar putea să găsim nişte chilipiruri.

- Dar tot ce-am găsit a fost gongul, mormăi Jeremy.

- Mămica îl foloseşte ca să ne dea semnale, zise Toby. Cînd bate o dată înseamnă că e gata micul dejun, de două ori - prînzul e gata, de trei ori - trebuie să intrăm în casă, ca să ne pregătim pentru cină, şi...

- Cînd bate şi bate şi bate gongul, ca acum, înseamnă că o s-o încasăm, mărturisi Linnet, strîmbîndu-se. Pentru că am fost răi. Pentru că am făcut ceva îngrozitor.

- Aşa va să zică, spuse Paula, învăluind încă o dată grupul de puşti cu o privire pătrunzătoare. Îi era mai mult decît clar că fiecare copil se simţea destul de intimidat - pînă şi cei mai recalcitranţi. Se întoarse cu spatele, ca să-şi ascundă un zîmbet, gîndindu-se ce nemaipomenit de deşteaptă era Emily.

- Da, e limpede, nu scăpăm de muştruluială, bodogăni Lorne, sărind în picioare şi îndepărtîndu-se tiptil.

- Ai dreptate, încuviinţă Toby. Haideţi, toată trupa, adunarea, s-o luăm din loc pînă ce maică-mea n-apucă să ne pună la cine ştie ce corvezi prosteşti sau, şi mai rău, nu ne născoceşte vreo treabă tîmpită, ca să ne dea de lucru.

În cîteva clipite, copiii mai mari o luaseră la goană după Lorne şi Toby, care, fiind ca de obicei capul răutăţilor, o luaseră primii la sănătoasa, fugind de mama focului spre treptele care duceau la plaja de sub promontoriu. Doar Patrick, Linnet şi Natalie rămaseră cu Paula, lîngă piscină.

Domnea, în sfîrşit, tăcerea.

Paula se afundă satisfăcută în scaun, încîntată că, pentru prima oară în dimineaţa asta, putea să guste în tihnă puţină linişte. Se străduise din răsputeri să nu-i bage în seamă şi nu se amestecase în nesfîrşitele lor ciondăneli - aşa cum învăţase să procedeze de-a lungul anilor - cel puţin pînă cînd Toby şi Gideon nu începuseră să se bată, iar Jeremy fusese pe punctul de a se băga şi el în încăierare. Nu putea tolera aşa ceva. Fiul mai mare al lui

Anthony şi Sally Dunvale nu se simţise prea bine, şi ultimul lucru pe care tatăl li-l spusese înainte de a pleca spre Irlanda, mai devreme, în dimineaţa aceea, fusese să aibă grijă cu toţii ca băiatul să nu facă prea multe eforturi pe perioada care îi mai rămînea de stat la vilă. Paula ştia prea bine ce le-ar fi auzit urechile, ei şi lui Emily, dacă s-ar fi întîmplat cumva ca Jeremy să se întoarcă acasă, în Clonloughlin, plin de urme de la bătăile cu ceilalţi băieţi. Verişoara lor, Sally, făcea mare caz cînd era vorba de primul ei născut, moştenitorul titlului, domeniilor şi averii Dunvale.

Trăgînd aer în piept, Paula se pregătea să-i facă morală fiicei ei mai mici pentru că îşi dăduse chiloţii jos în public, cînd o văzu pe Emily care se apropia grăbită pe aleea dintre peluze.

- Uuu ! Uuu ! îi strigă Emily, făcîndu-i cu mîna.

Paula îi făcu şi ea semn.

După cîteva momente, Emily se opri, schimbînd cu Paula cîteva priviri pline de subînţeles. Izbucniră amîndouă în hohote de rîs.

Emily spuse :

- Ştiu că face gălăgie, dar e foarte eficient.

- Mie-mi spui ! îi dădu dreptate Paula. E prima dată cînd i-am văzut că se potoleşc imediat. Zău, ai fost inspirată cînd l-ai cumpărat.

- Da, chicoti Emily, pentru că îşi dovedeşte pe deplin utilitatea. Doamne sfinte, făceau atîta tărăboi, de mă mir cum nu te-a apucat durerea de cap. Eu, una, de-abia mai puteam să-mi adun gîndurile cînd vorbeam, în bucătărie, cu Marcel despre mesele de azi.

- Mami, mi-a fost rău, anunţă Natalie, trăgîndu-se de cămăşuţă, în timp ce se apropia de Emily. Am văsat.

- Eşti fetiţă mare, nu mai vorbi ca un bebeluş. Se spune vărsat, o corectă maică-sa. Se uită la mezina ei, încruntîndu-se, şi îi puse mîna pe frunte, îngrijorată. Te simţi bine acum ? Ţi-e mai bine, îngeraşule ?

- Nu ştiu, mămico.

- E din cauză că a mîncat toate bucăţile de turtă dulce, zise Linnet.

- Ce-nseamnă asta, Linnet ? Ştii că nu-i frumos să pîrăşti ! o dojeni Paula. Uiţi poate cît ai fost de neascultătoare în dimineaţa asta ? Unu, pentru că ai aruncat în bazin pălăria de soare a Tessei şi apoi, doi, pentru că ţi-ai dat jos chiloţii de faţă cu toată lumea. Să ştii că sunt foarte supărată pe tine, Linnet, m-ai făcut de ruşine. Paula scuturâ din cap, căznindu-se să pară supărată, aşa cum se cuvenea într-o asemenea situaţie; nu izbuti cine ştie ce, dar reuşi să mai adauge : Te-ai purtat foarte urît şi singurul motiv pentru care n-ai primit încă ce meritai este fiindcă tot mă mai gîndesc cum să te pedepsesc mai bine, ca să te înveţi minte altă dată.

Muşcîndu-şi buza, Linnet se bosumflă, dar, înţeleaptă, nu mai suflă nici o vorbă.

Emily se uită de la fiică-sa la nepoată-sa, apoi îi aruncă o privire Paulei. După care exclamă :

- Ce m-o fi apucat să fac o asemenea prostie, să dau liber ambelor dădace să se ducă să-şi cumpere parfum la Grasse ?! Şi auzi tu cînd m-am găsit s-o fac - tocmai astăzi, cînd aveai şi tu ocazia să te odihneşti puţin înainte de a pleca miercuri la New York. Îmi pare tare rău, Paula, crede-mă.

- Nu-i nimic, draga mea, n-ai de ce să-ţi faci probleme.

Oftînd abia auzit, Emily o luă de mînă pe Natalie.

- Hai, vino înăuntru să-ţi dau ceva pentru burtică. Linnet, hai şi tu, să-ţi pui chiloţi curaţi.

- Vai, Emily, mulţumesc, şopti Paula, aşezîndu-se mai bine pe scaun.

- Prînzul e la ora unu, spuse Emily, iar pentru diseară am rezervat o masă la restaurantul "La Réserve". Doar pentru noi patru.

- Slavă Domnului, ce idee bună, rîse Paula. Abia aştept. Nici nu-mi mai aduc aminte de cînd n-am mai fost acolo... e unul din localurile mele preferate.

- Da, ştiu, îi răspunse Emily, cu o mină încîntată, întorcîndu-se să plece. După cîţiva paşi se opri însă şi, răsucindu-se spre Paula, îi spuse : A, era să uit, după-masă trebuie să mă duc la Monte Carlo, să-mi iau de la reparat un porţelan vechi. Vrei să mergi şi tu cu mine, cu maşina ? La atelier, la Jules, n-am treabă decît cîteva minute, după care putem face o plimbare prin oraş şi să bem un ceai la "Hôtel de Paris"... să ne mai uităm un pic la lume, cum făceam pe vremuri, cu bunica.

- Straşnic, Emily, da, sigur că vin.

Emily îi zîmbi fericită, apoi îndemnă fetiţele să meargă mai repede, vorbind cu ele, pe jumătate aplecată, în timp ce se îndreptau spre vilă.

Paula le urmări pe toate trei cu privirea pe cînd se îndepărtau pe alee, Emily la mijloc, fetele de o parte şi de cealaltă, ţinînd-o de mîini. Linnet şi Natalie semănau extraordinar, încît oricine le-ar fi putut lua drept surori, aceasta fiindcă moşteniseră amîndouă renumitul colorit al familiei Harte - aveau ca Emma părul roşcat, ochii verzi şi strălucitori, tenul roz englezesc. Fetiţele erau într-adevăr foarte frumoase, coborîte parcă dintr-un tablou de Botticelli.

Patrick se apropie de Paula, rămase în picioare lîngă scaunul ei, o atinse uşor pe umăr, uitîndu-se stăruitor în ochii ei.

- Mămico...

- Da, iubitule, ce e ?

- Mămico... biata păsărică ! A luat-o Gid. N-o mai înmormîntează nimeni. Şi copilul clătină din cap, întristat.

- Ba nu, o s-o înmormîntăm noi, îi spuse Paula, duios, luîndu-i mînuţa, nu prea curată, şi privindu-i feţişoara angelică. De astă dată, ochii lui negri, ca ai tuturor celor din neamul O'Neill, erau strălucitori şi însufleţiţi, şi nu goi, lipsiţi de expresivitate, cum se întîmpla adesea. Nu mai putea de bucurie văzîndu-l atît de plin de viaţă.

Îi zîmbi încurajator fiului ei, după care continuă :

- Ştiu eu că Gideon o să aducă păsărica înapoi, iar noi o să-i cerem doamnei Solange să ne dea o cutie de tablă de biscuiţi, ca să punem păsărica în ea, iar după masa de prînz o să-i facem înmormîntarea. Îţi promit eu, scumpule.

Înclinînd capul pe umăr, Patrick o studie, precaut.

- Şi o s-o îngropăm în grădină ? întrebă el, schiţînd un zîmbet timid.

- Da, aşa o să facem. O, dragul meu, ia uită-te cine vine !

Patrick întoarse capul şi, cînd îl văzu pe Shane venind, se lumină tot la faţă şi, trăgîndu-şi mîna din mîna mamei lui, o luă la fugă spre taică-său.

Paula strigă după el, grijulie :

- Fii atent, Patrick, să nu cazi.

Patrick nu-i răspunse. Alerga înainte cît îl ţineau picioruşele, ţipînd :

- Tăticule ! Tăticule ! Tăticule !

Shane îşi prinse fiul în braţe şi-l ridică sus de tot, după care îl aşeză pe umeri, rîzînd veseli amîndoi, în timp ce Patrick îl călărea pe Shane înapoi spre piscină, strigînd în gura mare :

- Di-di, di-di, căluţul meu, di-di, di-di !

- Mă duc să înot puţin cu el. N-ai nimic împotrivă, iubito, nu ? îi strigă Shane. Îngenunchind, îl puse jos pe Patrick cu mare atenţie.

- Nu, bineînţeles, îi răspunse Paula.

Se aşeză mai dreaptă pe scaun, ca să-i poată vedea pe amîndoi mai bine, adumbrindu-şi ochii cu palma.

Shane sări în partea mai puţin adîncă a bazinului, ţinîndu-şi strîns fiul în braţe, şi începură amîndoi să se zbenguie în apă, rîzînd şi ţipînd, în culmea bucuriei, iar Patrick radia de emoţie şi fericire, la fel ca şi tatăl lui.

De la distanţa asta, fiul ei părea la fel ca orice băiat normal de şapte ani ; problema era că mintea lui avea să rămînă tot timpul la nivelul unui copil de şapte ani. Trupul îi va creşte şi se va maturiza, dar capacităţile mentale se vor opri la faza de acum pentru tot restul vieţii. În privinţa lui nu mai era nimic de făcut ; îşi pierduseră orice speranţă. Cînd descoperiseră că Patrick e înapoiat mintal, Paula se autoînvinuise, fiind convinsă că purta o meteahnă moştenită de la bunicul ei. Paul McGill avusese un fiu legitim, Howard, cu soţia lui Constance, în Australia, şi băiatul, care murise acum de un număr de ani, fusese arierat mintal. Paula ajunsese atît de convinsă că ăsta-i adevărul, încît îi spusese lui Shane că nu îndrăzneşte să riste să mai facă şi alţi copii. Dar Shane respinsese hotărît teoria ei şi insistase să meargă amîndoi la profesorul Charles Hallingby, un genetician renumit.

Făcuseră amîndoi diferite teste, iar rezultatele dovediseră clar că nici ea, nici Shane nu transmiseseră nici un fel de deficiență fiului lor. Starea lui Patrick era inexplicabilă, pur și simplu un hazard nefericit. Studiind trecutul familiilor lor, profesorul Hallingby îi atrăsese atenția Paulei că s-ar fi putut ca fiul bunicului ei să fi suferit leziuni înainte de naștere, pentru că, în timpul sarcinii, Constance McGill băuse enorm, posibilitate pe care și mama ei, Daisy, o menționase de nenumărate ori. Acceptase pînă la urmă ideea că profesorul și mama ei au dreptate. Firește, informația pe care i-o comunicase profesorul avusèse meritul să-i ușureze conștiința. La scurt timp după aceea rămăsese din nou însărcinată și cînd o născuse pe Linnet s-a văzut că aceasta era un copil perfect normal.

Paula își iubea toți copiii la fel de mult, încercînd să nu-l favorizeze pe nici unul, dar undeva în străfundul sufletului ei era conștientă de faptul că Patrick reprezenta pentru ea ceva special, că ocupa un loc unic în inima ei. Îi purta o dragoste plină de ardoare acestui copil năpăstuit, în fond, poate tocmai din cauza nenorocirii lui, care îl făcea atît de vulnerabil și de dependent.

Frații și surorile lui îl iubeau și ei foarte mult, fiind deosebit de atenți cu el, ceea ce o umplea de recunoștință. Se gîndea adesea cît de sfîșietor ar fi fost dacă ceilalți copii ai ei l-ar fi disprețuit sau l-ar fi ocolit, așa cum se întîmplă uneori în familiile în care există un asemenea copil. Dar Lorne, Tessa și chiar și micuța Linnet se arătau față de Patrick la fel de ocrotitori ca ei înșiși, ea și Shane ; tot așa se purtau, de fapt, și numeroșii lui veri. Nici unul dintre copiii familiei nu-l făcuse vreodată pe Patrick să simtă că ar fi cumva altfel decît ei. Era o tragedie că micuțul ei

băiat nu se născuse un copil normal, că avea o asemenea boală. Dar Paula își dădea seama de faptul că drăgălășenia lui intrinsecă și firea lui plăcută compensau multele lipsuri pe care le avea, făcîndu-l drag întregii familii și reușind să-i determine pe toți să dea tot ce aveau mai bun în ei.

Un copil năpăstuit este ca o suferință în inimă - nu poți scăpa niciodată de durerea sfîșietoare, se gîndi Paula dintr-o dată și, înăbușindu-și un oftat, rămase nemișcată ; își înfrînă mîhnirea și continuă să privească cele două capete brune săltînd prin apă. Soțul ei, fiul ei. Doamne, cît de mult îi iubea ! Atît de mult încît uneori simțea că i se oprește inima în loc de dragoste.

O ungea parcă pe suflet să-i vadă pe cei doi bălăcindu-se voioși și fericiți în apă. Shane știa să fie foarte blînd și tandru cu Patriek, dar și zglobiu și gălăgios, cum se întîmpla acum, și, auzind țipetele vesele și exclamările de încîntare care răsunau în jur, Paula își dădea seama că băiețelul se distra nemaipomenit de bine cu tatăl său, pe care îl adora. O cuprinse un val de fericire, alungînd tristețea clipelor de dinainte.

Paula se întinse pe spate și închise ochii, savurînd plenitudinea sentimentului de mulțumire, dar deschise aproape imediat ochii, auzind vocea lui Winston.

Acesta veni spre piscină, ducînd o tavă mare cu pahare de plastic, iar în urma lui, conștiincios, pășea nepotul lui, Giles Standish, al doilea băiat al surorii lui, Sally, contesa de Dunvale. Giles ținea foarte concentrat, cu amîndouă mîinile, o carafă mare cu limonadă.

- Bună ziua, tanti Paula. Uite ! Ți-am adus suc de lămîie, îi spuse Giles, care avea nouă ani, etalîndu-și picul de franceză pe care îl învățase, obicei pe care îl practicase

toată vara. Lua lecții de franceză și nu pierdea nici o ocazie să vorbească limba, spre marea enervare a celorlalți copii, care nu se descurcau atît de bine ca el. Dar el devenise imun la toate tachinările lor; fire independentă, nu le dădea nici o atenție, continuînd să vorbească franțuzește ori de cîte ori avea chef.

Giles puse carafa pe una dintre mese, la umbră, și, politicos, se trase deoparte, să-i facă loc unchiului său.

- Ce apetisant arată, Giles dragă, îi spuse Paula. Nici nu știi ce bine îmi prinde, m-am deshidratat de tot cu zăpușeala asta. Părinții tăi au plecat cu bine ?

- Da, dar aeroportul din Nisa era ticsit de lume, nu-i așa, unchiule Winston ? zise Giles, trecînd pe engleză.

- A fost de-a dreptul îngrozitor, Paula, confirmă Winston, turnînd limonadă într-un pahar și aducîndu-i-l. O învălmășeală de nedescris. N-am văzut în viața mea atîta lume. Sally și Anthony mulțumeau cerului că se puteau întoarce cu jetul personal al lui Shane și, trebuie să recunosc și eu, avionul ăsta a fost un dar de la Dumnezeu. Nici nu știi cît mă bucur că o să-l folosim și noi, Emily și cu mine, ca să ducem toată ceata lui papuc acasă, la sfîrșitul săptămînii. Ia zii, Giles, vrei și tu un pahar din asta ?

- Nu, mulțumesc frumos. Giles aruncă o privire împrejur. Dar unde sunt Jeremy și India, mătușă Paula ?

- Cred că fratele și sora ta au șters-o pe plajă. Cu restul trupei.

- A, grozav ! Pun pariu că s-au pus cu toții pe pescuit sau s-au apucat să caute arici de mare. Mă duc și eu după ei ! se pițigăi Giles, entuziasmat. Tanti Paula, unchiule Winston, scuzați-mă, vă rog, și, acestea fiind zise, o porni spre șirul lung de trepte, țopăind prin iarbă.

Uitîndu-se lung după el, Winston îi spuse Paulei :

- Copilul ăsta are cele mai frumoase maniere din toată şleahta. Ce bine ar fi dacă şi ceilalţi - ai mei, în mod special - ar deprinde măcar jumătate din buna lui creştere. Se aşează într-un şezlong alăturat, sorbi prelung din limonadă şi continuă : Emily mi-a povestit că au făcut cu toţii un tărăboi infernal...

- Da, începusem să-mi cam ies din fire, Winston. Dar Emily, cu gongul ei nemaipomenit de eficient, i-a făcut să înceteze imediat toată ciondăneala. Se uită la vărul ei cu coada ochiului, chicotind. Vezi, însă, dă rezultate şi, drept să-ţi spun, tare aş vrea să-i pot şi eu struni aşa cum se pricepe ea.

Winston zîmbi cu gura pînă la urechi.

- Dar cine n-ar vrea !

7

- Ador hotelurile de modă veche, mai ales pe cele construite în stilul "belle époque", cu splendoarea aceea grandioasă, îi spuse Emily Paulei în timp ce pătrundeau în Place du Casino din Monte Carlo, mai tîrziu, în aceeaşi după-amiază. Ştii tu, ca "Hôtel de Paris"de aici, "Negresco" din Nisa, ca "Ritz" din Paris şi "Imperial" de la Viena...

- Ce să mai zicem de "Grand" din Scarborough ?! spuse Paula, rîzînd, şi o luă pe Emily de braţ, prietenoasă. Mi-aduc bine aminte cît de mult îţi plăcea locul acela cînd eram mici. Tot timpul mă băteai la cap să te duc acolo, după-amiaza, la ceai, şi de-abia aşteptai să-ţi umfli obrăjorii grăsuni cu sandvişuri cu castraveţi, prăjituri cu frişcă, plăcinţele cu gem de căpşuni şi tot felul de creme, o necăji ea, cu ochii plini de scînteieri ghiduşe.

Emily se înfioră de aceste amintiri, făcînd o mutră îngrozită.

- Dumnezeule, toate chestiile alea care îngraşă ! Ce să mă mai mir că a trebuit să mă tot chinui de atunci ca să-mi păstrez silueta. M-am îndopat prea mult cînd eram mică, zic eu ! Îi zîmbi Paulei : Iar tu nu trebuia să mă laşi să mănînc atîta.

- Dar ce, parcă te puteam opri ?! Am încercat în toate felurile să nu ne apropiem de "Grand Hôtel", folosind toate tertipurile posibile, pretinzînd chiar că nu am bani la mine. Dar tu găseai întotdeauna răspuns la toate, chiar şi la un motiv ca ăsta... "Mîzgăleşte şi tu pe nota de plată, cum face mama-mare", asta îmi spuneai. Ce mai tura-vura, erai un copil plin de iniţiativă.

- Ca şi tine !

Se opriră amîndouă exact în aceeaşi clipă, întorcîndu-se automat una spre cealaltă, şi îşi zîmbiră, gîndindu-se la zilele acelea fericite şi lipsite de griji din vremea copilăriei petrecute împreună în Yorkshire şi la Londra. După o scurtă tăcere, plină de duioşie, Emily spuse :

- Ce norocoase am fost, nu-i aşa, Paula ? Am avut o copilărie minunată, mai ales atunci cînd eram cu bunica.

- Da, atunci era cel mai frumos, încuviinţă Paula. Iar ea era cea mai bună.

Porniră din nou, absorbite de gînduri, traversară piaţa atît de plăcută şi se îndreptară spre "Hôtel de Paris", situat în partea opusă, în faţa renumitului Cazino din Monte Carlo.

Era o după-amiază frumoasă, cu petice de soare şi nori albi şi pufoşi plutind pe cerul de azur, iar dinspre mare sufla o briză răcoroasă. Adierea vîntului le umfla

rochiile de vară, legănîndu-le ca pe niște lalele, flutura pînzele bărcilor din port, făcînd să danseze jucăuș fanioanele viu colorate ale catargelor.

Veniseră la Monte Carlo cu Jaguarul bleu al lui Emily, condus de ea, după ce luaseră prînzul pe terasă la vilă și după ce înmormîntaseră pasărea moartă în grădină, acțiune la care participase toată lumea, spre marea satisfacție a lui Patrick.

Odată ajunse în Principatul de Monaco, parcaseră mașina și se duseseră la magazinul de obiecte vechi de artă, Jules et Cie., de unde Emily cumpăra adesea tot felul de porțelanuri de valoare, să ia o farfurie de Limoges pe care Jules o recondiționase. Bătrînul, un om fermecător, discutase mult cu ele pe tema pieselor vechi din porțelan și sticlă și le arătase colecția lui personală de obiecte rare ; după ce se delectaseră privind lucrurile acelea minunate, plecaseră de la magazin, hoinărind pe străzile principale și uitîndu-se la vitrine, în drum spre celebrul hotel unde urmau să ia ceaiul de după-amiază.

- E incredibil de măreț, poate chiar puțin de prost gust, dar, mie cel puțin, mi se pare irezistibil, zise Emily, oprindu-se pe pavajul din fața clădirii numite "Hôtel de Paris", măsurînd-o în sus cu privirea, rîzînd de propria ei reacție, în timp ce urcau scările de la intrare. Rîsul îi îngheță pe buze aproape instantaneu, iar Paula, pe care verișoara ei o înșfăcase strîns de braț, tresări și se uită și ea în direcția spre care privea Emily.

Cobora treptele, venind spre ele, o femeie înaltă, cu o coamă bogată de păr roșu aprins, degajînd o eleganță tipic franțuzească. Era îmbrăcată cu o rochie albă de mătase, foarte șic, cu o croială sobră, la care avea prins pe umăr un trandafir negru de mătase ; purta pantofi cu

tocul înalt, într-o combinație de negru cu alb, poșetă asortată și mănuși albe. Avea o pălărie neagră de pai și ținea de mînă o fetiță cam de trei anișori, îmbrăcată și ea complet în alb, cu părul în aceeași nuanță de roșu natural și strălucitor. Femeia era aplecată spre copil, căruia îi spunea ceva în timp ce mergeau, așa că încă nu le văzuse.

- Sfinte Dumnezeule ! Uite-o pe Sarah ! spuse Emily, căreia i se tăiase respirația, și o strînse din nou pe Paula de braț.

Paula își ținu răsuflarea, dar nu mai avu răgaz să răspundă ceva și nici s-o ia pe Emily și să se întoarcă repede din drum.

Într-o fracțiune de secundă, verișoara lor ajunsese în dreptul lor. Cele trei femei stăteau pe aceeași treaptă și se priveau, practic holbîndu-se, atît de uluite, încît amuțiseră de-a binelea și înțepeniseră locului.

Paula reuși, în cele din urmă, să rupă tăcerea stînjenitoare.

- Bună, Sarah, zise ea, dar foarte încetișor, cu vocea moale. Ce bine arăți. Se opri și inspiră adînc. Fetița ta... Chloé, nu-i așa ? adăugă ea, silindu-se să zîmbească și uitîndu-se spre copil, care ținea capul sus, gravă și foarte curioasă. Și Paula constată, studiind-o mai bine, că fetița era într-adevăr vlăstarul Emmei Harte.

Sarah, care își recăpătase stăpînirea de sine, îi aruncă Paulei o privire ucigătoare.

- Cum îndrăznești să mai vorbești cu mine ?! țipă ea, fără să se sinchisească să-și ascundă ostilitatea și aversiunea. Și mai ai tupeul să te arăți prietenoasă cu mine ?! Trăgîndu-se mai aproape, îi șuieră Paulei în față : Ce impertinență nerușinată, Paula O'Neill, să te porți ca și

cum nimic nu s-ar fi întîmplat, asta după tot ce mi-ai făcut, măgăriţă nenorocită !

Ura făţişă de pe chipul lui Sarah şi atitudinea ei ameninţătoare o făcură pe Paula să se dea înapoi, îngrozită şi şocată.

- Să nu te mai prind că-mi ieşi în cale, mie sau alor mei ! exclamă Sarah, făcîndu-se roşie ca racul. Îşi ieşise din fire şi, ca urmare, vorbea peste măsură de tare şi de strident. Nici tu, Emily Harte, nu eşti cu nimic mai brează ca ea, îi trînti ea, zeflemitor, răsfrîngîndu-şi dispreţuitor buzele roşii. Voi amîndouă aţi montat-o pe bunica împotriva mea şi m-aţi păgubit de ceea ce mi se cuvenea de drept ! Hoaţelor ! Nici să nu vă mai văd în ochi. Pe nici una !

Şi Sarah apucă bine mîna fetiţei, împingîndu-se printre Paula şi Emily cu atîta putere, încît era mai-mai s-o dea jos pe Paula. Apoi coborî majestuos restul treptelor, fără să mai privească înapoi, în timp ce fetiţa se căznea să se ţină după maică-sa, împiedicîndu-se şi protestînd, în franţuzeşte :

- Mamă, mamă, aşteaptă-mă şi pe mine !

Pe Paula o luase cu frig, în ciuda căldurii de afară, şi o apucase o senzaţie de greaţă lăuntrică. O clipă, rămase ca paralizată, neavînd putere să facă nici o mişcare. Apoi, brusc, îşi dădu seama de prezenţa lui Emily, atîrnată de braţul ei.

Emily spuse :

- Pfui ! Ce oribil. Nu s-a schimbat deloc.

- Nu, absolut deloc, îi dădu dreptate Paula, ieşind parcă dintr-o amorţeală. Emily, hai să intrăm, se uită lumea la noi. Şi Paula se smulse, zburînd în sus pe trepte, şi intră în hotel, vrînd să scape de privirile trecătorilor

care fuseseră martorii scenei anterioare. Era profund jignită şi simţea încă un tremur interior.

Emily alergă după ea şi o găsi aşteptînd-o în holul hotelului, lîngă uşa de la intrare, făcînd eforturi să se calmeze. Luînd-o pe Paula de braţ, o împinse înainte şi spuse :

- Bine că nu cunoşteam pe nimeni dintre cei care ne-au auzit şi au căscat gura la noi, aşa că, haide, iubito, nu-ţi mai face inimă rea. Mergem să bem o ceaşcă bună de ceai. O să ne facă bine amîndurora.

După ce au fost conduse la o masă retrasă din holul imens al hotelului şi s-au instalat confortabil, comandînd un ceainic cu ceai, Emily se rezemă de spătar, oftînd adînc:

- Ce spectacol îngrozitor ! zise ea.

- Da. Oribil. Şi penibil. Nu mi-a venit să-mi cred urechilor cînd s-a apucat să zbiere la noi ca o precupeaţă, fără să mai pomenesc chestiile scîrboase pe care ni le-a spus.

Emily încuviinţă din cap, privind-o pe Paula cu atenţie.

- Ce te-a apucat şi pe tine să vorbeşti cu ea ?

- Asta-i tot ce mi-a venit în minte să fac. Am dat practic nas în nas. Situaţia era grozav de jenantă, ştii prea bine. Emily, răspunse Paula, după care făcu o pauză. Rămase pe gînduri şi clătină încet din cap. Cred că întotdeauna mi-a părut puţin rău de Sarah. A fost marioneta lui Jonathan şi, într-un anumit sens, victima lui. A tras-o pe sfoară, folosindu-se de ea şi de banii ei. N-am fost niciodată de părere că Sarah e la fel de rea ca Jonathan. Nu, mai degrabă proastă.

- În ceea ce privește prostia, sunt de acord cu tine, dar nu-mi pare rău de ea; și n-ar trebui să-ți pară rău nici ție ! exclamă Emily. Trăgîndu-se mai aproape, continuă: Ascultă, Paula, tu ești mult prea drăguță, cauți întotdeauna să fii corectă și îngăduitoare, să înțelegi punctul de vedere al celorlalte persoane. Toate bune și frumoase, cînd ai de-a face cu oameni care merită să le acorzi atenție, dar nu cred că Sarah intră în această categorie. Indiferent că a făcut-o din prostie sau nu, știa foarte bine că procedează greșit susținîndu-l pe Jonathan și punîndu-și banii la bătaie pentru compania lui personală. Și nu există nici un echivoc - atitudinea ei a fost îndreptată împotriva firmei "Harte Enterprises" și a familiei.

- Da, așa e, admise Paula. Dar tot rămîn la convingerea că, în multe privințe, e cam grea de cap și sunt sigură că Jonathan a îmbrobodit-o cum i-a fost lui mai bine.

Emily spuse :

- Poate că da. Se rezemă de spătar, își puse picior peste picior și continuă : Nu ți se pare ciudat că nu ne-am întîlnit pînă acum cu Sarah ?! Am în vedere faptul că, potrivit articolului pe care l-am văzut în "Paris Match", locuiește pe coastă, lîngă Cannes, de aproape cinci ani, iar Mougins nu-i chiar atît de departe.

Paula tăcea.

După o clipă, o fixă pe Emily cu o privire gravă și murmură :

- Ceea ce mi se pare și mai ciudat însă e faptul că, pentru prima dată, de ani de zile, Michael Kallinski mi-a vorbit vineri de Sarah și de Jonathan...

- De ce ? îi tăie vorba Emily, pe un ton răspicat.

- Fără nici un motiv special, doar din pură curiozitate. Discutasem despre "Lady Hamilton Clothes", aşa cum ţi-am povestit de altfel ieri, aşa că presupun că a fost ceva firesc să se intereseze şi de soarta lui Sarah. Totuşi... Paula se întrerupse, clătinînd din cap.

- Totuşi ce ? insistă Emily.

- Tocmai mi-a venit ideea că, pomenind de ei, Michael parcă ar fi prevăzut ce avea să se întîmple. Paula rîse scurt, oarecum straniu şi cam crispată, uitîndu-se ţintă la Emily, cu subînţeles.

- Ei comedie ! Aşa e. Ferească Dumnezeu să nu dăm acum şi de Jonathan. Nu cred că întîlnirea cu el m-ar lăsa la fel de rece ca aceea cu Sarah.

- Aşa zic şi eu. Spunînd aceasta, Paula se înfioră fără să vrea, simţind cum i se zbîrleşte părul şi că i se face pielea de găină. Se rezemă cu spatele de scaun, muşcîndu-şi buza pe dinăuntru, regretînd că simpla menţiune a numelui lui Jonathan o tulbură atît de tare.

Din fericire, chelnerul îşi făcu apariţia cu tava de ceai şi se apucă să aşeze pe masă serviciul, vorbind rapid în franceză cu Emily, pe care părea că o cunoaşte. Paula era foarte bucuroasă de această întrerupere. Refuză nenumăratele prăjituri, care de care mai apetisante, care i se ofereau şi se uită pe furiş la Emily, întrebîndu-se dacă verişoara ei avea să cedeze tentaţiei.

Emily privi pofticioasă dulciurile, dar dădu şi ea din cap în semn că "nu", spunînd, în timp ce Paula turna ceaiul:

- Să nu care cumva să-ţi închipui că n-aş fi vrut cîte una din fiecare, fiindcă te înşeli. Ce m-aş mai fi înfruptat din eclerurile alea cu ciocolată şi din prăjiturile cu vanilie, dar ai văzut cum am rezistat. Tot de dragul siluetei. Şi al

lui Winston. Mă place zveltă, aşa că sunt capabilă de o voinţă de fier cînd vine vorba de chestii d-astea păcătoase care îngraşă, cum ar fi chifteluţele cu caimac. Poţi să fii mîndră de mine, încheie ea, bufnind-o rîsul.

- Şi Winston are toate motivele să fie mîndru de tine, spuse Paula, rîzînd şi ea. Veselia care le cuprinsese risipi dintr-o dată gustul amar al scenei cu Sarah, care nu le ieşise încă din minte, şi le schimbă dispoziţia, readucîndu-le la normal. Aproape imediat începură să discute despre cum aveau să petreacă împreună cîteva zile la Hong Kong, luna viitoare, făcîndu-şi tot felul de planuri.

La un moment dat, între două înghiţituri de ceai, Paula spuse :

- Tu şi Shane aveţi dreptate, Emily, cred că am s-o iau pe Madelana cu mine, în Australia.

- Oh, ce bine că eşti de acord cu noi ! Dacă într-adevăr buticurile sunt într-o stare dezastruoasă, o să-ţi fie nemaipomenit de utilă.

- Da, corect, şi presupun că o să-i pară foarte bine să meargă cu mine, nu crezi ?

- Dar cui nu i-ar părea bine - e o călătorie splendidă şi, în plus, să ştii că Madelana îţi este foarte devotată.

- Desigur. Anul trecut am făcut o mutare inteligentă, avansînd-o pe postul de secretară. S-a dovedit a fi efectiv de nepreţuit. Paula se uită la ceas. E ora cinci... asta înseamnă unsprezece dimineaţa la New York. Am s-o sun mai tîrziu şi am să-i explic cum că vreau să vină cu mine. Cu cît află mai repede, cu atît mai bine, fiindcă, dacă e să plece sîmbătă cu mine, o să aibă o grămadă de treburi de rezolvat ca să lase totul în ordine.

- Dacă vrei, poţi să-i telefonezi de-aici, îi sugeră Emily, căreia nu-i plăcea să piardă timpul fără rost.

- Nu, nu-i nevoie. Am s-o sun cînd ajungem acasă, la Faviola. Diferența de șase ore îmi lasă suficientă libertate de acțiune.

Emily încuviință din cap, apoi spuse, tam-nesam :

- Pun pariu pe ce vrei tu că rochia de pe ea era de la Givenchy.

- Categoric, n-am nici un dubiu. Sarah a avut întotdeauna fler la îmbrăcăminte.

- Hmmm... Emily căzu pe gînduri, privind cîteva clipe în gol. În cele din urmă, o întrebă pe Paula : Crezi că mai ține legătura cu Jonathan ?

- N-am nici cea mai vagă idee.

- Mă întreb ce-o mai fi cu el ? Pe unde locuiește ? spuse Emily încetișor, gîndind cu voce tare.

- Aș prefera să nici nu știu. Și nici n-am chef să vorbesc despre el, Emily, dacă nu te superi. Știi prea bine că Jonathan Ainsley nu-i deloc subiectul meu favorit, îi răspunse Paula, înțepată.

- Of, fir-ar să fie ! Iartă-mă, scumpo, zise Emily, regretînd brusc că începuse să discute din nou despre verii lor. Schimbînd subiectul, spuse repede : Păi, ce-ar fi să plătim și să plecăm acasă, ca să poți vorbi cu Madelana la "Harte's", la New York...

- Da, hai să mergem, se învoi Paula.

8

Era genul de femeie la care bărbații se uită de două ori. Și femeile la fel, de altfel.

Asta nu fiindcă Madelana O'Shea ar fi fost foarte frumoasă. Nu era. Dar avea, cum spun francezii, "un je ne sais quoi", ceva imposibil de definit, ceva care îi dădea un

aer aparte şi îi făcea pe toţi să întoarcă întotdeauna capul, oriunde s-ar fi dus.

În seara aceasta nu avea loc nici o excepţie de la regulă.

Stătea pe trotuar, în faţa magazinului universal "Harte's" de pe Fifth Avenue, şi aştepta răbdătoare taxiul pe care-l comandase cu puţin timp mai înainte din birou. Fiind ora opt, într-o zi de joi, magazinul era încă deschis. Toată lumea aceea care intra şi ieşea grăbită îi arunca o privire pe furiş, întrebîndu-se fără îndoială cine era, fiindcă Madelana era stilată, iar ţinuta ei avea ceva regesc.

Era o tînără înaltă, cam de un metru şaptezeci şi şase, suplă, mlădioasă, cu picioare lungi şi frumoase. Faţa, în formă de inimă, îi era încadrată minunat de o coamă de păr castaniu şi bogat, lungă pînă pe umeri. Era puţin cam prea osoasă ca să poată fi considerată drăguţă, dar fruntea netedă şi înaltă, combinată cu pomeţii subţiri şi ascuţiţi îi dădeau un aer foarte rasat, la fel ca şi nasul fin desenat şi pigmentat discret cu pistrui. Gura era mare, tipic irlandeză, cu buza de jos plină şi, într-un fel, voluptuoasă, iar cînd zîmbea, toată faţa i se lumina ; ochii însă erau de-a dreptul fascinanţi. Mari şi profunzi, aveau o neobişnuită nuanţă de gri stins, aidoma calcedoniei, şi în contrast cu sprîncenele întunecate şi bine arcuite, păreau transparenţi. Erau nişte ochi deosebit de inteligenţi, plini de o hotărîre de oţel uneori, ochi care ştiau însă să şi rîdă şi în care, cîteodată, se citea un fel de nepăsare.

Madelana îşi alegea toaletele cu gust şi ştia să le poarte. Îi stătea bine indiferent cu ce s-ar fi îmbrăcat, punîndu-şi amprenta personală pe tot ceea ce purta ; putea fi vorba de orice amănunt - felul în care îşi înnoda

eşarfa, modul în care îşi îndoia borul de la pălărie, cum îşi înfăşura în jurul taliei, ca un brîu, o bucată lungă de mătase orientală, ori cum îşi răsucea în jurul gîtului fin şi lung şiraguri de mărgele vechi. Şi tocmai acest imens farmec personal, combinat cu înfăţişarea ei plăcută şi suplă, o făceau atît de frapantă.

Era o seară înăbuşitoare şi umedă, aşa cum numai la New York se întîmplă în mijlocul verii, şi toţi cei ce mergeau pe Fifth Avenue sau stăteau la marginea trotuarului, căutînd un taxi gălben ori aşteptînd să traverseze, păreau istoviţi, sfîrşiţi din cauza vremii apăsătoare.

Nu însă şi Madelana O'Shea. Tunica din mătase crem, răscroită rotund la gît şi cu mîneci trei sferturi, pe care o purta peste o fustă dreaptă, din mătase neagră, era la fel de proaspătă ca atunci cînd o îmbrăcase de dimineaţă, înainte de a pleca la serviciu, în aşa fel încît, în ciuda căldurii, Madelana arăta elegantă şi distinsă ca de obicei.

Taxiul roşu trase în faţa magazinului, iar ea se apropie grăbită de el, cu mişcări suple şi uşoare, ceea ce confirma imediat că în copilărie luase lecţii de balet şi de dans. Flexibilitatea mişcărilor şi graţia mlădioasă de dansatoare sporeau şi ele imensul farmec pe care îl degaja.

După ce deschise portiera taxiului, îşi puse pe banchetă sacul mare de cumpărături cu emblema "Harte's" şi se strecură şi ea înăuntru.

- Strada 24, cartierul de Vest, nu-i aşa, domnişoară ? spuse şoferul, pornind în acelaşi timp motorul.

- Da, între Şapte şi Opt, la mijlocul blocului, te rog.

- E-n regulă, domnişoară.

Madelana se rezemă de spătarul banchetei, cu mîinile pe poşeta neagră de lac pe care o ţinea în poală ;

mintea îi lucra febril, aşa cum se întîmpla de fapt întotdeauna, indiferent unde s-ar fi aflat sau ce ar fi făcut.

De luni după-amiază, cînd Paula îi telefonase din sudul Franţei, spunîndu-i că avea s-o ia cu ea în Australia, Madelana avusese tot timpul senzaţia că intrase într-o cursă de maraton. Trebuise să-şi încheie problemele de serviciu curente, să-şi anuleze întrevederile de afaceri fixate pentru următoarele săptămîni, precum şi unele întîlniri personale pe care le avusese în vedere, să plănuiască toate treburile pentru eventualitatea în care absenţa ei de la magazin s-ar fi prelungit, să-şi aleagă îmbrăcămintea şi accesoriile potrivite pentru călătorie.

În plus, Paula sosise la New York miercuri dimineaţa devreme, cu Concordul, şi venise direct la magazin. Timp de două zile pline lucraseră amîndouă cu înverşunare, făcînd adevărate minuni, aşa că mîine, înainte de a porni sîmbătă în prima etapă a călătoriei lor, vor avea o zi de lucru relativ normală. În seara asta o să mai ia o dată la rînd dosarele cu documente pe care le îndesase în sacul de cumpărături, terminînd astfel ceea ce-i mai rămăsese de lucrat, iar mîine seară îşi va face bagajele.

O să fiu gata la timp cu toate treburile, se gîndi Madalena, cu o senzaţie bruscă de uşurare, aprobîndu-se singură, satisfăcută. Se uită pe geam, absentă, aproape fără să observe luxul de prost gust şi mizeria din Times Square, cu toată viermuiala de racoleuri, colportori, drogaţi, vînzători de droguri, poliţişti în civil şi prostituate ieşite la agăţat. În timp ce taxiul trecea rapid pe lîngă această mulţime gălăgioasă, îndreptîndu-se spre Chelsea, în centrul oraşului, gîndurile i se concentrară asupra voiajului în celălalt capăt al lumii.

Se duceau întîi la Sydney, apoi la Melbourne şi, după aceea poate chiar la Adelaide, înainte de a reveni la Sydney, unde urmau să-şi petreacă majoritatea sejurului. Din cîte îi spusese Paula, aveau o mulţime de treburi de rezolvat, aşa că le aşteptau două sau trei săptămîni extenuante. Perspectiva aceasta n-o descuraja defel. Ea şi Paula O'Neill lucrau bine împreună, înţelegîndu-se şi potrivindu-se de la bun început.

Se minună, şi nu i se întîmpla prima oară, cît de straniu era faptul că ea, o irlandeză americană catolică săracă din Sud, şi Paula, o aristocrată britanică, moştenitoare a uneia din cele mai mari averi din lume şi renumită pe plan internaţional ca o femeie de afaceri extrem de bogată, semănau atît de mult şi în atîtea privinţe. Erau amîndouă fanatice în ceea ce priveşte munca, aveau o energie nemărginită, fiind foarte pedante cu cele mai mici detalii, ordonate, pasionate de ceea ce făceau, pline de elan şi extrem de bine organizate. Prin urmare, nu se călcau niciodată pe nervi, nu-şi făceau probleme una alteia, părînd a fi întotdeauna pe aceeaşi lungime de undă. Ca şi cum ai dansa cu Fred Astair sau cu Gene Kelly, îi veni în minte, zîmbind în sinea ei, încîntată de această analogie.

Pe parcursul ultimului an, de cînd devenise secretara personală a Paulei, nu făcuse nici un pas greşit şi spera că aşa ceva nu i se va întîmpla niciodată, mai cu seamă în timpul călătoriei apropiate pe care urmau s-o întreprindă în Australia. Paula era cheia viitorului ei. Visul ei era să ajungă, într-o bună zi, preşedinte al magazinului "Harte's" din New York şi, cu ajutorul Paulei, năzuinţa ei avea toate şansele să se împlinească.

Ambiție. Plesnea de ambiție. O știa prea bine și era mulțumită de asta. Considera această trăsătură un plus, nu un minus. O îmboldise, ajutînd-o să înainteze pînă la poziția pe care o avea astăzi. Tatăl ei se plînsese uneori de faptul că era prea ambițioasă. Maică-sa însă îi zîmbise frumos soțului ei, așa cum se pricepe s-o facă o irlandeză, și, fără ca el s-o vadă, îi făcuse cu ochiul fiicei sale, dîndu-i consimțămîntul și încurajînd-o de fiecare dată.

Ce păcat că părinții ei nu mai trăiau. Și nici surioara ei, Kerry Anne, care murise cînd avea patru ani. Nici Joe și Lonnie. Cei doi frați ai ei fuseseră uciși în Vietnam. Îi lipseau îngrozitor, ca și surioara și părinții ei, căci, fără ei, se simțea cîteodată dezrădăcinată, n-avea nici un punct de sprijin în existența ei. Fuseseră o familie foarte unită, ținînd unul la altul. Se gîndi la toate aceste ființe dragi pe care le pierduse în ultimii ani, la toată durerea ei, simțind cum i se strînge inima. Își înăbuși însă suferința cu hotărîre.

Madelana inspiră adînc, de cîteva ori, încercînd să-și stăpînească pe deplin emoțiile, așa cum se deprinsese s-o facă după ce își înmormîntase tatăl în urmă cu patru ani. Senzația de singurătate o copleșise cu adevărat doar atunci cînd îl văzuse zăcînd acolo, în pămînt, acesta fiind momentul în care conștientizase că, efectiv, nu mai are nici o rudă, cu excepția mătușii Agnes, sora tatălui ei, care locuia în California, dar pe care ea o cunoștea foarte puțin.

Taxiul se opri în fața Așezămîntului "Jeanne d'Arc". Madelana luă chitanța de la șofer, îi spuse noapte bună, înhăță sacoșa și coborî. Urcă treptele în fugă și intră în clădire.

În clipa în care păși înăuntru, simți cum se relaxează.

Locul acesta era atît de familiar şi de primitor... la început, cînd venise la New York, stătuse aici timp de trei ani, într-una dintre camere. Încă se mai considera acasă aici, deşi acum avea un apartament în East Eighties, cartierul de vile al oraşului.

Traversă holişorul de la intrare, luînd-o la dreapta, spre birou.

- Bună, soră Mairéad, îi spuse Madelana călugăriţei din spatele mesei înalte, care era de serviciu în seara aceea. Ce mai faci ?

-A, Madelana, mă bucur că te văd. Ce să fac ? Bine, mulţumesc, foarte bine, îi răspunse măicuţa, cu un vag accent irlandez în glas, şi obrajii roşii ca merele se încreţiră de plăcere. Călugăriţa avusese o slăbiciune pentru Madelana pe vremea cînd aceasta locuise aici, fiind întotdeauna încîntată s-o revadă pe tînăra drăguţă care făcea cinste părinţilor ei, fie-le ţărîna uşoară, şi care, în tot ceea ce întreprindea, îşi dovedea educaţia catolică solidă.

- Maica Bronagh mă aşteaptă, spuse Madelana, zîmbind, şi puse pe masă sacul mare, cu emblema "Harte's", scoase din el un pachetel ambalat ca un cadou şi se uită la măicuţă. Pot să las şi eu aici sacul ăsta, te rog?

- Da, sigur că da, Madelana. Maica Bronagh a spus să te duci în grădină. Urcă şi ea după tine în cîteva minute. Am s-o anunţ că ai venit. Maica Mairéad se lumină toată de un surîs, ridică receptorul şi începu să formeze numărul.

- Mulţumesc, măicuţă, murmură Madelana, luînd-o spre liftul mic ca o cutie, cu care avea să urce pînă la etajul cinci şi, după aceea, pe jos pînă pe acoperişul clădirii.

În mod cu totul surprinzător, grădina de pe acoperiş era pustie.

De obicei, vara, în serile plăcute, fetele care locuiau la aşezământ veneau aici, sus, să stea de vorbă, să petreacă puţin timp cu măicuţele, să bea împreună un pahar de vin sau de suc, să citească o carte sau, pur şi simplu, să fie singure.

Era un loc minunat, plantat cu iederă cătărătoare şi viţă de vie care creştea pe spaliere de nuiele ; la ferestre erau jardiniere cu muşcate roşii şi roz, precum şi ghivece cu begonii galbene şi aurii. Măicuţele cultivau aici şi legume. Ici şi colo, cîteva scaune şi măsuţe, atmosfera fiind îmbietoare şi ospitalieră.

Se opri să se uite la statuia Sfintei Fecioare, înconjurată, ca de obicei vara, de nenumărate flori, amintindu-şi de cîte ori avusese şi ea grijă de flori cînd locuia aici. În mintea ei, locul acesta fusese întotdeauna o oază, o parcelă frumoasă plină de verdeaţă în mijlocul "canioanelor" de beton din Manhattan, dîndu-i o senzaţie de bine, hrănindu-i sufletul.

Strecurîndu-se înainte, se duse la una dintre mese, pe care puse cadoul şi poşeta, şi se aşeză pe un scaun cu faţa spre oraş. Drept în faţă, în raza ei vizuală, se aflau clădirile Empire State şi Chrysler, ţîşnind în sus deasupra harababurii de acoperişuri şi coşuri din Chelsea şi deasupra celorlalţi zgîrie-nori, mai puţin distinşi, ai oraşului.

Se înserase deja, iar nuanţele de movuri şi griuri estompate ale cerului piereau încet, înghiţite de un albastru cobalt intens, prelins peste ele ca o cerneală. Se aprinseseră şi luminile din turnurile celor două clădiri impunătoare, dar grandoarea acestei arhitecturi avea să

fie vizibilă cu adevărat abia atunci cînd cerul va fi negru ca smoala. Abia atunci, cele două turnuri se vor reliefa şi mai bine, sclipind minunat pe fundalul de catifea întunecată al cerului, priveliştea aceasta grandioasă avînd întotdeauna darul să-i producă o imensă încîntare.

Cît timp locuise la aşezămînt, Madelanei îi plăcuse să vină aici, sus, chiar şi iarna. Înfofolită bine, se cuibărea în cîte un cotlon mai adăpostit, admirînd aceste două edificii extraordinare, al căror uimitor contur profilat pe cer oferea un spectacol de o frumuseţe unică.

Clădirea Chrysler, cu toată dantelăria ei elegantă de pe turnul ascuţit, era întotdeauna inundată de o lumină albă clară, care îi conferea o splendoare clasică, punîndu-i şi mai bine în evidenţă puritatea designului, în timp ce clădirea Empire State îşi schimba culorile pentru a se asorta cu anotimpurile şi pentru a marca sărbătorile. De Ziua Recunoştinţei, cele două structuri etajate şi turnul subţire de deasupra erau scăldate în lumini de chihlimbar, aurii şi portocalii ; de Crăciun, luminile erau roşii şi verzi. De Şanuka şi alte sărbători evreieşti, luminile deveneau albastre şi albe, de Paşti - galbene, de Sf. Patrick - verzi, iar pe patru iulie - roşii, albe şi albastre. Şi, deşi clădirea Chrysler era într-adevăr cea mai frumoasă dintre aceste două construcţii, totuşi clădirea Empire State îţi lua categoric ochii, uluindu-te cu jocul sărbătoresc al culorilor alese din toate nuanţele curcubeului.

- Bună seara, Madelana, îi strigă maica Bronagh, îndreptîndu-se spre masă cu două pahare cu vin alb în mînă.

Madelana sări în picioare la auzul acestei voci.

- Bună, măicuţă. Se duse zîmbitoare în întîmpinarea ei, luînd paharul pe care maica i-l oferea, iar cele două

femei își strînseră mîna cu afecțiune înainte de a se așeza amîndouă la masă.

- Ce bine arăți, îi spuse maica Bronagh, uitîndu-se la ea în lumina difuză a amurgului.

- Mulțumesc, îmi merge bine.

Ciocniră paharele și sorbiră din vin.

- Asta e pentru dumneata, măicuță, spuse Madelana după o clipă și împinse spre ea pachetul de pe masă.

- Pentru mine ?! exclamă maica Bronagh, înveselindu-se dintr-o dată, ochii jucăuși strălucind în spatele ochelarilor așezați pe fața încrețită într-un zîmbet.

- Pentru asta am venit astă-seară... ca să-ți aduc cadoul și să-mi iau la revedere. N-am să pot veni la petrecerea dumitale de rămas bun, săptămîna viitoare. Am să fiu în Australia atunci.

- În Australia ! Sfinte Doamne, așa departe, Madelana ! Dar cred că pentru tine e foarte pasionant. Îmi pare rău că n-ai să fii la petrecere... o să-ți simțim lipsa. Ca de fiecare dată, de altfel, cînd n-ai putut participa la micile noastre reuniuni. Vai, dar îți mulțumesc pentru cadou, ce drăguț din partea ta. Pot să-l deschid acum ?

- Bineînțeles, spuse Madelana rîzînd, bucuroasă s-o vadă pe măicuță atît de încîntată de micul suvenir pe care i-l adusese.

Maica Bronagh desfăcu panglicuța galbenă, scoase ambalajul de hîrtie și ridică încet capacul cutiei argintii de carton de la "Harte's". Înăuntru, sub mai multe straturi de foiță mătăsoasă, se aflau trei truse de toaletă, de mărimi diferite, din mătase albastră, ornamentate frumos cu bentițe bleu.

- O, ce frumoase sunt ! exclamă maica Bronaugh, luînd în mînă una dintre truse şi, răsucind-o pe toate părţile, îi deschise fermoarul şi se uită înăuntru. Faţa ei micuţă, ca de pasăre, se lumină dintr-o dată de fericire, în timp ce se întinse şi o apucă pe Madelana de mînă, strîngînd-o uşor. Îţi mulţumesc din suflet, draga mea, este exact ceea ce îmi trebuie.

- Mă bucur că îţi plac. Am vrut să-ţi iau ceva care să fie deopotrivă frumos şi util. Madelana îi adresă un zîmbet larg. Te ştiu eu... cît eşti de practică. Oricum, m-am gîndit că or să fie tocmai bune pentru drum. Se rezemă cu coatele pe masă. Juca între degete paharul de vin. Ia spune-mi, cînd pleci la Roma ?

- Pe zece septembrie, şi abia aştept să plec. Mă stimulează grozav ideea de a da o mînă de ajutor la organizarea aşezămîntului de acolo. E situat nu prea departe de Vatican, ceea ce pentru mine este un motiv în plus de bucurie, avînd posibilitatea de a fi atît de aproape de Sfîntul Scaun. Se îmbujorase puţin şi îi stătea bine. Trebuie să-ţi mărturisesc, Madalena, că am fost teribil de emoţionată cînd maica Maria-Theresa m-a ales tocmai pe mine ca să plec acolo.

Madelana încuviinţă din cap.

- Dar să ştii că tuturor celor de la aşezămînt o să le fie dor de dumneata, inclusiv mie.

- O, şi mie o să-mi fie dor de tine, Madelana, şi de fetele dinainte, care mai vin încă să mă vadă, de fetele care locuiesc acum aici şi de măicuţe. Urmă o scurtă pauză. O tristeţe trecătoare împăienjeni ochii maicii Bronagh, care îşi drese însă repede glasul, îşi îndreptă spatele şi îşi aranjă gulerul bluzei albe pe care o purta. Îi zîmbi călduros Madelanei. Povesteşte-mi despre

călătoria în Australia. A venit destul de pe neașteptate, așa-i ?

- Da. Mă duc acolo cu treburi de serviciu, împreună cu șefa mea, Paula O'Neill. Plecăm sîmbătă dimineața la Los Angeles și rămînem acolo peste noapte, ea fiind de părere că o să ne fie mai bine amîndurora dacă ne întrerupem drumul, în loc să zburăm direct. Duminică seara, la ora zece, luăm avionul spre Sydney.

- Și cît timp ai să lipsești ?

- Două sau trei săptămîni, poate chiar patru. S-ar putea ca Paula să vrea să mai rămîn, ca să supraveghez în locul ei cum merg treburile. Ne ducem acolo din cauza buticurilor din hoteluri. E îngrijorată de faptul că nu sunt bine administrate. Directoarea s-a îmbolnăvit, iar adjuncta ei ba se împotmolește, ba o apucă panica, oricum, nu prea se descurcă.

- Ai făcut treabă bună la "Harte's", Madelana, sunt mîndră de tine.

- Mulțumesc. Știi și dumneata cît de importantă e cariera profesională pentru mine... Madelana se opri, șovăind puțin, în timp ce își privi mîinile pe care le ținea liniștită pe masă. După puțin timp, continuă gînditoare, pe un ton mai stins : Faptul că am muncit atît de mult în ultimii ani m-a ajutat în același timp să-mi înfrîng suferința, să înfrunt altfel pierderea celor dragi... Vocea i se stinse brusc.

Măicuța se întinse și o apucă de mînă, cu un gest dornic de alinare.

- Da, te înțeleg, așa e. Dar să știi că te-a ajutat și credința ta adîncă, Madalena. Adu-ți întotdeauna aminte că Dumnezeu are căile Lui și că niciodată nu ne dă o povară pe care să n-o putem duce.

- Da, mi-ai mai spus asta de multe ori. Madelana o strînse mai tare de mînă pe maica Bronagh. Se lăsă o scurtă tăcere. Apoi Madelana ridică încet capul, zîmbind sfielnic acestei femei blînde şi evlavioase, care, cu înţelepciunea şi bunătatea pe care i le dădea vîrsta mijlocie la care ajunsese, se arătase atît de afectuoasă şi de apropiată faţă de ea, pe vremea cînd locuise aici, acordîndu-i toată atenţia.

- Nu puteam să te las să pleci la Roma, maică Bronagh, fără să vin să te văd şi să-ţi mulţumesc din suflet pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat ca să trec prin atîtea dureri şi suferinţe, pentru buna primire pe care mi-ai făcut-o cînd am venit prima dată aici. Mi-ai dat curaj.

- Nu, nu, Madelana, nu eu ţi l-am dat, spuse măicuţa repede. Curajul îl aveai în tine, era parte din fiinţa ta. Aşa cum e şi acum. Şi aşa cum va fi întotdeauna. Dacă există vreun merit al meu, acela a fost doar faptul că ţi-am arătat că ai curajul necesar, că te-am făcut să înţelegi că singurul lucru pe care îl aveai de făcut era să te apleci asupra propriei tale fiinţe, din care să-ţi tragi puterea.

- Da... Dar n-am să pot niciodată să-ţi mulţumesc cum se cuvine pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Pentru tot ce m-ai învăţat - în special despre mine însămi.

- Ţin foarte mult la tine, fetiţa mea, îi răspunse maica Bronagh, cu o voce blîndă. Dacă n-aş fi ales modul acesta de viaţă, dacă n-aş fi hotărît să-l slujesc pe Dumnezeu, să-i înfăptuiesc vrerea, şi dacă m-aş fi măritat şi aş fi avut o fiică, aş fi dorit să fie exact ca tine.

- O, maică Bronagh, ce lucruri frumoase îmi spui, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc din suflet ! Madelana se înduioşă dintr-o dată, simţind în ochi brusca înţepătură a lacrimilor, dar clipi iute spre a-şi înăbuşi plînsul, nevrînd

să se lase copleşită de emoţie. Îşi dădu seama cît de mult avea să-i lipsească maica Bronagh cînd călugăriţa va fi deja plecată la noua ei slujbă, la Roma.

Acum Madelana spuse :

- Ce important a fost că ai crezut în mine, oglindind astfel încrederea pe care a avut-o mama mea. Şi ea m-a încurajat, la fel ca şi dumneata. Am să mă străduiesc să nu te dezamăgesc niciodată.

Pe buzele palide ale maicii Bronagh înflori un surîs nespus de duios, ca un dulce acompaniament al cuvintelor rostite rar şi apăsat :

- Important este, Madelana, ca niciodată să nu te dezamăgeşti pe tine însăţi.

9

Drumul de la Aşezămîntul "Jeanne d'Arc" pînă pe strada 84 din cartierul rezidenţial i se păru Madelanei lung şi înăbuşitor de cald, încît, cînd coborî în cele din urmă în faţa micului imobil unde îşi avea apartamentul, simţi pentru prima oară în ziua aceea disconfortul zăpuşelii şi al transpiraţiei.

- Bună, Alex, spuse ea, salutîndu-l jovial pe portarul care o ajută să coboare din taxi.

Portarul îi răspunse şi el pe acelaşi ton, uitîndu-se după ea pe trotuar şi admirîndu-i ca de obicei mersul graţios. Madelana pătrunse repede în clădire, înainte ca el să mai aibă timp să-i deschidă uşa, după care o văzu străbătînd grăbită holul, cu paşi uşori şi elastici, de parcă ar fi plutit pe pardoseala de marmură.

Se opri să-şi ia corespondenţa, apoi urcă cu liftul pînă la etajul 17. Cînd puse cheia în broască, auzi telefonul

sunînd în apartament. Intră grăbită, în timp ce telefonul continua să țîrîie strident în liniștea răcoroasă a apartamentului pustiu.

Aprinse lumina în vestibul, își trînti lucrurile pe jos, degajată, și alergă să ridice cea mai apropiată derivație telefonică.

Aceasta se afla pe biroul din salonașul în nuanțe de galben și alb, în care se intra direct din micul vestibul, și, smulgînd practic receptorul, Madelana exclamă : "Alo !", însă la capătul firului nu răspunse nimeni. Nu auzi decît sunetul uniform al tonului ; era limpede că persoana care sunase închisese cu o fracțiune de secundă înainte ca ea să ajungă la telefon.

Of, asta e, se gîndi ea, indiferent cine o fi fost, o să sune din nou dacă e ceva important ; ridică din umeri, puse receptorul în furcă, după care, ezitînd, se răsuci în loc, uitîndu-se la telefon. Era pe punctul de a ridica receptorul, gîndindu-se că poate Paula fusese cea care o chemase, în legătură cu vreun detaliu de ultimă oră. Sau poate uitaseră amîndouă să pună ceva la punct... Puțin probabil însă, fiind aproape ora zece. Renunță imediat la ideea de a o suna pe șefa ei acasă, în apartamentul de pe Fifth Avenue. Ar însemna s-o deranjeze inutil și, oricum, Paula se culca întotdeuna devreme în prima zi în care sosea la New York, încercînd astfel să recupereze diferența de fus orar.

Pe Madelana o luă cu frisoane, simțind deodată aerul răcoros din încăpere. Aerul condiționat funcționase la maximum toată ziua, așa că apartamentul era acum aproape un congelator. Știa însă că organismul ei se va adapta în scurt timp, bucurîndu-se de răcoarea

din casă după aerul umed, îmbîcsit şi sufocant de pe străzile din Manhattan.

După ce se duse să-şi ia lucrurile, aducîndu-le în salon, se aşeză pe canapeaua tapiţată cu catifea galbenă şi se apucă să-şi treacă în revistă corespondenţa. Nu găsi nimic important şi, punînd scrisorile pe măsuţa pentru cafea, din alamă şi sticlă, se ridică şi trecu în dormitor ca să se schimbe.

Reapăru după cîteva minute, desculţă şi îmbrăcată cu o rochie lungă de casă, din bumbac roz, şi se duse grăbită în bucătărie să-şi pregătească o cină uşoară înainte de a se cufunda în hîrtiile de la magazin, pe care şi le luase de lucru acasă.

Bucătăria din micul ei apartament era o încăpere lungă şi strîmtă, iar Madelana cînd o văzuse prima oară - luna aceasta se împlinea exact un an - o asemuise cu o chicinetă de vapor. Tocmai din acest motiv o şi decorase în tot felul de nuanţe de albastru, cu mult alb şi cu pete vii de roşu aprins. Umpluse pereţii cu imagini nautice, de la diverse baleniere din Boston, corăbii cu pînze din secolul al XIX-lea şi bărci de pe Mississippi, pînă la transoceanice şi iahturi moderne. Toate erau înrămate în alamă, asortîndu-se cu alte mici accesorii tot din alamă ; deasupra plitei şi a chiuvetei atîrnau tot felul de forme de aramă, strălucind şi ele în fel şi chip.

Într-un colţ, lîngă fereastră, pusese o masă rabatabilă cu două scaune curbate, din lemn, formînd astfel un loc ideal pentru a lua o gustare. Pe pervazul ferestrei aşezase o jardinieră cu ferigi bogate, întreaga bucătărie degajînd un aer fermecător de vesel, datorat desigur ingeniozităţii şi gustului Madelanei, mai puţin banilor investiţi.

Ochii întîlniră una dintre gravurile cu iahturi colorate şi Madelana surîse, gîndindu-se la prietena ei, Patsy Smith. Patsy, care era din Boston, locuise şi ea la aşezămînt în aceeaşi perioadă, şi cu doi ani în urmă o invitase pe Madelana la casa de vacanţă a familiei Smith, în Nantucket, într-un week-end prelungit, cu ocazia zilei de 4 iulie. În timpul celor patru zile minunate, navigaseră mult, Madelana gustînd fiecare clipă petrecută pe apă. Noua experienţă avusese darul s-o înveselească nespus, descoperindu-şi, spre marea ei mirare, o imensă afinitate pentru bărci şi mare.

Poate că am s-o fac din nou, într-o bună zi, îşi spuse ea, întorcîndu-se spre frigider şi scoţînd ingredientele pentru salată.

Telefonul începu să sune pe hol, în spatele ei. Ridică receptorul şi spuse "Alo".

- Ai ajuns, deci, acasă, în sfîrşit.

- A, Jack, bună. Da, am fost...

- Parcă spuneai că ai de lucru şi de-aia nu ne putem întîlni, o întrerupse el, nepoliticos, cu o nuanţă de iritare în vocea frumoasă şi sonoră. Cînd colo, eu te sun de-mi vine rău toată seara, iar tu nici măcar nu eşti acasă, păpuşico.

Tonul acuzator o făcu să se crispeze, displăcîndu-i profund că încercase s-o controleze. Dar, inspirînd adînc, reuşi să adopte un ton rezonabil şi să răspundă calm :

- A trebuit să mă duc pînă la aşezămînt. S-o văd pe maica Bronagh.

- Mda, ai găsit o scuză bună, n-am ce zice.

- Dar e adevărat şi, te rog, nu te mai purta aşa cu mine. Nu-mi place, Jack.

- Doar nu-ţi închipui că am să te cred că ai fost acolo într-adevăr !? În vizită la o călugăriţă ! Îl auzi rîzînd cavernos. Haida-de, zău aşa, iubito...

- Să ştii că eu nu mint, îi tăie ea vorba, spumegînd de furie. Ridicînd vocea, adăugă pe un ton glacial : Şi nici nu suport să mi se spună că mint.

El nu luă în seamă această remarcă.

- Ce-ar fi să spui cu cine ai fost astă-seară ?

- Am fost cu maica Bronagh. Încleştă mîna pe aparat, străduindu-se să se stăpînească. Era din ce în ce mai exasperată, pierzîndu-şi treptat răbdarea.

Îl auzi rîzînd, de astă dată mai sardonic.

- Ei na, cu maica Bronagh ! Fetiţo, nu mai face pe sfînta cu mine. Uiţi cu cine stai de vorbă. Cu mine. Jack. Jack, iubitul tău, Jack, bărbatul vieţii tale. Să fie însă el singurul bărbat din viaţa ta ? Ei, ia să vedem, aici e-aici.

Madelana îşi dădu seama în clipa asta nu numai că Jack băuse iar, ci că era chiar beat criţă. Deşi nu vorbea împleticit, înţelese că e cu adevărat beat, recunoscînd indiciile din ultima vreme. Devenea sarcastic, pus pe gîlceavă, începea s-o bănuie şi propriile lui nelinişti ieşeau la iveală. Şi, desigur, îi plăcea s-o scoată din sărite, ceea ce nu făcea decît s-o înfurie şi mai tare. Jack făcea urît la băutură. În ultimele luni, Madelana învăţase că nu-l putea pune la punct decît purtîndu-se ferm, adoptînd o poziţie severă, ca la şcoală ; numai aşa avea ceva şanse s-o scoată la capăt cu el. Dar ea nu voia să-l pună la punct şi să-l domine. Îşi dorea o relaţie echilibrată, pe principiul egalităţii, în care nici unul să nu-l manevreze sau să-l domine pe celălalt.

Îi spuse pe un ton înţepat şi rece :

- Noapte bună, Jack. Du-te să te culci. Te sun mîine dimineață.

La celălalt capăt al firului se lăsă brusc tăcerea.

Îl auzi răsuflînd scurt în receptor, ca și cum ideea că ea avea să-i închidă telefonul în nas îl luase prin surprindere.

Ea repetă, cu un glas foarte ferm și aproape glacial :

- Noapte bună.

- Hei, ia stai puțin, Madelana, ce-ai zice să luăm cina împreună mîine seară ? Mîncăm ceva repede, liniștiți. La mine. Sau la tine. Sau undeva pe lîngă tine. Hai, iubito, zii da, o ademeni el, pe neașteptate mult mai puțin ostil, avînd aproape aerul că se căiește.

- Știi că nu pot, Jack. Ți-am explicat la începutul săptămînii că vineri seara trebuie să-mi fac bagajul. Dacă ai uitat cumva, îți reamintesc : sîmbătă dimineața plec în Australia.

- Așa e ! Sigur că da ! Nu știu cum de tot uit că ești pusă pe făcut carieră, că te dedici trup și suflet muncii tale. Ar fi mai bine să spun carieră mare. Se potrivește mult mai bine, nu-i așa ? A, daaa, așa e, carieră mare. Slujbă mare. Ambiții mari. Dar ia spune-mi un lucru, scumpo : cum o să-ți țină munca de cald noaptea, în pat, cînd ți se face frig ?! Chicoti pițigăiat : Nu prea văd cum. Nu de o carieră mare ai tu nevoie, scumpete, ci de un bărbat mare. Ca mine. Ei, mi-a venit o idee. Ce-ar fi să vin acum la tine și...

- Taci din gură, Jack Miller, ai băut de nu mai știi de tine ! Ești beat de dai în gropi ! îi strigă ea, vorbind, fără să-și dea seama, cu accentul sudic dobîndit în copilărie, lucru care i se întîmpla atunci cînd era supărată sau excesiv de emoționată. Du-te la culcare ! îi ordonă-ea,

furioasă. Am să te sun mîine dimineaţă. Puse receptorul încetişor în furcă, deşi îi venea să dea cu el de pămînt. O umilea purtarea lui şi asta o făcea să fie mînioasă, iritată.

Nu mai pot suporta felul în care mă face să mă simt în ultima vreme, îşi spuse ea în gînd, deschizînd bufetul şi scoţînd o strecurătoare de metal. Furioasă, smulse foile de salată, le aruncă în strecurătoare pe care o puse în chiuvetă şi deschise robinetul.

Fixa peretele, posomorîtă, gîndindu-se intens la Jack Miller.

E ţicnit, îşi spuse ea, iar eu sunt şi mai ţicnită că nu încetez să mă întîlnesc cu el. Mi-am dat seama de mai bine de o săptămînă că nu merge treaba. N-o să iasă nimic bun din chestia asta. Nu pot accepta aerele lui de stăpîn faţă de mine şi acuzaţiile pe care mi le tot aduce, iar scenele pe care le face în ultima vreme, la beţie, sunt de-a dreptul intolerabile.

Deschise un sertar şi scoase un cuţit bine ascuţit, dar mîinile îi tremurau îngrozitor, aşa că lăsă cuţitul jos, de teamă să nu se taie.

Se sprijini cîteva clipe de chiuvetă, străduindu-se să-şi potolească furia care o năpădise.

Totul s-a terminat între noi.

Simţea cum scade starea de tensiune pe măsură ce gîndul acesta neaşteptat îi pătrundea în minte, ca o săgeată, atingîndu-şi ţinta. Şi, încetul cu încetul, încetă să mai tremure.

Într-adevăr, nu mai rămăsese nimic. Cel puţin în ceea ce o privea. Îi scăzuse pînă şi dorinţa fizică pentru el. Felul urît în care se purta cu ea o îndepărta tot mai mult în ultima vreme. Am să termin cu el cînd mă întorc din Australia, decise ea. Nu pot să tot fac pe dădaca pe

lîngă Jack Miller, așa cum se petrec lucrurile de cîteva luni. Nu, mai bine îi spun mîine. E mult mai corect decît să aștept pînă mă întorc. Ei, dar de ce încerc să mă port corect cu el ? Nu merită așa ceva după toate cîte mi-a făcut de cîtva timp încoace.

Madelana scoase un oftat a lehamite. Parcă Jack ar fi vrut s-o pedepsească în ultima vreme. Sau pedepsea pe altcineva ? Pe el, poate ? Nu mai lucrase de cîteva luni, ceea ce se dovedea a avea un efect extrem de dur asupra lui. Cînd lucra era cu totul alt om. Un om întreg. Nici vorbă să mai bată barurile cu prietenii sau să pună vreo picătură de alcool în gură.

Bietul Jack, se gîndi ea, părăsind-o, pe neașteptate, toată supărarea. Are atît de multe calități. Arată bine, e fermecător, plin de talent, ba chiar sclipitor. Dar își risipește toate darurile, înecîndu-le în băutură. Ăsta era lucrul care o neliniștea ; băutura stricase totul între ei. De fiecare dată, după ce se îmbăta, îi părea rău și își cerea scuze, dar nu putea înlătura în felul ăsta mîhnirea pe care i-o pricinuise purtarea lui, durerea pe care i-o provocase.

Își dădu seama, atunci, cît de mult merita toată compătimirea ei. Actor pe Broadway, aproape un star, Jack era un interpret valoros, care, dacă ar fi vrut, ar fi putut ajunge foarte mare, ar fi putut pătrunde la Hollywood, cucerind marele ecran așa cum cucerise și se impusese pe scenele teatrului de dramă, care constituia punctul lui forte. De o frumusețe clasică, desenată în linii fine, cu părul blond argintiu și cu niște ochi albaștri splendizi și inocenți, era foarte atrăgător și excepțional de fotogenic. Iar cînd vroia, știa să-și pună în evidență farmecul de vedetă de cinema. Ar fi putut ajunge un al

doilea Paul Newman, oricum aşa îi spuseseră mereu cei din tagma actoricească. Şi tot timpul îi stătuse pe limbă să-i întrebe : "Şi de ce nu s-a întîmplat aşa ?", dar n-o făcuse niciodată. Da, prietenii lui îl admirau foarte mult pe Jack Miller... era un actor desăvîrşit, spuneau ei. Cel mai bun. De talia lui Al Pacino şi Jack Nicholson. Dar, după părerea ei, lui Jack îi lipsea ceva, ceva era anapoda la el. Măcar dacă ar fi avut alt temperament.

Avea impresia că Jack nu aspiră la nimic, că, desigur, nu are destulă ambiţie. Poate de aceea o împungea tot timpul şi îl irita cariera ei... fiindcă ea avea ambiţie din belşug, în timp ce lui îi lipsea cu desăvîrşire. Poate fusese cîndva ambiţios, odată, de mult, dar acum nu mai rămăsese nimic.

Pe Madelana o pufni rîsul : ştia ea de ce. Pe Jack îl deranja cariera ei fiindcă, în adîncul lui, era de-a dreptul şovin faţă de femei, tipic pentru o bună parte dintre bărbaţi. De fapt, în felul lui, indirect, îi dăduse de înţeles lucrul acesta de mai multe ori.

Luă cuţitul şi se apucă să taie o roşie, încîntată că nu-i mai tremură mîinile.

Mai tîrziu, după ce îşi mîncase salata cu friptură rece de pui, Madelana şedea în salonaş şi bea nişte ceai rece cu lămîie, uitîndu-se absentă la televizor, fără să vadă, de fapt, filmul stupid care rula şi, categoric, fără să asculte ceea ce se vorbea.

Tolănindu-se pe perne, constată că era mai bine dispusă şi cu inima mai uşoară. Scăpase de senzaţia de apăsare din piept şi trebui să recunoască cum că avea un sentiment de uşurare şi că se simţea mult mai bine acum,

după ce hotărîse, în fine, să pună capăt relaţiei cu Jack Miller.

Totodată, în ultima jumătate de oră ajunsese să-şi dea seama că această decizie nu fusese, în fond, atît de rapidă şi de neaşteptată pe cît îşi imaginase ea la început. De mai multă vreme plănuia să rupă legătura cu el, dar pur şi simplu nu avusese tăria s-o facă pînă acum.

Se miră singură de ce, întrebîndu-se dacă motivul pentru care rămăsese cu Jack în aceste ultime luni nu fusese cumva teama de a se trezi din nou absolut singură?

Patsy Smith plecase înapoi la Boston, iar Madelana nu prea mai avea alte prietene apropiate la New York. Şi tot din pricină că lucra atît de mult şi pînă la ore atît de tîrzii, nu avea nici timpul necesar de a se vedea cu alte cîteva femei pe care le cunoştea şi care îi plăceau.

Cu Jack, lucrurile stăteau altfel.

Avînd în vedere că lucra la teatru, orele lui libere începeau după ce se lăsa cortina, la zece seara. Aşa că, într-un fel, programele lor mai ciudate se armonizau perfect.

De mai multe ori pe săptămînă, Madelana stătuse pînă tîrziu la magazin sau îşi luase de lucru acasă pînă să se întîlnească cu el, la unsprezece noaptea, să ia cina la restaurantele "Joe Allen's" sau "Sardi's". În alte seri, se întîmplase ca el să vină la ea, după spectacol, şi ea făcuse de mîncare, rămînînd împreună peste noapte ; iar duminicile le petreceau de obicei la el acasă, pe strada 79, în cartierul de Est.

Dar cînd nu juca în nici o piesă, cum se întîmpla acum, vroia s-o vadă în fiecare seară, indiferent cît ar fi

avut ea de lucru. Ceea ce nu era însă posibil, Madelana respectîndu-şi strict programul şi refuzînd să cedeze presiunilor lui. Aşa începuse tot necazul. Jack era cu adevărat pasionat de actorie ; dintr-un anumit punct de vedere, lucrul acesta reprezenta totul pentru el. Şi totuşi era incapabil să priceapă că, şi pentru ea, munca pe care o făcea era la fel de importantă. Aşadar, de aici pornise conflictul dintre ei.

Patsy le făcuse cunoştinţă. Îl cunoştea de doi ani, îl iubise, el fiind omul de care se legase ea cu adevărat în perioada în care locuise în Manhattan. Într-un anumit sens, ajunsese ca o rudă pentru ea, acesta fiind motivul pentru care continuase să se agaţe de el şi după ce instinctul de conservare îi dictase să rupă legătura şi să-şi vadă de propria-i viaţă.

Rude, familie, se gîndi ea din nou, răsucind în minte aceste cuvinte, după care întoarse capul şi se uită la fotografia color înrămată, de pe masa din colţ. Erau cu toţii acolo... fraţii ei, tineri - Joe şi Lonnie, ea, ţinînd-o pe genunchi pe micuţa Kerry Anne, mama şi tatăl său. Ce tineri erau cu toţii, chiar şi părinţii, cu chipurile luminate de bucurie, de dragoste şi de bunătate. Familia ei ar fi fost, probabil, fermecată de Jack Miller, considerîndu-l jovial şi plăcut, pentru că aşa şi este, dar n-ar fi fost de acord cu el ca prieten al ei.

Părinţii şi fraţii ei o priviseră întotdeauna ca pe o fiinţă cu totul aparte, aşteptînd de la ea lucruri măreţe, mai cu seamă mama ei, şi asta de cînd se ştia ea pe lume. "Tu eşti făcută să reuşeşti în viaţă, fetiţa mea", obişnuia să spună maică-sa, cu vocea ei cîntată, care nu-şi pierduse niciodată fermecătorul accent irlandez. "Maddy dragă, eşti deşteaptă, soarta te-a îmbrăţişat şi te-a binecuvîntat

cum nu s-a întîmplat cu nimeni altul pe lume, scumpa mea. Eşti o fetiţă de aur, Maddy."

Madelana înţepeni pe canapea, nemişcată ca o stană de piatră, răsunîndu-i în urechi, dintr-o dată, ecoul vocilor lor, fiecare cu glasul lui clar, distinct, caracteristic... Joe...Lonnie... Kerry Anne... mama... tata...

Muriseră cu toţii, şi totuşi cît de aproape îi simţea !

Fiecare îşi lăsase în ea cîte o părticică din fiinţa lui. Îi purta în adîncul inimii, simţindu-i permanent alături de ea. Şi avea de la ei amintiri nespus de dragi, care o susţineau şi îi dădeau o putere fără seamăn.

Îşi lăsă gîndurile să plutească spre trecut, ca într-un fel de transă, dar după scurt timp se trezi din reverie şi se ridică în picioare. Închise televizorul, se duse să-şi ia chitara şi se întoarse pe canapea.

Cu picioarele vîrîte sub ea, încercă mai întîi cîteva acorduri, potrivi coardele, după care se apucă să cînte uşor, gîndindu-se la familia ei şi retrăind vremurile fericite pe care le petrecuseră laolaltă. Toţi membrii familiei O'Shea avuseseră talent la muzică şi, în nenumărate seri de-a lungul anilor, cîntaseră la diferite instrumente, în grup sau individual.

Şi acum, încetişor, aproape în şoaptă, Madelana începu să fredoneze una dintre vechile balade populare pe care le cîntase cu fraţii ei şi cînd, în cele din urmă, găsi tonul şi ritmul exact, vocea ei răsună limpede şi clară în liniştea apartamentului.

Pe străvechea colină cu vîrf de zăpadă, rămăsei făr' de drăguţă, că n-am ştiut la timp să o iubesc. Plăcută-i iubirea, tristă despărţirea, iar drăguţa cînd te-nşală e mai rea decît un hoţ. Hoţul doar te jefuieşte şi-ţi ia toate cîte ai, dar drăguţa cînd te-nşală, în mormînt ea te-a vîrît. Pe

străvechea colină cu vîrf de zăpadă, rămăsei făr' de drăguță, că n-am știut la timp să o iubesc.

10

Sosise la New York încălțată cu niște cizmulițe argintii de copil, venind din Kentucky, unde era hotărîtă să nu se mai întoarcă niciodată.

Aceasta se întîmpla în toamna anului 1977, cînd avea douăzeci și trei de ani. Probabil că un soi de simț al umorului cam strîmb o făcuse să se autocaracterizeze ca fiind "doar o biată fată simplă, o țărancă din sud, care nu are habar de mai nimic", fiindcă, de fapt, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Numele ei întreg era Madelana Mary Elizabeth O'Shea și se născuse în iulie 1954, exact lîngă Lexington, în inima statului "Blue Grass", cum era poreclit Kentucky.

Era prima fiică a Fionei și a lui Joe O'Shea și, de cînd venise pe lume, toată lumea o adorase. Avea doi frați mai mari, Joseph Xavier Jr., care purta numele tatălui și care avea unsprezece ani la nașterea ei, și Lonnie Michael Paul, în vîrstă de șapte ani. Amîndoi băieții erau puternic atașați de frumoasa lor surioară, dragostea lor rămînînd la fel de puternică pe toată durata vieților lor, tragic de scurte.

Cum toată lumea o alintase și o răsfățase în copilărie, era o adevărată minune că Madelana crescuse atît de naturală, de nerăzgîiată, lucru care se datora în bună parte tăriei ei de caracter și firii bune cu care fusese înzestrată.

Tatăl ei, vlăstar al unei a treia generații de irlandezi americani, era kentuckian get-beget, dar mama ei se născuse în Irlanda, venind în America în 1940, la vîrsta de

şaptesprezece ani. Fiona Quinn fusese trimisă de sora şi fratele ei mai mare să stea la nişte veri din Lexington, pentru a o feri de războiul din Europa. "Sunt o refugiată venită de pe glia strămoşească", obişnuia ea să spună, surîzînd minunat, cu ochii ei verzi scînteind, încîntată de faptul că era un fel de noutate printre verii şi prietenii ei.

În 1940, Joe O'Shea avea douăzeci şi trei de ani, lucra ca tehnician la o întreprindere de construcţii a tatălui său şi era cel mai bun prieten al lui Liam Quinn, vărul Fionei. Joe o întîlnise prima dată pe Fiona în casa lui Liam şi se îndrăgostise imediat de această fetişcană înaltă şi mlădioasă, venită din comitatul Cork. Considera că nu mai avusese pînă atunci norocul să vadă un chip atît de drăgălaş, care ştia să surîdă atît de frumos. Începură să flirteze şi, spre marea încîntare a lui Joe, Fiona îi mărturisi în scurt timp că îi împărtăşea sentimentele, sfîrşind astfel prin a se căsători în 1941.

După luna de miere petrecută la Louisville, îşi aranjară căminul în Lexington, unde, în 1943, se născu primul lor fiu, exact cu cîteva săptămîni înainte ca tatăl lui Joe să se îmbarce şi să plece în Anglia, pentru a lupta în războiul din Europa.

Joe, care făcea parte din Divizia I de Infanterie a Statelor Unite, a staţionat iniţial în Anglia, pentru ca ulterior unitatea lui să participe în cadrul Forţelor de Asalt "Omaha Beach" la debarcarea în Normandia, în Ziua Z, la 6 iunie 1944. Norocos, supravieţuise acestei ofensive, precum şi celorlalte desfăşurate de Aliaţi pe teatrul operaţiunilor de război în Europa, şi revenise teafăr acasă, la sfîrşitul lui 1945, purtînd cu mîndrie pe piept decoraţia militară de merit cu inima roşie.

După ce își reluase viața de civil, în Kentucky, Joe începuse să lucreze din nou în mica întreprindere a tatălui său ; încetul cu încetul, existența familiei O'Shea își recăpătase astfel cursul normal. În 1947 se născuse Lonnie și, după nașterea lui Maddy, șapte ani mai tîrziu, Fiona și Joe hotărîră că era mai înțelept să nu mai facă alți copii, dornici să le ofere tot ce puteau celor trei vlăstare pe care le aveau. Se gîndeau în special la costul taxelor de învățămînt la colegiu pentru cei doi băieți și Maddy. Tatăl lui Joe se retrăsese, iar el preluase conducerea micii întreprinderi familiale, realizînd un venit menit să le asigure un trai decent. Nu se putea spune că erau săraci, dar nici bogați. "O ducem binișor - era expresia favorită a lui Joe - fără a avea însă motive de mare bucurie sau fără a face extravaganțe."

Joe O'Shea era un soț și un tată bun, Fiona - o soție tandră și iubitoare, iar ca mamă, nespus de mîndră ; alcătuiau așadar o familie fericită, extrem de devotați unul celuilalt.

Joe cel mic, Lonnie și Maddy erau nedespărțiți - "formidabilul trio", cum le spunea Fiona.

În copilărie, Madelana era o fată cu apucături băiețești, care dorea să facă neapărat tot ceea ce făceau frații ei ; înota și pescuia cu ei în pîraie și rîulețe, mergea la vînătoare și colinda dealurile și colinele, ținîndu-se după ei în toate expedițiile, fără să se dea vreodată bătută.

Sportul ei preferat era călăria, și făcea lucrul ăsta foarte bine. Devenise o călăreață desăvîrșită încă de la o vîrstă fragedă, avînd și marele noroc de a se putea antrena la diferite cresctorii de cai, din Lexington și din împrejurimi, unde erau dresate exemplare cabaline pursînge și unde tatăl ei făcea uneori diverse lucrări.

Se pricepea la cai şi îi plăceau. La fel ca tatăl şi fraţii ei, o pasionau cursele de cai. Lucrul cel mai senzaţional pentru ea era să-i însoţească la Churchill Downs, în Louisville, cînd avea loc derbiul Kentucky. Şi tot ea ţipa cel mai tare de bucurie cînd cîştiga unul dintre caii lor favoriţi.

De mică, Maddy era hotărîtă să ne se lase niciodată întrecută de fraţii ei, iar aceştia, adorînd-o şi fiind tare mîndri de frumuseţea, inteligenţa, independenţa şi cutezanţa ei, o încurajau tot timpul. Mama ei însă, care dădea mereu din cap a dojană, neplăcîndu-i s-o vadă îmbrăcată cu jeans şi cămăşi cadrilate şi purtîndu-se ca un băieţoi, visa să-i insufle maniere mai feminine.

"Nu ştiu ce o să se întîmple cu tine, Maddy O'Shea !" spunea adesea Fiona, exasperată. "Uită-te numai în ce hal arăţi... zău aşa, parcă ai fi de la grajduri ! Toate prietenele tale îşi pun rochiţe frumoase, care le sporesc feminitatea, numai tu umbli... Ţine minte ce-ţi spun eu, fetiţo, n-ai să găseşti niciodată un băiat drăguţ şi cumsecade dacă mai continui în felul ăsta ! Ştiu eu ce am să fac : te dau la balet, la domnişoara Sue Ellen, ca să înveţi şi tu puţin ce înseamnă maniere elegante, graţie şi feminitate. Jur să mă ţin de cuvînt, Maddy O'Shea. Bagă-ţi minţile în cap, fetiţo !"

Toate astea erau ameninţări mai vechi, la care Maddy răspundea de obicei dezinvolt, cu hohote de rîs, dîndu-şi pe spate capul castaniu. După care o lua pe maică-sa în braţe şi o strîngea tare, promiţîndu-i să se schimbe ; se aşezau apoi amîndouă la masa din bucătărie, cu o cană cu cacao fierbinte în faţă, discutînd la nesfîrşit, ca două bune prietene.

Pînă la urmă însă, doar ca să-i facă pe plac maică-si, Madelana se duse totuşi la Şcoala de balet şi maniere

elegante a domnișoarei Sue Ellen, la Lexington, unde luă lecții de ritm și dans. Și, ca un făcut, se adeveri că are de fapt o înclinație naturală pentru dans ; îi plăceau foarte mult orele de balet și învăță repede să se miște ușor și elegant, dobîndind mlădierea și grația de dansatoare pe care avea să le păstreze toată viața.

Mai tîrziu, ori de cîte ori se gîndea la trecut, Madelana simțea un fel de alinare la gîndul că ea și frații ei avuseseră o copilărie atît de minunată. Mama le dăduse o educație catolică temeinică, tatăl le imprimase un spirit de disciplină, trebuiseră să învețe asiduu la școală și fuseseră puși la diferite corvezi în casă și prin curte, cu toate acestea, vremurile acelea fuseseră probabil cele mai fericite din viața ei, plămădind-o și făcînd-o ceea ce era acum.

Nu se poate imagina persoană mai surprinsă decît se arătă Fiona cînd află, spre sfîrșitul anului 1946, că era din nou însărcinată ; așa că în anul următor, cînd avea patruzeci și unu de ani, dădu naștere unei fetițe căreia îi puseră numele Kerry Anne.

Deși nu fusese ceea ce se cheamă un copil dorit, micuța era iubită de toți, botezul ei fiind un prilej de fericire și mulțumire. Singurul lucru care întunecă oarecum bucuria acelei zile fu iminenta plecare a tînărului Joe în Vietnam, pentru a-și face serviciul militar. Băiatul fusese înrolat soldat în armata S.U.A. la numai douăzeci și doi de ani.

Uneori, tragedia se abate asupra cîte unei familii în lovituri succesive, totul fiind atît de neînțeles și de inexplicabil, încît pare de-a dreptul incredibil. Așa s-a întîmplat și în cazul familiei O'Shea.

Tînărul Joe a fost ucis la Da Nang în 1966, la un an după ce se îmbarcase spre Indochina. Lonnie, care se înrolase în infanteria marină, fiind şi el trimis în Vietnam, şi-a pierdut viaţa în timpul ofensivei de la Tet, în 1968. Avea douăzeci şi unu de ani.

După care, spre marea lor groază şi deznădejde, micuţa Kerry Anne a murit din pricina unor complicaţii survenite după o operaţie de amigdale, cu puţin înainte de a împlini cinci ani, în 1970.

Doborîţi de asemenea năpaste, zdrobiţi de durere şi suferinţă, Fiona, Joe şi Maddy se apropiară şi mai mult unul de altul, străduindu-se din răsputeri să facă faţă calvarului şi chinului provocate de cumplita pierdere prematură a celor dragi într-o perioadă atît de scurtă, doar de cinci ani. Fiecare nouă lovitură li se părea şi mai groaznică decît precedenta, pricinuindu-le o suferinţă de neîndurat.

Fiona n-avea să-şi mai revină pe deplin niciodată, îndoliată şi îndurerată pentru totdeauna ; cu toate acestea şi în ciuda faptului că simţea nevoia să păstreze lîngă ea pe singurul copil ce-i mai rămăsese, insistă ca Madelana să se ducă la facultate, la Universitatea Loyola din New Orleans, atunci cînd fata ajunse la vîrsta de optsprezece ani.

De mulţi ani încă, Madelana îşi pusese în minte să meargă la studii, părinţii ei fiind de acord cu această facultate mică, sub oblăduirea iezuiţilor. Cu toate acestea, nu-i prea venea să-şi părăsească părinţii, mai cu seamă pe mama, care devenise acum atît de dependentă de ea ; aşadar, Madelana era mai mult decît dispusă să renunţe la planurile iniţiale.

Fiona nici nu a vrut însă să audă de aşa ceva, visul ei scump dintotdeauna fiind acela ca Madelana să urmeze

facultatea. Ştia deja că e bolnavă de cancer, dar hotărîse împreună cu Joe ca fiica lor să fie ferită cu grijă de această nouă nenorocire.

Totuşi, după patru ani, cu puţin înainte ca Madelana să termine facultatea, Fiona slăbise pînă-ntr-atît încît nu i s-a mai putut ascunde fetei îngrozitorul verdict al medicilor. Ultimele luni petrecute la Loyola au fost pentru Madelana un adevărat calvar, luptîndu-se din răsputeri să-şi stăpînească durerea şi disperarea. Singurul lucru care îi dăduse tărie pe parcursul acestei perioade atît de dureroase fusese hotărîrea neabătută de a nu o dezamăgi pe mama sa.

Fiona a avut bucuria să trăiască şi să-şi vadă fiica absolventă a facultăţii de management, în vara anului 1976. Şi-a dat obştescul sfîrşit două luni mai tîrziu.

"Moartea lui Kerry Anne a fost ultimul cui înfipt în coşciugul mamei tale", spunea adesea Joe, în lunile de iarnă ale acelui an, repetarea acestor cuvinte ajungînd să răsune în urechile Madelanei ca o litanie îngrozitoare.

Sau i se întîmpla să stea şi s-o fixeze pe Maddy, întrebînd-o apoi, cu lacrimi în ochi: "N-a fost de-ajuns că am dat patriei un fiu ? De ce a trebuit să fie şi Lonnie masacrat ? Pentru ce ?" Şi înainte ca ea să-i poată răspunde ceva, mai adăuga cu furie şi amărăciune : "Degeaba, asta e, Maddy. Joe şi Lonnie au murit amîndoi degeaba".

Ori de cîte ori îl auzea vorbind aşa, Madelana îl lua de mînă, încercînd să-l consoleze, dar nu reuşea niciodată să-i dea vreun răspuns, aşa cum nu reuşea să găsească nici un răspuns propriilor ei întrebări. La fel ca majoritatea americanilor, nu prea izbutea să înţeleagă rostul războiului purtat în Vietnam.

După ce absolvise Universitatea Loyola, Madelana își găsise de lucru în birourile magazinului universal "Shilito" din Lexington.

Cu toate că în copilărie fusese un băiețoi neinteresat de cele muierești, la adolescență era moartă după îmbrăcăminte și își dăduse seama că avea mult fler în materie de modă. Comerțul o atrăgea și, după ce absolvise colegiul, se hotărîse să facă o carieră în acest domeniu.

Postul din secția de marketing de la "Shilito" îi stîrnea Madelanei ambiția și în același timp îl găsea stimulativ și palpitant. Se pusese serios pe treabă, împărțindu-și timpul între magazin și gospodăria casei în care continua să trăiască împreună cu tatăl ei.

Joe începuse să-i dea mult de furcă încă de la începutul anului 1977, pentru că devenise mai posac și mai apatic ca oricînd după moartea soției sale și, spre deosebire de ea, el nu părea în stare să-și găsească alinare în religie. Continua s-o bombăne pe Maddy că fiii lui muriseră în zadar și ea îl surprindea deseori uitîndu-se la fotografiile lor de pe policioara căminului din living, cu o privire îndurerată și nedumerită pe chipul care se subțiase îngrijorător.

Pe Maddy o durea sufletul pentru el și făcea tot posibilul să-l scoată din însingurarea lui, să-i ofere o rațiune pentru a trăi mai departe, dar totul se dovedea zadarnic.

În primăvara aceluiași an, Joe O'Shea ajunsese umbra bărbatului chipeș și vesel de odinioară și, cînd muri subit de infarct în luna mai, Maddy își dădu seama, în sfîșietoarea ei durere, că de fapt nu era surprinsă. Parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să moară, parcă ar fi dorit cu disperare să ajungă alături de Fiona.

După ce îşi îngropă tatăl, Madelana începu să-i sorteze şi să-i verifice afacerile. Lăsase totul în ordine, deci sarcina ei a fost destul de uşoară.

Mica lui firmă de construcţii era de mulţi ani profitabilă şi ea reuşi să vîndă utilajele, materialele şi "vadul" lui Pete Andrews, care fusese mîna dreaptă a tatălui ei şi voia să păstreze firma pentru el şi o mînă de vechi angajaţi. Şi, cu inima frîntă, vînduse şi casa în care crescuse, ca şi mobila care aparţinuse mamei ei, şi se mută într-un apartament din Lexington.

La puţin timp după asta a început să înţeleagă cît de greu îi va fi din acel moment să locuiască în Lexington. Întrucît iubitul ei Kentucky era o parte din ea, era în sîngele ei, fiecare zi care trecea era tot mai dureroasă. Oriunde s-ar fi dus, oriunde ar fi privit, le vedea chipurile... îi vedea pe părinţii ei, pe Kerry Anne, pe tînărul Joe şi pe Lonnie. Îi era dor de ei, de trecut şi de tot ceea ce fusese odinioară.

Moartea tatălui îi redeşteptase vechea suferinţă pentru ceilalţi care se stinseseră înaintea lui.

Era limpede că trebuia să plece. Poate că se va putea întoarce într-o bună zi ca să se bucure de tot ceea ce reprezenta trecutul. Dar acum trebuia să se îndepărteze de acest trecut. Rana sufletească era prea proaspătă, prea puternică şi sentimentele ei stăteau gata să răbufnească, aşa încît nu putea afla vreo mîngîiere în amintirile legate de familie.

Suferinţa ei se va alina doar odată cu trecerea timpului şi abia atunci va putea afla puţină alinare în amintiri.

Astfel, Madelana se hotărî să se mute în nord, să plece la New York şi să înceapă o nouă viaţă.

Era foarte curajoasă.

Nu avea slujbă, nu cunoştea pe nimeni, n-avea relaţii, dar cel puţin avea un acoperiş deasupra capului cînd ajunse în Manhattan. Era un aranjament făcut înainte de a pleca din Lexington.

Măicuţele "Providenţei Divine", un ordin educativ de călugăriţe din Kentucky şi unul din primele ordine întemeiate în America, deţineau o reşedinţă la New York. Se puteau închiria camere la un preţ rezonabil, accesibile fetelor şi tinerelor femei catolice din toată lumea.

La această reşedinţă, numită "Jeanne d'Arc", s-a aciuat Maddy în octombrie 1977. După o săptămînă de la sosirea în strada West numărul douăzeci şi patru, se instalase deja şi începea să se orienteze.

Măicuţele erau binevoitoare şi săritoare, fetele prietenoase, iar reşedinţa în sine plăcută, confortabilă şi bine îngrijită. Avea camere pe cinci etaje, cu duşuri şi băi la fiecare etaj. Exista o capelă mică, dar destul de frumoasă, unde tinerele locatare şi măicuţele se puteau ruga sau medita şi în apropiere se aflau încăperile folosite în comun - o bibliotecă şi un salon pentru televizor. Între celelalte dependinţe mai era o bucătărie şi o sală de mese la subsol, pentru prepararea şi servirea meselor, plus o spălătorie şi vestiar cu dulapuri pentru depozitarea bunurilor personale.

Unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut Maddy a fost să-şi depună rezerva de bani în bancă, deschizîndu-şi conturi şi cumpărînd şi cecuri. Apoi îşi instală un telefon propriu în camera de la etajul al patrulea. Patsy Smith, care locuia vizavi de ea, pe culoar, îi recomandase acest lucru, explicîndu-i că-i va simplifica viaţa.

Apoi se dusese să-şi caute o slujbă.

Încă de cînd se hotărîse să facă o carieră în comerţ, modelul pe care şi-l propusese Maddy să-l urmeze fusese cel al răposatei Emma Harte, o mare regină a comerţului din vremea ei. În ultimii ani citise despre renumita Emma tot ce îi încăpuse pe mînă şi "Harte's" din New York era singurul magazin în care vroia să lucreze. Dar cînd se prezentă pentru o întrevedere, descoperi repede că nu erau posturi libere. Produsese totuşi o impresie bună asupra directorului personalului, care îi promisese că va lua legătura cu ea dacă se va ivi ceva convenabil. Cererea ei de angajare şi un *curriculum vitae* fuseseră puse, conform regulilor, la dosar, pentru a fi cercetate ulterior.

La sfîrşitul celei de-a treia săptămîni de cînd era în oraş, Maddy reuşise să găsească de lucru în birourile de afaceri "Saks" de pe Sixth Avenue.

Exact un an mai tîrziu se eliberă un post la magazinul "Harte" şi ea profită imediat de ocazie, entuziasmată că i se oferea prilejul de a lucra acolo. După şase luni se şi remarcase.

Atrăsese atenţia Paulei O'Neill.

Paula o remarcase în departamentul de marketing şi fusese impresionată de stilul ei personal, de comportarea plăcută, de eficienţa şi inteligenţa ei vie. De atunci, Paula o favorizase în mod constant, dîndu-i diverse însărcinări speciale şi în cele din urmă o transferase în birourile administraţiei. La un an după asta, în iulie 1980, Paula o avansase pe Maddy, numind-o asistenta ei personală creînd efectiv acest post special pentru ea.

O dată cu această importantă avansare şi cu o mărire substanţială a salariului, Madelana se simţi în sfîrşit îndeajuns de sigură pe picioarele ei pentru a-şi putea

căuta un apartament. Găsi unul care-i plăcea pe East Eighty şi ceruse să i se expedieze lucrurile ţinute în magazia de mărfuri din Kentucky. Părăsi astfel în cele din urmă reşedinţa, cu o mică strîngere de inimă cînd îşi luă rămas bun de la maica Bronagh şi maica Mairéad.

Găti prima masă în noul ei apartament pentru Jack şi Patsy într-o sîmbătă seara, exact înainte ca Patsy să se întoarcă la Boston.

Fusese o seară plăcută, foarte sărbătorească, şi Jack le distrase, făcîndu-le să rîdă cu mare poftă. Dar ea şi Patsy se întristaseră puţin la sfîrşitul acestei seri, ştiind că în curînd vor trăi în oraşe diferite. Îşi promiseseră să-şi rămînă credincioase şi să nu se înstrăineze. De atunci au purtat tot timpul o corespondenţă regulată.

O dată cu recenta ei avansare, viaţa Madelanei se schimbase în mai multe direcţii şi în faţa ei se deschisese o întreagă lume, nouă pentru ea. Paula o luase cu ea la Londra, ca să poată înţelege dedesubturile celebrului magazin din Knightsbridge, şi vizitase magazinele "Harte" din Yorkshire şi Paris. O dusese de două ori în Texas, deşi fusese mai mult cu treburi ale firmei "Sitex" decît cu cele ale magazinelor "Harte". Descoperise că îi plăcea mult să călătorească, să vadă locuri noi, să cunoască alţi oameni.

Primul an petrecut ca asistentă a Paulei zburase. Fusese palpitant, incitant şi presărat numai cu succese. Foarte repede, Maddy înţelese că îşi găsise un locşor în viaţă. Acesta era magazinul "Harte" din New York, unde ea era vedetă.

11

Madelana se liniştise cîntînd cîteva din vechile ei cîntece populare preferate. În sfîrşit, se simţea bine cu ea însăşi.

La începutul serii aşteptase s-o sune din nou Jack Miller, temîndu-se că va suna... Dar nu sunase. Acum, în sfîrşit, era cuprinsă de o senzaţie de linişte, era cu desăvîrşire calmă. Se ridică, puse chitara deoparte şi se duse la biroul de lîngă fereastră.

Dosarele pe care le adusese cu ea de la magazin aşteptau, stivă, să fie examinate. Se aşeză, se uită la ceas şi văzu că era aproape de miezul nopţii. Dar asta nu conta pentru ea. Era perfect trează şi plină de energie. Rezistenţa fusese dintotdeauna unul din atuurile ei şi ştia că în două-trei ore va reuşi fără îndoială să-şi termine treaba.

Îşi luă stiloul, se lăsă pe spetează scaunului cu privirea aţintită spre perete, cufundată în gînduri. Broderia care atîrna acolo şi pe care mama ei o făcuse pentru ea cînd era foarte mică îi atrase dintr-o dată atenţia. Fusese agăţată deasupra patului ei în Lexington şi era unul din obiectele pe care le adusese cu ea cînd se mutase la New York.

"Cu rugăciuni de-ţi tiveşti ziua, ea nu se va deşira", brodase mama ei cu fir de lînă albastru regal pe fond bej, iar pe margine cususe floricele mărunte în culori strălucitoare.

Madelana zîmbi în sinea ei, văzînd cu ochii minţii chipul frumos al Fionei. Cred că ar fi mîndră de mine, de ceea ce am făcut în viaţă, de ceea ce am ajuns astăzi. Pe Jack nu l-ar accepta, sunt sigură. Cred că nici eu. Nu e de mine. Nu mai este de mine. O să-l sun mîine dimineaţă,

să-l invit să dejunăm împreună şi vom termina după o discuţie faţă-n faţă, adăugă ea pentru sine, repetînd hotărîrea luată mai devreme. Este singura soluţie înţeleaptă. Nu pot să-i spun la telefon.

Puse jos stiloul şi începu să umble prin dosare, căutîndu-l pe cel în care erau însemnările ei şi materialele pentru expoziţia de modă.

Toate mapele erau dedicate apropiatei aniversări a şaizeci de ani de existenţă a magazinelor "Harte". Tema pe care i-o dăduse Paula era simplă, dar foarte inteligentă în simplitatea ei : şaizeci de ani de comerţ elegant, de la epoca jazzului la epoca spaţială.

Paula îi încredinţase programul de la magazinul din New York şi ea răspundea de planificarea generală a tuturor evenimentelor şi spectacolelor. Pe parcursul a multor luni, telexurile se încrucişaseră peste Atlantic. Paula aprobase sau respinsese tot felul de idei, se comandaseră mărfurile, campania fusese lansată, publicitatea era terminată, broşurile şi invitaţiile erau gata tipărite. Dosarele reprezentau ore nesfîrşite de muncă, de gîndire şi de devotament şi ea trebuia să întocmească în seara aceea ultimele note despre fiecare eveniment şi fiecare campanie.

Proiectele personale ale lui Maddy includeau : Luna Parfumului, o expoziţie rafinată de artă, în galeriile magazinului, ce urma să pună în valoare obiecte decorative din perioada Art Deco ; o expoziţie de bijuterii autentice şi de imitaţii din perioada Art Deco pînă în prezent, cu lucrările celor mai mari bijutieri din lume. Printre aceştia erau Verdura, Jeanne Toussaint de la Cartier şi Renée Puissant de la Van Cleef and Arpels, cu lucrările din ultimele decenii ; Alain Boucheron şi David

Webb erau doi dintre bijutierii contemporani, prezenți și ei în expoziție. La celălalt capăt al scării prețurilor se hotărîse să prezinte superbele strasuri și uluitoarele imitații realizate de Kenneth Jay Lane, precum și o colecție de pietre false din secolul al nouăsprezecelea.

Mîinile i se opriră în sfîrșit pe dosarul de modă. Acesta conținea informații și detalii despre expoziția de modă pe care Paula plănuia s-o facă la magazinul din Londra în primăvară. Maddy o convinsese s-o aducă și la New York la sfîrșitul verii lui 1982. Căzînd de acord, Paula propusese apoi să încerce să extindă expoziția, adăugîndu-i vestimentația împrumutată de la americancele care, fie că figuraseră vreodată pe lista celor mai elegante femei, fie că dețineau o toaletă realizată de un mare creator de modă, decedat sau în viață. Și asta făcuse Maddy, cu mult succes.

Nucleul expoziției de creații vestimentare îl constituiau toaletele ce aparținuseră odată Emmei Harte și pe care Emma le menținuse în stare bună cu ani de zile înainte de moartea ei. Paula le păstrase apoi, după ce fuseseră prezentate la expoziția "Fantezia Modei", organizată la magazinul londonez în urmă cu zece sau unsprezece ani.

Toaletele Emmei prezentate la expoziție datau încă din anii douăzeci, incluzînd o haină de seară Paquin din catifea cafenie cu un imens guler de vulpe, o rochie de seară scurtă, cu o fundă mare la spate, creată în 1926 de Poiret, și o rochie lungă de gală cu garnitură de mărgele albastre și verzi, realizată de Vionnet. Aceasta părea a fi într-o stare excelentă și arăta splendid în fotografia pe care i-o trimisese departamentul de marketing din Londra. Madelanei nu i se părea deloc demodată.

Răsfoind celelalte schițe și fotografii, se opri la taioarele Chanel ale Emmei din anii douăzeci, la o imensă colecție de pălării, realizate de mari creatori francezi și englezi, la costumele semnate Lanvin, Balmain și Balenciaga, la două rochii lungi de seară din mătase plisată de la Fortuny, la costume de seară cu pantaloni, realizate de Molyneux și la o haină croită de Pauline Trigère, în anii cincizeci, dar la fel de elegantă după atîția ani. Mai erau și alte toalete moderne create de casele Dior, Givenchy, Yves Saint Laurent, Bill Bass și Hardy Amies.

Maddy începu să-și facă însemnări, alcătuind ordinea exactă în care voia să apară în catalog schițele și fotografiile. Discutase deja cu departamentul de artă și acum o presau să le predea ilustrațiile.

Una dintre toaletele ei preferate era o rochie de seară din satin, creată de Mainbrocher, despre care Paula îi spusese că bunicul ei, Paul McGill, i-o cumpărase Emmei la New York în 1935. Avea ca garnitură bucheţele de flori brodate cu fir de mătase pe umeri în chip de epoleți și se purta cu un manșon asortat împodobit cu aceleași bucheţele de flori, cusute cu fir de mătase.

Madelana luă în mînă fotografia care o înfățișa pe Emma îmbrăcată cu rochia aceea și o studie o clipă. Doamne, ce femeie frumoasă era ! șopti ea pentru sine și se hotărî să înceapă catalogul cu această fotografie.

După ce termină cu dosarul expoziției de modă, se ocupă de informațiile necesare pentru Luna Parfumului, apoi abordă expoziția Art Deco, lăsînd la urmă ultimele detalii ale expoziției de bijuterii. Mai lucră fără întrerupere încă o oră și jumătate, asigurîndu-se că nu se va face nici o greșeală în perioada cît se va afla în Australia.

La ora două noaptea, aștepta în mica ei bucătărie să fiarbă apa în ibric ca să-și facă o ceașcă de ness. Și-o duse înapoi în living apoi, pentru a mai putea rezista cel puțin încă o oră de muncă.

Ei bine, se gîndi Maddy, așezîndu-se la birou, dacă Emma Harte putea lucra zi și noapte fără întrerupere, o să pot și eu. În fond, ea este de ani de zile sursa mea de inspirație, idolul meu. Am să fac tot posibilul s-o depășesc.

12

- Cum de-ai reușit să termini totul ? întrebă Paula, cu ochii pe dosarele pe care tocmai le citise, ridicîndu-și apoi privirea spre Madelana.

- Am stat pînă la trei și jumătate azi-noapte.

- Vai, Maddy, dar nu trebuia ! Puteam să terminăm treaba împreună în avion și transmiteam prin telex ultimele instrucțiuni din Australia.

În timp ce vorbea, Paula nu-și putea ascunde sentimentul de ușurare pentru faptul că nu vor fi nevoite să facă toate astea.

- Dar nu e mai bine așa, Paula ? întrebă Madelana. Am scăpat de-o grijă și ne vom putea concentra mai bine asupra buticurilor, cu mintea limpede.

- E perfect adevărat, consimți Paula. Și trebuie să recunosc că meriți să fii lăudată pentru munca ta asiduă și pentru tot ceea ce ai făcut. Mîji ochii ei violeți, studiindo pe cealaltă femeie, apoi izbucni în rîs. Și mai uluitor este că nu se vede pe fața ta că ai pierdut o noapte.

- Zău ? Madelana rîse o dată cu patroana ei, față de care nutrea nu doar admirație și respect, dar și o reală afecțiune. Îți mulțumesc, drăguț din partea ta că-mi spui asta.

Paula bătu ușor cu palma dosarele.

- Îmi place cum ai reușit să îmbini produse și mărfuri atît de diferite. Adunînd totul la un loc, așa cum ai făcut-o tu, ai dat o amploare considerabilă temei propuse de mine. Ca să fiu sinceră, atunci cînd am venit cu ideea de a intitula cea de-a șaizecea aniversare a noastră "De la epoca jazzului la epoca spațială", m-am întrebat dacă nu cumva ideea nu era prea cuprinzătoare ca să fie eficientă. Dar tu m-ai ajutat să dovedim din nou că nu am greșit și îți spun deschis că ai făcut un pas mai departe decît departamentul de marketing din Londra. Am petrecut o săptămînă palpitantă citindu-ți însemnările.

Paula credea ferm în teoria că trebuie să li se arate încredere persoanelor care o merită, deci adăugă :

- Felicitări. Ai avut cîteva idei strălucite și sunt încîntată de eforturile pe care le-ai depus.

Madelana zîmbi satisfăcută, cu toată fața.

- Îți mulțumesc, Paula, dar să nu uităm că tema propusă de tine a fost într-adevăr inteligentă și foarte stimulatoare: Toate existau deja, așteptînd doar să fie culese din cărțile de referință și din dosarele de cercetări.

- Ca să nu mai pomenim și de căpșorul tău isteț, exclamă Paula. Ridică dosarul pe care scria "Operațiunea Parfumul", îl deschise și scoase foaia de deasupra.

După ce se uită din nou pe hîrtie, spuse :

- O parte din materialul ăsta este absolut fascinantă. De exemplu, n-am știut niciodată că Chanel considera cu adevărat că numărul cinci îi poartă noroc și că de-aceea și-a botezat parfumul "Chanel 5". Și habar n-aveam că

Jean Patou a creat parfumul "Joy" în 1931 sau că Jeanne Lanvin a scos pe piață "Arpège" în 1927. Iată trei dintre cele mai prestigioase parfumuri din lume, încă extrem de populare și azi, deși au efectiv o vechime de cincizeci de ani.

- Calitatea este întotdeauna trainică, nu-i așa ? spuse Madelana. Și m-am gîndit că unele dintre acele obiecte ciudate ar fi destul de interesante. Poate le vom folosi în materialul de pregătire a operațiunii sau în reclame.

- Categoric. E o idee colosală ! Și ai putea să le spui celor din departamentul artistic să facă niște cartonașe pe care să figureze cîteva articole, pentru a fi expuse pe tejghelele parfumeriei.

- Desigur. Și apropo de expunere, îmi acorzi un minut ? Aș vrea să vezi o lucrare de-a mea pe care sper s-o folosesc în magazin. Dacă ești de acord.

- Atunci hai să ne uităm la ea. Paula se ridică vioaie de pe scaun și o urmă pe Madelana în biroul alăturat.

Într-un colț de lîngă fereastra care dădea spre Fifth Avenue fusese instalat un șevalet. Madelana luă de jos un carton mare, îl puse pe șevalet și spuse :

- Aș vrea să le utilizăm pe niște steaguri mari de mătase, plasate în tot magazinul și aș vrea să obțin acum de la tine un da sau un nu. Steagurile trebuie comandate azi sau cel tîrziu luni, ca să fie gata pentru inaugurarea aniversării din decembrie.

- Am înțeles. Hai să vedem.

Madelana ridică foița care proteja cartonul, apoi se dădu la o parte.

Paula privi cu atenție anunțul scris cu litere îndrăznețe : DE LA EPOCA JAZZULUI LA EPOCA SPAȚIALĂ : 1921 - 1981. Sub uriașul anunț, un subtitlu,

cu litere mai mici : Şaizeci de ani de stil şi eleganţă la magazinele "Harte".

Paula continuă să-l studieze.

Aceasta era lozinca ei, erau chiar cuvintele scrise de ea în urmă cu un an, cînd începuse să facă planul pentru sărbătorirea aniversării şi pentru toate evenimentele legate de ea. Singura deosebire dintre steagul sugerat de ea şi cele create de departamentul de marketing din Londra era un portret al Emmei Harte, în tonuri estompate, care alcătuiau fundalul pe care era scrisă inscripţia.

Paula nu spuse nimic. Rămăsese pe gînduri.

Madelana îşi ţinea respiraţia, privind-o cu atenţie, nerăbdătoare să-i cunoască reacţia. Întrucît Paula continua să tacă, rosti îngrijorată :

- Văd că nu-ţi place...

- Sinceră să fiu, nu ştiu ce să spun, îngînă Paula, apoi se opri. Se deplasă prin birou, privind cartonul din diferite unghiuri. Ba da... cred că-mi place, spuse ea în cele din urmă, cu un glas mai sigur. Dar n-aş vrea să folosim chipul bunicii pe toate steagurile din magazin. Mi se pare cam de prost gust şi cam exagerat. Şi nu vreau cu nici un chip să sărim peste cal. Dar cu cît îl privesc mai mult, îmi dau seama că îl putem folosi, cu moderaţie... în cîteva dintre sălile mari ale magazinelor din Londra şi Paris şi aici, la primul etaj. A, da, şi la magazinul din Leeds! Acolo trebuie neapărat, fiindcă de acolo a pornit totul.

- Eşti absolut sigură ? Parcă tot te mai îndoieşti puţin.

- Nu, nu. Sunt absolut sigură. Poţi comanda steagurile şi pentru celelalte magazine. Putem să le facem la New York şi cînd vor fi gata, le vom trimite expres cu avionul la Londra şi la Paris.

- Bună idee. Mă bucur că ai aprobat ce am făcut noi. Toată lumea va fi încîntată că ţi-a plăcut şi că putem merge înainte cu planurile noastre.

Paula schiţă un zîmbet.

- Cred că în privinţa evenimentelor speciale, cam asta ar fi tot. Mai vino puţin la mine în birou, te rog. Vreau să discutăm ceva.

- Desigur, spuse Madelana, grăbindu-se să se ducă după ea şi întrebîndu-se despre ce poate fi vorba. Simţise dintr-o dată o umbră de îngrijorare în glasul Paulei, ceea ce era neobişnuit pentru ea şi de aceea neliniştitor..

*

* *

Paula ocoli biroul şi se instală în fotoliu.

Madelana se aşeză pe marginea scaunului din faţă şi o privi pe patroana ei, întrebîndu-se dacă nu cumva clocea ceva neplăcut.

Paula se lăsă pe spetează, îşi răsfiră degetele şi-şi privi o clipă unghiile. Apoi spuse :

- Vreau să-ţi destăinui ceva, Madelana, dar mă văd silită să subliniez că este vorba de ceva strict confidenţial. Nu le-am spus încă nimic lui Shane şi Emily, deşi motivul real este că nici n-am prins momentul potrivit. Cu toate acestea, întrucît tu lucrezi direct cu mine, m-am gîndit că trebuie să afli imediat.

- Te poţi bizui pe discreţia mea, Paula. N-aş discuta niciodată cu nimeni problemele tale. Nu e genul meu.

- Ştiu, Madelana.

Paula se rezemă din nou şi, privind-o grav, rosti precaut :

- În ultimele zile am primit mai multe telefoane din partea unui anume Harvey Rawson. Sunt sigură că ştii, pentru că tu mi-ai făcut legătura.

Madelana încuviinţă din cap.

- E avocat la o firmă din Wall Street şi prieten cu Michael Kallinski. A lucrat la un caz pentru mine. O chestiune personală.

- Ai vreo problemă juridică ?

- Nu, Maddy. Doresc mai de mult să iniţiez un program de extindere pe teritoriul Statelor Unite... Voiam să înfiinţez magazine "Harte" în toate statele şi am căutat o reţea deja existentă pe care s-o cumpăr în acest scop. I s-a adus lui Michael la cunoştinţă şi el a dat sfoară-n ţară, bineînţeles fără a pomeni numele meu. Săptămîna trecută am aflat prin intermediul lui Harvey Rawson de o mică reţea suburbană. Înainte de a pleca la New York, am vorbit cu Michael şi i-am spus că-i poate dezvălui lui Harvey că eu sunt cea interesată în această reţea şi să mă pună în legătură directă cu el.

- Deci Harvey Rawson te reprezintă de fapt pe tine în tranzacţie, sublinie Madelana, îndreptîndu-se de spate şi fixînd-o pe Paula cu privirea.

- Încă nu s-a încheiat nici o tranzacţie. Dar într-adevăr mă reprezintă, în sensul că el îi abordează pe proprietarii reţelei, dar fără să spună că eu sunt partea interesată.

- Înţeleg. Dacă ar şti că e vorba de tine, ar urca mult preţul. Cred că este o iniţiativă minunată, Paula, şi de mare viitor. Pe faţa Madelanei se vedea că se înflăcărase şi se aplecă nerăbdătoare peste birou : Cum se numeşte reţeaua ? Unde sunt amplasate magazinele ?

- Reţeaua se numeşte "Peale and Doone" şi include şapte magazine cu totul, în Illinois şi Ohio, explică Paula. Nu este chiar tipul de reţea pe care-l căutam iniţial - preferam să am magazine în oraşe mari. Dar "Peale and Doone" ar fi totuşi un început.

- Sunt o companie publică ?

- Nu, particulară. Săptămîna viitoare, Harvey va afla dacă acţionarii sunt sau nu interesaţi să vîndă şi apoi putem să ne punem pe treabă. Va lua legătura cu mine şi cu Michael şi amîndoi cunosc itinerarul meu în Australia, cel puţin acea parte a lui care a fost programată, încheie ea, lăsîndu-se din nou pe spetează.

Madelana se ridică, înţelegînd că Paula a terminat ce avea de spus, şi rosti :

- Îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit planurile tale, Paula. Sunt măgulită şi abia aştept să lucrăm împreună la programul de extindere.

- Mă bucur. M-am gîndit că vei fi încîntată, Maddy. Paula se ridică şi ea. Luă teancul de dosare de pe birou şi le aduse Madelanei.

Cele două femei traversară împreună încăperea şi se opriră în uşa biroului Madelanei, întorcîndu-se una cu faţa spre cealaltă.

Paula remarcă :

- Pari cam terminată, aşa că nu are rost să te întorci după dejun dacă nu vrei. Nu mai am nevoie de tine astăzi şi sunt sigură că ai destule treburi de făcut pînă mîine dimineaţă.

- O, îţi mulţumesc, Paula, eşti foarte drăguţă, dar o să mă întorc precis şi, oricum, vreau să-mi iau două treninguri de la raionul de articole de sport. N-ai spus tu

că este singura îmbrăcăminte potrivită pentru un zbor spre Australia ?

Paula izbucni în rîs.

- Așa este și mă tem că nu e o vestimentație prea elegantă, dar este sigur foarte practică. Și nu uita să-ți iei ghetele de antilopă și o pereche de tenișI. De la Los Angeles la Sydney sunt treisprezece sau paisprezece ore de zbor - depinde de curenții de aer - și simți cum ți se umflă fiecare părticică a corpului. Dar în afară de asta, eu am descoperit că dorm mult mai confortabil dacă sunt îmbrăcată în trening.

- Atunci o să am grijă să mă dotez cum se cuvine, după ce iau dejunul cu Jack... Madelana se opri brusc și se schimbă deodată la față, încordată și neliniștită.

Paulei nu-i scăpă această schimbare. Se încruntă și întrebă cu un glas blînd, îngrijorată :

- S-a întîmplat ceva ?

Maddy scutură din cap în semn că nu.

- Nu chiar, începu ea, apoi se opri iarăși brusc. Paula și cu ea erau bune prietene și fuseseră întotdeauna deschise și sincere una față de alta. N-aș putea spune asta, pentru că nu este adevărat. Lucrurile merg mizerabil între mine și Jack și am de gînd s-o rup cu el. Vreau să rezolv problema înainte de a pleca. De aceea iau masa cu el.

Îmi pare rău, șopti Paula, zîmbindu-i înțelegătoare și atingîndu-i ușor brațul. Credeam că totul merge bine între voi doi. Cel puțin asta a fost impresia pe care mi-ai lăsat-o ultima oară cînd am vorbit despre el la Londra.

- Asta a fost atunci și el este în multe privințe un băiat bun. Dar sunt multe deosebiri între noi. Cred că în ultimul timp mă dușmănește, îmi dușmănește cariera.

Madelana clătină din cap : Nu văd nici un viitor în toată povestea asta.

Paula tăcea, amintindu-şi vorbele rostite de Emma într-o perioadă în care se aflase în situaţia de azi a Madelanei. Spuse încet :

- Cu mulţi ani în urmă, cînd aveam mari dificultăţi în prima mea căsnicie, bunica mi-a dat un sfat pe care nu l-am uitat niciodată. Mi-a spus aşa : "Dacă lucrurile nu merg, nu te teme să pui punct cît eşti încă tînără, ca s-o poţi lua din nou de la capăt şi să-ţi găseşti fericirea alături de alt bărbat". Bunica era o femeie foarte înţeleaptă. Nu pot decît să-ţi repet vorbele ei, Maddy, şi să adaug că trebuie să te bizui pe propria ta intuiţie. Din cîte te cunosc, ea nu te-a trădat încă niciodată.

Paula tăcu, îi aruncă o scurtă privire pătrunzătoare, apoi continuă :

- Eu, personal, cred că este bine ce faci. E cel mai bine pentru tine.

- Ştiu. Îţi mulţumesc că te preocupă viaţa mea, Paula. Astăzi termin cu Jack, va fi o discuţie limpede şi scurtă. Apoi vreau să mă concentrez asupra carierei mele.

13

Se înălţa pe fondul cerului azuriu ca un imens monolit, o structură uriaşă, solidă, din sticlă neagră şi oţel. Era un simbol al bogăţiei şi al imunităţii, al prestigiului şi al puterii, un monument strălucitor, dedicat strămoşilor ce întemeiaseră un adevărat imperiu în afaceri.

Se numea Turnul McGill şi domina cerul oraşului Sydney.

Bărbatul care concepuse neobişnuitul şi frumosul edificiu şi care comandase construcţia îşi avea sediul în acest turn, ca un magnat din vremuri de mult apuse, deplin stăpîn pe el, supraveghind şi conducînd tot ceea ce poseda din acest post de comandă modern, elegant, cu o abilitate, o înţelepciune şi o corectitudine nu prea caracteristice pentru vîrsta lui.

Turnul de sticlă neagră era adevăratul lui domeniu. Lucra acolo din zori şi pînă noaptea tîrziu, iar în timpul săptămînii locuia frecvent tot acolo. Birourile directoriale erau situate sub luxosul lui apartament şi împreună ocupau integral ultimele două etaje ale clădirii.

La sfîrşitul acelei după-amieze de luni, bărbatul acesta stătea în picioare, cu spatele la imensa suprafaţă din sticlă turnată a geamului ce alcătuia unul dintre pereţii biroului său personal, oferind o vedere panoramică asupra portului Sydney şi a oraşului. Cu capul înclinat şi cu ochi micşoraţi, îl asculta concentrat, cu multă atenţie, pe vizitatorul lui, un tînăr om de afaceri american.

Philip McGill Amory, care fusese întotdeauna cel mai chipeş nepot al Emmei Harte, arăta la cei treizeci şi cinci de ani ai săi în floarea tinereţii şi în plină forţă. Avea un fel de magnetism şi o anumită aură care hipnotizau cercurile de afaceri internaţionale şi presa ; pentru mulţi, constituia o enigmă. Moştenise, ca şi mama şi sora lui, coloritul lui Paul McGill. Avea acelaşi păr negru lucios şi aceiaşi ochi neobişnuit de albaştri spre violet şi poseda vitalitatea şi înfăţişarea aceea virilă care făcuseră din bunicul lui un bărbat fascinant.

În ziua aceea purta un costum de gabardină uşoară, de culoarea pietrei, cu o croială modernă ; era impecabil,

de la gulerul cămăşii albastre pînă la vîrful mocasinilor maro închis care sclipeau ca un geam bine lustruit.

- Deci, spunea vizitatorul lui, asta este povestea. Şi înainte de a investi două milioane de dolari - dolari americani - m-am gîndit că ar fi bine să mă arunc pînă aici ca să vă cer sfatul. Shane mi-a spus, înainte de a pleca din Londra, să vin să discut lucrurile cu dumneavoastră dacă simt nevoia, pentru că ştiţi mai multe decît oricine despre extracţia opalului.

Philip emise cîteva sunete grave.

- Nu-i chiar aşa, domnule Carlson. Cumnatul meu are tendinţa să exagereze, dar într-adevăr mă pricep puţin. Extragem opal de ani de zile - printre altele. Una din filialele noastre, Minele McGill, a fost înfiinţată de străbunicul meu în 1906, la cîţiva ani după ce s-a descoperit celebra mină de opal negru de la Lightning Ridge, prin 1903. Dar revenind la situaţia dumneavoastră, din cîte mi-aţi relatat pînă acum, am înţeles că nu aţi beneficiat de cea mai bună îndrumare. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, eu aş fi mai prudent şi m-aş gîndi de două ori înainte de a investi în concernul de care mi-aţi vorbit.

Steve Carlson se îndreptă de spate şi-i aruncă lui Philip o privire întrebătoare.

- Credeţi cumva că este o escrocherie ? întrebă el, ridicînd glasul nervos, cu o privire brusc îngrijorată.

Philip scuturâ din cap.

- Nu, nici vorbă, răspunse el repede şi tăios. Dar am auzit de Jarvis Lanner şi ştiu că, deşi este un om destul de cinstit, din cîte am putut constata nu este deloc omul potrivit să vă dea sfaturi referitor la extracţia opalului.

- El nu se prezintă aşa.

- Probabil că nu. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, este un boboc !

Carlson îl privi nedumerit.

- Boboc ?! Ce vreţi să spuneţi ?

Philip încercă să-şi înăbuşe rîsul, fără succes.

- Iertaţi-mă, v-am derutat folosind jargonul australian. "Boboc" este un imigrant englez stabilit recent în Australia.

- Înţeleg. Carlson dădu din cap, apoi continuă : M-am gîndit acum cîteva zile că s-ar putea ca Jarvis să nu ştie atît de multe pe cît pretinde că ştie, şi probabil că asta m-a îndemnat să vin la dumneavoastră.

Philip nu făcu nici un comentariu. Se duse la birou, rămase în picioare în spatele acestuia, privindu-l o clipă pe tînăr cu un fel de milă. "Este un adevărat boboc, nu încape îndoială", îşi spuse el. Dorind să-l ajute şi să pună capăt întrevederii, Philip spuse :

- Cred că cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru dumneavoastră, domnule Carlson, este să vă pun în legătură cu doi reputaţi experţi în minerit şi cu cîţiva geologi de frunte. Ei vă vor îndruma pe calea cea mai bună. Doriţi să fac asta ?

- Dar bineînţeles, cum să nu ?! Vă sunt foarte recunoscător că aţi acceptat să mă primiţi şi vă pierdeţi timpul cu mine. Dacă v-aş întreba, de curiozitate, ce părere aveţi dumneavoastră despre Queensland ca sursă de opal ? Nu credeţi că are potenţialul despre care am fost asigurat că îl posedă ?

- Nu, n-aş spune asta.

Philip se aşeză, trase în faţa lui un blocnotes şi îşi luă stiloul de aur.

- Mulţi prospectori şi experţi în mine vă vor spune că terenurile din Queensland au un mare potenţial şi presupun că în anumite privinţe este adevărat. Dar mă îndoiesc că veţi găsi acolo mult opal preţios, care este foarte rar. Există desigur mult opal obişnuit în terenurile din Queensland. Jarvis Lanner nu v-a mințit cînd v-a spus asta. Dar subliniez : opal obişnuit. Am înţeles de la dumneavoastră că doriţi să extrageţi pietre de calitate.

- Exact. Carlson se ridică de pe canapea, se apropie de birou şi se aşează pe scaunul din apropierea acestuia. Şi unde credeţi că ar trebui să efectuez extracţii, domnule Amory ?

- Sunt mai multe locuri, răspunse Philip, ridicînd uşor din umeri, nefiind dispus să se lase atras în acest subiect sau să devină răspunzător de o recomandare care s-ar putea să nu fie potrivită pentru tînărul Carlson. Dar nu dorea să pară nici nepoliticos, aşa că spuse : Compania noastră operează încă extracţii la Lightning Ridge în New South Wales şi la Coober Pedy. Este de fapt cel mai mare centru de opal din Australia, de unde noi obţinem acel frumos opal deschis la culoare. Apoi mai e şi Mintabie, în sudul Australiei. Prospectorii execută acolo extracţii cu bune rezultate de prin 1976.

- Deci, e un teren nou !

- Nu. A fost descoperit în 1931, dar din cauza lipsei de apă, a condiţiilor foarte grele şi a unor utilaje îngrozitoare, extracţia opalului a fost dificilă şi timp de mulţi ani nu s-a putut face acolo minerit propriu-zis. Actualmente are o deschidere frumoasă datorită utilajelor moderne. În orice caz, o să vă dau numele şi numerele de telefon ale experţilor pe care i-am menţionat. Duceţi-vă să discutaţi cu ei. Sunt convins că

vă vor indica pista cea bună. În același timp, ei vor putea să vă spună dacă e bine sau nu să investiți în concernul Lanner, care v-a fost recomandat.

- Credeți că grupul acesta este O.K. ?

- N-am spus niciodată că e ceva în neregulă cu acest concern, ci doar că trebuie să vă gîndiți bine înainte de a investi bani în el, se grăbi Philip să-i amintească. Și v-am atras atenția că nu veți primi cele mai bune sfaturi de la Lanner. Un zîmbet îi trecu pe față și, nelăsîndu-i lui Carlson șansa de a spune ceva, murmură : Scuzați-mă, după care luă din nou stiloul și începu să noteze cu scrisul lui rapid și îngrijit.

- Desigur, spuse Steve Carlson, după ce Philip terminase de scris și se lăsase pe spetează scaunului, privindu-l cu atenție.

Pe Carlson îl impresiona acest bărbat care acceptase atît de repede să-l primească și fără prea multe mofturi. E adevărat că avusese cele mai bune recomandări. Dar, pe de altă parte, era greu să abordezi personal magnați de calibrul lui Amory, chiar și cînd îți deschideau ușa membri ai familiei. De obicei erau prea ocupați, îngropați pînă-n gît în tot felul de bilanțuri financiare, bineînțeles, greu dispuși să-și bată capul cu străini care au nevoie de sfaturi. Invariabil, asistenții le țin locul. Dar nu și acest cowboy, care părea un tip cumsecade, fără ifose, fără să facă pe interesantul. Rămăsese cu gura căscată cînd intrase la el în urmă cu o oră. Philip McGill Amory era un bărbat atît de frumos, încît zău dacă locul lui n-ar fi fost mai degrabă în fața unui aparat de filmat, pe un platou de la Hollywood decît la un birou. Ca să te convingi, trebuia să vezi fața aceea frumoasă, ochii albaștri care te hipnotizau parcă, dinții albi, strălucitori. Ce să mai spui

de superbul lui costum, de cămaşa de voal croită pe măsură, sau de butonii cu safire ? Tipul ăsta nu era adevărat ! Arăta ca o vedetă de cinema, nu a om de afaceri. Nu se aştepta totuşi să aibă mustaţă ! Dar hotărî că e impresionantă, dîndu-i magnatului înfăţişarea unui căpitan de vas fluvial... ba nu, a unui corsar.

Steve Carlson îşi stăpîni rîsul pe care-l simţea urcîndu-i-se în gîtlej, gîndindu-se că sunt într-adevăr mulţi corsari în zilele noastre - toţi brăzdează apele Marilor Afaceri. Dar Amory n-avea reputaţia de lacom. Nu era din acei piraţi moderni care se năpustesc asupra altor firme şi preiau comnda în propriul lor interes. Amory n-avea nevoie să jecmănească pe nimeni. Era ocupat pînă peste cap cu un conglomerat de dimensiunile corporaţiei McGill, care făcea milioane ; ba nu, miliarde.

Carlson se foi pe scaun, cîntărindu-l pe Philip din privire. Pariez că acest cowboy trebuie să aibă o viaţă personală dată naibii, trebuie să fie un adevărat bal, se gîndi tînărul american cu invidie împletită cu admiraţie. Cu înfăţişarea lui, cu puterea pe care o are, cu atîta bănet, probabil că femeile roiesc în jurul lui. Mamă-mamă, ce n-aş da să fiu eu în perechea aia de mocasini italieneşti făcuţi de comandă, măcar o noapte !

Philip apăsă pe intrecomunicaţie.

- Maggie ?

- Da.

- Domnul Carlson pleacă imediat. Îi dau o listă de nume. Te rog, notează tu numerele de telefon corespunzătoare.

- Desigur.

Philip se ridică şi ocoli biroul.

Carlson se ridică vioi, luă hîrtia pe care i-o oferea şi se îndreptară amîndoi spre uşă.

Philip îi strînse ferm mîna.

- Mult succes, domnule Carlson. Sunt sigur că veţi izbîndi.

- Vă mulţumesc, domnule Amory. Vă sunt recunoscător pentru timpul pe care mi l-aţi acordat şi pentru sfaturi.

- A fost plăcerea mea, răspunse Philip şi-i făcu semn secretarei care aştepta în picioare lîngă biroul lui. Maggie, ocupă-te, te rog, de domnul Carlson, adăugă el, înainte de a se retrage din nou în sanctuarul lui, închizînd uşa liniştit după el.

În sfîrşit, mulţumit să fie singur, Philip se duse spre peretele din sticlă turnată şi privi portul. Era la început de primăvară şi fusese o zi splendidă. Nenumărate bărci cu pînze alunecau cu vîntul în faţă pe luciul apei, cu velele multicolore fluturînd, cu catargele aplecate pe o parte, ca să prindă adierea din urma lor.

Ce privelişte minunată ! Podul din portul Sydney profilîndu-se maiestuos în depărtare, iahturile albe cu pînze colorate lunecînd pe apă, marea sclipitoare, scăldată în soare şi, mai încolo, într-o parte, clădirea Operei, cu acoperişul său unic, alcătuit din calote albe, boltite, care din unghiul din care privea el păreau pînzele uriaşe ale unui vas de război ce se înălţau pe fundalul liniei de orizont a mării şi a cerului albastru.

Un zîmbet juca în ochii lui Philip. Iubea acest oraş încă din copilărie şi pentru el nu exista în toată lumea privelişte mai frumoasă ca portul Sydney. Niciodată nu încetase să-l încînte, mai ales cînd îl privea din perspectiva pe care i-o oferea biroul lui.

Întorcîndu-se de la fereastră, îşi propuse să nu uite să dea la verificat vela propriului său iaht de curse. Paraşuta cea mare era făcută din nailon subţire ca o pînză de păianjen şi trebuia urmărită cu multă atenţie, ca şi celelalte pînze. Zîmbi strengăreşte pentru sine. Cursele de iahturi erau o pasiune foarte costisitoare în ultimul timp. Un set complet de pînze, începînd cu vela pentru vreme bună şi pînă la catargul pentru furtună marca Kevlar, costa aproape un milion de dolari australieni.

Se auzi o bătaie în uşă, apoi aceasta se deschise şi Barry Graves, asistentul lui personal, îşi băgă capul, zîmbind :

- Pot să intru ?

- Desigur, spuse Philip, îndreptîndu-se spre birou.

- Deci, are niscaiva canguri în scăfîrlie, nu ? întrebă Barry, ridicînd elocvent dintr-o sprînceană.

- Nu, spuse Philip, nu e nebun. Carlson e doar un tînăr lipsit de experienţă. Bănuiesc că îl zgîndăre puţin viermele aventurii. Se pare că a auzit pe undeva că Australia furnizează nouăzeci şi cinci la sută din opalul lumii şi s-a hotărît să vină aici, să-şi încerce norocul, investindu-şi averea moştenită în extracţia de opal.

- Încă un boboc ! oftă Barry. Biet prostănac ! Cred că se naşte cîte unul la fiecare minut. Ce fel de rudă e cu Shane ?

- Nici un fel de rudă. Cumnatul lui Carlson este unul din directorii angajaţi de Shane la "O'Neill International" la New York, şi Shane a încercat doar să-i facă tipului un serviciu. Puştiul s-a dus să discute cu el la Londra şi Shane i-a recomandat să mă consulte înainte de a se aventura.

- A procedat foarte bine. Barry, care se învîrtea pe lîngă birou, continuă repede : Am intrat doar ca să-ţi spun

bună seara, Philip. Dacă nu mai ai nevoie de mine, aș vrea s-o întind. Am o ședință de comitet la clubul de tenis în seara asta.

- Poți să pleci, Barry.

- Mulțumesc. A, mai e ceva - vrei să trimit o mașină s-o ia pe Paula mîine de la aeroport ?

- Nu. Îți mulțumesc oricum, dar nu e nevoie. Se ocupă mama de asta.

- E-n regulă. Barry se îndreptă spre ușă. Se opri în prag și se întoarse spre Philip : Nu mai sta pînă tîrziu la noapte.

-Nu stau. Plec imediat la Rose Bay, să iau masa cu mama.

- Transmite-i cele cuvenite lui Daisy din partea mea.

- O să-i transmit.

- Ne vedem mîine, Philip.

Philip confirmă din cap, se întoarse la hîrtiile de pe birou și începu să lucreze. Cu puțin înainte de ora șase, o sună pe Maggie prin intercomunicație și-i spuse să plece acasă.

- Mulțumesc, Philip.

- Maggie, stai ! Sună, te rog, la garaj și spune-i lui Ken să fie cu mașina în față la ora șapte.

- Îl sun. Bună seara.

- Bună seara, Maggie.

Închise intercomunicația și continuă să lucreze cu sîrguința și conștiinciozitatea ce-i fuseseră insuflate cu ani în urmă de bunica lui.

Chiar din clipa în care venise pe lume, în iunie 1946, mama și tatăl lui, ca și restul familiei hotărîseră că Philip

McGill Amory va fi crescut şi educat pentru a lua conducerea corporaţiei McGill din Australia.

În 1939, înainte de a se împuşca, după ce rămăsese paralizat în urma unui accident de maşină în care era să-şi piardă viaţa, Paul McGill întocmise un nou testament. Prin el, lăsa moştenire tot ce poseda Emmei Harte, soţia lui legală timp de şaisprezece ani.

Imensa lui avere personală, bunurile imobiliare proprii, precum şi alte proprietăţi personale din Australia, Anglia şi America, le lăsase direct Emmei, ca să dispună cum vrea de ele. Dar imperiul lui de afaceri din Australia şi substanţialul pachet de acţiuni pe care le deţinea în corporaţia petrolieră "Sitex" din America, companie fondată de el în Texas, urmau să fie administrate, prin procură, de către Emma pentru Daisy, singurul lor copil, şi pentru copiii pe care ar fi urmat să-i aibă Daisy.

Din 1939 pînă în 1969, Emma condusese personal corporaţia McGill, atît din sediul ei din Sydney, cît şi de la distanţă, din Londra. Reuşise să facă aceasta eficient, fiind ajutată de salariaţi de încredere, dintre care unii lucraseră pentru McGill pînă la moartea lui. Aceşti oameni, directori administrativi ai diverselor companii din cadrul concernului, urmau instrucţiunile Emmei şi răspundeau de administrarea curentă a compartimentelor lor.

Gama lor de interese era variată, de la extracţia opalului şi a minereurilor pînă la extracţia de cărbune şi proprietăţi funciare sau activităţi comerciale, plus ferma de oi de la Coonamble.

Uriaşa reţea de afaceri a familiei McGill, care intra acum sub responsabilitatea lui Philip, pornise de la ferma

aceea de oi, una dintre cele mai întinse din New South Wales. Se numea Dunoon şi fusese înfiinţată în 1852 de stră-străbunicul lui Philip, Andrew McGill, un scoţian căpitan de vas, care se stabilise de bună voie la antipozi. Corporaţia McGill ca atare fusese creată de străbunicul lui, Bruce McGill, fiind apoi extinsă de bunicul lui Paul, pînă ce devenise una dintre cele mai importante companii din lume.

Încă de cînd era mic copil, Emma începuse să-i vorbească lui Philip despre Australia, descriindu-i minunăţiile, frumuseţea şi bogăţiile acestei ţări extraordinare. Îi umpluse mintea cu poveşti aventuroase ale bunicului său, vorbindu-i despre Paul atît de frumos, atît de plastic, cu o dragoste atît de profundă, încît reuşise să-i creeze copilului imaginea unui om viu. Cert este că Philip avea uneori impresia că îl cunoscuse cu adevărat pe bunicul lui.

Pe măsură ce creştea, Emma îi explica băiatului că, într-o bună zi, puternicul imperiu al lui Paul, care o punea pe ea atît de deş pe drum, spre Australia, îi va aparţine lui şi Paulei, dar că el îl va conduce aşa cum îl conducea ea în momentul acela în numele mamei lor şi al lor înşişi.

Philip avea şase ani cînd Emma îl dusese prima oară la Sydney, împreună cu părinţii lui, Daisy şi David Amory, şi cu sora lui. Îndrăgise Australia din prima clipă în care pusese piciorul pe pămîntul ei. Şi dragostea aceea nu pălise niciodată.

Philip urmase şcoala în Anglia, la Wellington, unde învăţase şi bunicul lui, dar la şaptesprezece ani se revoltase, spunîndu-i Emmei şi părinţilor lui că vrea să părăsească şcoala şi că n-avea de gînd să urmeze universitatea. Le explicase în termeni fără echivoc cum că sosise

momentul să fie inițiat în afacerile pe care urma să le administreze cînd va împlini vîrsta adecvată.

În cele din urmă, înțelept, tatăl lui cedase, înțelegînd că nu are nici o șansă să-i schimbe gîndurile.

Atitudinea Emmei fusese oarecum similară. Îl luase pe Philip să lucreze cu ea, stăpînindu-și un zîmbet în acea primă zi, fiindcă știa că nepotul ei n-are habar de ce-l așteaptă. Și astfel începuse programul asiduu de instruire condus de Emma, care pretindea ca tînărul să i se dedice total. Emma era severă, exigentă și îi dădea cele mai dificile teme pe care le avusese vreodată. Insista ca totul să fie făcut perfect, îi cerea să fie conștiincios și să se concentreze. Viața lui i-a aparținut Emmei pînă cînd a reușit să-și însușească preceptele codului ei etic de afaceri.

Emma era neobișnuit de cinstită și Philip ajunse să înțeleagă că insistența cu care bunica îi ținea în mînă pe el, pe sora și pe verii lui era pentru ea doar un mod de a se asigura că ei vor fi în stare să se descurce cînd vor fi pe picioarele lor, după ce ea însăși nu va mai fi lîngă ei ca să-i îndrume și să-i ocrotească.

În perioada cît a durat instruirea lui, Philip a călătorit frecvent în Australia cu Emma și ori de cîte ori era posibil își petrecea vacanțele acolo, ducîndu-se invariabil la ferma Dunoon din Coonamble, spre a învăța cît mai multe despre creșterea oilor. Uneori Emma îl însoțea, ceea ce lui îi provoca o mare bucurie, pentru că, de fiecare dată, ea mai depăna niște amintiri despre vremurile de odinioară, despre clipele petrecute acolo cu Paul, iar pe Philip îl fascinau întotdeauna povestirile ei.

*

* *

În 1966, cînd Philip avea douăzeci de ani, Emma îl trimisese să se stabilească definitiv în Australia.

Dorea ca el să dobîndească la faţa locului cunoştinţe despre imperiul pe care urma să-l administreze şi să-l supravegheze în calitate de director executiv şi preşedinte al consiliului de administraţie.

La capătul a trei ani, Philip se dovedise vrednic de încrederea Emmei. Ea nu fusese prea surprinsă, pentru că ştia că el moştenise perseverenţa, şiretenia ei tipică de ţărancă din Yorkshire şi talentul ei de a face bani. Şi mai ştia că el reuşea întotdeauna să profite de orice situaţie, aşa cum făcuse şi ea toată viaţa. De asemenea, Emma era conştientă că, pe lîngă faptul că semăna ca două picături de apă cu bunicul lui, Philip mai moştenea priceperea în afaceri şi geniul financiar ale lui Paul.

În scurt timp, Philip s-a implantat definitiv din punct de vedere profesional şi social în Sydney, construindu-şi o viaţă plăcută în Australia. Ţara strămoşilor lui din familia McGill, care-l fascinase şi îl intrigase încă din perioada vizitelor din copilărie, a devenit adevăratul lui cămin. Nu avea nici cea mai mică dorinţă să trăiască într-alt loc din lume.

Doi angajaţi ai Emmei, Neal Clarke şi Tom Patterson, avuseseră o contribuţie de mare preţ la instruirea lui Philip în Australia şi îi cîştigaseră respectul şi sincera lui afecţiune. Cu toate acestea, cînd nu era sigur de ceva sau cînd se confrunta cu o criză, Philip se adresa de obicei Emmei pentru îndrumări şi sfaturi. După moartea bunicii, în 1970, tatăl lui îi luase locul, devenind confidentul şi îndrumătorul său ori de cîte ori Philip avea nevoie de un sfat din afara propriei lui organizaţii. Moartea prematură a lui David Amory în

avalanşa de la Chamonix, în ianuarie 1971, îi răpise lui Philip nu doar tatăl, ci şi un sfetnic înţelept şi o călăuză de nepreţuit.

Cînd Philip se întorsese la Sydney în luna martie a aceluiaşi an, restabilit după neînsemnatele vătămări suferite în ziua aceea fatală, era un tînăr de douăzeci şi cinci de ani, extrem de tulburat. Pe lîngă durerea provocată de moartea tatălui, îl neliniştea şi preocupa propriul viitor. Purta pe umeri povara unor imense responsabilităţi, urma să administreze afaceri importante şi era absolut singur, după moartea Emmei şi a tatălui său.

Paula, ale cărei devotament şi loialitate nu puteau fi puse la îndoială, avea de luptat cu propriile probleme şi el nu putea s-o împovăreze şi cu grijile lui.

Daisy, mama lui, care se întorsese cu el în Australia la îndemnul Paulei, era copleşită de durerea pricinuită de pierderea soţului. Şi cu toate că, tehnic vorbind, corporaţia McGill era a ei, ea nu se implicase niciodată în afaceri şi ştia că nu putea fi de nici un folos. De fapt, el era conştient că Daisy se bizuia pe el să-i dea forţă şi sprijin.

Dar fără nici o legătură cu aceste probleme, pe Philip îl frămînta un alt sentiment în acea etapă a vieţii lui : culpabilitatea supravieţuitorului.

Puţini ar fi cei capabili să treacă cu uşurinţă peste faptul că au supravieţuit unui accident în care pieriseră ceilalţi membri ai familiei, şi Philip nu făcea excepţie. Simţea că s-a poticnit, că nu este în stare să se împace cu sine însuşi. De ce fusese tocmai el cel ales să trăiască, în timp ce toţi ceilalţi muriseră ? Această întrebare îi stăpînea gîndurile, luptînd să se instaureze în mintea lui.

Nu avea la îndemînă nici un răspuns.

Cu toate acestea, treptat înţelese că trebuie să depăşească această experienţă traumatizantă, s-o lase în urma lui şi, dacă era posibil, s-o transforme într-o experienţă pozitivă. Mama şi sora lui aveau nevoie de el şi, în plus, trebuia să se ocupe de treburile concernului, îşi repetase în lunile care urmaseră. Îşi concentrase astfel atenţia asupra viitorului, sperînd că într-o bună zi i se va înfăţişa motivul şi scopul pentru care fusese lăsat în viaţă.

Avînd în vedere că lui Philip îi curgea prin vine sîngele Emmei Harte şi al lui Paul McGill, nu se putea să nu fie harnic şi muncitor şi, după ce reuşi să-şi stăpînească violentele emoţii, îşi dedică toată energia corporaţiei McGill. Munca îl făcea să uite de probleme şi necazuri şi, pentru el, era în acelaşi timp modul cel mai satisfăcător de a-şi trăi viaţa, de a-şi umple zilele şi nopţile.

*

* *

Şi astfel, în 1981, Philip McGill Amory ajunsese unul dintre industriaşii de frunte ai Australiei, un om devenit important prin propriile merite, o forţă demnă de luat în seamă.

Concernul avusese suişurile şi coborîşurile lui în cei unsprezece ani de după moartea Emmei. Dar el ţinuse ferm cîrma, îi menţinuse stabilitatea şi făcuse compania să prospere. Se descotorosise de compartimentele neprofitabile, diversificase acţiunile, achiziţionase alte companii care se ocupau de extracţia minereului de fier şi utilizau resursele naturale. Se extinsese şi în domeniul comunicaţiilor, achiziţionînd ziare şi reviste, staţii de radio şi televiziune.

Sub conducerea lui Philip, compania întemeiată şi propulsată în primele rînduri de strămoşii lui şi apoi bine

consolidată de Emma, în perioada cît îi fusese încredințată, ajunsese să dobîndească în anii optzeci o importanță și o forță financiară cum nu mai cunoscuse pînă atunci.

*

* *

Telefonul de pe biroul lui Philip sună de mai multe ori pînă ce el ridică în sfîrșit receptorul.

- Eu sunt, Ken, domnule Amory. Mașina vă așteaptă.

- Mulțumesc, Ken. Cobor imediat. Philip puse receptorul la loc, băgă în servietă un teanc de declarații financiare și alte documente, precum și un număr din "The Asian Wall Street Journal", o închise și ieși din birou.

Rolls Royce-ul lui de culoarea vinului era parcat în fața Turnului McGill din Bridge Street ; Ken, șoferul lui din ultimii cinci ani, stătea sprijinit de capotă.

- Vă salut, domnule Amory, spuse Ken, ridicîndu-se și deschizîndu-i portiera din spate.

- Salut, Ken, răspunse Philip și se urcă în mașină. Peste o secundă, demarau de lîngă trotuar și Philip îl îndrumă : La Rose Bay, te rog. La casa doamnei Rickard.

- Ajungem imediat, domnule.

Philip se instală comod pe bancheta moale, capitonată cu piele bej, încercînd să-și alunge din minte preocupările unei noi zile de afaceri.

Închise ochii, relaxîndu-se, destinzîndu-și nervii. Simți un mic fior de bucurie la gîndul că Paula sosea la Sydney în dimineața aceea. Nîi era dor de ea. Și mama lor îi simțea lipsa. Gîndurile lui Philip se îndreptară apoi instantaneu spre Daisy. N-o mai văzuse de săptămîna trecută, căci fusese la Perth cu soțul ei,

Jason Rickards, şi se întorsese în oraş abia cu o seară în urmă. Dar nu se îndoia că ardea de nerăbdare s-o vadă sosind pe Paula.

Ştia că singurul lucru care umbrea puţin fericirea mamei lui în ultima vreme era distanţa care o despărţea de fiica şi de nepoţii ei. Dar îl avea pe Jason, şi Philip era recunoscător pentru asta.

Ce rol important joacă în viaţă sincronizarea unor întîmplări, îi trecu brusc prin minte lui Philip. I-o prezentase pe mama lui industriaşului din Perth în 1975, cînd Jason îşi revenise în sfîrşit după catastrofalul divorţ pronunţat cu trei ani în urmă şi cînd propria lui mamă îşi regăsise un echilibru şi era în sfîrşit capabilă să accepte o legătură cu un alt bărbat. Deşi erau foarte ocupaţi şi aveau numeroase obligaţii, atît Daisy, cît şi Jason se simţeau foarte singuri, aşa că momentul în care s-au cunoscut a fost prilej de reală bucurie pentru amîndoi. Apoi, să vezi şi să nu crezi, spre surprinderea tuturor, cei doi se îndrăgostiseră de-a binelea unul de celălalt şi după un an se căsătoriseră.

Părea o căsnicie frumoasă. Trăsăturile neregulate ale lui Jason erau permanent luminate de un zîmbet, iar mama lui părea mereu fericită în ultimul timp, reuşind să uite cu totul de durerea ei. Mama era cu adevărat o femeie înţeleaptă.

În primii ani ce au urmat după moartea tatălui, se străduise să-şi facă noua viaţă în Australia cît mai plăcută. Fusese gazda lui Philip, apoi îşi crease propriul ei cerc social, lansîndu-se treptat în opere de binefacere cu multă rîvnă şi un devotament deosebit faţă de cauzele alese de ea, legate îndeosebi de soarta copiilor. Munca

aceasta îi oferise imense satisfacţii, dîndu-i un scop existenţei.

Ca unic copil al lui Paul McGill, care fusese unul dintre cei mai bogaţi oameni din Australia, ca moştenitoare a imensei lui averi şi fiind ea însăşi pe jumătate australiană, Daisy considera de datoria ei să facă opere de caritate, fiind obligată de responsabilitatea pe care o avea faţă de o avere şi nişte privilegii atît de mari ca acelea de care se bucura. Întemeiase Fundaţia "Mc Gill" şi investise în ea milioane pentru cercetări medicale, spitale de copii şi învăţămînt. Da, viaţa la Sydney fusese benefică pentru mama lui, aşa cum şi ea fusese într-un fel benefică pentru acest oraş.

Jason Rickards era o răsplată în plus în viaţa ei, de fapt, în vieţile lor, ale tuturor. Toţi ţineau la el, şi în mare măsură făcea parte din familie. Neavînd copii, Jason pusese tot sufletul în rolul de tată adoptiv şi copiii Paulei îl adorau.

Da, s-a sincronizat perfect. Şi norocul a ţinut cu ei.

Deschise ochii, îşi îndreptă spatele şi zîmbi trist. Sincronizarea nu funcţionase niciodată în viaţa lui şi n-avusese niciodată noroc la femei. Dimpotrivă. Dar nici nu se sinchisea. N-avea nici un chef să se căsătorească, prefera viaţa de burlac. La urma urmelor, alţii aveau o soartă şi mai vitregă.

14

Aerul îmbălsămat al nopţii care pătrundea prin uşile de sticlă de la terasă aducea un amestec de miresme proaspete... de caprifoi, de glicină, de trandafiri cătărători şi de eucalipt, iar în încăpere plutea vag par-

fumul preferat al lui Daisy, "Joy", cel pe care-l folosea invariabil.

Un disc stereo cu un *étude* de Chopin se auzea în surdină, iar lămpile cu abajururi de mătase răspîndeau o lumină molatecă în grațiosul salon, unde predominau albul, verdele pal și culoarea piersicii, creînd o atmosferă blîndă și senină.

Philip ședea în fața mamei lui, la măsuța veche chinezească pentru cafea, din abanos sculptat de mînă, savurînd un păhărel de coniac după delicioasa masă pe care tocmai o luaseră împreună. Fernando, bucătarul filipinez, preparase barramundi, peștele lui preferat, iar Daisy făcuse o șarlotă englezească, prăjitura care fusese întotdeauna deliciul copilăriei lui. Acum se simțea perfect satisfăcut, îndestulat cu mîncare bună și vin de colecție și se răsfăța, relaxîndu-se pe canapeaua confortabilă.

Își duse paharul cu coniac la nas și-l mirosi, apreciind aroma tare, aproape aspră a alcoolului. Luă o înghițitură, o savură, apoi se lăsă pe spetează, cu paharul în căușul palmelor, dînd din cap din cînd în cînd în timp ce asculta cu toată atenția vocea ei cu modulații blînde.

- Și întrucît Jason se întoarce de la Perth joi, m-am gîndit s-o luăm pe Paula la Dunoon în week-end. Ce zici, dragul meu ? Poate vii și tu.

Philip puse paharul pe marginea mesei și se încruntă ușor, spunînd :

- Chiar crezi că o să aibă chef să pornească iar la drum în clipa în care va ajunge aici, după ce a parcurs în zbor jumătate din glob ? Clătină din cap. Mă îndoiesc, mamă. Imediat un zîmbet îi lumină fața, descrețindu-i fruntea. Pe lîngă asta, din cîte o cunosc eu pe sora mea și

fiica ta, sîmbătă o să se şi înhame la treabă, încercînd să facă ordine în buticul "Sydney-O'Neill". Nu uita că pentru asta a zburat pînă aici.

- Dar vine şi ca să ne vadă pe noi ! sublinie Daisy, aruncîndu-i o privire tăioasă. Se întreba dacă vreunul din copiii ei se mai gîndea şi la altceva în afară de afaceri. Se îndoia. Semănau cu mama ei.

Chipul lui Daisy căpătă o expresie gînditoare şi după o clipă spuse :

- Da, poate că ai dreptate, Philip. Ar însemna s-o cam dăm peste cap. Poate ne ducem la ferma de oi în week-end-ul următor.

- Desigur. De ce nu ? consimţi el ca să-i facă pe plac.

Zîmbetul luminâ din nou ochii albaştri, vioi ai lui Daisy şi se aplecă înainte, plină de entuziasm şi de nerăbdare.

- Jason şi cu mine am hotărît să mai stăm încă o lună în Anglia. Vom pleca la începutul lui noiembrie, nu al lui decembrie, şi ne vom întoarce abia în ianuarie. Trei luni... pe care abia aştept să le petrec la Londra şi la Pennistone Royal. Vom face Crăciunul în Yorkshire, cu Paula, cu Shane şi nepoţii mei şi cu tot restul familiei. Pentru mine este cea mai mare fericire. Va fi ca pe vremuri, cînd trăia mama.

- Da, spuse Philip. Apoi întrebă, ridicînd dintr-o sprînceană : Jason îşi poate permite să lipsească atîta timp?

- Bineînţeles. Este unul din motivele pentru care a stat atît de mult la Perth în ultimele săptămîni, ca să se asigure că totul va merge bine în lipsa lui. Şi, în orice caz, are toată încrederea în angajaţii lui, aşa cum ai şi tu. Îi zîmbi. Vii şi tu, nu-i aşa ? În Anglia, de Crăciun...

- Nu știu precis, începu el, apoi se opri brusc, văzînd că mama lui se întristase. Sper să pot scăpa, iubito, spuse el, fără a se angaja în vreun fel, căci nu dorea să ia o hotărîre în privința Crăciunului cu atît timp înainte și nici să-i promită nimic, pentru ca ea să se agațe de promisiunea lui.

- Oh, Philip, dar trebuie să vii ! I-ai promis Paulei ! Ai uitat de aniversarea de șaizeci de ani a magazinelor "Harte" ? Trebuie neapărat să participi la balul pe care trebuie să-l dăm de revelion. Toată lumea va fi acolo și vei face un lucru îngrozitor dacă vei lipsi.

- Bine, mamă, voi face tot posibilul. Ești mulțumită?

- Da, e-n regulă, răspunse ea calmă, lăsîndu-se pe pernele mari ale canapelei, netezindu-și rochia de mătase și oftînd încetișor. După o clipă, Daisy își ridică privirea și-l studie pe Philip, încercînd să ghicească în ce dispoziție se află, ca să știe dacă poate îndrăzni să aducă vorba despre iubita lui actuală. Uneori era foarte irascibil, mai ales cînd se pomenea ceva despre viața lui intimă.

Hotărîndu-se să-și încerce norocul, Daisy spuse cu glas șoptit, neutru :

- Dacă vii în Anglia, cred că s-ar cuveni s-o aduci și pe Veronica. E o fată tare drăguță.

Philip izbucni în rîs, aruncîndu-i mamei lui o privire ciudată.

Daisy îi întoarse privirea, surprinsă, fața ei căpătînd o expresie de nedumerire.

- Ce s-a întîmplat ?

Continuînd să chicotească și ținîndu-și răsuflarea, Philip izbuti în cele din urmă să rostească :

- Zău, mamă, dar ai rămas rău în urmă ! M-am despărţit de Veronica Marsden cu nu ştiu cîte săptămîni în urmă. Gata... s-a terminat... totul e kaput.

- Nu mi-ai spus, replică Daisy, pe un ton de reproş. Era foarte dezamăgită. Îmi pare rău, scumpule. Repet, este o fată drăguţă şi am crezut sincer că legătura dintre voi e foarte serioasă. Dar nu-i nimic, probabil că ştii tu, Pip, ce faci, îngînă ea, folosind apelativul cu care îl alintau în copilărie.

Se aventură apoi, aruncîndu-i o privire iscoditoare :

- Poate că vrei să vii cu iubita ta actuală ?

- Nu am nici o iubită, mamă. Şi, te rog, nu te mai strădui să mă însori ! exclamă el enervat. Îi văzu chipul întunecîndu-se, aşa că îşi muie glasul şi adăugă, schiţînd un zîmbet : Ştiu eu că vrei să mă căsătoresc ca să ai o droaie de nepoţi cu care să-ţi faci de lucru aici, în Australia.

- Da, este şi asta adevărat, recunoscu Daisy.

Îşi ridică ceaşca, sorbi puţin din ceaiul cu lămîie, apoi tăcu, cufundată în gînduri. Se întreba de ce fiul ei se despărţea întotdeauna de fete tinere foarte potrivite exact în momentul crucial al legăturii lor. Îşi aminti de Selena, iubita lui dinainte de Veronica. Venise să stea de vorbă cu ea, după ce ea şi Philip se despărţiseră anul trecut. Selena îi destăinuise că Philip simţea nevoia de a pune capăt unei legături în momentul în care devenea serioasă sau, mai degrabă, cînd devenea o ameninţare, după cum se exprimase Selena. Daisy se întrebă dacă fata nu avusese cumva dreptate. Îşi înăbuşi încă un oftat. Fiul ei o deconcerta, aşa cum îi deconcerta pe mulţi alţii. Îşi mai înăbuşi un oftat. Unii spuneau că e o enigmă, şi nu era oare adevărul adevărat?

Privind-o cu atenție, Philip spuse :

- Ia spune, mamă, ce cloceşti în căpşorul acela ? Parcă şi văd cum îţi lucrează mintea.

Nimic, absolut nimic, dragul meu. Apoi Daisy chicoti şi continuă pe un ton confidențial : De fapt, mă întrebam dacă te vei căsători vreodată.

- Am reputația celui mai mare playboy din lumea occidentală. Am de gînd să-mi păstrez titlul. Ridică paharul cu coniac la gură şi îi făcu cu ochiul pe deasupra lui, cu un aer poznaş.

- Nu prea poţi fi playboy cu ritmul pe care ţi-l impui. E o exagerare. Presa te-a etichetat astfel numai pentru că eşti o partidă atît de bună.

Daisy se foi pe canapea, îşi încrucişă picioarele ei lungi şi continuă, de data asta pe un ton foarte serios :

- Dar nu suport, Philip, să ştiu că vei rămîne singur, mai tîrziu, în viaţă. Este o perspectivă groaznică pentru tine şi nici pentru mine nu e prea plăcut să accept aşa ceva. Nu vreau să ajungi un burlac bătrîn şi arţăgos.

Daisy se opri, îi aruncă o privire pătrunzătoare, sperînd că vorbele ei îşi vor produce efectul.

- Nu vreau s-ajungi ca bietul John Crawford, încheie ea, cu gîndul la avocatul ei din Londra. Acesta fusese odinioară îndrăgostit de ea şi voise s-o ia în căsătorie după moartea lui David. Dar n-avusese faţă de John decît sentimente de prietenie, nimic mai mult.

- Da, într-adevăr, sărmanul John... consimţi Philip. E o figură tristă în ultimul timp. Bănuiesc că tînjeşte după tine, mamă. Dar eu n-o să fiu niciodată arţăgos. Femeile mă vor face să rămîn tînăr şi vesel la bătrîneţe. Zîmbi obraznic. Ştii cum se spune...

varietatea e sarea şi piperul vieţii, aşa că eu o să am întotdeauna grijă să am o fată la braţ, chiar şi cînd voi da în mintea copiilor.

- Nu mă îndoiesc, recunoscu Daisy, rîzînd o dată cu el. Dar în sinea ei se îndoia că toate aceste legături pasagere, cu nenumărate femei, îl vor satisface cu adevărat pe fiul ei, pînă la urmă. Dacă asta îşi dorea el, probabil că-l vor satisface. Pe de altă parte însă, pierdea mult fiindcă nu era căsătorit. Ar fi vrut să continue conversaţia în această direcţie, să-i vorbească serios despre viaţa lui personală, despre viitorul lui şi al corporaţiei McGill, în cazul în care el nu va avea moştenitori. Dar instinctul şi înţelepciunea îi spuneau că e mai bine să tacă. La urma urmelor, Philip avea treizeci şi cinci de ani şi nu era răspunzător decît faţă de el însuşi şi s-ar putea să-l enerveze cicăleala ei.

Telefonul se auzi sunînd în biblioteca de alături şi după o secundă valetul filipinez al lui Daisy, Rao, se ivi în arcada uşii.

- Scuzaţi-mă, doamnă, domnul Rickards la telefon.

- Mulţumesc, Rao, spuse Daisy privindu-şi fiul. Mă-ntorc imediat, dragul meu.

Cînd Daisy se ridică şi ieşi repede, se auzi foşnetul mătăsii şi se simţi o undă de parfum.

Philip o urmări cu privirea.

Se gîndi cît de tînără arăta mama lui în seara aceea. În luna mai împlinise cincizeci şi şase de ani, dar părea cu mulţi ani mai tînără. Avea o siluetă zveltă, aproape ca de fată, iar pe faţa ei frumoasă mai că nu exista nici un rid ; îşi păstra tenul ei englezesc fără cusur. Era încă plină de prospeţime şi de tinereţe şi nici cele cîteva şuviţe de păr cărunt din părul ei negru n-o îmbătrîneau deloc. Era

uluitoare, dar, de altminteri, şi Emma se ţinuse foarte bine.

Philip îşi terminase coniacul cînd Daisy se întoarse în living, spunînd :

- Jason îţi transmite sărutări, Pip. I-am spus că tu eşti de părere că n-are rost s-o tîrîm pe Paula pînă la Coonamble şi înclină să-ţi dea dreptate că n-ar fi cinstit din partea noastră. Poate organizăm sîmbătă o mică petrecere în cinstea ei. Eşti de acord ? Sper să vii şi tu.

- Bineînţeles. N-aş vrea pentru nimic în lume să pierd ocazia de a fi împreună cu Vrej-de-fasole. Ascultă, mamă, vreau neapărat să te uiţi la declaraţiile financiare şi la bilanţurile pe care le-am adus cu mine. Vreau să le răsfoieşti...

- Ştii prea bine că nu este necesar, Philip, îl întrerupse Daisy. Nu pricep o iotă din afacerile astea şi totuşi îmi vîri mereu sub nas hîrtiile astea.

- Dar corporaţia McGill îţi aparţine, mamă !

- Prostii, Philip. Corporaţia este a ta şi a Paulei ; numai pe hîrtie este a mea şi tu ştii asta. Este de la sine înţeles că am toată încrederea în voi. Doamne Dumnezeule, doar mama v-a instruit atîţia ani ca să ştiţi să faceţi treaba ca lumea. Avea o încredere imensă în judecata ta şi în simţul tău de om de afaceri, şi la fel am şi eu.

- Îţi mulţumesc pentru acest minunat vot de încredere, mamă, dar insist să te uiţi în hîrtii. Mă duc să le aduc. În timp ce vorbea, ieşi grăbit în hol şi se întoarse imediat cu servieta.

Daisy luă fără nici o plăcere hîrtiile pe care i le întînse şi, instalîndu-se comod pe canapea, începu să le citească încet, numai ca să-i facă pe voie fiului ei.

Philip o privea calm, gîndindu-se că arăta superb în rochia de mătase pe care o purta. Avea o culoare deosebită, purpuriu-albăstrie, ca glicina din grădina ei, punîndu-i în valoare albastrul ochilor. Acesta era accentuat şi de safirele din urechi şi din jurul gîtului, primite recent dar de la Jason, după cum îl informase ea la masă. Jason Hilliards este un bărbat norocos, se gîndi Philip, apoi mama sa ridică puţin capul brunet şi îi aruncă o privire ; el zîmbi şi îi întinse încă un teanc de hîrtii.

- Of, Doamne, ajunge ! oftă Daisy, strîmbîndu-se. Este absolut inutil. Dinspre partea mea, parcă ar fi scrise pe chinezeşte.

Philip zîmbi doar. Era aceeaşi veche poveste între ei doi.

- Dă-mi voie să-ţi explic, spuse el şi veni lîngă ea pe canapea.

Următoarea jumătate de oră parcurse răbdător, împreună cu ea, bilanţurile, străduindu-se să-i explice în cuvinte cît mai simple, aşa cum făcea de ani de zile.

*

* *

În noaptea aceea nu se întoarse în oraş, ducîndu-se la casa lui din Point Piper. Telefonase mai devreme şi o anunţase pe menajeră că va veni mai tîrziu, dar că nu e nevoie să-l aştepte. Cînd maşina îl lăsă în faţa casei, la ora unsprezece, ea şi restul personalului erau în odăile lor.

Se duse direct la bîrlogul lui, puse servieta pe canapea şi se îndreptă spre bar, unde îşi turnă un brandy. Se duse apoi pe terasă, unde rămase în picioare, rezemat de balustradă, sorbind din pahar şi privind oceanul negru ca smoala sub cerul fără lună.

Îi răsunau în minte cuvintele mamei lui.

Voia să-l vadă însurat pentru că nu-i plăcea să ştie că va muri burlac. Îi venea să moară de rîs. Nu însemna că dacă nu este însurat este singur. Uneori te simţi chiar mai singur cînd eşti însurat. Nu fusese niciodată căsătorit, dar trăise la un moment dat cu o femeie, şi era foarte conştient că a te afla în compania unei alte persoane nu schimbă nimic. Cert este că nu te ajută să scapi de obsesii.

De ani de zile avea o viaţă personală neconvenţională. Pe Daisy o îngrijora şi el înţelegea de ce. Dar nu putea face nimic ca s-o schimbe. Oftă. Prea multe femei într-o perioadă prea scurtă, în ultimul timp, se gîndi el şi, fir-ar să fie, prea multe femei chiar pentru mine, se gîndi el, brusc scîrbit.

Cercetîndu-şi viaţa, de data asta cu obiectivitate, îşi dădu seama că era stearpă, ca un mare deşert. Nu reuşise niciodată să aibă o legătură profundă cu o femeie. Nu va reuşi niciodată. Dar chiar avea asta vreo importanţă ? De mult de tot, hotărîse că e mai simplu să se limiteze la relaţii sexuale. O legătură fizică nu atrage după sine complicaţii. Oricum, era un însingurat din fire. Cel puţin se simţea bine cu el însuşi.

Înghiţi ultimul strop de brandy, apoi se întoarse şi intră în casă. Philip McGill Amory n-avea de unde să ştie că viaţa lui era pe punctul de a se schimba. Şi pentru totdeauna.

15

- Vreau să vînd pachetul de acţiuni "Sitex".

Cuvintele Paulei explodară ca o bombă în tăcerea frumosului salon de culoarea piersicii al mamei ei ; ea îşi

dădu seama şi era la fel de surprinsă ca mama şi fratele ei.

Daisy şi Philip erau vizibil buimăciţi şi nici unul din ei nu scoase o vorbă ; doar se uitară fix la ea preţ de o lungă clipă.

Paula îşi plimbă privirea de la unul la celălalt. Nu voise să le spună în seara aceea şi nici să le-o spună atît de brutal, dar întrucît nu-şi putea lua vorbele înapoi, mai bine să termine ce începuse.

Trase aer în piept, dar înainte de a continua, mama ei rupse acea tăcere scurtă şi neplăcută, spunînd :

- Nu înţeleg, Paula. De ce te-ai decis dintr-o dată să vinzi acţiunile ?

- Din mai multe motive, mamă, dar în principal pentru că preţul la petrol a scăzut considerabil şi de vreme ce pe piaţa mondială este în mod curent un surplus de petrol, presimt că preţul va scădea şi mai mult. Şi oricum ştii că de ani de zile "Sitex"-ul îmi atîrnă de gît ca o piatră de moară, aşa că eu cred că ar trebui să ne retragem definitiv. Vindem tot pachetul nostru de patruzeci de procente şi gata, am terminat.

- Înţeleg, murmură Daisy, încruntîndu-se. Întoarse capul şi se uită la Philip.

Fiul răspunse privirii mamei lui, dar nu spuse nimic.

Se ridică, se duse la uşile terasei şi rămase acolo privind, peste Rose Bay, la luminile oraşului Sydney care licăreau în depărtare. Turnul McGill se înălţa pe cerul plin de stele, dominînd peisajul citadin chiar şi noaptea.

Hotărîrea neaşteptată a Paulei îl nedumerise şi se întreba ce se afla cu adevărat în spatele ei. Se întoarse încet, măsurînd-o cu privirea în timp ce se aşeza pe scaunul lui. Deşi bronzată, era trasă la faţă şi obosită şi se

gîndi că Paula ar trebui să fie în pat la ora aceea, nu să discute afaceri. Totuşi privirea ei îi spunea că aştepta un comentariu de la el.

- Situaţia se va schimba, Paula, totdeauna se schimbă, spuse Philip în cele din urmă. Preţurile la petrol au fluctuat întotdeauna, uneori chiar sălbatic şi, după părerea mea, dacă e să vindem, ar trebui s-o facem într-o perioadă mai favorabilă ca aceasta, cînd am obţine preţul maxim pe secţiunile noastre, nu crezi ? De pildă, cînd petrolul va fi foarte căutat şi preţurile vor fi mari.

- Cînd se va întîmpla asta, Philip ? Ţi-am spus că acum este o supraabundenţă de petrol în lume, dar tu ştii asta la fel de bine ca mine. Paula oftă şi clătină din cap ostenită. Sute de mii de barili sunt puşi la păstrare şi totuşi cererea de petrol din lume a scăzut cu cincisprezece la sută - încă din 1979, cînd cartelurile au impus în mod artificial preţuri mari. Eu sunt convinsă că cererea de petrol va continua să scadă. Va scădea foarte, foarte mult. O să vezi că această tendinţă se va menţine mai mulţi ani... după calculele mele, pînă în 1985.

Philip izbucni în rîs.

- Draga mea, dar viziunea ta este foarte neagră.

Paula nu răspunse. Se lăsă pe speteaza canapelei, se frecă la ceafă, simţindu-se foarte obosită şi dorindu-şi din nou să nu fi deschis această discuţie.

Daisy, ai cărei ochi albaştri erau încă întunecaţi, se întoarse spre fiica ei şi spuse :

- Dar, Paula, i-am promis mamei că nu voi vinde niciodată acţiunile de la "Sitex", aşa cum şi ea la rîndul ei i-a promis lui Paul cu mulţi ani în urmă. Tata i-a cerut să

le păstreze, a insistat să nu renunțe la ele orice s-ar întîmpla și...

Paula o întrerupse, șoptind :

- Timpurile s-au schimbat, mamă.

- Da, este adevărat și eu sunt prima care o recunosc. Dar, pe de altă parte, nu mi-ar plăcea deloc să vînd partea noastră de la "Sitex". M-ar face să mă simt foarte prost. Paula îi aruncă lui Daisy o privire pătrunzătoare.

- Pariez că dacă bunica ar trăi astăzi, ar fi de acord cu mine, afirmă ea, înghițindu-și un căscat. Se simțea amețită, beată parcă, și dintr-o dată toată încăperea părea să se învîrtă în jurul ei și se gîndi că dacă nu se bagă repede în pat, o să se prăbușească acolo, pe canapeaua de culoarea piersicii. Dar Philip începuse să mai spună ceva, așa că se strădui să-și concentreze atenția asupra lui, ascultîndu-l.

Philip spunea :

- Ce contează dacă acțiunile vor aduce dividende mici timp de un an, doi sau chiar trei-patru ? Mama nu are nevoie de un venit suplimentar.

- Asta este absolut adevărat, confirmă Daisy. În orice caz, dragă Paula, zău, nu cred că trebuie să discutăm chiar acum această chestiune. Arăți extrem de obosită și pari pe punctul de a te prăbuși. Nici nu mă surprinde - ca de obicei, ai făcut mult prea multe de ieri, de cînd ai sosit, o mustră ea cu blîndețe.

Paula clipi din nou.

- Este adevărat, mamă, și întotdeauna diferența de fus orar mă doboară în a doua noapte. Se lupta să-și țină ochii deschiși, în timp ce oboseala o cuprindea tot mai mult. Cred că trebuie într-adevăr să mă culc. Iertați-mă,

nu trebuia să deschid discuția despre "Sitex"... va trebui s-o continuăm în altă zi...

Paula se ridică și se duse s-o sărute pe mama ei și să-i spună noapte bună.

Philip, care se ridicase concomitent cu ea, o luă pe după umeri și o conduse prin salon pînă în holul de la intrare.

Rămaseră o clipă la picioarele scării.

- Să te ajut să urci scara ? întrebă el, cu o privire plină de bunătate și de dragoste frățească.

Paula clătină din cap.

- Nu fi prost, Pip, nu sunt atît de dărîmată încît să nu pot ajunge pînă în dormitor. Puse mîna la gură și căscă de cîteva ori, apoi apucă balustrada și păși pe prima treaptă. Of, Doamne, cred că o să-mi revin... Nu trebuia să beau vin la masă...

- O să te ajute să dormi buștean.

- N-am nevoie de nimic pentru asta, îngînă ea, apoi se aplecă și-l sărută pe obraz. Noapte bună, iubitule.

- Noapte bună, surioară scumpă. Te invit mîine la dejun. Ne întîlnim la "Salonul Orhideelor" la douăsprezece și jumătate. E-n regulă ?

- S-a făcut, dragul meu.

Cînd puse capul pe pernă, recunoscu că făcuse o greșeală tactică, alesese un moment nepotrivit pentru discuția despre "Sitex". Înțelese dintr-o dată că mama ei nu va consimți niciodată să vîndă acțiunile, orice ar spune ea, și acest lucru îi va da toate planurile peste cap.

Sau poate că nu. Ultimul ei gînd înainte de a adormi a fost îndreptat către bunica ei. "O pisică poate fi jupuită în mai multe feluri", îi plăcea Emmei să spună. Amintindu-și aceste cuvinte, Paula zîmbi în

sinea ei în întuneric, apoi pleoapele îi fluturară şi ochii se închiseră.

*

* *

A doua zi dimineaţă, în biroul din spate al buticului din hotelul "Sydney O'Neill" domnea liniştea.

Paula şi Madelana şedeau faţă în faţă la biroul masiv, cu capetele aplecate şi apropiate unul de celălalt, studiind două registre.

Madelana îşi ridică prima privirea.

- Nu pot să pricep cum de-a izbutit Claudia Rivers să facă o asemenea harababură, spuse ea, clătinînd din cap cu o expresie de uluire. Numai un geniu pervers putea să încurce lucrurile în asemenea hal.

Paula ridică privirea, se uită la Madelana şi se strîmbă.

- Ori e cu desăvîrşire imbecilă, iar eu mi-am pierdut minţile cînd am angajat-o, ori boala a dat-o gata şi n-a mai ştiut ce face în ultimele luni.

- Cred că boala ei e de vină, nu tu. Eşti prea perspicace ca să nu detectezi prostia cînd ai de-a face cu ea, o îmbărbătă Madelana şi închise registrul din faţa ei cu un gest destul de categoric. Am verificat de trei ori cifrele... de două ori cu calculatorul şi o dată pe hîrtie. Mă tem că ai dreptate. Suntem în pierdere în acest domeniu... în mare pierdere.

Paula inspiră şi expiră adînc, se ridică şi păşi prin cameră cîteva secunde, cufundată în gînduri. Se întoarse apoi la birou, luă registrele, le băgă în dulapul cu dosare, îl încuie şi băgă cheia în buzunarul sacoului gri de pînză.

- Hai să ne întoarcem la magazie şi să încercăm să ne lămurim acolo.

- Bună idee, replică Madelana, ridicîndu-se imediat şi ieşind din birou după Paula ; se îndreptară amîndouă spre zona principală a buticului cu trei nivele.

- Ne ducem jos, Mavis, o informă Paula pe directoarea adjunctă şi străbătu etajul fără să se oprească, îndreptîndu-se spre uşile grele de sticlă care dădeau spre holul hotelului.

- Am înţeles, doamnă O'Neill, răspunse calm Mavis, uitîndu-se după Paula, pe a cărei faţă întunecată se citea îngrijorarea.

Madelana o salută doar din cap pe tînăra femeie.

Dar în timp ce ea şi Paula traversau holul îmbrăcat în marmură verde închis, ea îi mărturisi :

- Cred că, în esenţă, Mavis nu e o fată rea. Numai că n-are ce căuta aici. Callie Rivers nu trebuia s-o facă directoare adjunctă. Nu are forţa de a conduce un butic de asemenea proporţii şi nici nu prea are imaginaţie. Totuşi, e un om cinstit, şi presupun că asta contează foarte mult.

- Tot ce spui tu e adevărat, recunoscu Paula, păşind energic în liftul gol, cînd uşa acestuia se deschise, după care apăsă pe butonul etajului de dedesubt. Callie i-a lăsat pe cap o mare harababură şi ea n-a ştiut cum s-o descurce. Abia acum înţeleg asta. Paula o privi pe Madelana cu coada ochiului. Să nu crezi că o consider vinovată pe Mavis. Aş fi vrut însă să fi avut bunul simţ să mă înştiinţeze. Putea să mă sune la telefon, să-mi trimită un telex, orice, oricînd...

Cele două femei ieşiră din lift şi Paula continuă :

- Să recunoaştem că dacă directorul hotelului nu l-ar fi informat pe Shane la telefon acum cîteva săptămîni, n-aş fi ştiut nici acum nimic.

- Da, am avut noroc că a descoperit că sunt probleme şi că Mavis a intrat în panică şi n-a ştiut ce să facă. Cred că am ajuns la timp pentru a preveni o adevărată catastrofă.

- Poţi să mai spui asta o dată, murmură Paula.

Magazia ce ţinea de butic se afla la mezaninul hotelului şi se compunea de fapt din mai multe încăperi. Între acestea se numărau o cameră cu dulapuri pentru dosare, o masă de lucru, scaune şi telefoane, la intrare, şi mai multe săli de depozitare în spatele lui. Aici se aflau rasteluri cu articole de îmbrăcăminte, lăzi cu accesorii, începînd de la bijuterii ieftine, eşarfe, pălării şi cordoane pînă la poşete şi încălţăminte.

Madelana se strîmbă cînd păşiră amîndouă printre şirurile de rafturi pline ochi, cercetînd stocul a doua oară de la sosirea lor ; dar abia acum făceau o evaluare corectă. Oftă şi privi spre Paula.

- O să fie muncă, nu glumă să facem ordine în grămezile astea. E mai rău decît mi s-a părut ieri.

- Mie-mi spui ! răspunse Paula cu un glas sumbru. Mă îngrozesc la gîndul că vom descoperi cine ştie ce secrete oribile în lăzile de colo. Clătină din cap, enervată şi disperată în acelaşi timp. Nu trebuia să mă las convinsă de Callie să mă extind pe o piaţă cu mărfuri mai ieftine, pe lîngă magazinul "Lady Hamilton". Dar m-a asigurat că ea cunoaşte mai bine această zonă şi, ca o proastă, i-am dat mînă liberă. Şi uite unde am ajuns astăzi, uite cîtă marfă a achiziţionat de la alţi fabricanţi şi nu a urnit-o de aici.

- Cred că trebuie să organizăm o vînzare de solduri, cum ai propus ieri, îi sugeră Madelana.

- Da, trebuie să scăpăm de mărfurile vechi, inclusiv de confecţiile de la "Lady Hamilton" din sezonul trecut. Trebuie să facem curăţenie, e singurul lucru pe care-l avem de făcut - apoi o putem lua din nou de la zero. Am să-i dau Amandei un telex după-amiază, ca să-mi trimită cît mai multă marfă din stoc de la "Lady Hamilton". O poate expedia cu avionul. Avem nevoie de articole de primăvară şi de vară, desigur, întrucît se apropie vremea lor în Australia. Se opri, privind îmbrăcămintea atîrnată acolo cu un aer îngrijorat.

- Ce s-a întîmplat ? întrebă Madelana, ca de obicei foarte receptivă la orice schimbare de atitudine a Paulei.

- Sper că vom putea să le vindem ca solduri şi că vom scoate ceva bani pe ele, oricît de puţini.

Madelana exclamă :

- Oh, sunt sigură, Paula ! Şi am o idee... să anunţăm o mare reducere. Mare Reducere, cu majuscule, şi-i facem reclamă anunţînd că n-a mai existat o asemenea reducere de la aceea a magazinului "Harte" din Knightsbridge. Cea mai celebră reducere de preşuri din lume - băgăm bani în reclamă. Agenţiile publicitare din Sydney vor găsi precis o formulă inteligentă pentru ziare. Maddy se gîndi o clipă, apoi continuă entuziasmată : Mesajul pe care l-am putea transmite publicului ar suna cam aşa : "Nu e nevoie să zburaţi pînă la Londra pentru a participa la marea reducere a anului de la magazinul "Harte". Ea va avea loc chiar aici, lîngă casa dumneavoastră". Ei, ce zici ?

Pentru prima oară în dimineaţa aceea, un zîmbet autentic înflori pe buzele Paulei.

- Excelentă idee, Maddy. O sun după-amiază pe Janet Shiff la agenția de publicitate și-i spun să se pună pe treabă și să găsească ceva cum numai ea știe. Acum, hai să sortăm îmbrăcămintea și să alegem cît mai multe articole pentru vînzare.

Madelana nu mai avu nevoie de un alt imbold. Se repezi la unul din rasteluri și începu să selecteze și să elimine fără milă tot ceea ce i se părea nepotrivit.

*

* *

"Salonul Orhideelor" din hotelul "Sydney O'Neill" era considerat unul dintre cele mai frumoase locuri din oraș pentru a lua dejunul sau cina. Era, de asemenea, un loc foarte select, unde lumea se ducea ca să vadă și ca să fie văzută, devenind astfel un fel de certificat de autentificare pentru societatea locală.

Situat la ultimul etaj al hotelului, salonul avea doi pereți din sticlă turnată de la pardoseală pînă în tavan, ceea ce dădea impresia că plutește, suspendat parcă între cerul albastru și marea care se întindea departe, dedesubt, oferind o amplă perspectivă pe cîțiva kilometri în jur.

Cei doi pereți erau acoperiți cu superbe picturi murale ce înfățișau uriașe orhidee albe, galbene, roz și alb-roz. Peste tot erau orhidee adevărate... aranjate în vaze de sticlă cilindrice, înalte, plantate în ghivece din porțelan chinezesc sau adunate în boluri pe fiecare masă.

Paula era deosebit de mîndră de acest salon, deoarece Shane îl concepuse și avusese un rol activ în proiectarea lui, împreună cu arhitecții, în perioada cînd fusese proiectat și construit hotelul. În motivele decorative ale unui hol, ale unei săli de mese sau ale unui bar

din hotelurile din străinătate îi plăcea să folosească animale, păsări sau flori caracteristice țării respective. Și fiindcă orhideele creșteau din abundență în pădurile și cîmpiile sterpe ale Australiei, această specie i s-a părut foarte potrivită. În plus, fiind o floare cu forme și dimensiuni diverse și cu culori atrăgătoare, orhideea se preta la o mare varietate de efecte artistice și teme ornamentale.

Paula ședea în elegantul restaurant plin de soare și sorbea dintr-un pahar cu apă minerală înainte de dejun, privind cu admirație în jur și dîndu-și seama că uitase cît de splendide erau orhideele adevărate și cît de frumos le aranjase florista hotelului prin salon pentru a le pune cît mai bine în valoare. Fiind o grădinăreasă iscusită, Paula și-ar fi dorit să poată cultiva și ea aceste flori exotice în Anglia.

- Dau un bănuț pentru gîndurile tale, spuse Philip privind-o peste masă.

- Iartă-mă, nu mi-am dat seama că plecasem cu gîndul departe... Tocmai mă întrebam dacă n-ar fi posibil să cultiv orhidee în Anglia, dar nu cred că este o idee realizabilă.

- Ba bineînțeles că este. Poți să construiești o seră în care să le cultivi... așa cum se cultivă pătlăgelele roșii ! Chicoti și în ochii lui albaștri strălucitori se ivi o licărire poznașă. Continuă tachinînd-o: La urma-urmelor, ai prea mult timp liber de la o vreme.

Paula îi zîmbi.

- Ce bine ar fi să am... Grădinăritul mă relaxează teribil. Și de ce n-aș construi o seră !? E o idee foarte bună.

- Doamne, ce-am făcut ! gemu fratele ei, prefăcîndu-se îngrozit de propria sugestie. Shane o să mă omoare.

- Ba nu, fiindcă-i place să mă vadă ocupîndu-mă de grădină şi cultivînd plante. Întotdeauna mi-a făcut rost de cataloage şi plicuri cu seminţe, bulbi şi altele de genul ăsta. O să-i spun că vreau să avem o seră pînă la Crăciun. Ce zici ? încheie ea, rîzînd, cu aceeaşi expresie de veselie în ochi ca şi fratele ei.

- Dacă el nu ţi-o face cadou, ţi-o fac eu. Philip se lăsă pe speteaza scaunului şi continuă : Apropo, chiar înainte de a pleca de la birou m-a sunat mama. Este fericită că îţi vei petrece week-end-ul la Dunoon. Dar să ştii că m-ai făcut să par mincinos.

- Ce vrei să spui ?

- Cînd mama mi-a spus că vrea să vii acolo, eu am susţinut că n-o să te tenteze deloc, după un zbor de paisprezece ore de la L.A. O studie o clipă pe Paula. Şi trebuie să recunosc că m-a surprins cînd ai acceptat să pleci. Şi atît de repede. Am crezut că sîmbătă o să munceşti din greu la butic. Să nu-mi spui că ai şi sortat lucrurile în harababura de acolo ! Afirmaţia lui suna mai degrabă a întrebare şi ridică din sprîncene.

- Nu pe toate, dar sunt pe calea cea bună.

- Bravo ţie ! Hai, povesteşte-mi tot, Vrej-de-fasole.

Paula îi dădu repede raportul, apoi îi explică :

- Şi după vînzarea cu reducere de săptămîna viitoare, aranjez vitrine noi cu stocul de îmbrăcăminte de la "Lady Hamilton" pe care-l aduc repede de la Londra şi toate mărfurile vor fi susţinute de o campanie publicitară de toată frumuseţea. Avînd în vedere că aici se apropie sezonul de primăvară-vară, cred că într-o perioadă de timp relativ scurtă voi putea să pun din nou buticul pe picioare.

Philip încuviinţă din cap.

- Eşti un negustor nemaipomenit. Dacă tu nu reuşeşti, nimeni n-ar reuşi, draga mea. Şi ce faci cu directoarea ta ? O chemi înapoi ?

- Nu pot, Pip, deşi sunt convinsă că unele din greşelile pe care le-a făcut s-au datorat stării proaste a sănătăţii ei. Dar este clar că mi-am pierdut încrederea în ea şi dacă aş reangaja-o, ştiu că aş sta permanent cu frica-n sîn.

- Nu pot să spun că te condamn. Ce se întîmplă cu buticurile din hotelurile din Melbourne şi Adelaide ? Nu sunt şi ele afectate, nu ?

- Din fericire, nu. Din cîte mi-au spus directorii de acolo ieri, treburile par să meargă bine. Slavă Domnului că nu s-a amestecat Callie şi acolo. Dacă îţi aminteşti, am instaurat un nou sistem acum cîtva timp, acordînd autonomie fiecărui director, care devine răspunzător numai faţă de mine. Dar dacă tot sunt în Australia, o să zbor pînă acolo la sfîrşitul săptămînii viitoare, ca să mă asigur că lucrurile stau într-adevăr aşa.

- Bună idee. Cred că nu va fi o problemă să găseşti un nou director pentru buticul din Sydney. Există aici destui oameni capabili.

- Aşa am înţeles. Sper să încep luni audierile şi dacă nu găsesc o persoană potrivită în următoarele două săptămîni, va continua Madelana O'Shea audierile. În orice caz, ea mai rămîne un timp să lucreze cu agenţia de publicitate şi să organizeze buticul din Sydney, ca să funcţioneze ca lumea. Mă bizui pe judecata ei şi am toată încrederea în ea.

- Mi-ai spus. Abia aştept s-o cunosc şi eu cîndva.

- În week-end-ul ăsta, Pip. Am invitat-o la Coonamble. Vii cu noi în avion mîine seară ?

- Nu pot. Tu pleci cu mama cu avionul lui Jason, iar eu o să vin sîmbătă dimineaţă. Mă bucur că vom petrece week-end-ul împreună. O să-ţi facă bine. Vei avea două zile de odihnă desăvîrşită şi mult aer curat.

Paula zîmbi uşor şi se aplecă peste masă, fixîndu-şi fratele cu privirea. Glasul ei căpătă un ton uşor diferit cînd întrebă:

- Crezi că mama se va răzgîndi în privinţa acţiunilor "Sitex"?

- Nu cred, veni repede răspunsul lui Philip. Atitudinea mamei faţă de aceste acţiuni este întru totul legată de sentimentele ei pentru tata. Ştii la fel de bine ca mine că îl adora şi că nu se poate hotărî să acţioneze împotriva dorinţelor lui. Ea este convinsă că tocmai asta ar face dacă ar vinde acţiunile. Ideea poate ţi se pare fantezistă, dar ăsta e adevărul.

- Dar asta a dorit Paul în urmă cu patruzeci de ani! strigă Paula vehement. Astăzi ar vedea altfel lucrurile, aşa cum şi bunica le-ar vedea altfel!

- Poate, dar sunt sigur că mama va fi de neclintit. Philip o cercetă cu privirea. Oricum, de ce vrei tu să vinzi pachetul nostru de acţiuni? De ce eşti atît de nerăbdătoare s-o faci?

Paula ezită o fracţiune de secundă, întrebîndu-se dacă să-i spună fratelui ei adevărul, şi se hotărî să nu o facă.

- Ţi-am spus motivele ieri-seară, spuse ea pe un ton neutru. Deşi trebuie să recunosc că m-am cam săturat de Marriott Watson şi de amicii lui din consiliu. Fac tot posibilul să mă obstrucţioneze, să-mi facă viaţa cît mai grea.

Philip o privi curios.

- Dar asta au făcut întotdeauna, Paula ! Nu-i nici o noutate. Mai mult decît atît : au fost întotdeauna în conflict cu bunica. Se opri încruntîndu-se şi îşi frecă bărbia cu mîna, chibzuind o clipă. Totuşi, dacă începe să te agaseze comportarea lor, pot să-i explic asta mamei şi...

- Nu, să nu-i spui nimic, îl întrerupse repede Paula. Hai să nu mai discutăm despre vînzarea acţiunilor "Sitex". O să le fac eu faţă lui Marriott Watson şi consiliului de administraţie.

- Sunt convins, spuse Philip. Întotdeauna ai făcut faţă. Semeni mult cu mine. Pentru tine este imposibil să nu-ţi faci datoria - ar fi nefiresc. Îi adresă un zîmbet plin de tandreţe.

16

Razele soarelui filtrate de jaluzelele de la ferestre o treziră pe Madelana.

Clipi şi se ridică brusc în capul oaselor în patul străvechi cu baldachin, speriată şi dezorientată în acelaşi timp, fiindcă nu-şi mai amintea unde se află. Treptat, ochii se acomodară cu lumina blîndă, ca un abur, şi privi în jur, zări detaliile acelei încăperi frumoase şi îşi aminti că se află la Dunoon, ferma de oi a familiei McGill, de lîngă Coonamble.

Întoarse capul, se uită la micul ceas-cealaşcă de pe noptiera acoperită cu tafta şi văzu că e devreme, abia şase. Dar nu conta ; era obişnuită să se trezească odată cu ivirea zorilor. Oricum, noaptea trecută Daisy îi spusese că se poate scula cînd vrea, că trebuie să se simtă ca la ea acasă, explicîndu-i că după şase şi un sfert o va găsi pe menajeră în bucătărie. Începînd cu ora aceea, în camera pentru

micul dejun erau întotdeauna puse pe masă tot felul de bunătăți, cum ar fi sucuri proaspete de fructe, cafea, ceai, pîine prăjită și fructe ; după șapte, cînd sosea una din bucătărese, putea comanda mîncare caldă dacă dorea, adăugase Daisy.

Madelana dădu la o parte cuvertura, sări din pat și se duse repede în baia alăturată să facă un duș.

Zece minute mai tîrziu, ieșea înfășurată în halatul de baie din prosop alb și se apropie de fereastră. Ridică jaluzelele la ambele ferestre și rămase o clipă privind spre grădina de dedesubt. Era de un verde strălucitor, încărcată cu flori în aranjamente spectaculoase sau în ronduri imense, alcătuite în mijlocul peluzelor ce coborau în pantă. Era o zi splendidă, foarte însorită, cu un cer albastru strălucitor, presărat cu nori albi, pufoși, care păreau niște smocuri de vată de zahăr.

Simți din nou emoția și nerăbdarea pe care le trăise la sosirea din noaptea trecută și abia aștepta să iasă afară și să exploreze împrejurimile imediate. Dorea, mai ales, să se plimbe prin această grădină îmbietoare, la a cărei amenajare știa că Paula contribuise în mare măsură cu cîțiva ani în urmă.

Madelana se așeză la măsuța de toaletă în formă de rinichi, plasată între cele două ferestre înalte, și, înainte să se fardeze, începu să-și perie părul șaten și des. Cînd lăsă peria, gîndurile ei se concentrară asupra acestui loc unic, unde venise cu Paula, Daisy și Jason Rickards ca să-și petreacă week-end-ul.

Dunoon era cu totul altfel decît și-l închipuise Madelana.

Se afla la aproximativ cinci sute șaptezeci de kilometri de Sydney, fiind situat în zona cîmpiilor nord-

vestice din New South Wales, şi ajunseseră aici după un zbor scurt şi rapid cu avionul corporaţiei lui Jason Rickards. Decolaseră de la Sydney în ziua precedentă la ora cinci după-amiază şi aterizaseră pe aerodromul particular de la Dunoon puţin după ora şase.

Îi întîmpinase Tim Wilen, administratorul fermei, urîndu-le bun venit cu o faţă jovială, rîzînd şi glumind cu ei în timp ce ajuta pilotului şi însoţitorului de bord să le transporte bagajele în microbuzul fermei.

Zece minute mai tîrziu, cînd demarară de pe aerodrom, Madelana fusese surprinsă văzînd mai multe tipuri de avioane adăpostite în hangare uriaşe, precum şi două elicoptere parcate pe cîmpul de aterizare destinat lor, în apropiere.

Exprimîndu-şi uimirea faţă de Daisy, aceasta îi explicase că era mai convenabil să străbaţi ferma Dunoon pe calea aerului, mai ales cînd intervenea vreo urgenţă. În timpul zborului, Daisy îi spusese că întreaga fermă de oi se întindea pe o suprafaţă de mii de acri şi, văzută de sus, părea un mic regat. Avioanele şi elicopterele pe care le văzu Madelana îi sugerară încă mai bine imensitatea acesteia.

Clădirea principală se afla la opt kilometri de aerodrom şi, în drum spre ea, Madelana stătuse cu nasul lipit de geam, pe drept cuvînt uluită de ceea ce vedea. Daisy făcuse oficiul de ghid, atrăgîndu-i atenţia asupra variatelor privelişti, în timp ce microbuzul străbătea drumul lat ce pornea de la pistă, tăia imensul domeniu şi în acelaşi timp îl împrejmuia.

La un moment dat, trecuseră pe lîngă un grup de clădiri care păreau să alcătuiască un mic sat şi Madelana aflase de la gazda ei că acolo se aflau şoproanele pentru

tuns oile, magaziile în care se ţinea lîna brută, tunsă de pe oile de rasă merinos, rasă prăsită şi crescută la Dunoon, ţarcurile de oi, o fierărie, un mic abator pentru sacrificarea animalelor pentru consumul fermei, o mică uzină frigorifică pentru păstrarea carcaselor de miel, oaie şi vită, secţionate în două, şi o serie de hambare încăpătoare pentru depozitarea nutreţului, fînului şi grînelor. Mai existau, de asemenea, într-o parte, un turn de apă şi un generator care furniza energie electrică fermei de oi.

La mică distanţă de aceste clădiri se întindeau mai multe păşuni împrejmuite cu garduri şi umbrite pe alocuri de frumoşi ulmi aurii şi de sălcii. Aici păşteau mulţumite vitele şi caii, în iarba abundentă, şi spre aceste păşuni bucolice dădea un complex de case atrăgătoare, construite pe o pantă uşoară, pe fundalul unui pîlc de ulmi aurii şi de stejari bătrîni.

Tim încetinise pentru ca Madelana să poată vedea totul cît mai bine şi îi spusese că acolo locuiau el şi soţia lui, precum şi muncitorii fermei şi cîţiva membri ai personalului casei principale ; lîngă complex erau terenuri de tenis şi un bazin de înot, destinate exclusiv personalului şi familiilor acestuia.

La vreo opt sute de metri mai departe, pe drumul principal, trecuseră pe lîngă manejuri acoperite şi în aer liber, unde erau dresaţi caii, iar în apropiere se vedeau grajduri încăpătoare.

Clădirile acestea o fascinaseră pe Madelana. Erau joase, cu forme neregulate şi cu un aspect foarte rustic, construite din piatră cenuşie şi neagră şi acoperite parţial cu plante agăţătoare. I se păruseră foarte vechi şi îi comunicase impresia lui Daisy, care îi confirmase că

grajdurile fuseseră construite prin anii douăzeci de tatăl ei, Paul McGill.

Pe drumul de la aerodrom spre casă, peisajul produsese o impresie puternică asupra Madelanei. Nu se aşteptase să fie atît de frumos la ţară, nu-şi închipuise că în Australia exista o vegetaţie atît de bogată. Înainte de a ajunge acolo, îşi imaginase întotdeauna acest continent ca pe o întindere de pămînt uscat şi arid, presărat doar cu ceva tufişuri în interior, îndată ce lăsai în urmă marile oraşe de pe coastă.

Dar Dunoon era magnific, situat într-o minunată zonă unduită de dealuri, unde coline blînde coborau spre văi înverzite, spre păşuni întinse şi spre zone împădurite. Era un peisaj cu adevărat pastoral, în care rîul Castlereagh străbătea pămîntul negru şi mănos, unde totul părea să înflorească.

Drumul care ducea la reşedinţa principală, cunoscută simplu sub numele de "conac", avea un kilometru şi jumătate şi în clipa în care intraseră pe alee, Daisy coborîse unul din geamuri. Imediat maşina se umplu se de parfumul pătrunzător al lămîilor.

- *Eucalyptus citriodora,* îi explică Daisy, arătînd spre arborii care se arcuiau deasupra lor, flancînd aleea pe ambele părţi. Se înşiruie pe tot drumul spre casă şi au o mireasmă extraordinară. Paula adăugase : Ori de cîte ori îmi miroase a lămîie, oriunde în lume, mă gîndesc instantaneu la Dunoon. Madelana încuviinţase din cap.

- Te înţeleg, murmură ea, trăgînd în piept aroma pătrunzătoare.

Conacul era scăldat în lumină în amurgul care se lăsa. Cînd Madelana coborîse din microbuz şi se uitase în sus spre casă, amţi pe moment şi se simţi purtată departe

înapoi, spre iubitul ei Kentucky. O învăluiră brusc nostalgia şi un val de amintiri, se sufocă de emoţie şi trebui să clipească de cîteva ori ca să-şi alunge lacrimile. Conacul de la Dunoon era construit în stilul clasic al caselor de pe marile plantaţii din sudul Statelor Unite, cu un aspect oarecum antebelic, şi era absolut superb.

Faţada era alcătuită în principal din lemn vopsit în alb cu porţiuni de cărămidă de un roşu foarte închis. Pe toate cele patru laturi avea verande late care umbreau zidurile vara, dar permiteau soarelui să pătrundă în lunile de iarnă. Veranda din faţă era flancată de opt coloane albe, elegante, cîte patru de fiecare parte a uşii principale, din mahon lustruit. Coloanele erau înalte, maiestuoase şi se înălţau dincolo de primele două etaje, susţinînd o terasă care înconjura tot etajul al treilea.

Frunzele verzi ale glicinei cocoţate pe lemnăria albă, ca şi numeroşii copaci stufoşi care umbreau latura din spate a elegantei case, creeau o plăcută senzaţie de linişte. Aleea acoperită cu pietriş era mărginită de imense tufe de azalee roz şi albe, plantate în pantă, iar grădina de flori se afla în spatele acestor întinse peluze catifelate.

Pătrunzînd în conac, Madelana constatase că interiorul era la înălţimea arhitecturii exterioare. Încăperile erau împodobite cu obiecte vechi rafinate, cu candelabre de cristal, frumoase covoare vechi şi tablouri splendide, multe aparţinînd impresioniştilor francezi. Mai tîrziu află că această colecţie aparţinuse Emmei Harte şi conţinea opere semnate de Monet, Van Gogh, Gauguin, Cézanne şi Degas.

Paula o condusese sus, în dormitorul acesta încîntător, aflat alături de al ei. Decorat în nuanţe deli-

cate de bleu pal, de culoarea caisei și a lămîii, era spațios, cu un tavan înalt, un cămin din marmură albă și acuarele înfățișînd Dunoon-ul, atîrnate pe pereți. Patul vechi, cu patru stîlpi, era mîndria acestei camere, iar în fața căminului se aflau grupate o canapea de două persoane și două scaune.

Peste tot se aflau vaze cu flori proaspete și parfumul lor se amesteca în cameră cu diferitele miresme care veneau de afară, din grădină. Mirosul florilor era foarte puternic în dimineața aceea, dar asta n-o deranja pe Madelana.

Se privi în oglinda măsuței de toaletă, își mai netezi o dată părul cu peria, apoi se duse la dulap și scoase o pereche de pantaloni strîmți din flanel gri, o cămașă din mătase albă și o jachetă împletită de mînă, din mohair gri-albăstrui.

După ce se îmbrăcă, se încălță cu niște mocasini maro de piele, își puse ceasul de aur și o pereche de cercei micuți, tot din aur, de la Tiffany, și părăsi dormitorul.

*

* *

Trecuse puțin de șase și jumătate cînd deschise ușa camerei pentru micul dejun și privi înăuntru.

Menajera, doamna Carr, pe care o cunoscuse în seara precedentă, nu se vedea nicăieri, dar nasul Madelanei adulmecă minunatele arome de cafea, pîine caldă și fructe coapte. Observă că toate acestea erau așezate pe masa lipită de peretele din capătul opus al încăperii, sub un tablou reprezentînd un clovn. Pe masa rotundă din mijlocul camerei de formă octogonală, acoperită cu o față de masă proaspăt spălată, din organdi

alb, fusese aşezat un serviciu de porţelan cu frumoase motive florale, pentru patru persoane.

Madelana îşi turnă o ceaşcă de cafea fără lapte. Privi tabloul cu clovnul. Oh, e un Picasso ! se gîndi e şi se întoarse, deloc surprinsă. N-o mai putea surprinde nimic la Dunoon. Era un loc magic.

Îşi duse ceaşca cu cafea afară, se aşeză pe scara verandei din spate şi o bău încet, bucurîndu-se de mirosul ierbii şi al tuturor plantelor înverzite, de mireasma pătrunzătoare a eucaliptilor şi ascultînd liniştea naturii, întreruptă doar de ciripitul păsărelelor şi de foşnetul uşor al frunzelor în adierea blîndă a vîntului.

Cîtă linişte era aici ! Era liniştea pe care o găseşti numai la ţară şi ea uitase că mai există. E o binecuvîntare, se gîndi ea şi închise ochii, lăsînd liniştea să-i pătrundă în oase, să se instaleze în toată fiinţa ei. Îşi dădu seama dintr-o dată că nu mai cunoscuse din copilărie o asemenea pace.

Puţin mai tîrziu, Madelana se întoarse în casă, îşi lăsă ceaşca de cafea în camera pentru micul dejun, apoi se îndreptă spre holul principal de la intrare. Mai devreme, cînd se farda, se gîndise să facă o plimbare prin grădina din faţa casei, dar acum ezita.

Celălalt capăt al holului se deschidea spre galeria de tablouri. Paula îi atrăsese atenţia asupra ei în seara trecută, cînd urcaseră la etaj ; nu avuseseră timp să intre atunci, fiindcă se grăbeau să se schimbe pentru masă. În timp ce urcau împreună impunătoarea scară în spirală, Paula spusese :

- În galerie sunt expuse portretele strămoşilor noştri, dar există acolo şi un tablou extraordinar al

Emmei. Trebuie să-l vezi neapărat înainte de a pleca din Dunoon.

Curiozitatea din seara precedentă o rodea din nou şi Madelana se hotărî să se ducă să vadă portretul Emmei. O să se plimbe după aceea.

Galeria, mult mai lungă decît se aşteptase, avea tavanul înalt şi o fereastră imensă la un capăt. Pardoseala din lemn lustruit nu era acoperită cu nimic, pereţii erau zugrăviţi în alb şi în mijloc se afla o masă de refector din lemn de stejar afumat. Pe masă se găsea un cal de porţelan chinezesc, de dimensiuni foarte mari, care i se păru Madelanei un obiect de artă extrem de valoros.

Parcurse în grabă lungimea galeriei, aruncînd doar priviri fugare portretelor familiei McGill, preocupată în primul rînd să-l găsească pe cel al Emmei Harte.

Cînd în sfîrşit ajunse în faţa lui, i se tăie respiraţia. Era extraordinar, Paula avea dreptate. Era plin de viaţă şi mult mai bun decît cele pe care le văzuse în magazinele "Harte" şi superior chiar şi celui de la Pennistone Royal din Yorkshire.

Îl privi îndelung, minunîndu-se de veridicitatea picturii şi de excepţionala ei realizare artistică. Era evident pictat în anii '30, căci rochia lungă de seară a Emmei aparţinea acelei perioade ; era din satin alb şi Madelana simţi că dacă ar întinde mîna şi ar atinge tabloul, degetele ei ar pipăi ţesătura adevărată. La gîtul femeii, în urechi şi pe încheieturile mîinilor străluceau smaralde, iar pe mîna stîngă avea un smarald pătrat, tăiat în faţete, şi toate pietrele reflectau culoarea ochilor ei strălucitori.

Ce mîini mici avea, se gîndi Madelana, apropiindu-se mai mult de tablou şi privindu-l cu atenţie. Sunt de-a dreptul minuscule, aproape ca nişte mîini de copil.

Portretul expus alături de cel al Emmei înfăţişa un bărbat brunet, chipeş, îmbrăcat elegant în frac şi cu cravată albă. Avea nişte ochi albaştri pătrunzători, cum nu mai văzuse în viaţa ei, o faţă puternică, atrăgătoare, mustaţă neagră şi o despicătură adîncă în bărbie. Clark Gable, se gîndi Madelana, apoi zîmbi în sinea ei, ştiind bine că nu putea fi vorba de aşa ceva. Era fără îndoială Paul McGill.

Înclinîndu-şi capul, studie cu atenţie tabloul, pierdută în gînduri, întrebîndu-se ce fel de om o fi fost. Nu se îndoia că se potrivea cu Emma Harte.

*

* *

Philip coborî în fugă scara cînd pendula din holul de la intrare bătea ora şapte.

Traversă vasta încăpere, îndreptîndu-se spre camera pentru micul dejun, cînd observă că uşile duble din mahon care duceau în galerie erau uşor întredeschise. Se duse pînă acolo ca să le închidă şi imediat o văzu înăuntru pe tînăra femeie. Se afla în celălalt capăt şi se aplecase spre portretul bunicului său, studiindu-l, şi înţelese că trebuie să fie asistenta americană a Paulei.

Simţindu-i parcă prezenţa, ea se întoarse repede. Cînd îl văzu în uşă, făcu ochii mari şi pe chip i se aşternu uimirea. Privirea ei se lipise parcă de obrazul lui. El se pomeni, la rîndu-i, că-i răspunde privirii.

Şi în clipa aceea viaţa lui se schimbă.

Lui Philip i se părea că în jurul ei pluteşte o lumină. Nu era doar lumina strălucitoare a soarelui pătrunzînd

prin fereastra mare, ci o lumină care emana dinlăuntrul ei. Era o ființă incandescentă.

Simți imediat că o dorește și că va fi a lui. Philip nu înțelegea cum de știa asta, dar îi trecu prin minte ca un fulger și o acceptă ca pe un adevăr de netăgăduit.

Începu să înainteze încet și zgomotul sec al cizmelor lui de călărie pe pardoseala de lemn îl stingherea, căci i se părea că tulbură necuviincios pacea desăvîrșită care o învăluia. Ea stătea acolo și îl aștepta, nemișcată, aproape fără să respire, cu privirea pironită asupra lui. Iar ochii lui nu se desprindeau de pe chipul ei.

Era o străină și totuși îi era perfect cunoscută și îl cuprinse un sentiment adînc de predestinare - mîna destinului - cînd în cele din urmă se opri în fața ei.

Privindu-l în ochi, ea zîmbi ușor, timid, și el simți că i se întîmplă ceva uluitor și ceea ce îl surprindea cel mai mult era că i se întîmpla acolo, în casa lui, singurul loc de pe planetă pe care-l iubea cu adevărat. Ea continuă să-i zîmbească, privindu-l în ochi, și el simțea că i se ridică o povară de pe umeri, orice suferință încetă și îl învălui o senzație de liniște.

Își auzi propriul glas, vag, parcă venind de departe :

- Sunt Philip, fratele Paulei, spuse el, mirîndu-se că glasul lui sună normal.

- Madelana O'Shea.

- Am bănuit.

Își lăsă mîna într-a lui și el o strînse ferm, dîndu-și seama că o așteptase toată viața.

17

Pentru Philip a fost un mare efort să-i dea drumul mîinii Madelanei, dar în cele din urmă reuşi.

Imediat, Madelana îşi băgă mîna în buzunar. Simţea încă apăsarea degetelor lui puternice, ca şi cum îşi lăsaseră definitiv amprenta. Se foi pe picioare şi îşi întoarse privirea. Philip McGill Amory o tulbura.

Privind-o cu atenţie, Philip spuse :

- Păreai surprinsă cînd am apărut în uşă. Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

- O clipă am crezut că Paul McGill a înviat.

Rîsul lui sonor îi întrerupse fraza, răsunînd în toată galeria, şi el se uită la tablou cu coada ochiului, dar nu făcu nici un comentariu.

- Pe lîngă asta, continuă ea, Paula a spus că vii de la Sydney abia pe la prînz.

- M-am răzgîndit şi m-am hotărît să decolez ieri-seară. Am ajuns la unsprezece şi jumătate, dar toată lumea era deja în pat.

Ea confirmă din cap, nu rosti nici o vorbă şi îşi ridică privirea spre el.

- Studiai cu multă atenţie portretul bunicului. Îi zîmbi strengăreşte şi ochii lui albaştri, strălucitori rîdeau, ironici. Ţi-a dezvăluit ceva ? Poate secretele caracterului lui ...?

- Mă gîndeam că trebuie să fi fost un bărbat adevărat, cu totul deosebit, dacă a cîştigat-o pe Emma Harte şi s-a căsătorit cu ea.

- Din cîte mi-a povestit bunica despre el, Paul McGill era exact aşa cum tu sau eu ni l-am imaginat. Chiar mai mult de atît, bănuiesc, spuse Philip.

Se opri cîteva clipe, apoi continuă pe un ton mai blînd :

- De fapt, n-au fost niciodată căsătoriți... soția lui n-a vrut să divorțeze. Și astfel și-au luat soarta în propriile mîini, au sfidat convenienţele şi au trăit împreună şaisprezece sau şaptesprezece ani. Adică pînă în 1939, cînd a murit el. Presupun că, pe vremea aceea, ceea ce au făcut ei era socotit scandalos, dar lor nu le-a păsat. Philip ridică din umeri. S-au iubit la nebunie, au fost nemaipomenit de fericiți și n-au regretat niciodată nimic. Și bineînțeles, și-au adorat singurul copil, pe mama mea. Tăcu iar cîteva clipe, apoi spuse: E copil nelegitim, desigur.

Madelana fu surprinsă.

- N-am știut asta și nimic din tot ce mi-ai spus acum. Paula nu mi-a vorbit niciodată despre viața personală a bunicii voastre. Tot ce am auzit sau citit se referea la succesele ei în afaceri.

- Da, într-adevăr, este o poveste a succesului, nu-i așa? Depășea cu mult epoca în care a trăit. A fost o femeie strălucită și cu adevărat emancipată, care a deschis calea multor alte femei... în marile afaceri și în lumea concernelor. Și mă bucur c-a făcut-o. Eu, personal, nu știu ce m-aș face fără femeile care sunt șefe în compania noastră. Philip chicoti, dintr-o dată din nou amuzat. Dar sunt convins că acum toată lumea a uitat de viața personală a Emmei. În fond, asta s-a întîmplat demult de tot. Oricum, ea a devenit într-un fel o figură legendară. Un mit. Și există mulți oameni care vor să-i păstreze vie amintirea, oameni din familie și din afara ei... care nu vor ca imaginea ei să fie pătată în nici un fel. Strînse din buze și clătină din cap. Desigur, în ceea ce mă privește, nimic nu

poate păta imaginea Emmei şi cu atît mai puţin faptul că a trăit necununată cu un bărbat pe care l-a iubit cu adevărat, din toată inima.

- Sunt de acord. Dar de ce n-a vrut să divorţeze ? Mă refer la soţia lui.

- O împiedica credinţa ei, ceea ce a fost foarte convenabil pentru ea. Constance McGill era romano-catolică şi cred că ea s-a folosit de biserică şi de învăţăturile ei ca să-i dejoace planurile lui Paul. Nu vroia să-l păstreze, dar nici nu vroia să fie al altei femei. Şi este absolut sigur că nu vroia ca el să fie fericit. De aceea a amestecat o mînă de preoţi şi o mulţime de prejudecăţi religioase ridicole în relaţiile lor de soţ şi soţie, numai ca să încurce treburile, după părerea mea.

- Ştiu eu ?...

Philip simţi că se întîmplă ceva cu Madelana şi văzu imediat privirea ciudată din ochii ei. Fiind o fire sensibilă, dotată cu intuiţie, îşi dădu seama că făcuse o gafă.

- Te-am jignit... eşti romano-catolică, nu-i aşa ?

- Da, dar nu m-ai jignit. Zău că nu.

- Iartă-mă.

- Nu-i nimic, Philip... Glasul i se stinse. Ridică ochii spre el.

Privirile li se întîlniră şi rămaseră ochi în ochi. Nici unul nu-şi putea dezlipi privirea de celălalt. Tăcerea dintre ei se adînci.

Privind în ochii ei luminoşi, argintii, ciudat de transparenţi, Philip înţelese că totul era în regulă. Vorbise serios şi aşa va vorbi întotdeauna. Nu era capabilă să mintă. Era deschisă şi cinstită şi asta îi plăcu. Avu din nou acea senzaţie de familiaritate. Parcă ar fi cunoscut-o de mult, ar fi fost despărţit de ea şi ar fi regăsit-o. Se simţea

în largul lui cu ea, mai bine decît cu oricare altă femeie din viaţa lui, perfect degajat. Vreau să fie a mea, se gîndi el pentru a doua oară în dimineaţa aceea. Dar ia-o încet, foarte încet, îl preveni un glas lăuntric.

Madelana, vrăjită de ochii lui albaştri hipnotizanţi, căzuse şi ea pradă unor sentimente ciudate, nemaitrăite pînă atunci. I se contractase şi i se uscase gîtul, simţea un fel de durere în piept şi un tremur lăuntric. Reacţiona puternic faţă de prezenţa lui Philip, fizic şi emoţional, aşa cum nu mai reacţionase niciodată în faţa unui bărbat, nici faţă de Jack Miller. Dar nici nu cunoscuse un bărbat ca Philip McGill Amory. Era un tip viril şi plin de farmec. Avea cu adevărat un farmec extraordinar. O ameţea pur şi simplu. Şi, mai rău, o înfricoşa.

În mod inexplicabil, Madelana simţi că-i dau lacrimile. Îşi întoarse iute capul, întrerupînd contactul vizual dintre ei. Începuse să tremure şi, temîndu-se că el va observa, porni spre celălalt capăt al galeriei.

Îşi drese glasul şi spuse, fără a privi înapoi, spre el :

- Ce strămoş este acesta ?

Philip o urma.

Stătea chiar în spatele ei, adulmecînd mirosul părului ei, parfumul ei. Era un miros tare, de mosc parcă, un parfum care i se părea provocator. Simţi brusc nevoia s-o înconjoare cu braţele şi trebui să facă un mare efort de voinţă ca să nu dea frîu liber îmboldului.

Spuse cu un glas stăpînit :

- Acesta este Andrew, căpitanul de vas scoţian, care a venit să se stabilească în Australia în 1852, şi în portretul de alături este soţia lui, Tessa. Andrew a fost strămoşul întemeietor care s-a aşezat în această ţară, a înfiinţat ferma de oi şi a pus fundaţiile acestei case, pe care a

botezat-o Dunoon, după locul de unde venea el, din Scoția.

- E o casă foarte frumoasă, murmură Madelana cu o voce voalată, atît de emoționată de apropierea lui Philip, încît abia mai putea vorbi.

- Mulțumesc... și mie mi se pare frumoasă. De fapt, fiul lui, Andrew Bruce, a dat conacului înfățișarea caracteristică bătrînului Sudamerican, după o călătorie în America. El a construit fațada nouă, a adăugat coloanele și a înconjurat-o cu peisajul caracteristic plantațiilor din Georgia și Virginia.

- Și peisajului din Kentucky... îmi aduce aminte de acasă.

Philip o ocoli ca să-i poată vedea fața și ridică mirat din sprîncenele lui negre.

- Ești din Kentucky ?

Madelana confirmă, dînd din cap.

- Dar n-ai deloc accentul din Sud !

- Nici tu nu prea ai accent australian, spuse ea, rîzînd pentru prima oară de cînd îl cunoscuse și rîsul o descărcă parcă de tensiunea ce o acumulase. M-am născut și am crescut în Lexington.

- Înseamnă că ai crescut în preajma cailor, nu-i așa ? Și știi să călărești, nu ?

- Da.

Ochii i se luminară și glasul îi exprimă entuziasmul cînd exclamă:

- Hai să călărim împreună ! Acum ! Vreau să-ți arăt domeniul, să te plimb prin fermă... nu cred că ai văzut mare lucru ieri-seară, mai ales fiindcă era și la apus. Se uită la îmbrăcămintea ei. Sunt sigur că avem pantaloni și cizme de călărie pe măsura ta.

- Mi-am adus tot ce trebuie pentru călărie, spuse Madelana, apoi îi explică : Înainte de a pleca din New York, Paula mi-a spus că vom veni probabil aici în week-end şi că trebuie să fim pregătite. De fapt, mi-a spus exact ce fel de îmbrăcăminte să-mi iau.

- Soră-mea e o fată deşteaptă, spusé el, şi zîmbetul acela strengăresc se ivi din nou în colţul gurii. Atunci hai, ce mai aşteptăm?

Philip o apucă de mînă, o scoase repede din galerie şi, ieşind în hol, adăugă :

- În timp ce te schimbi, eu o să beau la repezeală o ceaşcă de cafea. Te aştept în camera pentru micul dejun.

- Nu durează decît cîteva minute, spuse ea calmă, vrăjită de forţa şi magnetismul acestui bărbat.

*

* *

Madelana se ţinu de cuvînt şi apăru în camera pentru micul dejun peste zece minute.

Cînd a văzut-o apărînd atît de repede în uşă, Philip a fost plăcut surprins. Întotdeauna îl enervau femeile care îşi pierdeau vremea pieptănîndu-se şi fardîndu-se, făcîndu-l să aştepte. Era obişnuit cu femeile din familia Harte, care nu prea se împopoţonau, dar arătau întotdeauna elegante şi se bucura că Madelana se potrivea cu acest tipar.

Se ridică şi o întîmpină cu o privire admirativă. Îi plăcea cum era îmbrăcată. Se vedea bine că e o călăreaţă adevărată, nu o amatoare care îmbracă costumul de călărie de fason, fără să ia însă în serios tocmai călăria. O spunea ţinuta ei. Cămaşa de lînă roşie-purpurie, cu croială bărbătească, şi pantalonii bej de călărie erau în stare bună, dar nicidecum noi, iar cizmele negre, la fel de

bine lustruite ca ale lui, erau uzate, dovedind o vechime de cîţiva ani.

Îi zîmbi încîntat, îi cuprinse cotul şi o conduse afară din casă, apoi prin curtea din spate, spre garaj.

Cînd trecură pe lîngă maşinile pentru culesul viilor, aliniate la peretele şopronului acoperit, el întrebă:

- Pe unde aţi venit la conac de la aerodrom, ieri-seară?

- Tim Willen ne-a adus pe drumul principal, răspunse Madelana. Am văzut o bună parte din fermă - ţarcurile de oi, şoproanele de tuns şi toată zona de acareturi şi barăci.

- Bravo ! Atunci putem ieşi imediat în cîmp, să călărim ca lumea, nu să ne învîrtim doar prin jurul casei, anunţă el, ajutînd-o să se urce în maşina lui, un Maserati albastru închis.

În timp ce urcase să se schimbe, Philip telefonase la grajduri şi cînd ajunseră la vechile clădiri pe care ea le admirase în seara precedentă, caii lor erau deja înşăuaţi.

Şeful grajdurilor îi aştepta şi, după ce Philip i-o prezentă lui Matt, acesta o conduse la boxele cailor.

- Aceasta este Gilda, spuse el, deschizînd portiţa boxei şi scoţînd o iapă murgă. Îi trecu Madelanei hăţurile şi continuă : Vă stă la dispoziţie. O să vedeţi că este blîndă, dar are destulă energie ca să nu vă plictisească.

Philip se depărtă de cal, rezistînd tentaţiei de a o ajuta pe Madelana să urce în şa.

- Mulţumesc. E frumoasă, spuse Madelana, privind admirativ iapa. Începu să-i mîngîie nasul şi capul, se lipi de ea, apoi îi şopti la ureche, ca să se împrietenească, aşa cum o învăţaseră să procedeze întotdeauna cu un cal străin grăjdarii din Kentucky. După ce se jucă aşa cîteva

minute, Madelana simți că se cunoșteau destul de bine și, punînd piciorul stîng în scăriță, se săltă în șa.

Philip urmărise joaca ei cu Gilda, dînd din cap, încîntat de priceperea ei și zîmbind în sinea lui. Se urcă și el pe Black Opal, armăsarul lui de culoarea abanosului, și o luă înainte prin curtea grajdului, pavată cu piatră, traversă drumul principal și ieși pe pista de pămînt bătătorit care urca spre un mic crîng.

Mergeau la pas, unul după celălalt, pe drumul îngust mărginit de ulmi aurii și de sălcii ; curînd ieșiră într-o poiană largă, unde iarba verde se unduia în adierea vîntului. Merseră un timp în trap mărunt, unul lîngă celălalt, apoi, pe neașteptate, Philip porni la galop întins, dînd pinteni armăsarului și lăsînd-o pe Madelana în urmă.

- Hai, Gilda, hai, fetițo, hai, iubito, șușoti Madelana, aplecîndu-se pe gîtul iepei, ridicîndu-se ușor în scări, rămînînd apoi în picioare și, luînd-o la galop, țîșni după Philip.

Îl ajunse din urmă și galopară împreună, străbătînd alte cîteva poiene, sărind peste garduri, gonind grumaz la grumaz, pînă ce, în cele din urmă, Philip încetini și-l opri pe Black Opal.

Madelana îl imită imediat, conștientă că trebuia să se lase condusă de el, pentru că ea se afla pe un teren străin și într-un mediu nefamiliar.

În timp ce își trăgeau sufletul, se uitau unul la celălalt.

- A fost minunat. Ești colosală, spuse Philip. Dar acum trebuie s-o lăsăm mai moale, căci ne apropiem de pășunile unde pasc oile și vacile.

Hoinăriră la pas prin frumosul peisaj pastoral, pe lîngă turme de vaci şi de oi, prin poienile de la poalele dealurilor. Trecură pe lîngă crînguri cu omniprezenţii ulmi aurii şi eucalipţi, străbătură o vale frumoasă şi adîncă, urmînd pentru o bucată scurtă de drum firul argintiu şerpuitor al rîului Castlereagh şi, în sfîrşit, începură să urce încet dealurile înverzite din Dunoon.

Din cînd în cînd mai aruncau cîte o vorbă.

Madelana punea cîte o întrebare şi Philip îi oferea informaţii, dar în cea mai mare parte a timpului tăceau.

Asta îi plăcu lui Philip. N-avea întotdeauna chef să vorbească ; de felul lui, rămînea adesea închis în el şi absorbit de gînduri şi îl iritau femeile care flecăreau fără încetare. Tăcerea ei era ca un balsam. Îi simţea tot timpul prezenţa, dar nu se impunea, nu-i tulbura nevoia de intimitate şi nici nu se simţeau stingheriţi, cel puţin în ceea ce-l privea pe el. De fapt, călărind alături de ea, se simţea mai uşor, mai fericit parcă, cum nu fusese de ani de zile.

Madelana avea sentimente asemănătoare.

Neliniştea şi încordarea pe care le resimţise în galeria de portrete se domoliseră în timp ce urcase în cameră să se schimbe şi dispăruseră cu totul de cînd se aflau împreună, în aer liber.

Deşi New South Wales era atît de departe de Kentucky, se simţea mai aproape de casă decît se simţise vreodată de cînd părăsise iubitul ei ţinut, în urmă cu patru ani. Liniştea grădinii care o impresionase atît de puternic în zorii acelei dimineţi era şi mai profundă în acest peisaj vast, iar pacea din jurul ei îi dădea o senzaţie extraordinară de împăcare. Şi pentru că era relaxată, se simţea surprinzător de detaşată faţă de ea însăşi şi de Philip.

Călăriră împreună pe pămînturile lui timp de aproape două ceasuri. În cele din urmă ajunseră la locul spre care porniseră de fapt, cînd plecaseră de la grajduri. Era punctul cel mai înalt din Dunoon şi Philip călărea în faţă pe panta abruptă. Cînd ajunse în vîrful dealului, sări de pe Black Opal şi rămase în picioare lîngă cal, în aşteptarea Madelanei, care venea la mică distanţă în urma lui.

Ea apăru pe creastă, dirijînd minunat iapa murgă, cu măiestria unui călăreţ experimentat. Cu toate acestea, el ar fi vrut s-o ajute să descalece, dar şi de data asta se abţinu. Îi era teamă s-o atingă.

În timp ce ea cobora din şa, lăsîndu-se uşor pe iarbă, el se duse la imensul stejar care îşi întindea bătrînele ramuri peste vîrful dealului, ca o uriaşă umbrelă de dantelă verde.

Madelana se apropie de el şi Philip spuse :

- Stră-străbunicul meu a sădit acest stejar în urmă cu o sută de ani şi acesta este locul meu preferat. Emma m-a adus aici prima oară, cînd eram copil - şi ei îi plăcea. Se vede pe o distanţă de cîţiva kilometri de jur împrejur. Priveşte ! exclamă el, întinzînd braţul brusc şi plimbîndu-l prin aer. Apoi îşi umbri ochii cu mîna şi privi peste terenul vălurit, rostind cu un glas plin de mîndrie şi dragoste : Nu există loc ca ăsta în toată lumea, cel puţin pentru mine.

- Este uluitor de frumos, recunoscu Madelana, convinsă de ceea ce spunea. La Dunoon totul îi părea mai viu... cerul infinit mai albastru, florile mai colorate. Era un paradis, după cum spusese el mai devreme, cînd călăreau prin vale. Respiră adînc de cîteva ori. Aerul avea aici o limpezime de cristal, atît era de pur şi de înviorător.

Philip îşi scoase pălăria cu boruri late, o azvîrli pe jos şi îşi trecu mîna prin părul negru şi des.

- Să ne odihnim puţin înainte de a porni înapoi, propuse el, făcînd semn cu mîna spre pămînt, şi se aşeză.

Madelana încuviinţă din cap şi se aşeză şi ea, bucurîndu-se de răcoare la umbra copacului verde închis, după ce călăriseră atîta timp prin soare.

Amîndoi rămaseră tăcuţi un timp, apoi Philip spuse:

- Trebuie să fi fost minunat ceea ce simţeau ei, nu crezi ?

- Da, spuse Madelana, înţelegînd imediat că se referea la Paul şi la Emma.

- Ai fost vreodată atît de îndrăgostită ?

- Nu, dar tu ?

- Nu. Şi tăcu imediat, cufundîndu-se în gînduri. Madelana tăcea şi ea.

- Eşti căsătorită ? întrebă el brusc.

- Nu... nici n-am fost.

Philip o privi pe furiş. Ar fi vrut s-o întrebe dacă avea vreo legătură serioasă, dar nu îndrăznea. Conversaţia lor luase deja o întorsătură destul de intimă, pe care n-o dorise.

Ca şi cum ar fi fost conştientă că o studia pe ascuns, ea întoarse capul, îl privi lung cu ochii ei cenuşii, calmi, neşovăielnici.

El îi zîmbi.

Ea îi întoarse zîmbetul. Apoi îşi trase genunchii la piept, îşi propti bărbia şi îşi aţinti privirea spre cerul ca un abur albastru şi alb, spre norii cumulus care pluteau în înalt.

Philip se lăsă pe spate, proptindu-şi capul de trunchiul noduros al copacului. Bănuia că ea cunoştea

reputația lui de playboy. Își înăbuși un oftat. Pînă acum nu-l deranjase niciodată. Acum era altceva.

18

Pe înserat se răcorise brusc și un vînt puternic sufla dinspre dealurile ce se înălțau deasupra Dunoon-ului, umflînd perdelele, mișcîndu-le violent încoace și-ncolo și răcind aerul din dormitor.

Paula se ridică dîrdîind de la măsuța de toaletă și se duse să închidă fereastra.

Se așeză din nou, își puse șiragul de perle și îl încheie la ceafă, își puse cerceii cu perle și diamante, apoi se depărtă puțin de oglindă ca să vadă mai bine în ansamblu. Nu-i rău, se gîndi ea, pentru o patroană extenuată, o soție și mamă a patru copii, hărțuită, care bate spre treizeci și șapte.

Întoarse capul și se uită la fotografia color de pe măsuța de toaletă. Fusese făcută de Emily în primăvară, pe terasa de la Pennistone Royal, și îi înfățișa pe Shane și pe ea, împreună cu Lorne, Tessa, Patrick și Linnet. I se strînse un pic inima gîndindu-se la cei doi mezini ai ei ; fiecare, în felul lui, era vulnerabil și amîndoi aveau nevoie de ea.

Erau deja în pat și dormeau duși cînd îl sunase pe Shane ceva mai devreme. Cu diferența de fus orar dintre Australia și Anglia, ea avea de fapt un avans de o zi ; era aproape miezul nopții zilei de vineri cînd îl găsise la Pennistone Royal. Tocmai se întorsese de la cina pe care o luase cu Winston la Beck House ; Emily plecase deja la Hong Kong ca să facă achiziții pentru "Genret", și cei doi

buni prieteni petrecuseră, se pare, o seară minunată, ca între burlaci.

Era fericită că-i auzise glasul tandru şi încurajator şi că aflase că acasă totul e bine. Lorne şi Tessa se duceau fiecare la internatul lui, iar dădaca Pat se întorsese din vacanţa petrecută în regiunea lacurilor şi preluase din nou comanda camerei de copii şi a micilor ei supuşi.

- Nu e nici o problemă, iubito, spusese Shane, pe care-l auzea atît de aproape, de parcă ar fi fost în camera alăturată. Îmi petrec week-end-ul aici, cu copiii, apoi o şterg la Londra duminică seara. Ascultă, îngeraş, azi am primit veşti de la tata. M-a sunat să-mi spună că el şi cu mama vin precis de Crăciun, deci va fi şi mica Laura cu noi; au acceptat invitaţia şi Merry cu Elliot. Se pare că va fi înghesuială mare aici, în Yorkshire... Va fi ca pe vremuri, cînd trăiau Blackie şi Emma. O să ne distrăm de minune.

Vestea o făcuse fericită şi mai sporovăiră o jumătate de oră despre planurile de Crăciun, despre copii şi alte chestiuni de familie, şi Shane promisese s-o sune peste două zile. Se simţise mult mai bine după ce închisese telefonul. Cînd călătorea, îi lipseau îngrozitor şi el şi copiii şi niciodată nu se simţea cu totul în apele ei cînd era despărţită de familie. Încerca să nu-şi facă griji, dar îşi făcea întotdeauna şi bănuia că nu se va putea schimba vreodată. La urma-urmelor, asta-i era firea şi gata.

Paula se uită la ceas şi văzu că mai are zece minute pînă ce trebuia să coboare pentru aperitive. Se ridică, îşi netezi rochia de mătase pentru cocktail, apoi se apropie de masa de scris şi începu să răsfoiască hîrtiile împrăştiate acolo. Printre ele era lista pentru Crăciun pe care o începuse la Sydney, în primele zile ale săptămînii.

Familia lui Shane era notată cu cadourile cele mai mari, dar lista nu le cuprindea şi pe cele care se introduc în ciorapi sau se aşază sub pom. Trebuia să treacă şi numele lor dacă veneau în Yorkshire şi să se mai gîndească la cîteva fleacuri, pentru că plănuia să-şi facă toate tîrguielile de Crăciun la Hong Kong, cînd se va întîlni acolo cu Emily, peste zece zile.

Gîndurile Paulei se concentrară asupra părinţilor lui Shane, în timp ce se aplecă peste birou, făcînd repede diferite însemnări. Era sincer încîntată că Bryan şi Geraldine veneau în decembrie în Anglia; o purtau cu vorba de cîteva săptămîni. De cînd Bryan făcuse un infarct, în urmă cu cinci ani, locuiau în Barbados. Bryan supraveghea celelalte hoteluri din Caraibe, dar în ultimul timp o lăsase mai moale şi se retrăsese pe jumătate din afaceri, la insistenţele lui Shane.

Îi era dor de ei şi de cînd familia O'Neill plecase în străinătate, se simţea un gol în viaţa lor, a tuturor. Îi lipsea şi Miranda, sora lui Shane. Ele două fuseseră prietene apropiate încă din copilărie şi, deşi reuşeau să se vadă la New York, veşnic se văicăreau că nu ajung niciodată să stea destul de multă vreme împreună. Conducînd firma "O'Neill Hotels International" din Statele Unite, Merry era o patroană ocupată, iar pe de altă parte ţinea să-şi petreacă tot timpul liber cu soţul ei, arhitectul american Elliot James, în casele lor din Manhattan şi Connecticut. În consecinţă, Merry nu prea fusese prin Anglia în ultimul timp, şi chiar şi călătoriile ei de afaceri erau scurte. "Ataci şi fugi !" era deviza lui Merry pentru aceste călătorii.

În sfîrşit, toţi membrii familiei O'Neill se vor afla simultan sub acelaşi acoperiş, împreună cu familia Harte. Sir Ronald şi Michael Kallinski acceptaseră deja să vină

la masa de Crăciun, deci, pentru prima dată de ani de zile, vor fi reprezentate cele trei clanuri. Paula zîmbi de plăcere la acest gînd.

Prinse foile de hîrtie cu o agrafă şi le băgă în servietă ca să nu le uite. Cînd va mai avea o clipă liberă, mai tîrziu, la noapte sau mîine dimineaţă, va mai face cîteva însemnări - distribuirea dormitoarelor de la Pennistone Royal, meniurile pentru perioada sărbătorilor şi lista invitaţilor pentru petrecerile pe care voia să le organizeze. Mai erau trei luni pînă la Crăciun, dar asta nu însemna prea mult faţă de cîte avea de făcut şi faţă de programul ei atît de încărcat. Numai alcătuindu-şi planurile cu mult înainte şi fiind foarte organizată, putea face faţă tuturor îndatoririlor. Aşa o educase bunica şi uneori se întreba dacă acesta era într-adevăr secretul succesului ei.

Cînd apăru în uşa livingului peste cîteva minute, Paula crezu că era prima care coborîse. Era linişte şi pace.

Dar atunci intră Jason Rickards dinspre verandă, închise uşile-fereastră, le încuie bine şi se întoarse. Faţa lui bronzată, colţuroasă, se lumină cînd o văzu.

- Bună, draga mea, spuse el, venindu-i în întîmpinare.

Subţire şi vînos, Jason avea mersul unui bărbat care a petrecut mulţi ani călare, cu tenul asprit de vreme al omului care stă mult timp în aer liber, iar părul lui negru era încărunţit la tîmple. Avea şaizeci şi ceva de ani, dar părea mai tînăr. În seara aceea purta un sacou de caşmir bleumarin şi pantaloni gri închis, cu o cămaşă albă şi cravată bleumarin ; ţinuta lui era ca întotdeauna impecabilă, dar Paulei i se părea că nu se simte bine în haine de seară. Hainele elegante îl ţineau parcă în chingi,

simţeai că ar fi preferat să fie îmbrăcat în blue-jeans, cizme de călărie şi o cămaşă deschisă la gît, se gîndi Paula.

El se opri în faţa ei, o luă de mînă şi o învîrti.

- Ce bine arăţi, Paula ! Îţi şade la fel de bine în roşu ca mamei tale.

- Mulţumesc, Jason. Şi îi zîmbi, ridicîndu-şi privirea spre el, apoi îl luă de braţ şi se îndreptară amîndoi spre cămin. Chiar, unde e mama?

- Sus, se îmbracă. Coboară imediat. Hai să bem un păhărel împreună, draga mea. Ce preferi ?

- Dacă este într-adevăr o sticlă de şampanie în frapiera de argint, după cum mi se pare că zăresc, atunci asta aş dori, te rog.

- Oho ! Se apropie repede de măsuţa pe care era pusă o tavă cu diverse băuturi, pahare, o frapieră cu gheaţă şi şampanie şi deschise o sticlă de Louis Roederer Crystal.

Paula îl urmărea cu o privire caldă. Îl aproba întru totul pe Jason, se ataşase mult de el şi îi admira atitudinea practică faţă de viaţă. Îl respecta foarte mult nu numai pentru iscusinţa lui în afaceri, dar şi pentru calităţile lui personale. Era bun şi atent cu cei din jurul lui. Ca şi Philip, se bucura extraordinar că mama ei se căsătorise cu el. În ciuda deosebirilor sociale dintre ei, se împăcau minunat şi el era un soţ devotat. Fiind un om care răzbise singur, Jason se căsătorise tîrziu prima oară şi soţia lui murise de cancer după numai şapte ani ; mai avusese apoi o a doua căsnicie, scurtă şi dezastruoasă. "A treia oară ai noroc", era expresia lui preferată în ultimul timp, şi o adora pe Daisy, aşa cum şi ea îl adora. Uneori îi sugerau Paulei o pereche de tineri îndrăgostiţi, şi asta îi făcea plăcere.

După ce îi turnă şampanie într-un pahar înalt de cristal de Baccarat şi îşi prepară un whisky cu sifon, Jason remarcă:

- Bate tare vîntul în seara asta. Bănuiesc că e furtună mare la Sydney.

- Sper să n-ajungă aici, spuse ea, luînd paharul cînd i-l aduse.

- Mă îndoiesc, dar chiar dacă vine, se va sfîrşi repede. Ştii că întotdeauna plouă puţin primăvara. Mîine va fi o zi frumoasă şi însorită, n-ai teamă. Ciocni paharul de al ei. Noroc, draga mea.

- Noroc, Jason.

Stăteau amîndoi în picioare în faţa focului, simţindu-se perfect în largul lor, plini de afecţiune unul pentru celălalt.

Jason îi aruncă deodată o privire întrebătoare.

- Paula, te văd iarăşi zîmbind calm şi părînd mulţumită de tine. Chicoti: Cum ar zice maică-ta, arăţi ca motanul care a înghiţit un canar.

Paula nu se putu abţine şi izbucni în rîs. Jason adoptase multe din expresiile mamei ei, majoritatea învăţate de Daisy de la propria sa mamă, dar nu sunau la fel de spiritual cum le rostea Emma.

Paula spuse :

- Pur şi simplu sunt fericită să văd cum se conturează Crăciunul, asta-i tot, Jason. Va fi cea mai mare reuniune pe care am avut-o de ani de zile, dacă vin şi părinţii şi surorile lui Shane.

- Maică-ta este îngrijorată că...

- De ce sunt eu îngrijorată ? întrebă Daisy din uşă şi intră în living plutind într-o boare de parfum "Joy" şi un vîrtej de mătase purpurie.

- Iubito, arăţi superb ! exclamă Jason, cu ochii lui căprui închis licărind de fericire şi admiraţie. Veni iute spre Daisy, o luă de braţ şi o conduse în preajma căminului. Ce să-ţi aduc, iubito ? Şampanie sau o vodcă rece cu apă tonică ?

- Şampanie, te rog, dragul meu Jason.

- Jason are dreptate. Arăţi într-adevăr colosal astă-seară, mamă, spuse Paula. Nu te-am mai văzut de ani de zile în purpuriu. Îţi şade nemaipomenit, mai ales cu opalele astea superbe. Sunt noi ?

- Mulţumesc, draga mea. Da, sunt noi. Mi le-a dăruit Jason joi seara. Sunt de la mina lui din Coober Pedy.

- De la Lightning Ridge, o corectă Jason, rînjind fericit în timp ce-i oferea paharul cu băutură. Sunt opale negre foarte rare.

- Mulţumesc, spuse Daisy, luînd paharul. Apoi repetă: De ce sunt îngrijorată, Jason ?

- Din cauza lui Philip.

Daisy se încruntă, se aşeză pe canapea şi ridică paharul:

- Noroc.

- Noroc, spuseră Paula şi Jason la unison.

Daisy sorbi puţin din şampanie, privindu-l întrebător pe soţul ei, peste marginea paharului.

- Şi de ce sunt îngrijorată pentru el ?

- Pentru că nu vrea să se angajeze să... să vină cu noi în Anglia, de Crăciun, îi explică Jason. Paula tocmai spunea cît de fericită este, fiindcă va fi o mare reuniune de familie şi eu eram pe punctul de a o anunţa că fratele ei nu este încă hotărît dacă să vină sau nu.

- O, acum cred că o să vină, murmură Daisy cu un zîmbet discret, dar cu un înţeles subtil.

- Zău ?! Jason părea surprins şi o fulgeră pe Daisy cu privirea. Ce s-a întîmlat de ţi-ai schimbat părerea, draga mea ? Erai foarte categorică nu mai departe de acum două zile, joi seara, cînd m-am întors eu de la Perth.

- Astăzi la prînz, Paula a invitat-o pe Madelana să vină la Londra, la petrecerea şi balul de la "Ritz", cu ocazia celei de-a şaizecea aniversare şi a invitat-o de asemenea să petreacă Crăciunul cu noi, în Yorkshire. Şi Madelana a acceptat, nu-i aşa, Paula ?

- Da, mamă, a acceptat. Paula era uşor nedumerită şi se încruntă. Dar ce legătură are cu asta ?

Daisy se lăsă pe speteaza canapelei, îi zîmbi mai întîi fiicei, apoi soţului ei şi spuse :

- Are foarte mare legătură cu venirea lui Philip în Anglia, în decembrie.

Jason şi Paula se uitau cu gura căscată la ea, dar nici unul nu scoase o vorbă.

- N-aţi observat cum se uită Philip la Madelana ? întrebă Daisy încetişor. Bineînţeles, atunci cînd se crede neobservat. Şi n-aţi văzut cum s-a învîrtit azi în jurul ei... la piscină, în timpul mesei şi la ceai ? Era extrem de atent cu ea. Şi să ştii, Paula, că au călărit împreună toată dimineaţa. Timp de vreo patru ceasuri.

- Zău, mamă, eşti prea romantică ! exclamă Paula. S-a purtat pur şi simplu ca o gazdă bună. În fond, tu l-ai învăţat să fie bine crescut. E un gentleman. Paula rîse, alungînd orice bănuială. O cunoaşte doar de o zi ! Ba nici măcar atît, ce Dumnezeu !

- Şi ce-i cu asta ? spuse Daisy şi mai sorbi puţin din şampanie.

Paula se uită încruntată către maică-sa, apoi îl privi pe Jason, ridicînd dintr-o sprînceană.

Jason hohoti amuzat.

- Eu o cunoşteam pe maică-ta doar de o oră cînd mi-am dat seama că vreu să mă-nsor cu ea şi nu mă feresc să-ţi spun, dragă Paula, că eram al naibii de hotărît să pun mîna pe ea. Eu cred că un bărbat şi o femeie ştiu imediat dacă se declanşează ceva între ei, ştiu ce simte fiecare pentru celălalt. E un fel de... un fel de instinct. Şi timpul, ca atare, nu prea contează. Poţi cunoaşte o persoană de ani de zile şi totuşi să n-o cunoşti niciodată cu adevărat, să n-ai nici un sentiment faţă de ea. Şi poţi să întîlneşti deodată pe cineva şi - bang ! - s-a zis ! Se uită spre Daisy. Cum e expresia aceea franţuzească, iubito ?

- *Coup de foudre*... un fel de trăsnet, o lovitură neaşteptată... adică dragoste la prima vedere, răspunse Daisy. Şi ai perfectă dreptate, Jason, sunt întru totul de acord cu tot ce-ai spus. Îi zîmbi drăgăstos.

- Madelana şi Philip, şopti Paula. O, nu ! I se strînse inima. Îşi adora fratele, dar ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să se ataşeze de Madelana. Pentru Madelana îi era teamă. Nu vroia să sufere. Şi, în plus, avea planurile ei de viitor, foarte importante, pentru asistenta ei.

Paula rosti rar :

- S-ar putea să-l atragă, mamă, dar ştii cum tratează el femeile. Mi-a spus de atîtea ori că se găsesc pe toate drumurile. Şi tu ştii mai bine ca oricine că se desparte de ele în clipa în care legătura începe să devină ceva mai serioasă decît o hîrjoneală în fîn. Clătină din cap : Îmi pare rău că trebuie să spun asta despre el, dar pe Philip nu-l interesează decît popasurile de o noapte.

- Zău, Paula, cum poţi să afirmi aşa ceva ? S-a afişat cu Veronica Marsden aproape trei luni ! Exclamă Daisy vehement, deşi nu ridică glasul.

Paula oftă a lehamite.

- Într-adevăr, cam asta e limita legăturilor lui amoroase. Trei luni. Sper din toată inima să nu se atașeze de Madelana, pentru că o va face să sufere și n-aș putea suporta asta. A suferit deja destul pînă acum. Te rog să nu-l încurajezi, mamă. Promite-mi.

Daisy se întristă.

- Da, cred că ai dreptate, Paula, ca de obicei. Scoase un oftat adînc. Of, Doamne, și tare îmi place fata asta ! Am fost fericită astăzi cînd am văzut cît de aprins părea... Glasul i se stinse, șovăielnic.

Paula insistă :

- Mami, te rog promite-mi că nu o să-l încurajezi pe Philip. Vorbesc foarte serios.

Daisy încuviință repede din cap.

- Îți promit, scumpo, îți promit. Observă imediat expresia severă, aproape poruncitoare de pe chipul Paulei și adăugă : Îți promit solemn. Daisy înțelesese că fiica ei nu făcea decît să repete ceea ce ea însăși gîndise la începutul săptămînii și simți un gol în stomac de disperare. Nu suporta gîndul că fiul ei era menit să fie un playboy tot restul vieții. Asta ar însemna pentru el o existență îngrozitor de goală și superficială.

Jason spuse :

- Cred că ar fi mai bine să lăsăm subiectul ăsta al naibii de spinos, fiindcă sunt sigur că acuși trebuie să coboare amîndoi.

- Desigur, Jason, consimți Daisy imediat. Și nici nu-i prea frumos să vorbim așa despre ei, nu ?

- Nu, murmură Paula, încă tulburată și întrebîndu-se de ce nu remarcase ea comportarea lui Philip față de Madelana și atenția pe care părea că i-o acordase.

Renumită în familie pentru ochiul ei de vultur, căruia nu-i scăpa nimic, acum se întrebă deodată dacă nu cumva îşi pierdea agerimea.

Jason se apropie de măsuţă, îşi umplu din nou paharul şi remarcă:

- Apropo, Paula, cînd ţi-ai programat să pleci la Hong Kong ?

- Abia peste vreo zece zile. Depinde foarte mult de ce voi găsi la Melbourne şi Adelaide. Madelana şi cu mine plecăm acolo miercuri cu avionul, după ce aranjăm buticul din Sydney pentru vînzarea cu reducere. De ce mă întrebi, Jason ?

- Unul din directorii mei, Don Metcalfe, trebuie să se ducă la Hong Kong cam pe-atunci. M-am gîndit că ţi-ar plăcea să zbori cu avionul corporaţiei.

- Vai, Jason, ar fi splendid ! exclamă Paula, adresîndu-i un zîmbet cald. Bineînţeles, dacă datele noastre coincid.

- Don poate pleca oricînd în jurul datei de douăzeci şi unu, douăzeci şi doi şi chiar douăzeci şi trei septembrie, adică oricare din ele îţi convine ţie.

- Îţi mulţumesc foarte mult. O să te anunţ.

- Draga mea, dar nu mi-ai spus de ce te duci la Hong Kong, murmură Daisy, privind-o curioasă pe Paula.

- Ca să mă întîlnesc cu Emily, mami. Ea este acum acolo, s-a dus să facă achiziţii pentru compania de comerţ en gros, şi ne-am gîndit că ar fi plăcut să petrecem cîteva zile împreună, să ne relaxăm şi să ne facem cumpărăturile de Crăciun. Apoi ne ducem împreună la New York, stăm acolo o zi, două şi ne întoarcem la Londra.

Daisy zîmbi, oarecum indignată.

- Paula, zău că nu ştiu ce să mai zic. Eşti patroana celor mai mari magazine universale din lume şi tu îţi faci singură cumpărăturile la Hong Kong. Clătină din cap a nedumerire. Nu mi se pare normal.

Paula îi zîmbi la rîndul ei.

- Dar e mai amuzant să faci cumpărături în alte ţări... Se întrerupse, căci apăruse Madelana în uşă. Ai sosit, Maddy! Tocmai începeam să mă întreb ce s-o fi întîmplat. Mă gîndeam să trimit o patrulă după tine, o tachină Paula, cu o expresie tandră.

Ca o consecinţă a discuţiei anterioare, trei perechi de ochi atenţi şi curioşi îşi aţintiră privirile asupra Madelanei cînd tînăra femeie străbătu încăperea cu graţia ei caracteristică, îmbrăcată cu o rochie elegantă şi frumos croită, care se unduia armonios în jurul picioarelor ei lungi.

- Iertaţi-mă că am întîrziat atît, se scuză Madelana. Am vrut să aţipesc puţin şi am adormit imediat buştean. Probabil, fiindcă am petrecut toată ziua în aer curat şi am călărit. Nu m-am mai urcat pe cal de un secol.

- O s-o simţi mîine, o avertiză Jason. O să faci o febră musculară pe cinste. Să faci diseară o baie fierbinte cu săruri Epsom. Te ajută puţin. Ştiu că doamna Cars are o mulţime de săruri în bucătărie. Îţi aducem noi o cutie-două înainte de culcare. Acum, ia spune : ce ai vrea să bei? Un pahar cu şampanie ?

- Mulţumesc, Jason, dar deocamdată prefer apă minerală, murmură Madelana şi se apropie de Paula, în faţa căminului.

Paula cîntărea din ochi rochia de cocktail a fetei. Era o creaţie splendidă, din mătase cu garnitură de catifea şi

nuanța gri deschis îi punea în valoare licărirele argintii ale ochilor. Paula spuse :

- Îți stă foarte bine rochia asta, Maddy. E de la "Trigère", nu-i așa ?

- Exact. Îți mulțumesc pentru compliment. Madelana îi zîmbi patroanei. Și tu ești foarte elegantă... E de la "Christina Crowther"...

- Într-adevăr, dar e o rochie veche, pe care am lăsat-o aici acum doi ani. Dar nu-i așa că nu-i deloc demodată ? Toaletele Paulinei Trigère, ca și cele ale Christinei, sunt întotdeauna minunat de moderne.

Daisy îi zîmbi aprobator Madelanei.

- Paula mi-a luat vorba din gură, Maddy. Arăți într-adevăr extraordinar astă-seară. Bătu ușor canapeaua cu palma, adăugînd: Hai, așază-te lîngă mine, draga mea.

Madelana se conformă și începură să vorbească amîndouă despre îmbrăcăminte și despre meritele diverselor case de modă din New York, Paris și Londra.

Paula rămase în fața focului, ascultînd doar pe jumătate conversația dintre Daisy și Maddy. Avea senzația că mama ei îl va încuraja pe Philip s-o curteze pe Madelana, dacă într-adevăr îl interesa fata, în ciuda promisiunilor că nu o va face. Mama ei dorea cu disperare să-l vadă însurat și era mai mult decît evident că o considera pe Madelana candidata perfectă la titlul de noră.

Jason îi aduse Madelanei apă minerală Perrier, purtînd în mîna cealaltă sticla de șampanie. Umplu paharul Paulei, apoi pe cel al lui Daisy și, în timp ce se întorcea la măsuță, spuse peste umăr :

- Paula, văd că Philip întîrzie să coboare. Sper că totul e în regulă la fermă. Vîntul ăsta bate al naibii de tare, mie îmi miroase a furtună.

Paula spuse :

- Sunt sigură că nu s-a întîmplat nimic, Jason. Uite-l că vine.

Philip își făcu apariția în living peste o fracțiune de secundă, cu un aer cît se poate de nonșalant. Se scuză pentru întîrziere, adăugînd:

- M-a ținut la telefon Tom Willen mai mult decît mă așteptam.

- E vreun motiv de îngrijorare din cauza vremii ? întrebă Jason

- Absolut nici unul, îl asigură Philip. Dacă tot stai lîngă sticlă, Jason, ce-ar fi să-i prepari și bătrînului tău prieten un whisky cu gheață?

19

Un glas lăuntric precaut îl avertizase pe Philip să aibă răbdare cu Madelana. Dar în seara aceea de miercuri, la zece zile după ce o cunoscuse la Dunoon, se întrebase dacă nu cumva o luase prea încet.

Traversă livingul apartamentului său de la ultimul etaj al Turnului McGill și se uită absent pe fereastră, de data asta fără să vadă splendida perspectivă a portului care-i plăcea atît de mult. Era cu totul absorbit de frămîntările lui sufleteşti.

Înțelesese, instinctiv, că nu trebuie s-o forțeze pe Madelana, avînd de luptat în fața ei cu reputația lui de mujeratic. Dacă ea ar crede că va reprezenta doar o nouă crestătură pe răbojul cuceririlor lui, fără îndoială că s-ar îndepărta de el. Se gîndea aproape tot timpul la ea. Era obsedat de ea și dorința lui aprigă de a o cunoaște mai intim îl ținea într-o tensiune extraordinară, ba chiar în

ultimul timp trecea prin momente în care se simțea gata să explodeze.

Trebuia să atac mai devreme, se gîndea el disperat, regretînd că întîrziase atît, pentru că își dădea seama că nu-i mai ajunge timpul. Ea va pleca în curînd în Statele Unite. Pe de altă parte, chiar dacă s-ar fi hotărît să fie mai iute, ar fi fost dificil s-o facă în prezența Paulei.

Sora lui devenise de bună voie doamna de companie a Madelanei în timpul week-end-ului petrecut la Dunoon. Duminică nu-i lăsase o clipă singuri. Oriunde se duceau, venea și ea, apoi o expediase pe Madelana la Melbourne și la Adelaide pentru aproape toată săptămîna următoare, și se întorseseră amîndouă la Sydney abia vineri seara.

În lipsa lor, lui Philip îi venise ideea să-i arate Madelanei Sydney-ul, gîndindu-se că în felul acesta va reuși măcar s-o cunoască mai bine, dacă nu mai intim. Dar Paula îi însoțise în hoinăreala lor prin oraș și, deși se amuzaseră, nu fusese așa cum plănuise el inițial. Cu toate că nu intenționase s-o seducă, se gîndise că un flirt ușor i-ar fi permis să încerce terenul. În trei era însă imposibil.

Un zîmbet ironic i se ivi pe buze, meditînd asupra ultimelor zile. În aceeași măsură în care Paula se străduise să nu-i lase niciodată singuri, mama lui făcuse tot ce-i stătea în putință ca să-l împingă spre Madelana. Fără să se vadă, bineînțeles. Dar el pricepuse ce se ascundea în discretele comploturi ale lui Daisy. Din nefericire, nici unul nu dăduse roade din cauza vigilenței Paulei.

În sfîrșit, sora lui plecase în dimineața aceea la Hong Kong.

O dusese chiar el la aeroport cu mașina și pe drum îi spusese că intenționa s-o invite pe Madelana la un restaurant în seara aceea.

- Bănuiam că ai s-o faci, spusese Paula. Au urmat cîteva clipe de tăcere, apoi el exclamă :

- Paula, dar are douăzeci și șapte de ani, este o femeie în toată firea ! Ca să nu mai spun că este extrem de inteligentă și perfect capabilă să hotărască singură. N-ar fi trebuit să gîndești tu în locul ei, n-ai fost cinstită cu mine, nici cu ea. Ceea ce este neobișnuit pentru tine, draga mea.

Sora lui își ceru imediat scuze, recunoscînd că el avea dreptate și încercase să-i explice de ce o ocrotise :

- Eu țin la Madelana, spusese Paula. Este una dintre femeile cele mai deosebite pe care le-am cunoscut și n-aș putea suporta ca tu, dintre toți oamenii, s-o faci să sufere. Îi povesti apoi unele întîmplări din trecutul Madelanei, tragediile petrecute în familia ei, pierderile suferite de ea, și Philip fusese profund impresionat. Îi promisese Paulei că nu-i va face nici un rău asistentei ei și era hotărît să-și țină promisiunea.

Philip se uită la ceas. Era șapte și patruzeci de minute, deci era timpul să plece. Se îndepărtă de imensa fereastră, cît tot peretele, traversă repede livingul larg, modern, decorat numai în tonuri de alb și crem, și ieși în holul de marmură pe care-l străbătu cu același pas rapid. În sfîrșit, va fi singur cu Madelana și abia aștepta să ajungă la ea.

În timp ce cobora cu liftul personal, se gîndi deodată că, de fapt, habar n-are dacă pe Madelana o interesează persoana lui. Comportarea ei nu-i dezvăluise gîndurile sau sentimentele ; ochii ei cenușii, calmi, nu-i trans-

miseseră nimic. De fapt, singura certitudine erau propriile lui sentimente. Şi era foarte posibil ca ea să nu răspundă avansurilor lui, să-l respingă.

Acelaşi zîmbet ironic îi licări în ochii albaştri, reci. Va afla în curînd ce loc ocupă în inima ei... dacă ocupa vreun loc.

*

* *

Apartamentul Madelanei de la hotelul "Sydney-O'Neill" se afla la etajul al treisprezecelea. Ocupa un colţ al clădirii şi pereţii din sticlă dispuşi în L ofereau salonului o vedere panoramică.

Ea stătea la una din ferestre, privind spre clădirea Operei din Bennelong Point şi spre portul Sydney de dincolo de ea. Era aproape opt şi pe cerul nopţii licăreau stelele şi nenumăratele lumini ale oraşului.

Această perspectivă spectaculoasă îi devenise deja familiară şi începea să se simtă aici ca acasă, căci se îndrăgostise de Sydney şi de locuitorii lui. Descoperise repede că îi plăceau australienii, care erau oameni practici, deschişi, prietenoşi şi ajunsese să înţeleagă, cu ajutorul lui Philip, că umorul lor sarcastic era doar o armă împotriva îngîmfării şi afectării.

- Asta se trage de la primii colonişti, mulţi din mahalalele Londrei, îi explicase el.

Madelana se aşeză pe canapea. Pe măsuţa pentru cafea răsfirase fotografiile făcute în week-end-ul precedent, în turul oraşului. Începu să le sorteze, alegîndu-le pe cele mai bune pentru albumul pe care-l cumpărase după-amiază.

Amintirea week-end-ului o făcu să zîmbească. Paula şi cu ea în Grădina Zoologică Taronga. Stăteau lîngă un

cangur cu un pui în marsupiu şi din nou o izbi asemănarea puiului, cu faţa lui îngustă şi sensibilă şi cu ochişorii vii, cu o căprioară. Înainte de a vizita sîmbătă dimineaţa grădina zoologică, nu ştia că sunt nişte animale atît de blînde. Fotografia era bună şi o puse deoparte ca s-o aşeze mai tîrziu în album.

Luă apoi o fotografie cu Philip şi Paula, făcută pe ploaie, în pădurea cu păsări de la Taronga, şi se minună din nou de splendoarea papagalilor cu culori de nestemate şi a multor alte păsări exotice care se zăreau în fundal. Şi asta era bună pentru album. Întinse apoi mîna după un mic teanc de fotografii făcute pe vasul lui Philip, "Sarabanda". Philip avea două iahturi. "Dunoon", numit astfel după ferma de oi, era doar pentru concursuri ; "Sarabanda" era folosit pentru plimbări şi petreceri. Era superb mobilat şi dotat, avea şase cabine de dormit şi un echipaj permanent.

Pentru Madelana, ziua de duminică fusese cea mai frumoasă zi a week-end-ului. Îi făcuse multă plăcere hoinăreala pe coastă, pînă dincolo de casa lui Philip de la Point Piper şi de casa lui Daisy şi Jason de la Rose Bay. Iubind marea, plimbarea cu iahtul fusese o minune pentru ea. Hotărî că toată cursa cu iahtul merita un loc de onoare în album, aşa că alese cîteva instantanee cu ei trei la bordul "Sarabandei" şi le răsfiră pe canapea..

Îi atrase atenţia o fotografie a lui Philip, pe care o ridică şi o studie o clipă.

Paula nu-i spusese mare lucru despre el înainte de a părăsi New York-ul şi puţinul pe care-l ştia fusese pescuit din diverse reviste, în care văzuse din cînd în cînd şi fotografii cu el. Acum, privind instantaneul din mîna ei, îşi dădu seama că nimic nu o putea pregăti pentru

întîlnirea cu Philip McGill Amory. Prezența lui o copleșea. Avea ceva, ceva lăuntric, care o atrăgea, o impresiona cum nu o impresionase niciodată vreo altă făptură omenească. Reacția ei față de el fusese intensă din prima clipă cînd îl văzuse la Dunoon. Se simțea amețită cînd era cu el, i se tăia respirația, de parcă i-ar fi dat cineva o lovitură în stomac.

Privind mai atentă fotografia, nu putu să nu remarce cît de chipeș și de elegant arăta pe puntea frumosului iaht "Sarabanda". Costumul lui alb de navigație îi punea în evidență pielea aurie și coloritul viu. Duminică bătea vîntul și îi ciufulea părul negru, iar ochii lui albaștri rîdeau pe fondul strălucitor al mării ce sclipea sub razele soarelui. Părea absolut irezistibil !

Era puternic atrasă de el și asta o tulbura și o speria din mai multe motive. Era fratele patroanei ei și, mai mult, era puțin probabil că îl interesa persoana ei. Avea toate atuurile de partea lui : era puternic, bogat, sfîșietor de atrăgător și de aceea putea să aibă orice femeie din lume pe care și-ar fi dorit-o. Reputația lui de afemeiat o dovedea. O fată ca ea, care dorea să aibă o carieră și nu făcea parte din cercurile sociale internaționale în care se învîrtea el, nu era deloc o candidată pentru interludiile lui romantice. Și nici nu i-ar fi plăcut să fie. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost o aventură rapidă. Nu era făcută pentru amoruri scurte. Nu, categoric, Philip McGill Amory era genul de bărbat de care o femeie ca ea nu trebuia să se atașeze niciodată. Era un tip prea periculos, destinat să facă prăpăd printre femei și să zdrobească inimi.

Nu mai am nevoie de bătăi de cap cu bărbați frumoși și dificili, se gîndi ea, amintindu-și recenta ei experiență

cu Jack Miller. Acum, pentru ea, prioritatea era cariera. Şi, oricum, va pleca peste zece zile din Sydney şi totul se va sfîrşi. Din fericire, împreună cu Paula găsiseră ieri o directoare pentru butic. Era o femeie tînără, care întrunea toate calităţile cerute de Paula şi începuse deja să lucreze, o săptămînă de probă. Dacă totul va merge bine, se va întoarce curînd la New York... departe, departe de domnul Amory.

Telefonul de pe masa de lucru sună şi ea se duse să răspundă.

- Alo...

- Eu sunt, Philip, spuse el. Sunt în hol.

- Cobor imediat, răspunse ea şi puse receptorul în furcă. Îşi luă poşeta, şalul de mătase şi cheia de la uşă şi ieşi din apartament.

În timp ce cobora cu liftul, se întreba cum va fi seara aceea. Acceptase invitaţia lui, în ciuda raţionamentelor pe care le făcuse, numai pentru că fusese foarte politicos şi puţin insistent cînd o sunase la telefon dimineaţă. În plus, fiindcă era cine era, nu voia să-l jignească. Dar era prima oară cînd va fi singură cu el de cînd călăriseră împreună la ferma de oi şi începu să se simtă nervoasă.

Îl văzu din prima clipă cînd coborî din lift.

Purta un sacou bleumarin, o cămaşă bleu pal, cravată şi pantaloni gri. Domina holul cu statura şi înfăţişarea lui atrăgătoare, cu siguranţa de sine şi aerul lui poruncitor, autoritar.

Cînd o văzu, ridică mîna în semn de salut şi veni spre ea.

Ea se încordă imediat, la fel ca atunci cînd îl întîlnise în galeria de portrete, şi aproape că se împiedică traversînd holul de marmură. Apoi se reculese, îşi com-

puse un zîmbet fermecător şi cînd se întîlniră în mijlocul holului, îi întinse mîna, continuînd să zîmbească.

Philip îi luă mîna, i-o strînse uşor şi i-o eliberă imediat. Privind-o de sus, de la înălţimea lui, îi întoarse zîmbetul şi-i spuse :

- Mă bucur că te văd, Madelana, arăţi minunat, ca de obicei. Privi admirativ fusta ei amplă de jerse negru şi bluza de mătase albă, mulată pe piept.

- Mulţumesc. Tu ai spus să mă îmbrac simplu.

- Da, îngînă el, conducînd-o prin hol, apoi explică : Am rezervat o masă la "Doyle"... este un restaurant pescăresc, situat pe plajă. Toată lumea e degajată acolo, pur şi simplu se simte bine şi au cel mai bun peşte şi cei mai minunaţi cartofi prăjiţi din Sydney, ca să nu mai vorbim de splendida perspectivă a oraşului.

- Pare foarte promiţător.

Ieşiră în stradă. Rolls Royce-ul lui de culoarea vinului era parcat chiar în faţa hotelului şi, după ce o ajută să se urce, Philip se aşeză la volan, băgă cheia în contact şi demară de lîngă trotuar.

- Restaurantul este în golful Watson, o informă el. Facem cam jumătate de oră pînă acolo. Instalează-te, deci, comod, relaxează-te şi ascultă muzică. În timp ce vorbea, dăduse drumul casetofonului încastrat în bord şi glasul lui Mel Tormé cîntînd "Clar de lună în Vermont" răsună în interiorul maşinii.

Madelana se conformă sugestiilor lui, fără a încerca măcar să facă puţină conversaţie. Nu-i trecea nimic prin cap, nu găsea nimic de spus. O cuprinse brusc panica, simţind că se sufocă şi i se usucă gîtul. Habar n-avea cum o să reuşească să treacă seara asta cu bine. Stînd atît de

aproape de el, o cuprindea spaima şi îşi dori cu ardoare să nu fi acceptat invitaţia.

- Relaxează-te, spuse el, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Ea îl privi cu coada ochiului şi rîse nervos.

- Sunt relaxată.

- Nu cred.

Ea tăcu şi îşi muşcă buzele pe dinăuntru.

Acum era rîndul lui să rîdă şi rîsul lui era la fel de nervos.

În cele din urmă, murmură cu glas şoptit:

- Amîndoi muncim prea mult, probabil, şi bănuiesc că ai avut şi tu o zi grea, ca şi mine. Durează puţin pînă ieşi din priză... nu m-am gîndit... Trebuia să te duc mai întîi la barul hotelului, să bem ceva.

- Mă simt foarte bine, îi spuse ea, dîndu-şi seama că în parte era adevărat. Începuse să-i treacă senzaţia de panică. Oricum, era o zi proastă. El n-avea de unde să ştie ce mult o atrăgea. Slavă Domnului! În ultimele zile îşi compusese o expresie neutră, impenetrabilă, special pentru el. În orice caz, era evident că este doar politicos, avînd grijă de ea în locul Paulei. Fără îndoială că patroana îl rugase s-o scoată în oraş. Paula era întotdeauna foarte atentă cu ea, avînd grijă să se simtă bine.

*

* *

Arhitectura exterioară a restaurantului "Doyle" avea minunate elemente din stilul victorian. Clădirea cu două etaje, din cărămidă roşie şi piatră crem, avea balcoanele ornate cu baldachine din lemn dantelat, vopsit în alb, cu motive care se repetau şi în jurul portalului de la intrare.

Înăuntru, saloanele erau bine luminate, mobilate simplu, și atmosfera era de local intim.

Era aglomerație cînd sosiră, dar Philip a fost imediat condus la o masă într-un colț liniștit, lîngă fereastra ce dădea spre plajă și spre marea întunecată, care se zărea unduindu-se la orizont. Insistă ca Madelana să se așeze pe scaunul cu vederea spre oraș și, într-adevăr, avea dreptate, perspectiva Sydney-ului din golful Watson, cu Turnul McGill dominînd cerul, îți tăia respirația.

Comandă o sticlă de vin Puilly Fuisse, sec, rece și răcoritor, și în timp ce sorbeau din el, Philip se interesă de noua directoare și de felul în care mergea vînzarea cu reducere la butic. Ea se simțea pe teren sigur vorbind despre afaceri și, tot sporovăind, începu să se relaxeze și se destinse și el. Îi răspunse la întrebările despre minele de opal din Coober Pedy și Lightning Ridge, îi dădu informații despre extracția de opal în general și vorbi îndelung despre diversele compartimente ale uriașului concern pe care-l conducea. Corporația McGill o fascina și de aceea era foarte atentă la tot ce spunea el, extrem de interesată, ca de obicei, de marile afaceri. Nici unul nu-și dădu seama că trecuse deja o oră.

- Cred că ar trebui să facem comanda, spuse Philip, cînd chelnerul veni pentru a treia oară la masa lor.

- Eu iau ce alegi tu, murmură Madelana, după ce își aruncă o privire rapidă pe listă.

El zîmbi.

- Pește prăjit și cartofi pai... ce zici ?

- Minunat. Mulțumesc.

După ce comandă, o întrebă ce anume făcea ea pentru Paula la magazinul "Harte" din New York și ea îi povesti cîte puțin despre munca ei, despre modul în care

plănuise şi organizase evenimentele speciale pentru cea de-a şaizecea aniversare a magazinelor.

După ce termină, el izbucni în rîs şi clătină din cap.

- Şi eu care credeam că Paula este obsedată de muncă ! Doamne, tu eşti la fel de îngrozitoare ca ea !

- Probabil, consimţi Madelana, rîzînd şi ea şi bucurîndu-se pe deplin că era singură cu el. Temerile i se risipiseră cu totul.

- Şi ia spune-mi, dacă munceşti atît, cum reuşeşti să ai o viaţă personală ? Prietenul tău nu obiectează ?

- N-am nici un prieten.

- O... Ridică dintr-o sprînceană. O fată frumoasă şi inteligentă ca tine... Nu termină, privind-o doar pătrunzător.

Trecînd cu vederea complimentele, ea spuse încetişor :

- Abia m-am despărţit de cineva.

- Îmi pare rău.

- Nu-i nevoie. A fost spre binele meu... am judecat greşit.

Cele două sprîncene negre se apropiară şi Philip se încruntă.

- Ce vrei să spui ?

- Am confundat caracterul cu personalitatea.

- A, înţeleg, spuse el, apreciind subtilitatea remarcii ei. Se simţi dintr-o dată ros de curiozitate în privinţa bărbatului cu care ea avusese recent o legătură amoroasă şi nu putu rezista să n-o iscodească :

- Ce face ? Ce ocupaţie are ?

- E actor. Un actor destul de bun. Joacă pe Broadway.

- E cunoscut ? S-ar putea să-l ştiu ?

- S-ar putea... Probabil. Jack Miller.

- A, sigur, l-am văzut într-o piesă acum doi ani, cînd eram la New York. Parcă era ceva de Eugene O'Neill.

Madelana confirmă, dînd din cap.

- Şi ce n-a mers între voi doi ?

Madelana îşi muşcă buzele pe dinăuntru şi îi ocoli privirea.

Dar după o scurtă clipă, îşi întoarse din nou privirea spre el, schiţînd un zîmbet.

- Tata spunea că nimic nu e mai potrivit ca un clar de lună pentru a omorî o idilă şi a lecui o muiere de gărgăunii pe care-i bagă în cap un neghiob. Şi zău că n-am auzit vorbă mai adevărată.

Philip zîmbi, plăcîndu-i nespus accentul pe care-l adoptase brusc vocea ei. Era dulce, ademenitor, foarte feminin.

- Ai vorbit ca în Kentucky, spuse el. Şi recunosc că sunt de acord cu tatăl tău... cînd e vorba de un beţiv.

- Nu era doar băutura, rosti ea, de data aceasta cu accentul ei de New York. Jack s-a purtat întotdeauna ciudat cu mine... din cauza muncii mele. E misogin, o recunoaşte, şi urăşte cariera mea. În orice caz...

În momentul acela sosi chelneriţa cu mîncarea şi Madelana schimbă subiectul, întrebîndu-l despre concursurile de iahting. Întrucît era sportul lui preferat şi singura lui pasiune adevărată, Philip era fericit să discute cu ea despre acest subiect. Cînd în sfîrşit se opri, ea îi spuse cît de mult iubeşte marea şi-i povesti cum plecase în prima ei călătorie în larg împreună cu familia Smith la Nantucket.

- Am cunoscut-o pe Patsy Smith în prima zi cînd am sosit la reşedinţă şi ne-am împrietenit pe loc. Şi suntem încă foarte bune prietene, deşi ea s-a întors la Boston.

- Ce reşedinţă ? întrebă Philip, între două îmbucături de peşte.

Ea îi povesti despre maica Bronagh, despre celelalte călugăriţe, despre viaţa de acolo şi despre primele ei zile la New York.

Philip asculta cu atenţie, dînd din cap din cînd în cînd, rîzînd la glumele ei. Dar n-o întrerupse nici o clipă. În seara aceea îşi deschidea cu adevărat sufletul faţă de el, dînd la iveală pentru prima oară o mulţime de lucruri despre ea şi el voia s-o încurajeze. Avea nevoie să afle tot ce era de aflat despre această femeie. Îi pătrunsese în suflet.

*

* *

Abia mai tîrziu, la cafea, Philip spuse dintr-o dată :

- M-am gîndit că poate ţi-ar plăcea să vii în week-end-ul ăsta la Dunoon, Madelana. O să-ţi facă bine după atîta alergătură cu Paula şi după atîta muncă. Este ultima ta şansă, de vreme ce pleci la sfîrşitul săptămînii viitoare. Pleci într-adevăr ?

- Da, spuse ea, ridicînd ceaşca şi sorbind din cafea.

El aşteptă o clipă, apoi insistă :

- Hai spune că vii, Madelana. Doresc foarte mult să vii.

O tonalitate bizară în vocea lui o făcu să-l privească mai atent şi văzu expresia ciudată a ochilor lui, o expresie pe care n-o putea desluşi. Apoi înţelese, instinctiv, că îl interesează persoana ei şi simţi brusc un junghi în piept. Nu mai putea să vorbească. Simţi un nod în gît şi din nou

uscăciune. Era limpede acum că, dacă se ducea la Dunoon, se juca cu focul. Trebuia să refuze invitația. Ca să se protejeze. Era singurul lucru înțelept de făcut, așa că răspunse :

- Mi-ar face plăcere să vin. Îți mulțumesc mult, Philip. Cînd îi ieșiră din gură aceste cuvinte, se lăsă pe spetează scaunului, surprinsă de ea însăși, de perversitatea ei. Proasto, se gîndi. O cauți cu lumînarea.

Philip îi zîmbi fericit și spuse :

- Putem zbura cu avionul mîine după-amiază.

- Nu, nu pot ! exclamă ea repede. Trebuie să stau la butic. Nu pot să vin decît sîmbătă.

- Vineri, insistă el, țintuind-o cu privirea. Poți să vii vineri dimineață. Totul va fi în regulă la butic. Nu-ți mai face atîtea griji.

Madelana înghiți cu greu, întrebîndu-se de ce acceptase totuși.

- Trebuie să stau măcar două ore la butic, spuse ea, făcînd un compromis.

- E-n regulă, dacă așa spui tu, consimți Philip. Dar o să vină Ken să te ia la unsprezece și te duce direct la aeroport. Avionul meu te va aștepta și dacă decolezi din Sydney la douăsprezece, ajungi la fermă tocmai bine la dejun. Philip îi zîmbi, privind-o adînc în ochi, întinse mîna, o luă pe-a ei și o ținu între palmele lui.

Madelana încuviință din cap, necutezînd să vorbească.

20

Philip își scoase puloverul și cămașa ude leoarcă și le aruncă într-o parte. Ajutîndu-se de trăgător, își scoase pe

rînd cizmele de vînătoare, se dezbrăcă complet şi fugi în baie, simţind frigul pînă în oase.

Făcu un duş fierbinte, lăsînd apa să-i curgă pe corp cîteva minute bune, pînă ce sîngele i se puse în mişcare şi începu să-i fie cald. Ieşi de sub duş, se uscă, îşi puse halatul de baie şi se duse la chiuvetă. Îşi pieptănă părul ud în faţa oglinzii şi se dădu cu colonie, gîndindu-se la Madelana.

Păcat că se stîrnise furtuna atît de brusc în urmă cu o oră. Le stricase plimbarea călare. Urcaseră pe dealurile de deasupra Dunoon-ului şi el începuse să simtă că acolo, în peisajul acela plin de pace, ea nu mai era crispată. Era limpede că se simţise mai la largul ei cu el. Cînd sosise cu o zi mai înainte, la ora prînzului, fusese foarte tăcută şi atît de încordată, de-ai fi zis că e gata să se frîngă în două, şi aşa rămăsese tot restul zilei. Seara, parcă se simţise mai bine şi-i făcuse plăcere să ia masa cu Tim şi Anne Willen.

Cînd au plecat după-amiază să călărească, era bine dispusă, chiar veselă, din nou deschisă cu el şi înţelese că îi cîştigase încrederea. Era cît pe-aci să-i destăinuiască puternicele sentimente pe care le nutrea pentru ea, cînd vremea se schimbase brusc. Cerul se înnorase şi se întunecase. Începuse o ploaie torenţială şi ei se urcară pe cai şi galopară în cea mai mare viteză pînă la grajduri. Făcură totuşi douăzeci de minute pînă acolo. Matt îi aşteptase împreună cu un alt grăjdar şi duseră caii la iesle; el o conduse pe Madelana la conac cu Maserati; amîndoi erau uzi pînă la piele şi dîrdîiau. Ea era albă ca varul şi-i clănţăneau dinţii cînd fugiră în casă; acum, intrînd în dormitor, Philip se gîndi la Madelana cu speranţa să nu fi răcit.

Stătu cîteva minute în faţa focului să se încălzească, apoi se duse spre dulapul chinezesc din lac negru care

conţinea un mic bar, bine garnisit. Turnă coniac în două pahare mici, rotunde, dădu unul din ele peste cap, apoi se îmbrăcă cu un pulover gros de lînă, şosete şi pantaloni gri, din stofă groasă. Încălţă mocasinii maro, luă şi celălalt pahar şi ieşi din cameră.

Peste o secundă stătea în faţa uşii Madelanei. Vru să bată, dar ezită o secundă, întrebîndu-se dacă îi lăsase destul răgaz ca să-şi lepede costumul de călărie ud, să facă un duş şi să se schimbe. Hotărînd că i-a lăsat destul timp, bătu încet la uşă.

- Intră! strigă ea.

Intră şi rămase o clipă în prag.

Şedea pe jos, cu spatele la canapea, ghemuită în faţa focului, îmbrăcată cu un trening şi şosete groase în picioare şi sorbea ceaiul pe care i-l adusese doamna Carr cu puţin timp înainte.

- M-am gîndit că ai vrea să bei aşa ceva, spuse el, arătîndu-i paharul cu coniac. O să te încălzească.

- Mulţumesc. Îşi puse ceaşca şi farfurioara pe măsuţă. Da, mi-ar prinde bine, Philip. Urmă o clipă de tăcere. Îţi mulţumesc, spuse ea din nou.

El închise uşa cu piciorul, veni spre ea şi îi întinse paharul. Ea îl luă şi degetele li se atinseră. Tresări uşor, surprinsă parcă, se trase înapoi, lipindu-se de canapea. Apoi ridică privirea spre el.

Afară încă ploua şi cerul era întunecat, nu aprinsese lumina şi în umbrele încăperii întunecate, ea avea o înfăţişare eterică, luminată numai de flăcări. Chipul ei avea o frumuseţe fragilă, incandescentă, şi ochii erau imenşi, transparenţi, strălucitori.

Philip nu putea să-i evite privirea.

Continuară să se uite unul la celălalt. O fracțiune de secundă, Philip avu impresia că privea pînă în adîncul sufletului ei. În cele din urmă își coborî privirea. Nu mai era chiar stăpîn pe el și se întoarse fără un cuvînt, se îndreptă spre ușă, cu intenția de a o lăsa singură pînă la masă. Dar nu se putu abține să nu mai întoarcă o dată capul înainte de a ieși, atras irezistibil de privirea ei.

Ea îi întoarse privirea lungă și pătrunzătoare, fără să șovăie, cu seriozitate. Fața ei era absolut liniștită. Nu se clinti, nu rosti nici o vorbă. Între ei se lăsase o liniște care învăluia totul în jur.

El făcu un pas, apoi încă unul.

- Vreau să stau cu tine, spuse el cu un glas neobișnuit de răgușit. Te rog, nu mă alunga.

- Nu te alung.

Întîi crezu că n-auzise bine și-i aruncă iute o privire, mijind ochii.

Ea puse jos paharul, ridică brațul și întinse mîna spre el.

Philip alergă înapoi la ea, îi luă mîna delicată într-a lui, o duse la buze și îi atinse degetele lungi. Apoi îngenunche pe covor, lîngă ea.

- Ah, Maddy, spuse el, folosind pentru prima oară diminutivul numelui ei. Ah, Maddy !

- Philip, șopti ea atît de încet, încît abia i se auzi glasul.

O trase spre el și ea se trezi în brațele lui, lipindu-se de el, rostindu-i neîncetat numele ; și el o ținea lipită de trupul lui, strîngînd-o tot mai tare. Îi mîngîie părul cu o mînă. Gura lui o găsi pe a ei și o sărută așa cum dorise s-o sărute încă din prima zi, adînc, nemilos, pătimaș, limba zvîrcolindu-i-se de parcă o poseda cu gura. Ea îi întoarse sărutările și limba ei o atinse pe a lui ; el înțelese că era

răscolită de o patimă tot atît de aprigă ca a lui. Gîndul acesta îi dădu fiori de fericire prin tot corpul.

Nu mai exista cale de întoarcere, ştia asta. Trebuie să facă dragoste, imediat, acum, aici, pe covorul din faţa focului. Nu mai era vreme de pierdut... se pierduse deja destulă vreme. O trase jos, sub el, îşi strecură mîna pe sub trening. Cînd degetele lui îi apucară unul din sîni, ea scoase un geamăt prelung ; o mîngîie uşor, trecîndu-şi încet vîrfurile degetelor peste sfîrcurile ei, mîngîindu-le tandru. Aproape imediat simţi cum se întăresc sub degetele lui şi asta îl înfierbîntă şi mai mult. Îi ridică bluza ca să i-o tragă peste cap.

Ea se ridică în şezut şi şi-o scoase. El îşi lepădă hainele, aruncîndu-le într-o parte: Deodată amîndoi erau întinşi unul lîngă celălalt pe covor, cu desăvîrşire goi. Începură să se sărute din nou, cu patimă, mai nerăbdători ca niciodată şi nici unul din ei nu-şi mai putea lua mîinile de pe celălalt. Întindeau mîinile înfometaţi, tînjind să atingă, să exploreze, să mîngîie, să excite. Nerăbdarea lor sporea pe măsură ce se înfierbîntau mai mult şi mai mult.

O dorea cu violenţă şi simţi în ea acelaşi sentiment tulburător. Era limpede că şi ea îl dorea cu disperare, aşa cum o dorea el. Se prăvăli peste ea şi se strecură înăuntru. O simţi că se încordează, îşi ţine răsuflarea, apoi se relaxează.

Îşi propti mîinile lîngă ea, se ridică deasupra ei şi îi privi faţa. Era cuprinsă de patimă şi de dorinţă şi expresia dezlănţuită care-i fulgera în ochi reflecta exact ce simţea el ; i se opri răsuflarea, surprins şi fericit.

Philip începu să se izbească încet de ea, foarte încet, cu dexteritate şi ea îşi ridica trupul ca să-l întîmpine pe al lui, agăţîndu-se de el.

Ritmul lor se înteţi tot mai mult şi vîrtejul patimii îi purta pe o spirală tot mai sus, într-o totală uitare de sine, într-un urcuş ameţitor, înălţîndu-se tot mai mult laolaltă, pierzîndu-şi orice control. Fantezia lui se învîrtise în jurul ei zile întregi. Acum fanteziile lui deveniseră realitate şi nu reuşea să se ţină în frîu. Se vărsă în ea, i se dărui, apoi gura lui se lipi de a ei, devorînd-o. Ea îl urmă în acest zbor, îi strigă deodată numele şi înţepeni, şi amîndoi începură să alunece peste margine, în prăpastia dogorînd de o căldură incandescentă.

Braţele şi picioarele ei erau încolăcite în jurul lui, ţinîndu-l strîns în menghinea lor de mătase. Era contopit cu ea, era o parte din ea şi ea o parte din el, se produsese miracolul, erau o singură fiinţă...

Epuizaţi, zăceau nemişcaţi, imobilizaţi unul în braţele celuilalt. Nu se auzea nici un zgomot, în afară de respiraţia grea, trosnetul buştenilor în foc şi ticăitul slab al unui ceas, undeva, departe.

Philip se mişcă primul. Îşi îngropă faţa în părul castaniu şi şopti lîngă ceafa ei :

- Te-am dorit din clipa în care te-am văzut acolo, jos, în galeria de portrete, Maddy.

Deoarece ea nu făcu nici un comentariu, el întrebă :

- N-ai ştiut ?

- Nu, n-am ştiut, şopti ea. Cu un zîmbet vag, mărturisi: Şi eu te doream.

- Te-ai prefăcut foarte bine, exclamă el calm.

Ea spuse :

- Şi tu.

Rîseră amîndoi, dar tăcură imediat, prinşi în urzeala propriilor lor gînduri. După cîtva timp, Philip se desprinse de ea, se ridică, îi luă mîinile într-ale lui şi o trase în picioare. Îi strecură un braţ după umeri şi stătură amîndoi în picioare, în faţa focului, privindu-se hipnotizaţi. El îi ridică bărbia, se aplecă şi o sărută pe gură, uşor, cu blîndeţe, apoi luă paharul cu coniac şi i-l oferi. Ea refuză, clătinînd din cap. Philip luă cîteva înghiţituri, puse paharul pe masă şi ducînd-o spre patul mare, cu baldachin, spuse :

- Sper să nu-ţi închipui că sunt beţiv...

Madelana rîse, nu spuse nimic şi se strecură sub cuvertură. Philip veni lîngă ea şi o cuprinse în braţe. Ea se lipi de el, relaxîndu-şi umerii la pieptul lui, cuprinsă de o fericire nemaicunoscută. Era plăcerea de a-i fi dăruit lui Philip împlinirea, dar şi descărcarea pe care i-o adusese el. Tensiunea pe care o acumulase de zile întregi dispăruse. Se simţea de parcă s-ar fi cuibărit într-un cotlon de pace, mulţumire şi fericire. Şi ştia că asta i se datora lui, cu tot ceea ce era el.

Philip continuă s-o ţină lipită de el, cuibărindu-şi faţa în scobitura gîtului ei, în părul ei, în spaţiul dintre omoplaţii ei. Spre surprinderea lui, dintr-o dată, se aprinse din nou. Aruncă într-o parte cuvertura, se ridică într-un cot şi o privi.

Madelana îi zîmbi. Faţa ei radia de fericire.

El îi întoarse zîmbetul, ridică o mînă şi începu să-i mîngîie obrajii, cu privirea încărcată de emoţie. O iubea cu adevărat. Se îndrăgostise de ea din prima zi. Se bucura că asta se întîmplase la Dunoon şi că aici făcuseră prima oară dragoste. I se părea drept faţă de el că un lucru atît de însemnat se petrecuse în casa lui. Ştia că o va iubi

întotdeauna. Nu era o legătură trecătoare. De acum nu vor mai exista alte femei în viața lui. Niciodată.

- Ai căzut pe gînduri, spuse ea, cu o privire întrebătoare.

El se aplecă deasupra ei și răspunse șoptit:

- Totul s-a petrecut atît de rapid, Maddy. Iartă-mă... eram prea nerăbdător, din păcate. Rîse ușor, trist. Dar te doream de atîtea zile... te visam mereu.

- Ai fost minunat.

- Poate că ai prejudecăți, iubito...

Își apropie buzele de sînii ei și începu să-i sărute, în timp ce îi mîngîia tot corpul. Pielea ei ca de mătase era trandafirie în lumina flăcărilor. Se minuna de frumusețea trupului ei suplu, catifelat, cu forme delicate, cu picioare lungi, cu sînii grei și voluptuoși, care se întăreau la atingerea lui.

Ridică puțin capul, își lipi gura de gura ei și o sărută adînc, plimbîndu-și un deget pe pîntecul ei, pînă ce mîna i se opri între coapsele ei. O mîngîie ușor, versat, și ea se arcui spre el și începu să-l mîngîie. Simțind încordarea și spasmele ei, el îi dădu mîna la o parte, intră în ea și se simțiră din nou copleșiți de intensitatea și nerăbdarea patimii lor.

Rămaseră mult timp contopiți, apoi el se ridică și coborî din pat. Se duse la cămin, unde-și lepădase hainele, și începu să se îmbrace.

Ea îl urmărea în timp ce se mișca în fața focului, gîndindu-se ce bărbat frumos era. Avea un trup minunat: peste un metru optzeci, umerii lați și pieptul vînjos, n-avea nici un gram în plus de grăsime pe el și, stînd tot timpul la soare, era frumos bronzat.

Madelana avu deodată senzaţia că îl cunoaşte de mult de tot. Avea în el ceva familiar, ceva care o uluia. Şi totuşi erau doi străini... deşi acum erau doi străini intimi.

Philip se întoarse la ea, se aşeză pe marginea patului şi-i dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi. Se aplecă deasupra ei, o sărută uşor şi spuse :

- Acesta este doar începutul, iubita mea Maddy.

- Este începutul sfîrşitului... Se opri brusc, ridicîndu-şi privirea spre el, cu ochii mari, surprinsă de propriile cuvinte.

El se încruntă.

- Ce vorbe ciudate ! Ce vrei să spui ?

- Habar n-am ! exclamă ea. Mi-a trecut pur şi simplu prin cap, am spus-o fără să mă gîndesc.

- Eu nu mă gîndesc la nici un sfîrşit. Rîse, alungînd acest gînd, şi o trase în braţele lui, strîngînd-o tare. Apoi îi dădu drumul şi se ridică. Te aştept jos. Îmbracă-te obişnuit, iubito, vom fi numai noi doi.

- Bine, spuse ea.

Mai rămase un timp întinsă după ce plecă el. Pe perna de lîngă perna ei rămăsese o adîncitură lăsată capul lui şi ea atinse locul, se trase în partea unde stătuse el şi îşi îngropă obrajii în pernă. Simţi mirosul lui... al părului şi al coloniei lui. Începu să plîngă.

O cuprinse o imensă senzaţie de pierdere şi începu să se teamă.

21

Hong Kong-ul strălucea. Era tot numai culoare, lumină, mişcare şi zarvă.

Din clipa în care avionul particular al lui Jason Rickards aterizase pe pista de la aeroportul Kai Tak în urmă cu cinci zile şi coborîse, Paula fusese captivată de vraja acestei colonii a Coroanei Engleze.

Nu mai fusese acolo de paisprezece ani şi uitase cum este. O copleşea din toate punctele de vedere.

Vizual îi amintea de Manhattan, cu zgîrie-nori uriaşi, centre comerciale cu aer condiţionat, buticuri, bănci şi firme, restaurante rafinate şi hoteluri elegante. Şi totuşi, Hong Kong avea un ritm al lui, propriu, unic, un tempo rapid, care pulsa, plin de freamăt şi tumult.

Paula simţea mişcarea pretutindeni în jurul ei. Oriunde privea, vedea mişcare neîntreruptă. Avioane mari ţîşneau pe cerul albastru ceţos de deasupra vîrfului Victoria ; ambarcaţiuni cu pînze, sampanuri chinezeşti, iahturi şi jonci, hidroglisoare şi bacuri brăzdau apele aglomerate ale portului în Central şi Kowloon ; automobile, tramvaie, autobuze şi ricşe mişunau pe străzi; oamenii se înghionteau într-un adevărat furnicar, zorindu-se spre treburile lor. Era un oraş suprapopulat. Spaţiul era un bun preţios, atît pe uscat, cît şi pe mare; mişuna de atîta viaţă şi larma era asurzitoare, încît Paula se simţi uşor copleşită.

Şi totuşi, prin contrast, existau mici oaze de calm şi linişte care o surprinseseră... dealurile liniştite din Noile Teritorii, zona rurală dintre Kowloon şi China continentală... templele şi capelele... şi chiar şi un loc de lîngă Debarcaderul Bacurilor Star, unde, în fiecare dimineaţă, un grup de bărbaţi chinezi executau lenta mişcare meditativă t'ai chi.

Pe Paula, tocmai aceste numeroase contraste o uimeau, producîndu-i o impresie puternică.

Nicăieri în lume nu exista atîta bogăţie nemărginită şi atîta sărăcie lucie pe aceeaşi porţiune de cîţiva kilometri, atîta frumuseţe răscolitoare la un loc cu atîta mizerie dezgustătoare. Înalta societate se suprapunea pe societatea periculoasă a claselor de jos. Familii nobile şi străvechi trăiau în imediata apropiere a refugiaţilor disperaţi. Hong Kong-ul era domeniul banilor vechi şi al taipanilor, aflat o sută patruzeci de ani sub stăpînire britanică, şi al tradiţiilor coloniale, domeniul averilor recent acumulate, al unor uluitoare ascensiuni, al unor acumulări de capital care-ţi făceau mintea să stea în loc. Deţinea în acelaşi timp recordul mondial al sinuciderilor.

Pe Paula o captivase, înţelegînd perfect tentaţia extraordinară pe care o exercita atît asupra locuitorilor, cît şi a vizitatorilor.

Pînă la sosirea Paulei, Emily stătuse izolată în hotelul "Peninsula" din Tsimshatsui, lîngă Kowloon. Era hotelul la care trăgea întotdeauna cînd venea pentru achiziţii. Era convenabil pentru tranzacţiile ei cu China continentală, fiindcă avea acces la fabricile care produceau diversele elemente necesare pentru "Genret".

Cu o seară înainte de a veni Paula, împreună cu Don Metcalfe, de la "Rickards International", în avionul companiei, Emily se mutase chiar în Hong Kong. Se instalase în vastul şi frumosul apartament pe care şi-l rezervase la hotelul "Mandarin", în inima cartierului Central.

- Am terminat cu toate afacerile şi în Central e mult mai convenabil pentru noi şi pentru treburile noastre, îi explicase ea Paulei, cînd aceasta se instala după sosire. Aici este Mecca asiatică a comerţului şi, oricum, cred că pentru tine este mult mai interesant să te afli chiar pe insula Hong Kong. Paula încuviinţă din cap.

- Cum crezi, Emily. Tu hotărăşti.

Emily alcătuise un program care nu le lăsa nici o clipă de răgaz. Cu toate acestea, Paula îl respectase cu mult entuziasm, participînd plină de energie la turul oraşului, la cumpărături, la vizitele în diverse restaurante şi hoteluri elegante, ca să nu mai vorbim de raita prin barurile de noapte din Wanchai.

În prima seară, Emily o dusese la masă la "Gaddi". Era socotit cel mai rafinat restaurant european din Hong Kong şi Rolf Heininger, renumitul său maître d'hôtel, nu-şi dezminţise reputaţia de gazdă competentă şi atentă, oferindu-le cele mai delicioase mîncăruri şi cele mai fine vinuri.

În dimineaţa următoare plecaseră să scotocească şi să tîrguiască prin buticuri, magazinele, pieţele şi galeriile preferate de Emily.

- Nu uita că sunt o veche cunoscătoare a Chinei, îi destăinui ea Paulei cu un zîmbet satisfăcut. Ai încredere în mine şi o să faci cumpărături avantajoase. Marfă de calitate la preţuri convenabile.

Paula izbucnise în rîs şi exclamase :

- Am toată încrederea, Emily. De cînd erai copil, aveai ochii ageri. Cred că acesta este unul din motivele pentru care bunica ţi-a dat pe mînă "Genret"-ul.

Pe parcursul cîtorva zile de agitaţie, îşi făcură toate tîrguielile de Crăciun, cumpărînd atît cadouri importante, cît şi fleacuri pentru băgat în ciorapi şi podoabe de pom. Au cumpărat perle, bijuterii de jad, butoni pentru bărbaţii din familie, mătăsuri şi brocarturi, poşete de seară din mărgele, jucării ciudate din lemn, cloisoneuri, aşternuturi cu broderii de mînă, brelocuri şi bibelouri.

Emily propusese o vizită în Hollywood Road, chiar lîngă Central, explicînd că era neapărat necesară, şi Paula descoperi repede că avea dreptate. Aici se aflau multe dintre cele mai importante magazine de antichităţi şi galerii de artă şi, făcînd turul lor, Paula fusese fermecată de obiectele expuse. Cumpără un vas vechi de nefrit pentru Jason, care avea o colecţie de artă orientală, şi un frumos colier vechi de jad pentru mama ei.

Între expediţiile lor comerciale şi tot felul de mese exotice prin restaurante bizare, Emily organizase cîteva excursii fascinante. O dusese pe Paula în portul Aberdeen, unde mii de barcagii trăiau şi lucrau în jonci şi sampane ; dăduseră o raită prin Noile Teritorii de lîngă Kowloon ; urcaseră cu maşina pînă în ceţosul vîrf Victoria, pentru a vedea spectaculoasa panoramă ; şi vizitaseră diverse temple şi capele.

În timpul zborului de la Sydney, tovarăşul de călătorie al Paulei, Don Metcalfe, îi spusese că ar dori să le invite la restaurant pe ea şi pe Emily înainte de a pleca la New York. Îşi materializase promisiunea în seara precedentă. Se duseseră cu hidroglisorul la Macao, enclava portugheză de la intrarea spre Pearl River, la numai cincizeci de minute depărtare, unde luaseră masa într-un restaurant sofisticat, după care vizitară cîteva din cazinourile celebre. Fusese o seară memorabilă. Se amuzară nemaipomenit cu Don, care le făcuse să rîdă şi le distrase grozav ; în special Emily fusese încîntată de excursia în Macao, unde nu ajunsese niciodată şi îşi dorise întotdeauna să dea o raită.

În primele ore ale dimineţii, cînd Paula se prăvălise, în sfîrşit, în pat, epuizată, se gîndi că nu-şi imaginase să vadă atîtea în numai cîteva zile. Se bucurase de fiecare

minut al şederii ei la Hong Kong şi în plus fusese fericită să fie singură în compania lui Emily. Îi amintea de excursiile pe care le făceau împreună în copilărie şi se simţi din nou tînără, cu inima uşoară, aproape lipsită de griji.

*

* *

Era ultima lor zi în Hong Kong ; urmau să ia avionul de noapte spre New York. Emily era hotărîtă să vadă frumosul "Regent Hotel" din Kowloon şi neasemuita perspectivă a insulei Hong Kong din unghiul acela avantajos. Se duseră, deci, acolo la dejun. Trebuia să se scoale devreme ca să-şi facă bagajele, dar a meritat efortul. Dejunul acela şi superba perspectivă îi vor rămîne mult timp în amintire.

Imediat după dejun, luară bacul "Star" înapoi spre Central. Emily se duse la hotel ca să termine de făcut bagajele. Paula se întorse la magazinul de bijuterii, unde văzuse o pereche de cercei delicaţi pe care voia să-i ofere lui Emily ca dar de Crăciun.

Odată intrată în magazin, Paula se tocmi aşa cum o văzuse pe Emily procedînd în ultimele zile. Spre marea ei surprindere şi nespusă bucurie, reuşi să obţină cerceii la un preţ mult mai bun decît se aşteptase. Iar acum, parcurgînd scurta distanţă pînă la hotel, era cuprinsă de un imens sentiment de satisfacţie pentru această mică reuşită.

Traversînd zorită holul hotelului "Mandarin", Paula îşi dădu seama că întîrziase douăzeci de minute la întîlnirea fixată pentru ceai cu vara ei. Se duse, deci, direct spre punctul de întîlnire, "Clipper Lounge", un salon care plutea ca o navă deasupra coridorului de la mezanin şi urcă în grabă scările.

Emily o văzu şi ridică mîna în semn de salut.

Paula flutură şi ea mîna.

Peste o clipă se aşează pe unul din scaunele confortabile din faţa lui Emily.

- Iartă-mă că am întîrziat. Nu ştiu cum a zburat ultima oră, spuse Paula cu un zîmbet prin care-şi cerea scuze.

- Nu-i nimic. N-am venit de mult şi ştii că-mi place aici. Mă simt ca pe un vapor, cu hublourile astea şi cu pereţii căptuşiţi cu mahon. A, să nu uit... Emily deschise poşeta, scotoci prin ea şi îi întinse Paulei două plicuri mici, încheind : Te aşteptau în apartament cînd m-am întors de la masă.

- A, telexuri ! Mulţumesc, iubito. Paula le luă, îl deschise pe primul, aruncă o privire rapidă peste el, apoi îl citi pe al doilea. Strînse din buze, dezamăgită. Unul era de la Londra, de la Michael Kallinski, celălalt de la New York, de la Harvey Rawson, şi amîndouă îi comunicau de fapt acelaşi lucru : "Peale and Doone", mica reţea de magazine din Midwest, fusese vîndută chiar sub nasul lor unui alt cumpărător. Păcat, se gîndi ea, reţeaua ar fi fost un început bun pentru programul meu de extindere. Pe de altă parte, ea nu fusese la fel de entuziasmată ca Michael de zona aleasă. Gîndul acesta o mai consola puţin.

Emily o privi cu atenţie pe vară-sa.

- S-a întîmplat ceva acasă ?

- Nu, nimic special, răspunse Paula repede, liniştind-o. Sunt telexuri de afaceri.

- De la cine ? insistă Emily, curioasă ca de obicei.

- Unul este de la Michael, celălalt de la un avocat din Wall Street care lucrează pentru mine. Paula zîmbi vag. Voiam să încheiem o tranzacţie şi nu ne-a ieşit. Hai să

comandăm. Cred că o să beau tot ceai de dude. A devenit ceaiul meu preferat.

- Iau şi eu la fel. Emily îşi întoarse capul blond, îi prinse privirea chelnerului şi-i făcu semn.

După ce făcu comanda, se aplecă peste masă şi îşi fixă ochii verzi asupra verişoarei ei.

- Ce fel de tranzacţie nu ţi-a ieşit ? Întrucît Paula nu răspunse pe loc, Emily observă : Probabil că era ceva important pentru tine. Am văzut că te-ai bosumflat cînd ai citit.

Paula confirmă dînd din cap.

- De fapt, sunt dezamăgită, Emily. Speram să cumpăr o mică reţea de magazine în Statele Unite. Din păcate, le-am pierdut, după ce era cît pe-aci să le obţinem.

- De ce vrei să mai cumperi alte magazine ? Emily se încruntă, nedumerită.

- Vreau să extind magazinele "Harte" în toată America. Pentru mine, cel mai avantajos este să cumpăr reţele care există deja.

- Bunica s-a mulţumit cu un singur magazin universal în America. Tu de ce vrei mai multe ?

- Vremurile s-au schimbat radical. O ştii la fel de bine ca şi mine. Trebuie să mă extind, este singurul mod în care poate supravieţui astăzi un comerciant de anvergură.

Emily spuse, în maniera ei francă :

- Cred că te întinzi mai mult decît ţi-e plapuma, dacă vrei să ştii părerea mea.

Paula izbucni în rîs.

- De cîte ori ne-a zis bunica cum că toată lumea îi spunea acelaşi lucru ?! Şi toată viaţa ei, nici ea nu le-a dat nici o atenţie.

Trecînd peste acest comentariu, Emily spuse ferm :

- Pun pariu că Shane este de acord cu mine. El ce părere are despre dorința ta de extindere ?

- Că să fiu sinceră, dragă Emily, nici n-am apucat să-i spun. Vara asta, în sudul Franței, a fost foarte agitată și apoi nici n-avea rost să aduc problema în discuție pînă ce nu găseam o rețea liberă. Iar săptămîna în care am fost împreună, înainte de a pleca în Australia, știi și tu ce aglomerată a fost.

- Paula, eu nu cred că o să-i placă ideea ta. Ai destule pe cap cu magazinele "Harte" din Londra, Paris și Yorkshire, cu "Sitex" și cu buticurile din hoteluri.

- Bunica spunea că organizarea este cheia pentru toate și că o femeie organizată învîrte lumea pe degete.

- Este adevărat, așa spunea. Dar Shane nu va fi încîntat. Și mai e ceva, Paula. Nu cred că bunica ar fi aprobat ideea ta, dacă ar fi fost în viață acum.

- Prostii ! Bineînțeles că ar fi aprobat-o ! Ar fi înțeles rațiunea planurilor mele ! strigă Paula cu însuflețire, plină de încredere în ea însăși. Se trase mai aproape de Emily și începu să-i schițeze planurile ei de viitor pentru magazinele "Harte" din Statele Unite.

Emily ascultă cu atenție, dînd din cap din cînd în cînd.

Erau atît de absorbite de conversația lor, încît nici una nu-l observă pe bărbatul care le privea insistent de pe scara ce ducea spre "Clipper Lounge".

Fusese atît de uluit văzîndu-le pe cele două femei, încît încremenise pe loc. Se dezmetici însă repede, se răsuci, coborî în fugă scara, traversă iute holul și ieși prin ușa din față.

*

* *

I se urcase sîngele în cap şi clocotea de furie în timp ce alerga pe strada Peeder, făcîndu-şi loc cu coatele, împingînd oamenii aproape violent, în graba şi nerăbdarea de a se îndepărta cît mai mult de hotelul "Mandarin".

Exact la două minute după ce părăsise hotelul, era în lift, urcînd spre ultimul etaj al unui zgîrie-nori unde îşi avea sediul firma lui, "Janus and Janus Holdings Ltd.". Ocoli intrarea din faţă, evitînd astfel birourile mari în care lucrau salariaţii lui, străbătu repede lungul coridor şi pătrunse printr-o intrare personală într-un hol frumos decorat cu obiecte de artă chinezeşti, care, la rîndul lui, ducea prin nişte uşi duble de mahon în sanctuarul lui interior, luxos mobilat, cu o splendidă vedere spre portul Victoria, vizibil printr-un perete de sticlă.

Se duse direct la micul bar cu oglindă şi-şi turnă o vodcă simplă. Cînd duse paharul la gură, observă enervat că-i tremură mîna. Dădu pe gît băutura, se duse la birou şi apăsă pe butonul de intercomunicaţie.

- Da, domnule, răspunse secretara lui englezoaică.

- Te rog, spune-i lui Lin Wu să tragă Daimler-ul în faţă, la scară. Astăzi plec devreme. Semnez scrisorile acum.

- Da, domnule, vin imediat cu ele.

Îşi compuse o expresie adecvată, de nepătruns, şi se aşeză, încercînd să-şi potolească furia.

22

Dar furia nu-i trecea.

O duse cu el în Daimler pe drumul spre Peak, unde se afla casa lui. Nu-l părăsise nici acum, cînd şedea în

biblioteca elegantului apartament duplex, răsfoindu-şi corespondenţa. Era un gen de furie pe care n-o mai simţise de foarte multă vreme şi faptul că reacţionase atît de puternic la vederea celor două femei îl enerva. Fierbea tot, şi pe bună dreptate. Dar ştia că trebuie să-şi stăpînească mînia. Nu-şi putea îngădui să lase emoţiile să-i întunece mintea şi să-i tulbure judecata.

Oftă şi puse deoparte vreo jumătate de duzină de invitaţii mondene, diverse note de mulţumire şi scrisori personale, trase scaunul din lemn de trandafir sculptat de la biroul vechi tot din lemn de trandafir şi ieşi în galerie.

Din culoarul lung şi spaţios se pătrundea în celelalte încăperi ale apartamentului ; la unul din capetele lui, o scară ducea la etajul al doilea. Traversă încăperea, îndreptîndu-se spre salon şi gîndindu-se cît de odihnitor era acest spaţiu după agitaţia de la birou. Întotdeauna îi făcea plăcere să vină aici. Pardoseala era din abanos bine lustruit, iar pe pereţii albi atîrna colecţia lui de picturi chineze şti, deosebit de frumoase, aparţinînd unor vechi maeştri şi datînd din secolul al cincisprezecelea pînă în prezent.

Oprindu-se în faţa unui tablou în tuş, pe hîrtie de Sun Kehong, datat 1582, îl îndreptă, apoi se retrase puţin, îl privi îndelung şi zîmbi, dînd din cap în semn de apreciere a rafinamentului, eleganţei şi frumuseţii sale simple.

Continuă să meargă încet de-a lungul galeriei, admirînd operele de artă pe care le adunase cu atîta dragoste. Galeria era aproape goală, singurele piese de mobilier fiind o masă-consolă din abanos pe care se afla o vază sculptată, verde-gălbuie, cu capac, din perioada Qian-long, încadrată de doi berbeci din nefrit sculptaţi în maniera Song. În capătul îndepărtat al încăperii, lipite de

un perete scund, atîrnau de tavan cu lanțuri de alamă niște rafturi de sticlă, care păreau că plutesc și pe care era expusă prețioasa lui colecție de bronzuri rare din perioada dinastiei Ming.

Reflectoare ascunse în tavan, discrete, plasate inteligent, luminau obiectele de artă ; erau singurele lumini, așa că în această parte liniștită a apartamentului domnea semiîntunericul. Mai întîrzie puțin, așteptînd să simtă că îl pătrunde liniștea, calmîndu-i sufletul zbuciumat, așa cum se obișnuise în ultimii ani.

După un timp intră în salon și expresia feței i se schimbă, se lumină și se destinse întrucîtva. Rămase puțin în ușă.

Abia se lăsase seara și ceața cobora spre Peak. Panorama care se zărea prin peretele de sticlă, cuprinzînd Hong Kong-ul, portul Victoria și Kowloon dincolo de apă, era ușor neclară. Imagini familiare erau estompate, învăluite într-un abur de gri-albastru și alb, o combinație de culori care-i sugera luciul pal al unui obiect din porțelan vechi chinezesc. Ah Qom, amahul chinez care avusese grijă de el și de casă încă de la început, aprinsese lămpile din jad sculptat, cu abajururi de mătase, și aprinsese focul ; încăperea aerisită și grațioasă, perfect proporționată, era scăldată într-o lumină caldă și blîndă. Parcă îi spunea bun venit.

Canapele și fotolii îndesate, acoperite cu mătase Thai bleu pal și lavandă de Jim Thompson, erau echilibrate cu dulăpioare chinezești, scrinuri și mese de diverse dimensiuni din lemn lăcuit, negru sau roșu închis. Oriunde se uita, privirea i se așeza pe un obiect de o rară frumusețe. Obiectele lui de artă însemnau mult pentru

el. Îl îmbărbătau, îl ajutau să se refacă atunci cînd era abătut.

Simţea că se relaxează într-adevăr, că îşi redobîndeşte stăpînirea de sine. Păşi pe covorul vechi chinezesc, mătăsos, ducîndu-se să se aşeze pe canapea. Ştia că, peste o clipă, nepoata de frate a lui Ah Qom, Mee-Seen, îi va aduce ceaiul de iasomie, ca de obicei, la o jumătate de oră după ce se întorcea de la birou, indiferent de oră. Era un ritual, ca multe altele care se oficiau aici.

Abia îi trecuse acest gînd prin cap, că frumoasa chinezoaică cu forme delicate, îmbrăcată într-un cheongsam din mătase neagră, intră repede cu tava.

Zîmbi, făcu o plecăciune şi o puse pe măsuţa joasă din faţa lui.

Îi mulţumi politicos, înclinînd capul.

Ea zîmbi, făcu o plecăciune şi plecă.

El îşi turnă ceaiul aromat în castronaşul de porţelan subţire ca o foaie de hîrtie, îl bău repede, îşi mai turnă o porţie, sorbi de data asta mai încet, relaxîndu-se şi alungînd toate gîndurile. După ce savură şi cel de-al treilea castronaş, îl puse pe tava din lac roşu închis, îşi lăsă capul pe speteaza canapelei şi închise ochii.

Încet, încet, ultimele rămăşiţe de mînie se risipiră.

*

* *

Aţipise şi se trezi speriat cînd ceasul de pe poliţa căminului sună ora şase.

Se îndreptă de spate, se întinse şi îşi dădu seama că trebuie să urce să se schimbe pentru dineul dat de Lady Susan Sorell în casa ei din Recluse Bay.

Se ridică imediat în picioare, traversă repede salonul, dar se opri brusc în fața consolei înalte de lîngă paravanul din abanos. Fotografiile în rame de argint de pe consolă străluceau în lumina lămpii de lîngă ele. Privi fotografia tatălui său, apoi își lăsă privirea să rătăcească asupra unei mici fotografii, înfățișînd o femeie.

Ura lui pentru ea nu slăbise. Simțea cum clocotește din nou în el. O dădu nervos la o parte. Nimic nu trebuia să-i mai tulbure liniștea pe care abia o redobîndise sau să-i strice seara pe care o aștepta de mai multe zile.

Nu dorise să păstreze o fotografie de-a ei în casa lui, unde fiecare obiect, perfect, era ales de el, perfecționistul, tocmai pentru perfecțiunea lui. Dar rațiunea triumfase asupra sentimentelor atunci cînd, cu mulți ani în urmă, găsise pe neașteptate această fotografie într-un cufăr vechi. Era cît pe-aci s-o arunce, cînd își dădu seama de utilitatea ei.

Hong Kong-ul era un loc unde trebuia să-ți menții rangul, să păstrezi aparențele. Ambele erau de o importanță capitală. Ca atare, nu-i prindea rău să fie cunoscut drept strănepotul răposatei Emma Harte, marele magnat internațional. Totuși, în seara aceea nu suporta să vadă chipul acelei femei diabolice și împinse fotografia în spatele alteia mai mari, care îl înfățișa pe tatăl său în fața Parlamentului. Nu-i prindea rău nici faptul că era fiul lui Robin Ainsley, politician laburist respectat, membru al Parlamentului și fost ministru. Legăturile lui de rudenie îi făceau onoare, propulsîndu-l în vîrful societății locale.

Întorcîndu-se în bibliotecă, Jonathan Ainsley se așeză la birou, scoase un inel cu chei din buzunarul de la haină și deschise sertarul de sus. Luă dosarul pe care scria "Magazinele Harte", îl deschise și parcurse prima pagină

acoperită cu mai multe coloane de cifre notate meticulos de mîna lui.

Un zîmbet victorios îi ridică colţurile gurii şi chicoti încet. Întotdeauna zîmbea cînd revedea această listă, care-i amintea cu precizie cîte acţiuni deţinea în aceste firme. Acţiunile Harte se comercializau prin Bursa din Londra şi ani la rînd el cumpărase acţiuni prin procură, prin banca lui din Elveţia şi prin alte instituţii financiare. Astăzi ajunsese unul din principalii acţionari ai reţelei de magazine universale "Harte", deşi numai el ştia acest lucru.

Închise dosarul, îl băgă înapoi în birou, se lăsă pe speteaza scaunului şi bătu darabana cu degetele, jubilînd. Paula O'Neill va face o greşeală într-o bună zi. Nimeni nu este infailibil. Nici măcar ea. Şi atunci va ataca.

Jonathan scoase din sertar un alt dosar, pe care nu scria nimic, şi extrase un teanc de hîrtii. Erau rapoarte detaliate de la agenţia de detectivi din Londra pe care o anagajase de mai mulţi ani.

Începînd din 1971, Jonathan instituise o urmărire constantă asupra verişoarei lui, Paula O'Neill. Nu se descoperise nimic murdar despre ea şi nici nu se aşteptase la aşa ceva. Pe de altă parte însă, îi folosea să afle cît mai multe despre ea şi viaţa ei, despre familia, prietenii ei şi să cunoască toate mişcările pe care le făcea în afaceri.

Din cînd în cînd, punea să fie urmăriţi şi să se facă rapoarte şi asupra lui Alexander Barkstone şi Emily Harte. Ca şi Paula, şi ei erau imaculaţi. În orice caz, nu-l interesau în mod deosebit. Atîta timp cît verii lui continuau să conducă Întreprinderile "Harte", asigurîndu-i profitul, iar el continua să-şi încaseze cecul consistent de dividende în fiecare trimestru, acesta era singurul lucru

care conta pentru el. La urma-urmelor, ţinta lui era Paula O'Neill.

Se uită prin ultimul raport care sosise de la agenţia din Londra. Află astfel că la sfîrşitul lui august ea se va afla la Vila Faviola. Probabil că de aceea fusese atît de şocat văzînd-o astăzi în holul hotelului "Mandarin". Era clar că ori era în drum spre Australia, ori se întorcea de acolo, în drum spre Anglia.

S-o ia naiba, se gîndi el. Puse dosarele la loc în sertar, îl încuie şi ieşi repede, apoi urcă spre dormitor, făcînd efortul să nu se înfurie din nou. Simţea că-i clocoteşte sîngele în vine cînd se gîndeşte la căţeaua aia !

Se opri pe palier, respiră adînc şi oftă, ştergîndu-şi din minte imaginea ei, care-l scotea din sărite.

Intrînd în dormitor, Jonathan se aştepta să-l vadă pe valetul lui, dar constată surprins că nu se afla nimeni în încăpere. Tai Ling nu se vedea nicăieri, deşi cămaşa cu pliseuri, cravata neagră şi ciorapii negri de mătase erau întinse pe pat. Fără îndoială că Tai Ling coborîse la spălătorie, să-i netezească smochingul la aburi, şi va reapărea într-o clipă. Se duse fredonînd spre un scrin Ming, îşi goli buzunarele de chei, de cărţi de credit şi de bani şi începu să se dezbrace.

Asemenea celorlalte încăperi, şi dormitorul era decorat cu mult gust, accentul fiind pus pe chinezării şi obiecte de artă orientală deosebite. Camera era discretă, masculină, puţin cam rece şi austeră; femeile pe care le aducea în patul lui descopereau curînd că această ambianţă reflecta firea lui Jonathan.

Scoase dintr-un dulap un halat de mătase chinezească albastru închis pe care îl puse pe el, apoi trecu în baie, întrebîndu-se pe cine o fi invitat Susan în

mod special la dineu pentru a-i face cunoştinţă. Păruse foarte misterioasă la telefon în ziua precedentă, dar bănuia că este vorba de o femeie interesantă. Susan îi cunoştea bine gusturile. Oftă, dîndu-şi seama cît de mult îi lipseşte această legătură cu Susan, care durase aproape un an. Fusese o legătură strict de ordin fizic, convenabilă pentru amîndoi. Se înţelegeau şi pe plan intelectual, dar lipsea acea implicare sentimentală care strică totul. Doar sex şi conversaţie inteligentă. Perfect pentru modul lui de gîndire.

În urmă cu trei luni, cînd îi spusese că soţul ei o suspectează şi că trebuie să pună capăt legăturii lor, el o crezuse şi consimţise imediat să procedeze aşa cum dorea ea. Nu-şi dăduse seama atunci de golul pe care îl va lăsa absenţa ei din viaţa lui. Nu-i lipsea neapărat relaţia sexuală, deşi era foarte bună la pat, pentru că sexul era o marfă uşor de găsit oriunde în lume în vremurile noastre. Îi lipseau mai mult conversaţiile, schimbul lor de replici spirituale, comuniunea izvorîtă din educaţia şi originea lor englezească comună.

Dar nu încercase s-o urmărească pe Susan sau să reînnoade legătura. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să fie citat ca martor într-un proces murdar de divorţ sau să se găsească în atenţia publică în calitate de actor principal al unui scandal urît în această colonie britanică. La urma-urmelor, aici era un om de vază şi tot aici era căminul lui.

Se privi în oglinda de deasupra chiuvetei şi îşi trecu mîna peste bărbie. Se sculase foarte devreme ca să joace badminton înainte de micul dejun de afaceri de la ora şapte şi avea acum cîţiva ţepi blonzi în bărbie. Puse aparatul electric de ras în funcţiune şi îl trecu uşor peste

linia fălcilor. Între timp se gîndea la verişoarele lui, Paula O'Neill şi Emily Harte, dar cu multă detaşare. Se simţi brusc mîndru de el şi se felicită pentru tot ce realizase în unsprezece ani. Ajunsese departe.

*

* *

Cînd Jonathan Ainsley descinsese în 1970 la Hong Kong, înţelesese imediat că îşi găsise aici habitatul natural şi căminul spiritual.

Atmosfera era palpitantă, plină de mister, promiţătoare de aventuri şi de intrigi. Orice, totul părea posibil. Mai mult decît atît, adulmeca aici mirosul banilor. Sume uriaşe de bani.

Venise în Extremul Orient ca să-şi lingă rănile după ce fusese izgonit de la Întreprinderile "Harte", unde condusese departamentul de bunuri imobiliare. Alexander fusese cel care-l concediase ; Paula îl alungase din familie. Pe ea o învinovăţea pentru tot ce i se întîmplase, fiind convins că Alexander n-ar fi avut curajul să-l înfrunte fără îndemnul şi sprijinul ei.

Înainte de a părăsi Anglia, Jonathan făcuse trei lucruri. Pusese capăt asocierii cu Sebastian Cross ; îi vînduse lui Sebastian acţiunile lui la "Stonewall Properties" la un preţ excelent ; îşi scosese la mezat bunurile imobiliare din Londra şi Yorkshire, obţinînd un profit frumuşel.

Cînd pornise la drum, avea două scopuri majore - să acumuleze o mare avere şi să se răzbune pe verişoara lui, Paula, pe care o ura.

Jonathan se simţise atras încă din tinereţe de lumea orientală. Religiile, filozofiile şi obiceiurile ei îl fascinau; arta, obiectele decorative, mobila sa îi produceau o mare

plăcere estetică. De aceea se hotărîse să dea o raită prin această parte a lumii înainte de a se stabili în Hong Kong, care, trăgînd concluziile, i se părea în mod logic locul potrivit pentru a se lansa în afaceri. În primele şase săptămîni ale exilului autoimpus, umblase de colo-colo, vizitînd diverse locuri ca turist. Se oprise în Nepal şi în Kaşmir, fusese la vînătoare în Afganistan, făcuse o plăcută excursie în Tailanda, pornind apoi spre colonia britanică.

Înainte de a pleca din Londra, avusese grijă să adune scrisori de recomandare de la prietenii din oraş şi din domeniul afacerilor cu bunuri imobiliare. La cîteva zile după ce sosi la hotelul "Mandarin", începu să-i caute pe cei cărora le erau adresate scrisorile. La sfîrşitul celei de-a doua săptămîni se întîlnise cu mai mult de o duzină de bancheri, oameni de afaceri, proprietari de terenuri şi de firme de construcţii, dar şi cu un număr de mahări pe care-i considera, însă, dubioşi, şi ca atare, nu meritau atenţia lui.

Doi dintre bărbaţii de care a fost atras în mod deosebit erau un compatriot englez şi un chinez. Fiecare, separat, se hotărîse să-l ajute pe Jonathan să-şi pornească afacerile, avînd motivele şi interesele proprii, dar pentru el s-au dovedit ulterior de neprețuit. Englezul, Martin Easton, se ocupa de bunuri imobiliare ; chinezul era un bancher foarte respectat, pe nume Wan Chin Chiu. Amîndoi erau foarte influenţi în cercurile lor, atît pe plan profesional, cît şi social, dar Jonathan a fost cel care i-a reunit.

La exact patru săptămîni după ce aterizase pe aeroportul Kai Tak, se lansase în afaceri. Cu ajutorul noilor săi asociaţi, înfiinţase cîteva birouri mici, dar

atrăgătoare în Central, angajase un personal redus - o secretară englezoaică, un expert chinez în proprietăţi funciare şi construcţii şi un contabil chinez - şi îşi alcătuise propria companie : "Janus and Janus Holdings Ltd.". În mitologia greacă, Ianus era zeul portalurilor şi patronul începuturilor şi sfîrşiturilor. Jonathan alesese încîntat acest nume, ca o ironie, socotindu-l foarte potrivit în împrejurările acelea.

Norocul a fost de partea lui cînd s-a lansat în Hong Kong. A rămas de partea lui mai bine de un deceniu.

Acest noroc extraordinar, precum şi îndrumarea şi sprijinul celor doi prieteni şi susţinători ai lui, foarte puternici, au fost cheia imensului lui succes. E drept, un rol important l-a jucat şi momentul potrivit.

S-a întîmplat ca, atunci cînd Jonathan a sosit în 1970 în colonia britanică, proprietăţile funciare şi construcţiile să fie în ascensiune. De vreme ce specialitatea lui erau bunurile imobiliare, ştia că, din întîmplare, aterizase în picioare. Îndeajuns de viclean ca să ştie să profite de orice ocazie i se oferă, s-a lansat în afacerile locale cu acel instinct al jucătorului de a detecta şansa cea mai bună şi, cu foarte mult curaj, a pus la bătaie aproape tot ce avea, plus banii investiţi în "Janus and Janus" de Martin Easton şi Wan Chin Chiu.

După aceea şi-a dat seama că nu se putea să arunce greşit zarurile, figurat vorbind. Numărul lui ieşea întotdeauna.

A realizat un profit considerabil în primele şase luni şi, în 1971, cînd s-a produs marele boom al proprietăţii şi capitalului din Hong Kong, el era bine plasat. Ca mulţi alţii, Jonathan a profitat de înviorarea pieţei. A încasat bani buni de la clienţii companiei lui.

După cîteva luni, cei doi sfătuitori ai lui, care-l îndrumaseră tot timpul, dar fiecare independent de celălalt, l-au avertizat că e momentul să slăbească ritmul. El a continuat să facă afaceri de mare anvergură pînă la sfîrşitul lui 1971 şi în 1972, dar la începutul lui 1973 îşi redusese deja investiţiile la bursa din Hong Kong. Wan Chin Chiu, care stătea cu urechea lipită de pămînt, ca să spunem aşa, şi părea că ştie totul, fusese şi mai prudent decît Easton. Jonathan fusese înţelept şi-i urmase scrupulos sfaturile.

În orice caz, dăduse deja lovitura şi era pe punctul de a transforma toate profiturile într-o uriaşă avere personală. Din momentul acela n-a mai privit nici o clipă înapoi.

În 1981 devenise deja o forţă demnă de luat în considerare în Hong Kong şi în lumea afacerilor din Extremul Orient asiatic. Era multimilionar, deţinea un zgîrie-nori în care funcţionau propriile birouri, apartamentul duplex din Peak, mai multe maşini scumpe şi cîţiva cai pur-sînge cu care participa la cursele de pe pista "Happy Valley" din Hong Kong.

În urmă cu cîţiva ani cumpărase partea lui Martin Easton, care se retrăsese în Elveţia, dar rămase în relaţii strînse cu Wan Chin Chiu pînă la moartea acestuia, survenită în urmă cu două luni. Tony Chiu, fiul bancherului, care fusese educat în America, îi luase locul tatălui şi asocierea lui Jonathan cu banca continua să prospere. Investiţiile personale în afară erau sigure, iar "Janus and Janus Holdings" era o companie solidă ca o stîncă.

Lăsînd deoparte afacerile, Jonathan deţinea o poziţie socială proeminentă, fiind un celibatar european, considerat cea mai bună partidă în comunitatea locală,

un bărbat demn de a fi prins în mreje. Numai că nici o femeie nu reuşise să-l prindă cît de cît în mrejele ei.

Jonathan se întreba uneori de ce era oare atît de greu de cucerit, gîndea că este poate prea pretenţios, un perfecţionist şi în ceea ce priveşte genul de femeie cu care avea să se căsătorească. Poate că nu exista o asemenea femeie. Şi totuşi era limpede că nu-şi poate schimba felul de a gîndi.

*

* *

Perfectă, se gîndi deodată Jonathan, amintindu-şi cuvîntul cu care Susan o descrisese pe tînăra care urma să vină în seara aceea la petrecerea ei.

- Este exact fata care-ţi trebuie, Jonny dragă, îi spusese Susan şi părea sinceră. Este divină ! Pur şi simplu perfectă. El rîsese şi insistase să-i mai dea şi alte informaţii, dar Susan rostise doar atît : Nu, nu-ţi spun nimic. Nici măcar numele ei. Trebuie să ai răbdare şi să vezi tu însuţi.

Ei bine, va vedea în curînd.

Se depărtă puţin de oglinda înaltă cît el de pe uşa dulapului şi se mai privi o dată. Îşi aranjă lavaliera, netezi batista de mătase neagră din buzunarul de la piept al smochingului şi îşi încheie butonii.

La cei treizeci şi cinci de ani, Jonathan semăna mult cu bunicul lui, Arthur Ainsley, cel de-al doilea soţ al Emmei. Moştenise părul blond şi coloritul lui Arthur, ochii lui deschişi la culoare, înfăţişarea dichisită, destul de rafinată şi, asemenea lui Arthur, era înalt, subţire, cu un aer foarte englezesc. Arăta însă mai bine decît arătase el vreodată. Se maturizase frumos şi o ştia.

Dar, deşi chipeş şi bine făcut, caracterul lui Jonathan nu se prea schimbase în deceniul care trecuse. Era la fel de viclean şi de influenţabil şi, în ciuda reuşitei lui incontestabile, îl stăpînea aceeaşi înverşunare ca atunci cînd fusese alungat din Întreprinderile "Harte". Cu toate acestea, izbutea să-şi ascundă resentimentele sub o faţadă alcătuită din curtenia lui înnăscută, o atitudine de nepătruns, deprinsă de la prietenii lui chinezi, şi un comportament detaşat şi fermecător.

Se uită la ceasul Patek Philippe, subţire ca o foaie de hîrtie, de pe încheietura mîinii. Era aproape şapte. Trebuia să plece peste cîteva minute. După o jumătate de oră va sosi în casa lui Susan din Recluse Bay. Şi, în sfîrşit, o va cunoaşte pe misterioasa doamnă pe care i-o găsise ea.

În timp ce ieşea repede din dormitor şi cobora scara, zîmbi satisfăcut. Spera să fie la înălţimea descrierii făcute de Susan, spera că este într-adevăr perfectă. Şi chiar dacă nu era, nu conta. Se va întîlni oricum cu ea de cîteva ori, să vadă cum merg lucrurile. Pe lîngă asta, era mai mult ca sigur o nou-venită la Hong Kong. O străină. Şi străinele sunt întotdeauna fascinante, nu-i aşa ?

23

O reperă imediat.

Stătea în picioare, tocmai în celălalt capăt al salonului, lîngă uşile cu canaturi de sticlă care dădeau pe terasă, şi discuta cu Elwin Sorrell, bancherul american şi soţul lui Susan.

Zăbovi o clipă în prag înainte de a intra, examinînd-o cu atenţie. Văzînd-o din profil şi în penumbră, îi era greu să-şi dea seama dacă e frumoasă sau nu.

Şi-apoi, dintr-o dată, Susan îl zări şi porni cu paşi uşori în întîmpinarea lui, iar el se gîndi din nou, aşa cum i se întîmplase de atîtea ori în trecut, cît de frumoasă era ea. Avea părul roşu, ca o aureolă luminoasă cu irizări de chihlimbar în jurul chipului încîntător şi senin, străluminat de ochii albaştri şi strălucitori, plini în astă seară de scînteierile jucăuşe ale rîsului pe care nu şi-l putea stăpîni.

- Jonny dragă, exclamă ea, oprindu-se lîngă el, tocmai începeam să mă întreb ce e cu tine de nu mai apari.

Îşi întinse obrazul ca să se lase sărutată. El o atinse cu buzele scurt şi mecanic, strîngînd-o însă de braţ într-un gest mai intim.

- N-am întîrziat decît vreo cîteva minute, spuse el. Coborînd vocea, îi şopti : Nu poţi găsi o modalitate să ne întîlnim într-o după-amiază în apartament ? Sau la mine, la birou ? Nici acolo nu ne deranjează nimeni. Mi-a fost dor de tine.

Ea scutură repede din cap şi privi în jurul ei prin încăpere, zîmbind radios.

- N-am curajul, murmură ea, întorcîndu-şi din nou privirea spre el. Luîndu-l de braţ, rîse veselă şi îi spuse cu o voce care îşi recăpătase tonalitatea normală : Apropo, Jonathan, am uitat să-ţi spun că poimîine plec cu Elwin la San Francisco. Pentru cîteva luni. Un fel de întrunire de adio cu cîţiva dintre cunoscuţii noştri preferaţi.

- O să vă simţim cu toţii lipsa, spuse Jonathan, ţinîndu-i hangul şi conştient că mai mulţi musafiri se uitau după ei.

Unul dintre servitorii chinezi se prezentă cu o tavă de şampanie, iar el, luînd un pahar şi mulţumind cu voce joasă, se întoarse spre Susan :

- Noroc, spuse el, sorbind o înghiţitură. Ei, ia spune-mi acum despre misterioasa doamnă. E aia de colo, care stă de vorbă cu Elwin în pragul uşii, nu-i aşa ?

- Da, dar nu-ţi pot spune mare lucru, fiindcă n-o cunosc prea bine. Am întîlnit-o o singură dată, acasă la Betsy Androtti, săptămîna trecută. M-a frapat de cum am văzut-o. Este extraordinar de atrăgătoare, încîntătoare, bine făcută şi inteligentă. Fireşte că m-am gîndit la tine imediat.

- La telefon ai pomenit ceva de nu ştiu ce potrivire "perfectă".

- Cred că tipa e perfectă ! Pentru tine, oricum. Are ceva ce o să-ţi placă nemaipomenit de mult. Oprindu-se, Susan îl privi apreciativ. Doar ştii cît de bine te cunosc, Jonny dragă.

Buzele i se arcuiră, sub presiunea rîsului care îl bufnea, atunci cînd întrebă :

- Dar Betsy nu ţi-a dat nici un fel de informaţii despre ea ?

- Nici Betsy n-o cunoaşte. A venit la cină cu un bancher, care fusese invitat. Cred că tipul e neamţ. Şi, din cîte mi-am dat seama, o cunoscuse vara trecută, în sudul Franţei. Sau în Sardinia... Of, în fine, nu ştiu exact.

- Deci, e cu adevărat doamna misterioasă, nu ?

Susan rîse.

- Bănuiesc că da. Pe de altă parte, e şi mai distractiv în felul ăsta, nu crezi ? Şi, în orice caz, apariţia unei persoane străine în mijlocul micului nostru grup exclusivist stîrneşte multă curiozitate, trebuie să recunoşti.

Îl privi cu subînțeles, dar, fără să-i lase răgazul de a răspunde, se grăbi să continue : Se prea poate ca unii burlaci să se arate interesați de persoana ei. De-aia am și vrut să pun imediat mîna pe ea și s-o aduc astă-seară la masă. Și asta, pentru scumpul meu Jonny.

- Doamne, cît ești de grijulie ! Pentru o fracțiune de secundă o cîntări cu o privire îndrăzneață, după care murmură *sotto voce* : Deși te prefer pe tine în locul ei.

- Jonny, dar eu sunt măritată, ripostă ea încetișor, pe un ton la fel de scăzut ca și al lui. Cu Elwin, de care n-am să mă despart niciodată.

- Nu te ceream în căsătorie. Îți făceam doar propuneri, dragostea mea.

Arătîndu-se teribil de amuzată de repliça lui, Susan strîmbă din nas, fără să facă însă nici un comentariu.

Jonathan continuă :

- Apropo, și ce caută misterioasa doamnă la Hong Kong ? Admiră peisajul ?

- Locuiește aici, în prezent. Mi-a spus că a deschis un mic magazin de antichități și o galerie de artă pe Hollywood Road.

- Nu mai spune ! exclamă el, ciulind urechile și uitîndu-se atent la Susan. Ce fel de antichități ?

- Obiecte din jad, cred. Am impresia că e expertă în așa ceva. Un alt motiv pentru care m-am gîndit că voi doi ați fi foarte potriviți. Așa că haide, dragule, să nu mai pierdem vremea aici, la ușă. Să mergem să faci cunoștință cu ea. De-aia am și invitat-o de fapt la masă. Vino, pînă nu ți-o răpește alt tinerel de pe-aici.

- După dumneavoastră, doamnă, spuse el, traversînd încăperea în urma gazdei - și a fostei sale amante.

Elwin Sorrell se lumină la față văzîndu-l pe Jonathan. Erau buni prieteni, Jonathan fiind convins că americanul nu a avut niciodată habar de legătura lui cu nevastă-sa.

Cei doi bărbați se salutară cordial, după care Susan spuse :

- Arabella, dă-mi voie să ți-l prezint pe Jonathan Ainsley. Jonathan, ea este Arabella Sutton.

- Hello, spuse ea, întinzîndu-i mîna. Sunt încîntată să te cunosc.

Dădu mîna cu ea, zîmbind ușor.

- E o plăcere să fac cunoștință cu tine, Arabella. Se opri, apoi adăugă : Ești englezoaică.

- Da.

Se uitară fix unul la altul, măsurîndu-se din priviri.

Arabella avea părul blond platinat, pieptănat absolut drept, cu cărare pe mijloc ; pletele bogate și lungi pînă la jumătatea spatelui îi încadrau vaporos chipul. Avea tenul extrem de palid, fără nici o pată de culoare pe obraji. Chipul ei părea sculptat în alabastru, cu trăsăturile clar cizelate nasul subțire, pomeții înalți, bărbia rotundă, cu gropiță la mijloc, gura mare, senzuală, rujată într-o nuanță de roșu strălucitor. La prima vedere, culoarea buzelor părea șocantă în contrast cu fața foarte albă, dar la un examen mai atent îți dădeai seama că i se potrivește. Tînără, mlădioasă, de statură mijlocie, era îmbrăcată cu o rochie elegantă din mătase albă, a cărei proveniență pariziană "haute couture" nu constituia nici un secret pentru ochii lui experimentați.

Între treizeci și treizeci și doi de ani sau pe-aproape, se gîndi Jonathan, ajungînd la concluzia că era mai degrabă interesantă decît frumoasă. Îl atrăgeau ochii ei

în mod special : mari, ciudat de alungiți, aproape migdalați. Negri ca tăciunele, parcă te pierdeai în ei.

Și Arabella îl studia pe Jonathan la fel de intens.

Auzise o mulțime de lucruri despre el, știa că provine dintr-o familie foarte cunoscută, fiind nepotul legendarei Emma Harte. Nu se așteptase totuși să fie atît de încîntător. Chipul lui blond, cu trăsături frumoase îl făcea extrem de atrăgător. Foarte elegant, îmbrăcat cu lucruri scumpe, avea un aer special - ceva imposibil de definit. Își dădu seama după aceea despre ce era vorba. Avea aerul cuiva obișnuit cu autoritatea, cu puterea și banii, cu tot ceea ce-ți oferă banii.

Îi plăcu de el.

Și lui Jonathan de ea.

Susan spuse :

- Ce-ar fi ca voi doi să vă cunoașteți mai bine ? Haide, Elwin. Vino să ne ocupăm și de ceilalți musafiri.

Arabella și Jonathan se treziră dintr-o dată singuri. Cuprinzîndu-i brațul cu mîna, o conduse afară, pe terasă, unde nu era nimeni. Tînărul bărbat spuse :

- Bijuteria de la gîtul tău este extraordinară, Arabella.

Ea privi în jos, la pandantivul mare din jad, agățat de un șirag de mărgele tot din jad.

- E din perioada Daoguang, îi explică ea. Foarte, foarte vechi.

- Mi-am dat seama. Susan mi-a spus că ai un magazin de antichități și că te ocupi de comercializarea obiectelor de jad.

- Da, bijuterii din jadeit și piese sculptate din nefrit.

Zîmbi în sinea lui, observînd imediat felul în care făcuse deosebirea între cele două tipuri de jad, lucru de

care n-ar fi în stare decît o persoană cu adevărat expertă în materie. O întrebă :

- De unde îţi procuri jadul ? Îl cumperi aici, la Hong Kong, de la alţi negustori ? Sau din China ?

- Ambele variante. Am găsit cîteva lucruri minunate la Shanghai, în special bijuterii din jad, ca asta - se opri o clipă, luînd între degete pandantivul - precum şi sticle şi vase de prizat. Săptămîna trecută am dat peste nişte catarame de centuri, foarte vechi, din nefrit, din perioada Qing, şi am început să colecţionez obiecte din sticlă multicoloră de Beijing. În special cele de un galben intens.

- Foarte inteligent din partea ta. Mă refer la colecţionarea obiectelor din sticlă. Le creşte mereu valoarea, avînd în vedere dificultatea meşteşugului de prelucrare. Apropo, mă interesează cataramele acelea din nefrit. Aş vrea să vin la magazin ca să le văd. Poate mîine ?

- O, dar de fapt n-am deschis încă ! Am fost foarte ocupată cu achiziţionarea şi stocarea obiectelor. Deschiderea oficială este de luni într-o săptămînă. Observînd dezamăgirea zugrăvită pe chipul lui, adăugă : Vino însă mîine. E puţină dezordine încă, dar o să-mi facă plăcere să-ţi arăt cîteva dintre obiectele de artă efectiv rare pe care am izbutit să le găsesc în ultimele luni.

- Nici nu ştii cît mă bucur, Arabella. Ai vrea să luăm după aceea cina împreună ?

După o clipă de şovăială aproape imperceptibilă, ea răspunse :

- Sigur că da, Jonathan. Mulţumesc foarte mult pentru invitaţie.

El înclină uşor capul.

- Să-mi dai adresa mai tîrziu. Am să vin pe la ora șase. Mutîndu-și greutatea de pe un picior pe altul, se uită în jos spre ea. Din cîte am înțeles de la Susan, ești expertă în obiectele de artă și jadurile chinezești. Unde-ai făcut studiile de fapt ?

- Oh, n-am făcut - adică am cam învățat singură tot ce știu, citind foarte mult. De asemenea, am urmat cîteva cursuri la Sotheby's, la Londra, la intervale de timp diferite, în ultimii trei ani. Dar nu prea pot să spun că sunt expertă. Mă pricep doar. Și sper să învăț mai multe aici, în Hong Kong.

- A, de asta să fii convinsă, murmură el și-și întoarse fața, pentru ca ea să nu vadă licărirea acaparatoare care îi apăruse în priviri.

- Susan mi-a spus că și tu ai o colecție de obiecte de artă chinezești, printre care cîteva bronzuri splendide.

- Da, așa e. Ți-ar plăcea să le vezi ? Putem să ne întîlnim mîine la mine, să bem ceva înainte de cină. Vrei ?

- Ar fi plăcut, mulțumesc.

- De unde ești, Arabella ? o întrebă el brusc, schimbînd subiectul.

- Din Hampshire. Tatăl meu e medic. Și tu, parcă ești din Yorkshire, nu-i așa ?

- Da, printre multe alte locuri. Lui Jonathan îi flutură un zîmbet pe buze. O cuprinse din nou de braț și o conduse înapoi în salon. Cred că a venit timpul să vedem ce mai fac ceilalți, da ? N-am apucat încă să-mi salut prietenii. Și-apoi, n-am dreptul să te monopolizez.

Ridicîndu-și ochii spre el, Arabella îi surîse, gîndindu-se cît de ușor mersese totul, mult mai ușor decît se așteptase. Entuziasmată de izbîndă, își permise să mai

zăbovească cu privirea asupra lui. După care se îndepărtă, ducîndu-se să stea de vorbă cu Vance şi Marion Campbell, pe care de-abia dacă îi cunoştea, cei care o aduseseră cu maşina la petrecerea din astă-seară. Era hotărîtă să plece tot cu ei cînd seara va lua sfîrşit.

*

* *

Susan o plasase pe Arabella la masă în faţa lui Jonathan, aşa că acesta avu posibilitatea s-o studieze discret tot timpul cinei.

Stătea între Susan, aşezată în capul mesei, la stînga lui, şi Marion Campbell, în dreapta. Ca să nu pară nepoliticos, le dădu atenţie amîndurora în egală măsură.

Totuşi, o urmări şi o ascultă mai cu seamă pe Arabella Sutton, care îl impresiona din mai multe puncte de vedere. Îl captiva vocea ei, voalată şi ademenitoare. Apoi, prezenţa ei era fascinantă. Elwin părea fermecat, ca şi Andy Jones, care stătea lîngă ea.

Jonathan observă că era foarte echilibrată şi logică în tot ceea ce spunea, dovedindu-se bine informată asupra multor subiecte, în afara artei chinezeşti. Îi plăceau inteligenţa şi rafinamentul ei. Era limpede că Arabella călătorise mult, trăindu-şi viaţa din plin, ceea ce lui îi convenea de minune. Nu-i plăceau femeile stîngace sau neexperimentate, nici în pat şi nici în viaţa de toate zilele. Prefera ca o femeie să fie egala lui. Mai exact, să se potrivească cu el.

Cu cît Jonathan o studia mai atent, cu atît îşi dădea seama că este frumoasă. O frumuseţe neobişnuită, aparte, incitantă. La lumina lumînărilor, chipul ei devenise straniu de misterios şi nespus de excitant.

Combinația fericită dintre curbura perfectă a obrajilor rotunzi, adîncimea ochilor întunecați, gura plină și lascivă, împreună cu luciul mătăsos al părului blond platinat o făceau extrem de senzuală. Lui i se părea teribil de erotică, sexualitatea străbătînd nu numai de pe chipul sau din trupul care se contura splendid sub rochia albă, ci și din forma mîinilor. Erau extraordinare : subțiri, foarte albe, cu vîrfurile degetelor ascuțite și unghiile date cu ojă roșie lucioasă, asortată cu buzele ei ademenitoare. Voia să simtă mîinile acelea pe el. O dorea. Dar ideea de a o seduce era mult prea excitantă, anticiparea febrilă dovedindu-se un joc prea periculos în momentul acesta. Și, înainte de a-și putea schimba direcția gîndurilor, simți, spre marea lui uimire, că e excitat. Nu i se mai întîmplase să atingă erecția la masă de cînd era elev. Interesant, gîndi el, luîndu-l cu călduri.

Desprinzîndu-și privirile de la fascinanta și ametitoarea Arabella, își îndreptă atenția spre Andy Jones, cu care începu să discute despre sport.

*

* *

- De ce faci toate astea ? îi șopti Jonathan lui Susan la ureche, în timp ce se plimbau prin salon, după cină. Se opriră lîngă șemineu, unde rămaseră în picioare, așteptînd ca majordomul filipinez să le servească și lor cafeaua.

- Ce anume ? întrebă ea, rotindu-și ochii prin încăpere, pentru a se asigura că Elwin e ocupat în altă parte.

- Umbli cu codoșlîcuri pentru mine, îi răspunse Jonathan, trecîndu-și discret mîna în josul spătelui ei și oprindu-se cu palma în scobitura de deasupra feselor.

- Jonny, încetează, dacă ne vede cineva ? şopti ea.

- Haide, recunoaşte, te excită, nu-i aşa ?

- Bineînţeles că nu ! şuieră ea printre dinţi. Enervîndu-se brusc, se răsuci cu faţa spre el. Apoi, stăpînindu-se repede, arboră un aer afabil, inspiră adînc şi îi spuse pe un ton sigur : Poate e din cauză că încă mă mai simt vinovată de felul în care am pus capăt relaţiei dintre noi. Vreau să-mi plătesc într-un fel datoria faţă de tine, Jonathan. Ai însemnat foarte mult pentru mine şi ai fost un amant minunat. Cel mai bun din cîţi am avut vreodată. În plus, e prima dată cînd umblu cu codoşlîcul pentru tine, după cum te-ai exprimat atît de grosolan. Eu prefer să spun că "ţi-am făcut cunoştinţă".

El rînji, fără să spună nimic, întrebîndu-se cum ar fi dacă ar face dragoste cu amîndouă deodată. Arabella şi Susan ar fi o combinaţie extrem de interesantă şi excitantă. Dar ştia că nici una n-ar marşa la aşa ceva. În materie de sex, englezoaicele nu sunt deloc aventuroase. Şi mai ales cele două de faţă - o fiică de conte şi una de medic. Nici vorbă.

Susan îi spunea :

- Am avut totuşi dreptate, nu-i aşa, Jonny ? Arabella e perfectă, n-ai ce zice.

- Pe dinafară, la suprafaţă, da. Aşteptă o secundă, o privi cu atenţie şi continuă blînd, insinuant : Oricum, nu prea pot să mă pronunţ şi să-ţi dau un răspuns sincer pînă ce nu-i dau jos hainele alea elegante şi nu mă culc cu ea.

Nu-şi dezlipi privirea de pe chipul lui Susan şi văzu licărirea bruscă şi expresia din adîncul ochilor ei. Gelozie? Mînie ? Sau poate cîte ceva din amîndouă ? Ideea că s-ar fi putut s-o rănească, fie şi cît de puţin, îi făcea plăcere. Nu avusese nici cea mai mică intenţie de a

fi implicat într-un scandal matrimonial, dar în adîncul sufletului îl rodea faptul că îi dăduse papucii în felul ăsta.

Se lăsă o tăcere penibilă.

În cele din urmă, Susan spuse pe un ton amuzat :

- Ce păcat că n-am să mai fiu în Hong Kong ca să-ți aflu părerea !

- Probabil că ai să fii.

- Oh ! Ochii o trădau cît era de surprinsă.

- Mîine mă duc să văd magazinul de antichități al Arabellei. Mai tîrziu, după-amiază. După care o duc la mine acasă să bem ceva. Asta, înainte de cină, care va fi intimă, numai noi doi, acasă. Și se prea poate să ajungem la lucruri și mai intime, seara, mai tîrziu. Am toate motivele să fiu optimist. Crede-mă.

- Ticălosule, murmură ea ca pentru sine, dar suficient de tare ca să audă și el.

- Bine, dragostea mea, dar chiar tu ai început toate astea, i-o întoarse el rînjind, și abia acum înțelese că e bucuros de ceea ce făcuse ea. Arabella Sutton era pentru el o provocare. Și nu mai ține minte de cînd nu mai fusese provocat.

*

* *

Mult mai tîrziu în seara aceea, Jonathan ședea și cugeta la fereastra dormitorului său, cu ochii ațintiți pe cerul senin al nopții, acoperit cu o puzderie de stele. Camera era cufundată în întuneric. Singura lumină venea de la luna plină și strălucitoare, care arunca o mantie argintie asupra întregii lumi.

Ținea în mînă o piatră rotundă din jad, pe care o tot răsucea, frecînd-o din cînd în cînd între degete. Piatra

asta era talismanul lui, obiectul care îi purta noroc: o avea de cînd venise prima oară în colonia Coroanei Britanice.

Rămase mult timp cufundat în gînduri, reflectînd la cele două femei pe care le întîlnise astăzi.

Vara lui, Paula O'Neill.

Străina, Arabella Sutton.

Îl obsedau, fiecare în felul ei. Reuşi să scpare în minte cele două imagini, făcîndu-şi totodată două legăminte sie însuşi.

Pe prima femeie o va distruge.

Pe a doua o va cuceri.

Odată formulate aceste jurăminte, oftă adînc, cuprins de o stranie senzaţie de mulţumire. Se ridică apoi, îşi scoase halatul albastru din mătase chinezească şi se îndreptă agale către pat. Nu se putu să nu zîmbească în sinea lui, îngîmfat. În mintea lui nu încăpea nici cea mai mică îndoială că nu va reuşi.

Era doar o chestiune de timp.

SFINŢI ŞI PĂCĂTOŞI

"Cu o ispită mai profundă şi o dorinţă mult mai slabă
Se face un monstru, se face-un sfînt."
Walter Learned

"De diavolul vopsit doar ochiul de copil se teme."
William Shakespeare

"Soarta oarbă-ţi dăruieşte multă avere şi putere,
Pietatea însă-ţi vine din a' tale adînci izvoare."
Héloïse

24

Reuşita plutea în aer.

Din momentul în care începuse dansul, Paula ştiuse că avea să fie o seară de basm.

Totul era exact aşa cum trebuia.

Grandioasa sală de bal de la Claridge's fusese decorată de către echipa de designeri de la "Harte's", după instrucţiunile ei precise, şi rezultatul era strălucit. De-a dreptul extraordinar. Renunţase la linia moderată tradiţională şi le ceruse să creeze o feerie în argintiu, alb şi cleştar, alcătuită din feţe de masă de lamé argintiu, lumînări albe în sfeşnice de argint şi vaze de cristal pline cu flori albe. Alte flori albe - crini, orhidee, crizanteme şi garoafe - revărsîndu-se abundent din glastre imense, erau aşezate de jur împrejurul sălii, pînă în cele mai neînchipuite colţuri.

Paulei i se părea că sala de bal semăna cu un castel de gheaţă, cu ape argintii strălucitoare, formînd totuşi, prin înfăţişarea aproape neutră, un splendid fundal pentru oaspeţii gătiţi în veşminte alese - femeile în toalete de

seară, colorate şi elegante, purtînd bijuterii fabuloase, bărbaţii în smochinguri negre impecabile.

Era încîntată de faptul că toţi cei pe care îi invitase veniseră la această recepţie deosebită. Erau de faţă nenumăraţi prieteni apropiaţi şi prieteni de familie, persoane din conducerea magazinelor "Harte" şi a firmei "Harte Enterprises", oaspeţi de onoare şi celebrităţi.

La o nouă privire pe care o aruncă împrejur, Paula nu-şi putu înfrîna gîndul că, în seara asta, femeile din familie mai cu seamă arătau excepţional de frumoase.

Verişoara ei Sally, contesă de Dunvale, adorabilă în rochia de tafta albastră ca floarea de nemţişor, purta renumitele safire ale familiei Dunvale, care se asortau perfect cu culoarea ochilor ei... Emily, ca o crăiasă, învesmîntată în mătase rubinie, cu bijuteriile pe care i le făcuse cadou Winston de Crăciun - un colier superb şi cercei din nestemate şi rubine... Surorile vitrege ale lui Emily, gemenele Amanda şi Francesca, erau frumoase şi strălucitoare, una într-o rochie dintr-o ţesătură fină de culoarea fucsinei, cealaltă într-o toaletă din brocart purpuriu. Cumnata ei, Miranda, roşcată, plină de viaţă, care nu concepea moda decît după propria ei lege, era epatantă într-o rochie simplă, din saten ruginiu, cu spatele gol şi fără bretele, la care purta o eşarfă lungă, asortată şi un colier vechi cu topaze şi diamante, care îi atîrna pe piept ca un plastron dantelat.

Paula îşi mută privirea spre cele trei surori.

Stăteau la o masă din apropiere, discutînd între ele. Mama ei, Daisy, impresionantă în rochia verde închis, cu splendidele smaralde McGill, pe care Paul i le cumpărase Emmei cu aproape o jumătate de secol în urmă... Mătuşa Edwina, contesa-mamă de Dunvale, de şaptezeci de ani,

cu părul alb, fragilă şi slăbuţă, dar totuşi de o eleganţă regească în rochia ei de dantelă neagră, cu colierul de diamante al familiei Fairley, pe care Emma i-l făcuse cadou cu ocazia ultimului Crăciun sărbătorit împreună, înainte de a muri.

Aceste două femei erau cele două fiice ale Emmei Harte, mezina şi cea mai mare, ambele copii din flori, unite aproape incredibil prin împrejurările similare în care se născuseră şi prin profunda compasiune pe care mama ei o resimţea pentru sora mai mare. Între ele se afla fiica legitimă, fata mijlocie, mătuşa Elizabeth. Arăta de parcă avea doar jumătate din vîrsta reală, fiind tot frumoasă, cu părul negru ca pana corbului. În seara asta era pur şi simplu splendidă în rochia de lamé argintiu, cu o parură regească de rubine, diamante şi smaralde.

Cele trei surori erau singurii copii ai Emmei Harte prezenţi la această recepţie. Paula nu-i invitase pe cei doi fii ai Emmei, Kit Lowther şi Robin Ainsley, şi nici pe soţiile lor. De ani de zile erau consideraţi "persona non grata" din pricina nelealităţii lor faţă de Emma, precum şi a perfidiei copiilor lor, Sarah şi Jonathan.

Un cuib de vipere, se gîndi ea, amintindu-şi de ceea îi spusese cîndva bunica. Ce cumplit de adevărată se dovedise aprecierea ei. Paula îşi mută gîndul de la aceşti josnici membri ai familiei, pentru care nu merita să-şi irosească timpul, şi ridică paharul, sorbind o înghiţitură de şampanie.

Seara se apropia de sfîrşit şi îi veni deodată în minte ideea că această recepţie dansantă, prima dintre festivităţile plănuite pentru a marca a şaizecea aniversare a inaugurării magazinului din Knightsbridge, avea să constituie a doua zi subiectul de conversaţie numărul unu din

tot oraşul. Ziarele vor relata evenimentul cu lux de amănunte. Decorul uluitor, mîncarea delicioasă, vinurile alese, toaletele şi bijuteriile fastuoase, oaspeţii celebri, Lester Lanin şi orchestra sa... toate laolaltă alcătuiau o splendoare grandioasă, irezistibilă pentru presă şi publicul cititor.

Paula era mulţumită. Pentru magazin, publicitatea de bună calitate era o reclamă excelentă. Zîmbi în sinea ei. Era ajunul Anului Nou. Sfîrşitul anului 1981. Începutul unui alt an. Şi, aşa cum nădăjduia ea, începutul unei noi etape comerciale prospere pentru lanşul de magazine întemeiat de bunica ei.

Rezemîndu-se de spătarul scaunului, luă în tăcere o hotărîre de An Nou : În-următoarea decadă, magazinele aveau să cunoască o înflorire mai mare ca niciodată. Îi datora acest lucru bunicii ei, care avusese atîta încredere în ea, şi fiicelor ei, care într-o bună zi aveau să moştenească de la ea întreaga afacere cu lanţul de magazine.

Shane, care sporovăise cu Jason Rickards şi cu Sir Ronald Kallinski, îi întrerupse brusc gîndurile, întorcîndu-se spre ea şi şoptindu-i :

- Unde-ai fugit atît de departe, iubito ?! Luînd-o de mînă, se aplecă mai mult spre ea. Relaxează-te. Succesul seratei este garantat, toată lumea se simte excelent. Petrecerea este minunată, Paula.

Îi adresă soţului ei un zîmbet luminos.

- Da, aşa e, extraordinar ! Nici nu ştii cît sunt de bucuroasă că m-am hotărît pentru sala de bal de la "Claridge's" în locul variantei cu mai multe camere separate, la "Ritz". A fost mult mai bine aşa.

Shane încuviință din cap. Apoi, pe jumătate mîrîind, pe jumătate rîzînd, exclamă :

- Oho ! Uite-l şi pe Michael ! E clar că te-am pierdut iar, şi n-ai apucat să stai jos nici cinci minute măcar.

- Lumea nu prea-mi dă pace astă-seară, aşa-i ? Ce să-i faci, asta e, puţin cam obositor, dar în fond eu sunt gazda, Shane, şi ca atare trebuie să-mi fac datoria. Îşi arcui frumos buzele, rîzînd. Am dansat cît să-mi ajungă pentru tot anul 1982. Sper, de altfel, să nu mai mergem la nici o petrecere dansantă multă vreme de-aci încolo. Ai grijă, iubitule, şi adu-mi aminte să nu cumva să mai accept vreun angajament în sensul ăsta. În ciuda acestor cuvinte, era toată numai zîmbet, iar ochii îi scînteiau de vioiciune.

Shane o învălui drăgăstos cu privirea. I se citea admiraţia pe faţă. Se gîndi că niciodată, de cînd o ştia el, nu arătase mai încîntătoare. Purta o rochie elegantă de seară, din catifea de un albastru aproape indigo, splendid croită, cu mîneci lungi, răscroială rotundă pe gît şi jupă strîmtă. Christina Crowther crease toaleta special pentru ea, punîndu-i în evidenţă statura înaltă şi suplă. Îşi prinsese pe umăr broşa panseluţă pe care i-o făcuse el cadou, comandînd-o bijutierului parizian Alain Boucheron. Toată numai safire, broşa era o minunată replică a ochilor ei albaştri strălucitori, la fel ca şi cerceii asortaţi. Îi oferise această garnitură de bijuterii în ajunul Crăciunului, dîndu-şi seama după expresia de pe chipul ei cît de mult îi plăcuse şi o încîntase. Şi asta, în ciuda protestelor la adresa a ceea ce numise ea o extravaganţă excesivă. "E prea mult, zău, după cé mi-ai construit şi sera de orhidee !" spusese Paula. Cu un zîmbet care îi luminase toată faţa, el răspunse că sera era un cadou şi din partea copiilor.

"Şi-au adus cu toţii contribuţia, iubito", o lămurise Shane.

Michael se opri lîngă scaunul Paulei.

- Hai, Paula, în picioare... mi-ai promis primul dans lent şi, după cum pare, ăsta e. Se prea poate să fie chiar ultimul din seara asta. Îl apucă pe Shane de umăr. Sper că n-ai nimic împotrivă, nu-i aşa ?

- Şi da, şi nu ! i-o trînti Shane repede, însă pe un ton glumeţ. Dar hai, treacă-meargă, fiindcă e vorba de tine.

*

* *

- Ce frumoasă e soţia lui Philip, zise Michael, conducînd-o pe Paula spre ring în pas de dans. E un tip norocos.

- Da, e drept, se arătă Paula de acord.

- El a cîştigat, dar tu ai pierdut.

Paula rîse.

- Ai dreptate, Michael, din anumite puncte de vedere. Uitîndu-se peste umărul lui, îşi opri privirea asupra lui Philip şi a proaspetei lui mirese, care dansau de parcă pluteau în ritmul melodiei "Strangers in the Night". Nu l-am văzut însă niciodată atît de fericit. O adoră. Şi ea pe el. Se prea poate să fi pierdut cea mai bună secretară particulară pe care am avut-o vreodată, dar e sigur că am cîştigat în schimb o cumnată drăguţă şi încîntătoare.

- Hmm, murmură Michael, apropiindu-se mai mult de Paula. Se controlă însă imediat şi se retrase, dîndu-şi seama că risca prea mult ţinînd-o în braţe într-un fel atît de intim. Cum prezenţa ei continua să-l pună pe jăratec, îmbrăţişarea lor pe ringul de dans devenea periculoasă.

Periculoasă, din punct de vedere fizic, mai ales pentru el. Se aflau mult prea aproape unul de celălalt. În plus, putea da naştere şi la clevetiri. Pe lîngă asta, mai în glumă, mai în serios, Shane nu-l scăpase din ochi toată seara. Chiar dacă Shane ar bănui că e îndrăgostit de Paula, ea în schimb, cu siguranţă, habar n-avea de aşa ceva. Nu avea nici cea mai mică idee despre atracţia romantică pe care o exercita asupra lui, aşa că îl trata în continuare ca pe un vechi prieten din copilărie, ca pe un membru al familiei, foarte leal şi de încredere. Iar el asta şi dorea, de fapt.

Paula îi spunse :

- Oricum, să ştii că Maddy o să lucreze în continuare cînd se întorc la Sydney. Am numit-o director coordonator la filiala australiană a firmei "Harte's". O să supervizeze administrarea buticurilor din hotelurile lui Shane de acolo. Dar e adevărat, nu încape îndoială, Michael, am să-i simt lipsa la New York. Pe de altă parte, fericirea lor este nespus de importantă pentru mine... încît trece pe primul plan. Lăsîndu-se uşor pe spate, încheie surîzînd : Să ştii că se iubesc la nebunie.

- E mai mult decît evident.

În următoarele minute dansară fără mai vorbească.

Michael făcu o grimasă, ca pentru el. Ce mult şi-ar fi dorit să se bucure şi el de viaţa personală şi fericirea lui Philip Amory. Nu avusese însă norocul ăsta. Ca soţie, Valentina îl dezamăgise, iar de atunci nu mai găsise pe nimeni care să întrunească acele calităţi pe care le aprecia el. Se întrebă atunci dacă e într-adevăr îndrăgostit de Paula sau doar excitat de prezenţa ei fizică. Îi era limpede că simte o atracţie sexuală pentru ea, că i-ar fi plăcut să facă dragoste cu ea. Dar o iubea oare ? Nu-şi dădea prea bine seama.

Înăbuşindu-şi pe loc aceste gînduri, îi spuse :

- Daisy pare în al nouălea cer de fericire pentru Philip şi Madelana.

- Într-adevăr. A fost desigur puţin dezamăgită pentru că s-au căsătorit la New York, în decembrie, anunţînd familia abia după accea. De fapt, cu toţii am fost cam dezamăgiţi. Sunt absolut sigură că mamei i-a trecut orice părere de rău, simţind doar o imensă uşurare la ideea că fiul ei cel capricios şi fluşturatic s-a însurat, în sfîrşit.

- Am vrut să dau o petrecere în cinstea lor, dar Philip mi-a spus că peste cîteva zile urmează să plece în luna de miere.

- Da. Se duc la Viena, în Berlinul de Vest, după care coboară spre sudul Franţei, la Vila Faviola.

- Destul de friguţ pe-acolo în perioada asta Îmi închipuiam că vor alege o zonă mai caldă. Cum ar fi, de pildă, hotelul lui Shane din Barbados.

- Lui Philip i-a plăcut întotdeauna hotelul "Imperial" din Viena. Asta încă de pe vremea cînd, copii fiind, ne ducea bunica acolo. De fapt, el şi Emily au rămas cu impresia că este unul din cele mai impunătoare hoteluri din lume, şi dorinţa lui este să-l vadă şi Madelana. Vor locui în apartamentul regal, care este de-a dreptul magnific. Maddy a avut apoi ideea să se ducă mai departe la Berlin, oprindu-se în final la Faviola. A auzit vorbindu-se atîta despre vilă, şi de la mine, şi de la Emily. Oricum, Maddy are parcă o idee fixă în legătură cu bunica, fiind de o curiozitate nepotolită în ceea ce priveşte toate casele care i-au fost ei dragi odinioară. Aşa că, firesţe, e musai să meargă la Faviola.

Michael rîse, înţelegînd foarte bine de ce o obsedează pe Madelana personajul Emma Harte.

Nenumărați alți oameni pățiseră la fel, încă de pe vremea cînd trăia, dar și după moartea ei, motiv pentru care căpătase o aură legendară. Pe neașteptate, se simți mai puțin încordat.

- N-am apucat încă să-ți spun, Paula, dar cred că Emma Harte ar fi fost mîndră de tine în seara asta. E o petrecere fabuloasă, cum n-am mai văzut de multă vreme, și...

- Mă lași și pe mine să dansez cu ea, bătrîne ? spuse Anthony, rînjind cu gura pînă la urechi.

- De fiecare dată cînd te iau la dans, vine și mi te ia cîte-o rudă de-a ta de sex masculin, bodogăni Michael, lăsînd-o în brațele contelui de Dunvale. Ce mai tura-vura, Paula, ești frumoasa balului de astă-seară.

Rîzînd, Paula îi făcu cu ochiul, șmecherește.

Michael se trase deoparte și își văzu de drum, pornind în căutarea tinerei Amanda.

Anthony o luă pe Paula în brațe și o purtă într-o piruetă pînă în mijlocul ringului. După cîteva secunde, cu nasul vîrît în părul ei, îi șopti :

- Am vreo șansă să te conving să vii cu Shane în Irlanda pentru un week-end prelungit ? Nici nu-mi mai aduc aminte de cînd n-ai mai fost la Clonloughlin, iar Sally și cu mine am fi foarte fericiți să ne faceți o vizită. Luați-i cu voi și pe Patrick și Linnet.

- Anthony, ce idee nemaipomenită ! Mulțumesc pentru invitație. Poate că o să reușim... pe la sfîrșitul lui ianuarie. Am să vorbesc cu Shane. Din cîte știu eu, n-avem nici unul în plan vreo călătorie în străinătate.

- Doamne, ce v-ați mai schimbat ! îi răspunse Anthony, pe un ton amuzat. Ați ajuns mai rău decît doi

țigani, bătînd lumea încolo și încoace, cu afaceri și negoț. Nici nu mai știe omul pe unde să dea de voi.

Înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă, Alexander îl bătu pe Anthony pe umăr, exclamînd :

- N-o monopoliza pe doamna ! E rîndul meu, vere.

Acestea fiind zise, Sandy o trase pe Paula în brațele lui, luînd-o de lîngă Anthony, care rămase uitîndu-se după ei, uimit.

La început dansară fără să scoată o vorbă, bucuroși să se miște împreună în ritmul muzicii. Cînd erau copii, se potriveau foarte bine ca parteneri de dans. Atunci, ca și acum, mișcările lor se armonizau perfect.

În cele din urmă, Alexander murmură încetișor :

- Îți mulțumesc din suflet, Paula.

Nedumerită, tînăra femeie ridică privirea spre el :

- Pentru ce, Sandy ?

- Pentru Crăciunul la Pennistone Royal și pentru seara asta. Datorită ție, timpul s-a întors puțin înapoi pentru mine, făcîndu-mă să retrăiesc atîtea clipe frumoase din trecut... amintindu-mi de cei pe care i-am iubit atît de mult. Bunica... draga mea Maggie... tatăl tău...

- Vai Sandy, ce trist sună tot ce-mi spui ! exclamă Paula. Și eu care voiam ca vacanța de Crăciun și petrecerea din seara asta să fie un prilej de fericire pentru noi toți. N-am...

- Dar ai reușit minunat, Paula ! Totul a fost splendid. Nu sunt deloc trist. Ba dimpotrivă, să știi.

- Pe cuvîntul tău ? întrebă ea îngrijorată.

- Sigur că da, minți el cu ușurință, zîmbindu-i.

Paula îi surîse și ea, cald și afectuos, apropiindu-se mai bine de el și strîngîndu-l ușor de umăr. Ținuse întotdeauna foarte mult la vărul ei Sandy și era hotărîtă să nu-l

mai neglijeze pe viitor. Avea nevoie de ea în aceeaşi măsură în care avea nevoie şi de sora lui, Emily. Era efectiv foarte singur. Înţelese lucrul acesta mai bine ca oricînd.

Sandy privea ţintă în faţă, bucurîndu-se la gîndul că se afla pe ring, cu lumină difuză, pierdut printre nenumăratele perechi, fiindcă îşi dădea seama că nu mai era în stare să-şi ascundă expresia abătută a ochilor şi rictusul de deprimare care îi arcuia buzele. Slavă Domnului că Paula n-avea cum să-i vadă faţa, iar toţi ceilalţi erau mult prea preocupaţi ca să observe ceva. Dansară toată melodia pînă la capăt şi, spre uşurarea lui, reuşi să nu facă nici un pas greşit.

Sandy era un om sfîrşit, ceea ce aveau să afle şi ceilalţi doar peste cîteva săptămîni. Trebuia să afle şi ei. Nu mai avea altă alternativă decît să le spună. Îi era groază de momentul ăsta.

*

* *

- Ei, Paula, tu ce crezi ? Femeia modernă le poate face pe toate ? întrebă Sir Ronald, privind-o glumeţ şi clipind din ochi. Ştii la ce mă refer - carieră, căsnicie, copii.

- Doar dacă e nepoata Emmei Harte, îi replică Paula caustic, dar cu un zîmbet poznaş.

Sir Ronald şi ceilalţi care stăteau aşezaţi la masă chicotiră amuzaţi, după care Paula continuă :

- Serios vorbind însă, bunica ne-a învăţat cum să ne organizăm. În asta constă secretul meu şi al lui Emily. Aşa că răspunsul meu este da, femeia modernă le poate face pe toate, cu condiţia să-şi planifice viaţa cum trebuie şi să fie desăvîrşită în arta organizării.

- Multe femei ar fi însă, probabil, de altă părere, Paula, o contrazise Sir Ronald, susţinînd că o femeie poate face cel mult două, în nici un caz toate cele trei lucruri în acelaşi timp. Să nu mă înţelegi totuşi greşit, draga mea, admir felul în care tu şi Emily vă descurcaţi în viaţă. Sunteţi pur şi simplu uimitoare amîndouă.

Paula spuse :

- Uite-o pe Maddy... ce-ar fi să vedem ce zice şi ea... nu cred că există cineva care să întruchipeze mai bine prototipul femeii moderne a anilor '80.

Mai multe perechi de ochi se îndreptară spre Madelana şi Philip, care se apropiau de masă. Arăta superb, îmbrăcată cu o rochie de seară de la Pauline Trigère, dintr-o ţesătură vaporoasă de un roşu închis, cu garnituri de catifea de aceeaşi culoare. La gît purta un colier splendid din diamante cu perle, iar în urechi cercei pandantivi asortaţi - bijuterii primite ca dar de nuntă de la Philip. Aşa cum se pieptănase, cu părul ridicat, era foarte frapantă. Farmecul şi echilibrul ei interior firesti se îmbinau acum cu un aer senin şi destins.

Se opriră lîngă masă, ea - ţinîndu-şi strîns de braţ soţul, ca şi cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată, iar Philip afişînd şi el un aer posesiv şi arătîndu-se foarte mîndru de ea.

- Staţi şi voi aici cu noi, spuse Paula, zîmbindu-le afectuos.

Îi urmară îndemnul, iar Philip spuse :

- Draga mea, felicitări. Ce seară nemaipomenită, efectiv extraordinară, şi ce inspirată ai fost să-l aduci din S.U.A. pe Lester Lanin.

- Mulţumesc, Pip. Întorcîndu-se spre Madelana, Paula continuă : Auzi, Maddy dragă, unchiul Ronnie tocmai mă

întreba dacă femeia modernă le poate face pe toate... căsnicie, carieră, copii. Iar eu i-am spus că nimeni alta nu-i mai nimerită ca tine să-i dea un răspuns... tu, fata cu carieră profesională, proaspăt căsătorită.

- Sper să le pot face pe toate, rîse Madelana, trăgînd cu coada ochiului la soţul ei. Philip vrea ca eu să continui să lucrez, să-mi văd de profesie, ceea ce cred că mi-ar plăcea şi după ce voi avea un copil.

- Sunt perfect de acord cu tot ceea ce o poate face fericită pe soţia mea, proclamă Philip, susţinîndu-i afirmaţia. Îi luă mîna stîngă, pe care Madelana purta o verighetă de platină şi un superb inel cu un diamant de treizeci de carate, care sclipea dumnezeieşte la lumina lumînărilor.

Madelana îl strînse şi ea afectuos de mînă şi, uitîndu-se de la Paula la Sir Ronald, spuse încetişor :

-Eu consider un mare păcat ca o femeie intelectuală, care are o carieră, să renunţe la muncă atunci cînd face un copil. Sunt convinsă că poţi face şi una şi alta... nu-ţi trebuie decît talentul de a face faţă tuturor situaţiilor. Şi, desigur, într-o anumită măsură depinde şi de firea femeii.

Shane exclamă :

- Atenţie ! Ultimul vals !

Ţîşni în picioare, ocoli masa şi o prinse pe Paula de braţ. Conducînd-o spre ringul de dans, îi şopti :

- Nici în ruptul capului nu l-aş fi lăsat pe un altul să pună mîna pe tine tocmai la melodia asta, dragostea mea.

- Oricum, aş fi refuzat pe oricine în favoarea ta.

Se apropiară şi se înlănţuiră, Shane ţinînd-o strîns la piept în timp ce se lăsau purtaţi de ritmul valsului. Lipită de el, Paula se destinşe, simţindu-se mulţumită şi în siguranţă alături de el, sentimente pe care le avea încă

din copilărie. Ce norocoşi erau amîndoi ! Se bucurau de atît de multe lucruri împreună ! O dragoste profundă şi devotată. Copiii. Interese comune. Acelaşi trecut. Iar el o înţelegea atît de bine, înţelegea nevoia ei imperioasă de a-şi împlini destinul de moştenitoare a Emmei Harte. Îi părea rău că în urmă cu cîteva minute nu îi explicase lui Sir Ronald că o femeie nu le poate face cu adevărat pe toate decît dacă este măritată cu bărbatul potrivit. Aşa cum era cazul ei.

Se gîndi după aceea la Jim, doar în fugă însă. În mintea ei, imaginea lui era foarte estompată, iar amintirile legate de el erau fragmentate, umbrite de evenimentele petrecute după moartea lui, de prezenţa celor pe care ea îi iubea şi care făceau acum parte din viaţa ei, de trecerea timpului, firesc. Avea impresia că fusese parcă dintotdeauna nevasta lui Shane. Şi cum zburaseră anii de cînd ei doi se căsătoriseră! Gîndul acesta o făcu să se depărteze brusc, ridicîndu-şi privirea spre Shane.

El se uită lung la ea, încruntîndu-şi sprîncenele negre :

- Ce s-a întîmplat ?

- Nimic, iubitule. Mă gîndeam doar că peste foarte puţină vreme va începe un nou an, care va zbura probabil la fel de repede ca toţi ceilalţi.

- Aşa e, dragostea mea. Pe de altă parte, încearcă să vezi lucrurile şi altfel - 1982 este doar primul din următorii cincizeci de ani pe care îi vom petrece împreună.

- Vai, Shane, ce cuvinte frumoase şi ce gînd minunat pentru acest început de an.

Îi atinse obrazul cu o sărutare, o cuprinse mai strîns în braţe şi făcu cîteva piruete cu ea pînă în mijlocul ringului. Paula zîmbi în sinea ei, simţind cît de mult îl iubea. Apoi aruncă o privire prin sala de bal, căutîndu-şi rudele şi prietenii apropiaţi. Era într-adevăr o reuniune a celor trei clanuri - familiile Harte, O'Neill şi Kallinski erau bine reprezentate în seara asta.

O zări pe mama ei care dansa cu Jason, arătînd la fel de îndrăgostită ca şi Madelana, care plutea ca într-un vis în braţele lui Philip. Socrul ei, Bryan, dansa elegant cu mama lui Shane, în paşi clasici de vals, iar Geraldine îi făcu cu ochiul cînd trecură alunecînd maiestuos pe lîngă ei. Emily şi Winston intrau şi ei pe ring, urmaţi îndeaproape de Michael şi Amanda. O văzu pe mătuşa ei, Elizabeth, contemplînd chipul soţului ei, francezul Marc Deboyne, care, evident, se distra excelent în seara asta ; pînă şi bătrîna ei mătuşă Edwina făcuse un efort, îşi mobilizase toate resursele, lăsîndu-se condusă cu solicitudine de galantul Sir Ronald.

Muzica se opri brusc, iar Lester Lanin spunea la microfon :

- Doamnelor şi domnilor... este aproape miezul nopţii. Pe sistemul de retransmisie al hotelului, avem Radio BBC. Ascultaţi... Big Ben începe semnalul pentru ora exactă de la douăsprezece noaptea.

Nimeni nu mai dansa, în sală se lăsase liniştea, toată lumea ascultîndu-l în tăcere pe dirijorul orchestrei. În aer răsunau bătăile melodioase ale uriaşului orologiu de la Westminster. Cînd se stinseră reverberaţiile ultimului dangăt şi se auzi bubuitul puternic al ţobelor, Shane o luă pe Paula în braţe, sărutînd-o şi urîndu-i un an nou fericit, aşa cum făcură după aceea şi Philip şi Madelana.

Paula o îmbrăţişă şi ea pe Madelana, la fel de afectuos.

- Maddy, dă-mi voie să-ţi spun din nou bun venit în familia noastră. Fie ca acest an să fie primul dintr-o lungă serie de ani fericiţi pe care tu şi Philip îi veţi trăi împreună.

Maddy fu impresionată de frumoasele cuvinte ale Paulei, dar înainte de a avea timp să-i răspundă, orchestra începu să cînte "Auld Lang Syne".

Cîntînd şi ei, Paula şi Philip o prinseră de mîini, trăgînd-o în faţă.

Înconjurată de noua ei familie, Maddy se simţi învăluită de dragostea lor, minunîndu-se de norocul pe care îl avusese de a face acum parte dintre ei. Da, fusese norocoasă, lucru pentru care va fi pe veci recunoscătoare. Ani de-a rîndul nu cunoscuse decît tristeţea, pricinuită îndeosebi de pierderea celor dragi. Acum, în sfîrşit, totul se schimbase.

25

Madelana stătea întinsă, cu capul rezemat de umărul lui Philip.

În dormitorul plin de umbre era linişte. Nu se auzea decît respiraţia lui egală, pentru că aţipise, însoţit de foşnetul discret al perdelelor de mătase şi de ticăitul ceasului din bronz aurit de pe vechea comodă franţuzească rustică.

Vremea era destul de blîndă pentru luna ianuarie, aproape primăvăratică, aşa că Philip deschisese fereastra înaltă. În cameră pătrundea acum aerul proaspăt şi răcoros al nopţii, încărcat de mirosul sărat şi pişcător al

Mediteranei şi de parfumul proaspăt al plantelor din întinsele grădini de la Faviola.

Se strecură jos din pat, ducîndu-se tiptil pînă la fereastră ; se sprijini de pervaz, privind afară şi savurînd dulcea liniştе ce învăluia întreg ţinutul la această oră tîrzie. Ridică ochii. Deasupra, bolta cerului, plină de stele strălucitoare, se înălţa ca un arc imens peste pămînt, aidoma unui baldachin de catifea de un albastru intens, ca al penelor de păun. Dispăruseră norii care acoperiseră mai devreme luna ; văzu că în seara asta era lună plină, ca o sferă luminoasă perfectă.

Oftă adînc, mulţumită. Se aflau la vilă de zece zile, trăind relaxaţi, într-un ritm domol, comparativ cu excursiile de la Viena şi Berlin. De cînd veniseră aici nu prea făceau mare lucru : se iubiseră, dormiseră dimineaţa pînă tîrziu, hoinăriseră prin grădini şi pe plajă, se plimbaseră fără grabă cu maşina de-a lungul coastei. Îşi petrecuseră cea mai mare a timpului la vilă, unde Solange îi răsfăţase ca o cloşcă, iar Marcel, dîndu-şi frîu liber fanteziei, le pregătise meniuri delicioase, încercînd să inventeze mereu altceva cu care să-i tenteze.

Citeau şi ascultau muzică. Uneori îi cînta lui Philip melodiile ei populare preferate, din Sud, acompaniindu-se la chitară. El o asculta ca vrăjit, ceea ce o încînta pe Madelana, care se simţea măgulită de faptul că lui îi plăcea atît de mult cum cînta ea. "Au fost zece zile de fericire desăvîrşită, fără să fi făcut nimic deosebit, timp în care ai fost numai a mea", îi spusese Philip în dimineaţa aceea, iar ea recunoscuse că simţea acelaşi lucru.

Aici, la Faviola, domnea un calm aparte, întocmai ca şi la Dunoon, tihna şi frumuseţea naturală a ambelor locuri insuflîndu-i o forţă neobişnuită şi făcîndu-i, în

același timp, o imensă plăcere. Dunoon. Era acum casa ei, la fel ca și apartamentul din vîrful Turnului McGill, din Sydney. Dar locul care îi plăcea cel mai mult era ferma de oi de la Coonamble. Se îndrăgostise de ea de cum o văzuse. Tot așa cum i se întîmplase cu Philip. Și lui cu ea.

Amintindu-și de prima oară cînd făcuseră dragoste, Madelana se înfioră și pielea brațelor i se făcu ca de găină. După ce el ieșise din cameră, rămăsese întinsă pe pat, plîngînd cu fața înfundată în perna lui, fiindcă atunci cînd încercase să-și imagineze un viitor alături de el, nu vedea nici o perspectivă îmbucurătoare. Cît de proastă fusese în ziua aceea... și cît de mult se înșelase. Iată viitorul ei alături de Philip McGill Amory. Este soția lui. Și, așa cum spusese și Paula, 1982 era doar primul an din seria nenumăraților ani fericiți ce vor urma. Aveau toată viața înainte.

Îl iubea... îl iubea atît de mult, încît uneori i se părea ceva aproape insuportabil. Cînd nu era cu ea, se simțea de-a dreptul pierdută; mai mult, o apuca un fel de durere fizică, simțea o povară apăsătoare în piept, de care nu scăpa decît atunci cînd se întorcea el. Din fericire, nu prea stătuseră despărțiți de cînd el o urmase la New York, în octombrie anul trecut. Sosise pe neașteptate, fără să-i dea de veste, la două săptămîni după plecarea ei din Sydney. Intrase vijelios în biroul ei de la "Harte's", pe Fifth Avenue, neanunțat, zîmbind cu gura pînă la urechi. Dar în ochi avea o expresie de neliniște, lucru pe care ea îl detectă imediat.

O luase pe sus, ducînd-o la "21" pentru prînz, apoi la "Le Cirque" pentru cină. Din nou împreună cu el, Madelana se simțea în al nouălea cer. În clipa în care se

despărțiseră la aeroportul din Sydney, înțelesese dintr-o dată cît de mult ținea la el. Apoi, pe toată durata lungului zbor spre casă, îi fusese nespus de dor de el, sentiment despre care știa că nu avea să o părăsească niciodată, pînă ce va închide ochii pentru totdeauna. Dacă ar fi fost pusă să aleagă, dragostea pentru Philip trecea înaintea a orice, chiar și înaintea carierei sale.

Mai tîrziu, în aceeași seară, în timp ce stăteau întinși, unul în brațele celuilalt, după ce făcuseră dragoste în atmosfera intimă a apartamentului ei, Philip o ceruse în căsătorie. Îi acceptase propunerea fără nici o ezitare.

Stătuseră mult de vorbă, pînă noaptea tîrziu, făcînd planuri de viitor. El insistase să țină secretă logodna. "Asta numai fiindcă nu vreau multă tevatură", îi explicase el, atent. La fel de voluntară ca el, în bună măsură, Madelana se străduise să-l convingă să-i spună doar Paulei. "Pentru că o să trebuiască să găsească pe cineva în locul meu. Nu pot - nu vreau s-o las baltă, Philip. A fost mult prea bună cu mine. În plus, nu stă în firea mea să procedez astfel. Am o responsabilitate față de ea și față de mine însămi."

Philip fusese de acord cu raționamentul ei. Cu toate acestea, îi atrăsese atenția că ar putea, în fond, să găsească pe cineva care să-i ia locul fără să o informeze pe Paula. Și se arătase atît de inflexibil în privința asta, încît ea nu mai avu încotro și acceptase soluția propusă. Și, ceea ce a fost destul de ciudat, nici nu trebui să caute prea mult. Cynthia Adamson, care lucra la marketing, era de cîtva timp protejata și preferata Paulei. Tînăra femeie era extrem de promițătoare, fiind ageră, inteligentă, harnică și devotată Paulei și firmei "Harte".

Maddy își dădu seama că Cynthia era perfect capabilă să preia cea mai mare parte a lucrărilor ei și dovedea că este înzestrată cu potențialul necesar pentru a deveni, în ultimă instanță, secretara personală a Paulei. Lucrul acesta îi mai liniștise puțin conștiința, dar avu grijă să o țină pe Cynthia prin preajma ei pentru toată perioada de timp pe care o mai avea de petrecut la magazin.

Philip mai întîrziase la New York pînă la sfîrșitul lunii, după care se întoarse în Australia pentru două săptămîni, ca să se ocupe de unele chestiuni de afaceri ; reveni la New York la sfîrșitul lui noiembrie.

În clipa în care sosise, o anunțase că aveau să se căsătorească imediat. Îi explicase că o nuntă mare, cu participarea întregii lui familii, i se părea o prea lungă amînare. Și, în plus, prea multă agitație. "Ar trebui să le dăm însă posibilitatea să vină și ei. Și ar trebui să-i spunem măcar mamei tale. Și Paulei", îi atrăsese Maddy atenția, oarecum nemulțumită de a-i exclude de la un asemenea eveniment.

El se arătase neînduplecat. "Nu, n-am de gînd să-i aștept să facă ei tot felul de planuri, să preia inițiativa. Trebuie s-o facem acum." După care, rîzînd, îi spusese pe un ton mai potolit : "Nu-ți dai seama, mi-e teamă să nu te pierd !? Trebuie să mă însor cu tine imediat." În ciuda feței lui surîzătoare și a glasului degajat, observase din nou un fel de neliniște care îi întuneca privirea ochilor albaștri și limpezi. Se învoise să facă întocmai cum voia el doar pentru a-i alunga expresia aceea îndurerată și temătoare. Nu putea suporta să-l vadă supărat sau cît de cît necăjit.

Așa că se căsătoriseră în intimitate, la începutul lui decembrie, cu o slujbă romano-catolică la Catedrala Sf.

Patrick, de pe Fifth Avenue, de față fiind doar prietena ei din Boston, Patsy Smith, Miranda O'Neill și soțul ei, Elliot James. Se îmbrăcase cu o rochie elegantă din jerse, albă ca zăpada, cu un mantou asortat, de la Trigère, și ținuse în mînă orhidee roz și galbene ; Philip îi dusese apoi la masă la restaurantul "La Grenouille".

- Cred că ar fi bine ca această căsătorie să se consume imediat, o tachinase el mai tîrziu, în aceeași zi, după ce se întorseseră în vastul lor apartament de la hotel "Pierre". Abia după ce făcuseră dragoste fusese și el de acord să telefoneze rudelor lui din Anglia.

Vorbiseră mai întîi cu Daisy, care stătea la Pennistone Royal, în Yorkshire, apoi cu Paula, care se afla în casa din Belgrave Square. Mama și sora lui nu se arătaseră prea surprinse, bucurîndu-se nespus la auzul veștii ; regretau, firește, că rataseră nunta propriu-zisă. Ambele, afectuoase, îi uraseră bun venit în familie. Le simțise sinceritatea și dragostea străbătînd pînă la ei prin cablul transatlantic de comunicație.

Iar apoi începuse... existența aceea cu desăvîrșire nouă pentru ea.

Philip o iubea tot atît de profund, de nebunește cum îl iubea și ea. Dragostea lui se manifesta nu numai prin pasiunea fizică pe care o avea pentru ea, prin tandrețe și bunătate, ci și prin faptul că o copleșea cu daruri, o răsfăța peste măsură și în felurite chipuri. Inelul de logodnă, cu un diamant impecabil, colierul și cerceii cu perle și diamante nu fuseseră decît primele dintre nenumăratele bijuterii pe care i le oferise. Îi mai făcuse și alte cadouri... blănuri, valize Hermès și toalete de la marile case de modă. Dar era la fel de bucuros să-i ofere o pereche de mănuși, o eșarfă de mătase, o carte preferată sau o casetă

pe care voia s-o asculte cu ea, o sticlă de parfum, un buchețel de violete sau multe alte mici nimicuri, pline însă de semnificație.

Cel mai important element al noii sale existențe era însă chiar soțul ei. Philip îi umplea golurile din suflet, dîndu-i o senzație de siguranță și de apartenență, așa încît nu se mai simțea niciodată singură.

Îi venea uneori să se ciupească, să se convingă că nu visează. Că totul este adevărat, că el există aievea...

Nu-l auzi pe Philip cînd se dădu jos din pat, așa că tresări surprinsă cînd el o cuprinse cu brațele. Întoarse capul pentru a-l privi.

O sărută pe creștetul capului.

- Ce faci aici, la fereastră ? Ai să răcești, iubito.

Prinsă în cercul brațelor lui, Madelana se întoarse spre el. Întinse mîna și-l mîngîie pe obraz.

- Nu puteam să dorm, așa că m-am sculat și priveam grădinile. Sunt splendide la lumina lunii. După care am început să mă gîndesc...

- La ce ? o întrerupse el, coborînd privirea spre ea.

- La tot ceea ce s-a întîmplat în ultimele luni. Parcă visez, Philip. Uneori mă apucă o senzație îngrozitoare de panică și mă tem să nu mă trezesc și să constat că nu-i nimic adevărat, că în realitate tu nici nu exiști.

- Ah, draga mea, dar eu exist cu adevărat, iar tu nu visezi deloc. Este realitatea. Realitatea noastră. O trase mai aproape, lipind-o de pieptul lui gol, și-i mîngîie ușor părul. După o lungă clipă de tăcere, el spuse : N-am cunoscut niciodată o pace ca asta. Nici o asemenea dragoste. Cît de dragă îmi ești, scumpa mea Maddy. Crede-mă, am să-ți fiu întotdeauna credincios. N-o să mai existe nici o altă femeie în viața mea, niciodată.

- Ştiu, Philip. Oh ! dragul meu... Cît de mult te iubesc...

- Ce binecuvîntare cerească ! Şi eu te iubesc.

Aplecîndu-se, îi sărută uşor buzele.

Se ţinea strîns de el.

Se trezi că mîinile îi alunecă fără să vrea pe spatele ei, coborînd pe fesele mici, rotunde şi frumoase. Satenul cămăşii de noapte era neted, răcoros şi neînchipuit de sexi. Îşi apăsă corpul de corpul soţiei sale, simţindu-se într-o clipă excitat.

Madelana începu să tremure, dorindu-l din nou, aşa cum ştia că şi el o dorea iarăşi, deşi nu trecuse prea multă vreme de cînd făcuseră dragoste. Întotdeauna li se întîmpla la fel, căutîndu-se unul pe altul, neputînd rezista dorinţei de a se atinge cu mîinile. Madelana nu ştiuse niciodată ce înseamnă să doreşti fizic pe cineva în felul ăsta dureros şi deplin, nu ştiuse pînă la el ce înseamnă o pasiune copleşitoare, nevoia permanentă de a avea pe cineva şi de a i te dărui. Profunzimea şi intensitatea sentimentelor faţă de Philip nu semănau cu nimic din ceea ce cunoscuse pînă acum în viaţă.

O căldură îi năpădi mădularele, pornind dinspre coapse, din intimitatea ei tainică, răspîndindu-se în tot trupul, pînă sus, pe ceafă şi în obraji. Îl sărută pe piept, îmbrăţişîndu-l apoi cu putere. Degetele i se afundaseră între omoplaţi, alunecînd încet de-a lungul spatelui lui lat.

Philip era conştient de fierbinţeala trupului ei, care îl ardea parcă. Îi cuprinse sînul în mînă, începînd să-l dezmierde, o sărută pe gît, căutîndu-i apoi din nou buzele. Sărutările lor erau profunde şi senzuale ; stăteau în picioare în faţa ferestrei, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare

pătimaşă, lipiţi unul de celălalt, ca şi cum n-ar mai fi vrut să se despartă niciodată. Apoi, în sfîrşit, nemaiputîndu-se stăpîni, o ridică în braţe şi se duse cu ea spre pat.

Îşi scoaseră lenjeria de noapte, iar el îşi trecu mîinile puternice, dar delicate peste corpul ei mlădios, minunîndu-se de frumuseţea ei. Razele lunii scăldau încăperea şi la lumina lor blîndă şi difuză, pielea ei căpătase un luciu argintiu, Madelana părînd acum o fiinţă eterică, venită parcă din alte lumi.

Se aplecă peste ea, o sărută pe adîncitura fină dintre sîni, trasînd apoi o linie cu buzele peste abdomenul ei ; iar Madelana se înfioră şi întinse mîinile să-l cuprindă. Şi repede, după un scurt preambul, se contopi cu ea, pierzîndu-se unul în celălalt, iubindu-se aşa multă vreme.

Îi spuse după două zile.

Era o zi luminoasă, strălucitoare şi senină. Pe cerul de azur nu se zărea nici un nor, Mediterana sclipea ca un lapislazuli, iar soarele părea un glob de aur, care nu încălzea însă de fel. Şi, cu toate că era o zi splendidă, aerul te izbea rece şi muşcător, purtînd un iz de zăpadă ce cobora din Alpi.

Stăteau jos, pe terasa care dădea spre întinsele grădini ale Faviolei, scăldate de razele soarelui, înfofoliţi în pulovere groase şi haine călduroase. Se plimbaseră mai devreme, iar acum sorbeau încetişor dintr-un aperitiv înainte de prînz. Philip îi vorbise despre proiectele lor de călătorie pentru următoarele cîteva săptămîni. Maddy ascultase, nespunînd mai nimic, deşi el îi crease practic această conjunctură favorabilă pe care ea o aştepta ; iar acum se lăsase între ei o scurtă tăcere.

Madelana întrerupse liniştea, spunînd :

- Nu cred că trebuie să mai mergem la Roma, Philip. Sunt de părere că e mai bine să ne întoarcem la Londra.

Se uită iute la ea, frapat de ciudata inflexiune de încordare din vocea ei, ceea ce nu se mai întîmplase de săptămîni întregi. Sprîncenele lui negre se arcuiră cînd întrebă :

- Dar de ce, dragostea mea ?

Dregîndu-şi glasul, Madelana spuse încetişor :

- Am tot vrut să-ţi spun de cîteva zile... Am o senzaţie ciudată... Se opri, dregîndu-şi din nou vocea, ezită puţin, după care încheie calm : Cred că sunt însărcinată.

Pentru o clipă, luat prin surprindere, Philip păru uimit. După care trăsăturile i se destinseră într-un zîmbet larg, ochii lui albaştri şi vioi scînteind de bucurie. Vocea emoţionată se potrivea perfect cu expresia care i se aşternuse pe chip :

- Maddy, ce veste nemaipomenită ! Cea mai strașnică pe care am auzit-o de cînd mi-ai răspuns atunci că te măriţi cu mine.

Se întinse şi o cuprinse în braţe, o sărută tandru şi-i strînse capul la pieptul lui, mîngîindu-i părul.

După o clipă murmură :

- Dar ai spus doar *cred*. Nu eşti sigură încă, iubito ?

Depărtîndu-se puţin de el, ridică privirea spre chipul lui, încuviinţînd din cap.

- Aproape sigură. Am toate simptomele, iar cînd am să mă duc la doctor, ştiu că o să-mi confirme convingerea. Ăsta-i şi motivul pentru care vreau să ne întoarcem la Londra în loc să continuăm drumul în Italia.

- Bineînţeles, scumpa mea. Ai dreptate. Aşa trebuie să facem. Ah, Maddy, este pur şi simplu etraordinar.

- Îţi pare bine, deci ? întrebă ea cu o voce joasă.

- Sunt nebun de fericire. Se uită la ea, nedumerit, şi se încruntă : Tu nu ?

- Cum să nu... Mă gîndeam doar că s-ar putea să consideri că e prea devreme.

- Se poate ?! Cînd e vorba de fiul şi moştenitorul meu?! Glumeşti, zău aşa. Sunt în al nouălea cer, îngeraşul meu.

- S-ar putea să fie fată...

- Atunci are să fie fiica şi moştenitoarea mea. Nu trebuie să uităm că sunt nepotul Emmei Harte şi că, în materie de moştenitori, ea n-a făcut niciodată deosebire între bărbaţi şi femei. Şi nici bunicul meu, Paul. Ştii bine că a lăsat-o pe maică-mea moştenitoarea lui.

Madelana dădu din cap a încuviinţare, zîmbind cu jumătate de gură.

Dar Philip sesiză la ea un fel de rezervă, care îl făcu să se oprească o clipă. O privi îndelung, apoi întrebă :

- Ce s-a întîmplat, iubito ?

- Nimic, chiar nimic, Philip.

Nu păru convins, aşa că spuse :

- Îţi faci griji pentru cariera ta ? În legătură cu administrarea magazinelor "Harte's" din Australia ?

- Nu, nici vorbă !

Încă neîncrezător, insuficient convins, continuă repede :

- Pentru că dacă despre asta este vorba, n-ai nici un motiv să-ţi faci griji. În ceea ce mă priveşte, nu o să fie nici o opreliştе dacă vrei să lucrezi. Bunica mea şi-a văzut de afaceri cînd a fost însărcinată. Paula şi Emily la fel, fără ca Shane sau Winston să aibă vreo obiecţie. Aşa sunt toţi bărbaţii din familia asta, pentru că am fost crescuţi şi educaţi în cel mai autentic spirit matriarhal.

- Ştiu toate astea, iubitule.

- Atunci ce nu e în regulă ? Pari atît de liniştită, aproape dezamăgită.

Întinzîndu-se repede spre el, îl luă de mînă, ţinîndu-l foarte strîns :

- De cîteva zile îmi fac probleme cum să-ţi spun. Eram îngrijorată că ai să gîndeşti că nu e momentul potrivit, că suntem căsătoriţi de prea puţin timp, că mai trebuie să petrecem o vreme împreună, singuri, să ne cunoaştem mai bine înainte de a apărea un copil. Mi-am închipuit că s-ar putea să te deranjeze, să socoteşti că n-am fost suficient de precaută...

- Ştii, la aşa ceva nu se ajunge decît în doi, şopti el.

- Da. Madelana se opri, surîzîndu-i cu sfială. Te iubesc atît de mult, Philip... eşti totul pentru mine pe lumea asta. Şi vreau să fii fericit cu mine... vreau să-ţi fac întotdeauna plăcere...

Văzu brusca licărire a lacrimilor în frumoşii ei ochi cenuşii şi simţi că i se strînge inima. Îi puse mîna pe obrazul, ei mîngîind-o tandru :

- Îmi faci plăcere. În toate privinţele. Şi mă faci nespus de fericit. Eşti toată viaţa mea, Maddy. Ca şi copilul care va veni.

Pe neaşteptate, îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în rîs.

Uimită, se uită curioasă la el :

- Asta ce mai e ?

- Cînd te gîndeşti că playboy-ul ăsta internaţional, îndărătnic şi înrăit, e acum un bărbat însurat şi pe deasupra şi viitor tată ! Cine s-ar fi aşteptat la aşa ceva ? întrebă el, privind-o vesel şi chicotind din nou.

Maddy rîse şi ea. Philip reuşea întotdeauna să-i aline grijile şi s-o binedispună.

Sări în sus, o apucă de mîini, ridicînd-o în picioare.

- Haide, iubito. Vino înăuntru. Vreau să dau cîteva telefoane.

- Cui, dragul meu ?

- Familiei, bineînțeles.

- Bine.

Traversară terasa mînă în mînă, spre ușile de sticlă.

Deodată, Madelana se opri și se întoarse spre Philip :

- După ce mă duc la ginecolog, la Londra, și stăm cîteva zile în Yorkshire, cu mama ta, așa cum i-am promis, aș vrea să mergem acasă, Philip... acasă în Australia. Acasă la Dunoon.

O îmbrățișă, iubind-o mai mult ca oricînd pentru aceste cuvinte.

- Da, iubito, o să mergem acasă, îi spuse el, să ne pregătim pentru primul nostru copil...

*

* *

O jumătate de oră mai tîrziu încă mai vorbea la telefon, din bibliotecă.

Sunase mai întîi la Daisy și Jason, în Yorkshire, apoi la Paula, la magazinul din Londra, dîndu-le vestea că Madelana e însărcinată. Și de fiecare dată o chemase și pe ea la telefon, să le spună cîteva cuvinte.

Primiseră o mulțime de felicitări și de urări pline de dragoste. Daisy, în special, se arătase nespus de fericită la gîndul că va deveni din nou bunică.

Philip vorbea acum cu vărul lui, Anthony, la Clonloughlin, în Irlanda.

Nu prevăzuse toate astea și nu se așteptase ca Philip să le dea de știre tuturor în felul ăsta. De felul lui, era

extrem de rezervat cu privire la viața lui personală ; în fond, el fusese cel care insistase să țină secrete logodna și cununia lor. Ca o revelație subită, Maddy înțelese abia în clipa asta de ce Philip nu implicase familia în legătură cu căsătoria lor. O făcuse de dragul ei, pentru a o cruța de o suferință nemeritată, pentru a echilibra situația. El avea o familie numeroasă ; toate rudele ei, însă, muriseră...

Cît de dureroasă ar fi putut să fie ziua nunții ei... Philip ar fi fost înconjurat de toți cei dragi ; ea ar fi fost însă singură, neavînd pe nimeni din familie care să participe la acest moment atît de deosebit și de însemnat din viața ei. Și atunci ar fi simțit lipsa părinților și a micuței Kerry Anne, i-ar fi fost dor de tînărul Joe și de Lonnie.

Philip înțelesese toate astea. Mai mult ca sigur. Acum, dintr-o dată, totul i se părea foarte limpede.

Madelana se ghemui mai bine pe canapeaua mare și confortabilă și îl ascultă vorbind, urmărindu-l și gîndindu-se ce bărbat extraordinar este.

Perspicace, sclipitor, dur în afaceri, și totuși atît de sensibil și afectuos în sentimentele față de ea.

Clipind din ochi, se rezemă de spătarul canapelei și, cu capul înclinat pe umăr, încercă o clipă să-l privească obiectiv. Ce bărbat chipeș e ! Ceea ce o frapa adesea era coloritul lui extrem de viu - părul negru și lucios, mustața de asemenea neagră, fața bronzată, ochii nefiresc de albaștri. Părea aproape ireal. Ce minunat de energic și de viguros era, iar în momentele astea se îmbujorase de-a binelea de mulțumire.

Trebuie să rămînă tot timpul așa, cum este astăzi, se gîndi ea. Vesel, vioi și bucuros. Iar eu nu trebuie să-l fac niciodată să sufere.

26

În mintea Arabellei nu încăpea nici o îndoială că Sarah o consideră o uzurpatoare care îi luase locul.

Nu, cuvîntul e prea tare, se gîndi ea, aruncînd nervoasă revista pe care încercase s-o citească, fără să se poată concentra. Eu sunt... intrusa. Da, ăsta e cuvîntul potrivit. Pînă să apar eu în viaţa lui, Sarah îl avea doar pentru sufletul ei, ori de cîte ori venea el în Europa. Femeilor le place să fie centrul atenţiei. Ceea ce s-a văzut destul de bine astăzi, la prînz.

Ridicîndu-se, Arabella traversă cu paşi uşori salonul apartamentului pentru oaspeţi din conacul fermei de la Mougins şi rămase cîteva clipe la fereastră, privind afară.

După o zi splendidă, acum cobora amurgul, iar în lumina tot mai difuză grădinile de dedesubt păreau întunecoase şi dense, misterioase, ba chiar oarecum stranii. O ceaţă subţire şi vaporoasă învăluia totul într-o mantie cenuşie opalescentă, iar copacii din livada cu meri de dincolo de gardul alb păreau ireali, abia schiţaţi.

Se înfioră, cuprinsă de melancolie, brusc întristată. Făcu un efort şi-şi alungă aceste sentimente înainte de a o acapara pe de-a-ntregul. Nu exista nici un motiv să fie tristă. Avea totul. Arabella surîse enigmatic. În fine, nu chiar totul. Dar nici mult nu mai lipsea.

Se răsuci în loc şi reveni lîngă şemineu ; se instală apoi din nou pe canapea, savurînd căldura şi admirînd dansul vesel al flăcărilor din cămin. Îi plăcea focul. Îi dădea o senzaţie plăcută şi confortabilă... poate pentru că îi amintea de copilăria petrecută în Hampshire, de casa mare, bătrînească, unde crescuse.

Chibzui cîteva clipe, timp în care mai puse la punct cîteva detalii în legătură cu planurile pe care şi le făcuse pentru următoarele săptămîni, apoi privi din nou în jurul ei, poate pentru a suta oară de cînd sosiseră aici, în aceeaşi dimineaţă, admirînd încă o dată încăperea.

Aici şi în dormitorul alăturat, grinzile vetuste din lemn negru de pe tavan, pereţii albi, lambrisaţi pînă la jumătate, şi vechile şeminee de cărămidă rămăseseră intacte. În combinaţie cu plafonul uşor înclinat, toate acestea imprimau încăperilor de sub acoperiş un aer de intimitate şi un anumit "caracter". Covorul gros de lînă bej, în nuanţă de "café-au-lait", întins dintr-un perete într-altul, alcătuia un fundal perfect pentru frumoasele cretoane englezeşti, care acopereau imensa canapea şi fotoliile, şi pentru mobila rustică provensală făcută din esenţe de lemn bine uscat, cu un luciu blînd, de fructe coapte. Acelaşi gen de covor, de culoarea cafelei, era aşternut în dormitor, unde patul era acoperit cu pînze de in de Porthault pînă sus, pe tăblie, regăsindu-se în faldurile perdelelor de la ferestre.

Apartamentul, proaspăt ca o floare din grădină, decorat cu diverse motive florale bine armonizate între ele, era extrem de confortabil. Pentru întreg conacul fermei se cheltuise o adevărată avere, toate camerele fiind aranjate cu gust şi discernămînt, sub supravegherea cuiva care se pricepea bine la culori şi design.

Orice i s-ar putea contesta lui Sarah Lowther Pascal, în afară de faptul că este o gospodină pricepută, conchise Arabella. Făcuse adevărate minuni cu vechea fermă, care se întindea pe o coastă de deal, cocoţată sus, deasupra staţiunii Cannes ; o decorase cu gust şi pricepere, imprimîndu-i un parfum şi un farmec ieşite din comun. Iar

pe terenurile din jur, transformase cîteva hambare dărăpănate într-un splendid şi imens studio pentru Yves, acoperind porţiunea din mijloc cu sticlă, pentru a lăsa să pătrundă cît mai multă lumină.

Tablourile lui Yves Păscal împodobeau tot conacul. Erau lucrări îndrăzneţe, moderne, deloc pe placul Arabellei, care opta pentru pictura clasică, tradiţională. Dar artistul era o somitate în lumea internaţională a artelor plastice, lucrările lui fiind foarte căutate ; după toate aparenţele, operele lui plăceau multora, chiar dacă ea era de altă părere. Oricum, în ultima vreme tablourile lui atinseseră cote exorbitante.

Pe de altă parte, îi plăcuse încă de la început francezul acesta mărunţel şi uscăţiv. Era destul de îngîmfat, băţos şi, evident, plin de el. Cu toate acestea, era realmente înzestrat cu proverbialul şarm galic. Arabella nu prea reuşea să înţeleagă relaţia lui cu Sarah. Păreau două persoane absolut opuse. Şi totuşi îşi adora soţia şi fetiţa, Chloé, lucru pe care ea îl observă imediat.

Jonathan îi spusese că fetiţa avea trăsăturile şi tenul bunicii lui. În patru luni de cînd se cunoşteau, nu prea-i povestise multe despre legendara Emma Harte, dar, dintr-o remarcă făcută de Sarah la masă, Arabella dedusese că cei doi erau la cuţite cu verişoara lor, Paula O'Neill. După prînz, tîrziu în cursul după-amiezei, îl întrebase pe Jonathan ce era cu această veche duşmănie în familia lor, iar el mormăise ceva, cum că Paula o montase pe bunica împotriva lor, convingînd-o să facă anumite modificări în testament. I se păruse deodată necăjit, ba chiar supărat, aşa că, după ce murmurase şi ea cîteva cuvinte de compasiune, fusese suficient de

înțeleaptă încît să abandoneze subiectul. Nu vroia să-l enerveze mai tare. Nu-l mai văzuse niciodată așa.

Își concentră gîndurile asupra lui Jonathan.

I se dăduse de înțeles că îi va fi greu să-l seducă. Dar nu fusese așa. Se îndrăgostise de ea pe loc și de-a binelea, făcîndu-i o curte nebună la Hong Kong. La început, Arabella se stăpînise din toate punctele de vedere. Apoi, încetul cu încetul, se deschisese, atît ca intelect, cît și fizic. Îl făcuse să vadă cît este de inteligentă, cît de bine se pricepe la artă și obiecte vechi, cît este de rafinată ; și îl ademenise cu trupul ei. Scurtele lor îmbrățișări prietenești se transformaseră în sărutări pasionate, urmate apoi de dezmierdări și mîngîieri tot mai intime, pînă ce ea cedase dorinței lui, acceptînd să facă dragoste cu el.

În tot acest timp, nu pretinsese nici o clipă că ar fi virgină, ba mai mult, îi spusese că mai cunoscuse și alți bărbați. Dar subliniase anume că știe să aleagă și, urînd promiscuitatea, voia să fie sigură de sentimentele ei, de sentimentele lui înainte de a se lansa într-o aventură cu el. Jonathan îi admirase sinceritatea, mărturisindu-i că nu-l interesează decît femeile experimentate și ieșite în lume. Și avusese răbdare cu ea.

O expresie plină de subînțeles lucise în ochii Arabellei, negri ca noaptea. Avea experiență. Știa să provoace plăcere în nenumărate feluri... despre care el nici nu avea încă habar. Totuși, nu voia ca el să-și dea seama cît era de dibace cu adevărat în materie de artă sexuală. Urmărea să-i sucească bine capul, să-l facă să-și piardă complet mințile de dragul ei. Doar atunci îl va purta plutind spre culmi amețitoare, la care el nici nu visa, extaz al cărui secret îl cunoștea numai ea.

Continua astfel să-l ghideze uşor şi delicat, totul petrecîndu-se încetul cu încetul... Jonathan ataşîndu-se de ea tot mai mult pe zi ce trecea. Îl cuprinsese un fel de pasiune arzătoare, avînd mereu senzaţia că parcă nu se poate sătura de fiinţa ei. Atît în pat, cît şi în orice moment. O voia tot timpul în preajma lui.

Arabella îşi coborî privirea spre verigheta plată de aur, pe care o purta pe al treilea deget de la mîna stîngă. Strălucea orbitor la lumina flăcărilor. Jonathan vrusese să-i dea un inel cu diamante. Dar ea îi ceruse această verighetă clasică de aur, spunîndu-i că e mult mai simbolică. Se arătase surprins şi în acelaşi timp vădit impresionat de sentimentele ei.

Cît de uluit a fost Tony cînd Jonathan se însurase atît de repede cu ea, la Hong Kong, exact înainte de Crăciun, luînd-o apoi pe sus într-o lună de miere în Europa. Fusese stupefiat cînd înţelesese că n-o va mai avea la îndemînă cîteva luni de zile. De fapt, foarte debusolat. Iar ea se simţise grozav de satisfăcută la gîndul că reuşise să-l scoată pe Tony din calmul lui enervant.

Noul ei soţ vrusese s-o ducă la Paris. Dar oraşul acesta era atît de plin de trecutul ei, redeşteptîndu-i atîtea amintiri dureroase, încît n-o entuziasma deloc ideea de a-şi petrece acolo luna de miere. Şi, de fapt, nici nu prea dorea să rişte cumva să se întîlnească cu cineva dintre cei ce o cunoscuseră pe vremuri. Nu simţea nevoia să aibă de-a face cu tot felul de amici, care ieşiseră de mult din viaţa ei, şi nici să redeştepte vechi amintiri, date uitării. Aşa că îl convinsese pe Jonathan de faptul că s-ar simţi amîndoi mult mai bine la Roma, sugerîndu-i să meargă după aceea la Mougins, în sudul Franţei, la verişoara lui Sarah, despre care el îi vorbise cu multă afecţiune.

Propunerea ei îl încîntase, acceptîndu-i bucuros planurile de călătorie.

La Roma fusese distractiv. Ea cunoştea capitala italiană de parcă s-ar fi născut acolo, aşa încît l-a plimbat într-un tur al oraşului, l-a dus la cele mai elegante restaurante şi cluburi, plasate în afara obişnuitei traiectorii turistice ; toate aceste localuri selecte erau patronate de înalta societate italiană şi de protipendada internaţională, care călătorea cu avionul dintr-o parte în alta a lumii.

Se arătase extrem de drăgăstoasă, docilă în ceea ce priveşte relaţiile lor sexuale, ţinînd seama de toate dorinţele lui, gata oricînd să-i facă pe plac, ceea ce îi produsese o fericire nespusă lui Jonathan.

La Roma îi mai cumpărase un alt cadou de nuntă, un colier splendid pe care i-l dăruise, ca o surpriză, în ultima lor noapte petrecută în Oraşul Etern, înainte de a pleca în Franţa. Alcătuit dintr-un singur şirag de perle negre, colierul avea în mijloc o perlă crem, în formă de lacrimă, care atîrna de un diamant de zece carate.

Deşi Arabella avea propriile bijuterii de valoare, colierul cu perle negre, de mare raritate, întrecea în frumuseţe toate celelalte giuvaeruri ale sale. Exceptînd, desigur, inelul birmanez cu rubin şi diamante pe care Jonathan i-l făcuse cadou de logodnă.

Sunetul melodios al ceasului o trezi pe Arabella din reverie. Aruncă o privire spre cadran şi rămase surprinsă constatînd că se făcuse deja ora şapte. Jonathan, care se dusese la Cannes cu Yves, îi spusese că avea să se întoarcă pe la şapte şi jumătate. Trebuia să se pregătească să-l întîmpine.

Se ridică şi intră grăbită în dormitor, îşi luă din dulap o cămaşă de noapte neagră, dintr-o ţesătură fină, cu ornamente din dantelă cafenie, după care trecu în baie să facă un duş.

După cîteva minute, îmbrăcată în splendida cămaşă de noapte, peste care îmbrăcase un capot negru vaporos, Arabella se aşeză la masa de toaletă. Toată ziua îşi ţinuse părul blond platinat pieptănat într-un coc sobru ; acum, scoţînd agrafele, îşi lăsă părul despletit, încadrîndu-i frumos chipul, să atîrne, lung, pe spate. Îşi perie părul, făcîndu-l să lucească.

Înclinîndu-se în faţă, se uită mai atent în oglindă. Se mira singură, cîteodată, de propria frumuseţe, de faptul că nu avea nici un rid sau vreun alt semn care să trădeze înaintarea în vîrstă, se minuna de pielea ei suplă şi de tenul impecabil. Viaţa şi timpul nu-şi puseseră aproape nici o amprentă pe obrazul ei, a cărui tinereţe şi frumuseţe păreau neatinse. Chiar şi atunci cînd se întîmpla să fie răcită sau să sufere de vreo afecţiune minoră, părea tot înfloritor de sănătoasă. Ce norocoasă era ! Arăta mult mai tînără decît cei treizeci şi patru de ani pe care îi împlinise.

După ce-şi şterse rujul de pe buze cu un şervеţel de hîrtie, îşi fardă faţa îmbujorată cu un ten crem şi cu o pudră transparentă, pînă ce deveni foarte palidă, aproape galbenă. Accentuă conturul migdalat al ochilor cu creion dermatograf. Întinse apoi nişte fard negru pe sub sprîncene, cu cîteva pete difuze de roşu şi argintiu, ceea ce îi puse imediat în evidenţă ochii ca doi cărbuni întunecaţi. Odată buzele curăţate, se dădu cu nişte pomadă incoloră şi se stropi din abundenţă cu parfumul cu iz de mosc care îi plăcea lui Jonathan. Scoase apoi din

cutia de piele colierul cu perle negre şi şi-l prinse la gît. Lui Jonathan îi făcea plăcere s-o vadă cu bijuterii în pat. Îl excita în mod deosebit.

Grăbită deja, se duse spre dulap, îl deschise şi se privi îndelung în oglinda înaltă, încîntată de propria înfăţişare. Părea atît de tînără, ca o fetişcană de şaisprezece ani, cu chipul inocent şi plin de făgăduinţe. Prin contrast, trupul era totuşi cel al unei femei ademenitoare, cu forme senzuale şi provocatoare sub cămaşa de noapte transparentă.

Cămaşa stătea bine întinsă peste sîni. Sfîrcurile cu aureolele lor întunecate se întrezăreau prin materialul subţire cu dantelă. Îşi comandase cămaşa de noapte la Hong Kong, şi croitoreasa o executase perfect, aşa încît îi venea foarte bine, scoţînd în evidenţă tot ceea ce trebuia. O făcea extrem de atrăgătoare.

În fine, încălţă nişte papuci eleganţi din saten negru, cu toc înalt, după care se duse în salon, rămînînd cîteva clipe în picioare, în faţa focului, ca să se încălzească. Apoi se lungi pe canapeaua Chesterfield, aşteptîndu-şi bărbatul.

Cu fiecare minut care se scurgea, Arabella începea să-şi dea seama că abia aştepta să se întoarcă Jonathan, fiindu-i dor să-l vadă, deşi lipsise doar cîteva ore. Spera ca el să vrea să facă dragoste înainte de a coborî la cină.

Uimită de propriile-i gînduri, se aşeză pe canapea în capul oaselor, cu o mişcare energică, se încruntă şi aprinse o ţigară.

În timp ce fuma, mintea ei lucra febril, începînd să-şi dea seama cît de mult îi plăcea blondul Jonathan, manierele lui frumoase, fineţea cu care făcea totul, temperamentul lui britanic. Ce schimbare plăcută şi ce uşurare să poată fi alături de un englez, după toţi străinii

care trecuseră prin viața ei. Îi plăceau, de asemenea, atenția neobosită cu care o înconjura, pasiunea pe care o resimțea pentru ea, avîntul lui sexual. Jonathan Ainsley, soțul ei, era un amant desăvîrșit, poate cel mai bun din cîți întîlnise ea vreodată.

Se suspectă deodată că ar fi început să se îndrăgostească de el, ceea ce o surprinse și mai mult.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Jonathan intra grăbit în salon. În încăpere, lumina era difuză, dar lemnele aprinse în cămin învăluiau totul într-o licărire roșiatică.

Arabella stătea în picioare în fața șemineului, iar lui i se păru deosebit de frumoasă în seara asta. Constatarea îl făcu să se oprească locului.

Rămas în mijlocul camerei, se holba practic la ea, admirîndu-i frumusețea și înfățișarea senzuală. Cît de ademenitoare părea în neglijeul negru transparent! Distingea vag, prin materialul subțire, diferitele părți ale corpului... sînii plini și fermi, talia mlădioasă, iar mai jos, muntele lui Venus, cu puf blond. Îi stătea bine în negru. Culoarea asta îi punea în evidență pielea superbă, de un alb ca smîntîna, reflexele argintii din coama de păr blond și lucios, care i se revărsa într-o cascadă de plete minunate.

Întinse brațele spre el, zîmbindu-i în colțul gurii.

Avea impresia că ochii ei negri îl ardeau parcă, deslușind acolo o expresie pe care n-o mai întîlnise niciodată în privirea Arabellei. Ciudat însă că, indiferent de subînțelesul acestei expresii, se simțea excitat. Înaintînd spre ea, își dădu seama cît de mult o dorea.

- Mi-a fost dor de tine, iubitule, murmură ea cu voce joasă, ușor răgușită, cînd el se opri lîngă ea.

- Dar n-am lipsit chiar atît de mult, îi replică el. Cuvintele ei îi făceau totuşi plăcere. Întinse mîinile, o luă în braţe şi o sărută. Cînd, în cele din urmă, se îndepărtară unul de celălalt, o ţinu strîns de umeri cu amîndouă mîinile, privindu-i prelung chipul.

- Ce e ? întrebă ea într-un tîrziu.

- Eşti nespus de frumoasă în seara asta, Arabella. Cred că nu te-am văzut niciodată atît de frumoasă.

- Oh, Jonathan...

Aplecîndu-se spre ea, o sărută în scobitura gîtului, eliberîndu-i umerii din capot, care căzu pe jos. Apoi trase de bretelele înguste ale cămăşii de noapte, înnodate cu fundiţe ; cînd le desfăcu, cămaşa subţire se desprinse, ajungîndu-i la picioare într-un vîrtej suplu.

Stătea goală în faţa lui, doar cu şiragul de perle negre înconjurîndu-i gîtul subţire.

Jonathan făcu un pas înapoi. Dintre toate femeile pe care le avusese, Arabella era cea mai experimentată sexual, fiind prin urmare cea mai excitantă şi cea mai ademenitoare... Dintre toate obiectele de artă din colecţia lui, ea era lucrul cel mai frumos, obiectul cel mai valoros... tot ce avea el mai scump. Era perfecţiunea întruchipată. Şi îi aparţinea. Îi aparţinea cu totul. Nu, şi totuşi asta nu era pe deplin adevărat. Arabella mai avea încă rezerve faţă de el. Ceea ce continua să-l surprindă. Dar curînd avea să i se dea cu totul, să se abandoneze în mîinile lui. Avea încredere în puterea lui... şi în puterea pe care o exercita asupra ei.

Arabella îi spuse încetişor :

- Jonathan, s-a întîmplat ceva rău ? Te uiţi cam ciudat la mine.

- Nu, cum să se întîmple ceva rău !? ripostă el, Te admir doar şi mă gîndesc cît de bine îţi stă aşa, doar cu perlele negre... Cît de alb e trupul tău în contrast cu ele. Vorbind, întinse mîna şi plimbă un deget pe sînul ei.

Avu dintr-o dată senzaţia că o să explodeze. Era grozav de excitat. I se sui sîngele în cap, îmbujorîndu-i obrajii, iar cînd se apropie de ea şi îşi puse mîinile în jurul gîtului ei, ca să-i desfacă şiragul, tremura din toate mădularele.

- Aşa, acum e mult mai bine, spuse el, băgînd colierul în buzunar. Tu n-ai nevoie de nici o podoabă, Arabella. Eşti perfectă aşa cum eşti... ca o statuie grecească, sculptată cu măiestrie din alabastrul cel mai fin.

Îşi scoase sacoul şi îl aruncă pe un scaun. O luă apoi de mînă şi o conduse spre canapea.

- Vino să stăm lungiţi amîndoi aici. Hai să facem dragoste, să ne bucurăm unul de celălalt, îi spuse el. Vreau să te cunosc şi mai intim decît pînă acum, să fii şi mai mult a mea. După care, mai mult... şi mai mult. Vrei, Arabella ?

- Da, şopti ea răguşit. Cu condiţia să faci şi tu la fel.

- Ah, Arabella, noi doi semănăm atît de mult, din toate punctele de vedere. Chicoti încetişor : Ca doi păcătoşi, aş putea spune.

Jonathan o ţintuia cu privirea. O expresie plină de înţeles i se întipări o clipă pe faţă. Cu o mînă o împinse pe Arabella, culcînd-o pe perne. Cu cealaltă începu să-şi descheie cămaşa.

27

- Nu prea ştiu cum să vă spun, începu Alexander, uitîndu-se la sora lui, Emily, la verii lui, Paula O'Neill şi Anthony Standish, conte de Dunvale.

Stăteau toți trei pe cele două canapele din fața căminului, sorbind din băuturile pe care el le turnase ceva mai devreme.

- De fapt, continuă Alexander, de nu știu cîte săptămîni îmi tot muncesc creierii să găsesc cuvintele potrivite, modul cel mai bun de a vă explica...

Întrerupîndu-se, se ridică în picioare, traversă salonul și se opri lîngă imensa fereastră arcuită, care se înălța sus pînă în tavan, după care își plimbă privirile deasupra grădinii micuțe din spatele casei lui din Mayfair.

Își dori dintr-o dată să nu-i fi poftit să vină, să nu trebuiască să le spună... își dori din tot sufletul să poată, pur și simplu, să lase lucrurile să curgă în voia lor. Dar așa ceva era de neconceput. Nu era drept din partea lui. În plus, prea erau încă multe de hotărît, cu nenumărate implicații legale.

Alexander era încordat. Își simțea trupul rigid, cu umerii încovoiați sub sacou. Trase adînc aer în piept, făcîndu-și curaj. Era poate cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă în viața lui.

Emily, urmărindu-l cu atenție, detectase o notă de încordare în vocea lui încă de cînd sosise. Iar acum îl vedea concentrat și înfrigurat. Fuseseră foarte apropiați toată viața și îl cunoștea la fel de bine cum se cunoștea pe sine însăși. Înțelese, mai degrabă intui, că era ceva în neregulă.

Înăbușindu-și panica, spuse :

- Ești teribil de grav, Sandy.

- Da, acceptă el, continuînd să privească pe fereastră, întrebîndu-se cum să înceapă. În amurgul din ce în ce mai neguros al acestei seri de ianuarie, porțiunea aceea de

grădină avea un aspect trist. Părea pustie - cu arborii scheletici negricioşi şi cu straturile golite de flori, presărate cu zăpadă mai veche, înnegrită de funinginea Londrei. Avea senzaţia că bucata aceasta de pămînt era la unison cu starea lui sumbră şi deprimată.

Cei trei veri aşteptau ca Alexander să continue, să le explice de ce îi invitase aici, de ce insistase de fapt ca ei să vină în astă-seară. Schimbau între ei priviri îngrijorate, fără ca el să observe.

Întorcînd capul, Paula îşi fixă privirile asupra lui Anthony, ridicînd mirată din sprîncene.

Contele ridică din umeri, făcînd un gest de neajutorare cu mîinile, mărturisindu-şi astfel propria nedumerire.

Paula se uită apoi la Emily, care şedea pe canapeaua din faţa ei. Emily strînse din buze şi clătină rapid din cap, exprimîndu-şi uimirea. "Nu-mi dau seama ce înseamnă toate astea", îi şopti Emily Paulei, abia mişcîndu-şi buzele. După o clipă, dregîndu-şi glasul, se încumetă să spună cu voce tare :

- Sandy dragă... îţi aduci aminte cum spunea bunica - atunci cînd îţi vine greu să explici ceva sau cînd trebuie să spui ceva neplăcut, cel mai bine e să-i dai drumul pur şi simplu. De ce nu faci şi tu aşa ?

- Nu-i chiar atît de uşor pe cît se pare, îi răspunse fratele ei, liniştit.

- Indiferent care ar fi problemele tale, ştii bine că te bucuri de tot sprijinul nostru, spuse Anthony, din proprie iniţiativă, pe un ton extrem de convingător.

Răsucindu-se pe călcîie, Alexander se întoarse cu spatele spre imensa fereastră, privindu-i pe toţi trei, gînditor :

- Da, Anthony, știu că așa e, mulțumesc, zise el în cele din urmă.

Pe buze îi flutură un zîmbet șovăitor, care dispăru însă imediat.

Paula, care îl studia foarte atentă, zări în ochii lui albaștri și limpezi ceva straniu, un gol parcă, și inima i se făcu cît un purice.

- Sândy, ție ți se întîmplă ceva groaznic... ceva grav, nu-i așa?

Alexander încuviință din cap.

- M-am mîndrit întotdeauna cu faptul că sunt în stare să rezolv absolut orice, Paula. Asta însă... Își dădu seama că nu e în stare să sfîrșească fraza.

Și-atunci, Paula își aminti deodată, își aminti conversația telefonică pe care o avusese cu el la sfîrșitul lui august, anul trecut. În dimineața aceea simțise că el are probleme, dar își alungase ideea din minte, socotind-o doar rodul propriei imaginații. Acum era sigură că avusese, totuși, dreptate. Își împreună strîns mîinile, simțindu-se inexplicabil de neliniștită, fiindu-i pe neașteptate grozav de frică.

Alexander le spuse, rostind cuvintele fără grabă:

-V-am rugat pe toți trei să veniți aici astă-seară... avînd în vedere faptul că am fost atît de apropiați în toți acești ani, relația specială pe care o am cu fiecare dintre voi. Așteptă puțin, inspirînd adînc. Am într-adevăr unele probleme. M-am gîndit că le-am putea discuta rațional și că, poate, veți vrea să mă ajutați să iau unele hotărîri...

- Sigur că da, spuse Anthony. Vărul lui avea o purtare neobișnuită și asta îl îngrijora peste măsură. Își ațintă privirea limpede și fermă asupra celuilalt bărbat, vrînd parcă să-i transmită toată afecțiunea și tot devotamentul

lui. Se ajutaseră unul pe altul în cîteva împrejurări dure din trecut, ceea ce vor face, fără îndoială, din nou.

Înclinîndu-se în față, Anthony îl întrebă insistent :

- E ceva în legătură cu afacerile ? Sau e o chestiune de familie ?

- O chestiune personală, răspunse Alexander.

Se depărtă de fereastră, traversă agale elegantul salon de epocă și se lăsă în fotoliul de unde se ridicase cu puțin timp în urmă. Știa că nu are rost să mai amîne lucrurile. Trebuia să le spună pur și simplu.

Oftă adînc, istovit, apoi spuse pe un ton stăpînit :

- Sunt foarte bolnav... de fapt, sunt pe moarte.

Emily, Paula și Anthony rămaseră cu gura căscată la el. Nici unul dintre ei nu se așteptase să audă ceva atît de cumplit. Erau consternați.

Alexander continuă, de data asta mai grăbit :

- Îmi pare rău că v-am spus-o atît de răspicat, dar am urmat sfatul lui Emily. Știți și voi că bunica avea dreptate. Asta e singura cale... e cel mai bine să vorbești direct, fără prea multe preambuluri.

Paula era atît de tulburată, încît nu-i putea răspunde nimic. Pipăi orbește după mîna lui Anthony.

El îi luă mîna și o cuprinse ocrotitor. Era la fel de stupefiat ca și ea, cu desăvîrșire năucit. Nu găsea cuvinte să exprime ceva, cît de cît. Îl cuprinsese o imensă tristețe. Ce lucru îngrozitor i se întîmpla lui Sandy, în floarea vîrstei. Cît de greu va resimți lipsa acestui văr, cînd el nu va mai fi. Sandy îi dăduse atîta putere, în toate suferințele prin care trecuse de-a lungul anilor. Și mai cu seamă atunci cînd Min fusese găsită înecată în lacul de la Clonloughlin. Anthony se întinse după paharul de whisky cu

sifon de pe colțul mesei. Simțea brusc nevoia să bea ceva tare.

Emily se făcuse pămîntie sub această lovitură.

Ședea perfect liniștită, holbîndu-se la fratele ei, cu ochii întunecați de o durere subită, deși nu-i venea încă a crede. Avea senzația că i se scursese din vene și ultima picătură de sînge. Se reculese în sfîrșit, se ridică în picioare aproape tremurînd și se apropie de el. Îngenunche în fața fotoliului în care ședea și îi luă mîna, ținînd-o strîns.

- Sandy, nu-i adevărat ! Nu se poate ! strigă ea, pe un ton scăzut, dar autoritar. Ah, te rog spune că nu-i adevărat... Îi tremura vocea, așa că Emily se opri, dar ochii ei verzi se umplură de lacrimi. Nu, Sandy, nu tu, vai, te rog !

- Ba, din păcate, așa e, spuse el cu o voce neînchipuit de fermă, și nu prea pot face nimic de astă dată, Gălușcă mică. Nu depinde de mine.

Simți că i se pune un nod în gît cînd îl auzi folosind vechea ei poreclă și, într-o clipă, nenumărate amintiri, de mult uitate, îi reveniră năvalnic în minte, reînviind anii copilăriei lor petrecute împreună ; își aminti cum o protejase de atîtea ori, cum avusese grijă de ea, și o apucă o durere bruscă în piept, iar inima i se strînse ca într-o menghină. Închise ochii o fracțiune de secundă, străduindu-se să asimileze vestea tragică și înspăimîntătoare pe care le-o dăduse fratele ei.

- Spuneai că ai să m-m-mori. Poticnindu-se la acest ultim cuvînt, simți nevoia să respire adînc, de cîteva ori, înainte de a continua : Dar de ce ? Ce-ai pățit, Sandy ? Mie mi se pare că arăți perfect. De ce boală suferi ?

- Am o leucemie mielogenă acută... i se mai spune şi leucemie granulocitică acută.

- Dar poate fi tratată. Categoric ! exclamă Anthony, pe faţa lui îngrijorată ivindu-se dintr-o dată un licăr de speranţă. S-au făcut astăzi progrese spectaculoase în medicină, mai cu seamă în tratamentul cancerului, şi poate...

- Pentru asta nu există nici un leac, îl întrerupse Alexander.

- Dar ce e, de fapt ? insistă Emily, ridicînd vocea de îngrijorare, un fel de piţigăiat sugrumat, neobişnuit la ea. Pentru numele lui Dumnezeu, din ce cauză a apărut ?

- O transformare malignă la nivelul celulelor care produc granulocitele, unul din tipurile de celule albe ale sîngelui, care se formează în măduva spinării, explică el, atît de informat în legătură cu boala lui, încît acum era capabil să formuleze foarte corect toate detaliile. Se înmulţesc şi trăiesc mai mult decît celulele normale. Altfel spus, mai simplu, distrug. Pe măsură ce numărul lor creşte, invadează măduva spinării, intră în fluxul sanguin şi, în cele din urmă, atacă organele şi ţesuturile..

- Doamne sfinte, Sandy... începu şi Paula, dar se opri. Emoţiile se dovediră mai puternice decît ea. Cuvintele pe care voia să le rostească i se poticniră în gîtlej. Cu un efort, se stăpîni, se calmă într-o oarecare măsură. După cîteva clipe continuă : Ce rău îmi pare, nespus de rău, dragul meu. Sunt alături de tine, suntem cu toţii, aici, alături de tine, oricînd ai nevoie de noi, zi şi noapte.

- Da, spuse el. Ştiu că aşa e. De fapt, contez pe asta, Paula.

- Dar nu există măcar şansa de a opri leucemia ? tatonă Paula cu blîndeţe, şi în ochi i se citeau afecţiunea şi compasiunea.

- Nu, efectiv nu există, replică Alexander.

Cu o vehemenţă subită, Emily spuse :

- Îmi dau seama că ai fost, desigur, la cei mai buni doctori din Londra, dar trebuie să perseverăm în continuare. Cu orice preţ. Ce zici de Statele Unite ? De Sloan-Kettering, din New York, de pildă ? Nu putem sta cu mîinile în sîn şi să aşteptăm să vedem cum o să se întîmple, Sandy. Trebuie să facem ceva.

- Sunt de acord cu tine, Emily, zise Anthony. La stadiul actual de dezvoltare, în zilele noastre, nu se poate să nu existe un tratament de ultimă oră. Undeva pe lumea asta ! Nici nu pot concepe altfel, Sandy. Nu vreau. Întoarse faţa, luptîndu-se cu o emoţie puternică.

Alexander scuturâ din cap, cu un aer tranşant, care nu lăsa loc de nici o îndoială.

- Înţeleg perfect ce simţiţi toţi trei. Aşa m-am purtat şi eu la început. Am căutat un leac, plin de speranţă, dar speranţa s-a preschimbat rapid în frustrare, apoi în furie şi, în cele din urmă, în acceptare. Vedeţi voi... Se opri, înspiră adînc de cîteva ori, după care reluă rar : Nu mai este nimic de făcut în ceea ce mă priveşte. Credeţi-mă, am fost la cei mai buni specialişti din Londra, New York şi Zürich. Sufăr de o boală fără leac. Fac un tratament, desigur, dar nu se înregistrează aproape nici o ameliorare.

În salon se lăsă o tăcere apăsătoare.

Alexander se rezemă de spătarul fotoliului, uşurat de faptul că, în fine, comunicase vestea. De cîtva timp deja se resemnase în legătură cu soarta lui, dar fusese extrem

de îngrijorat pentru familie, pentru felul în care aveau să reacționeze la aflarea unei asemenea veşti. Şi mai ales Emily.

La rîndul lor, sora şi verii lui încercau acum să se obişnuiască cu sfîşietoarea veste pe care le-o împărtăşise Alexander, străduindu-se s-o asimileze şi să-şi stăpînească în acelaşi timp propriile emoţii. Îl iubeau pe Alexander, fiecare în felul lui, şi, cu toate că nu aveau cum să ştie, în momentul acela se gîndeau cu toţii la acelaşi lucru : de ce trebuise ca tocmai Alexander să fie lovit în felul ăsta ? Era un bărbat minunat, cel mai blînd şi mai amabil. Era cel mai bun. Fusese întotdeauna alături de ei, gata să-i ajute ori de cîte ori avuseseră nevoie de el şi indiferent de necazurile pe care le aveau, mereu acelaşi prieten de nădejde, încă din copilărie. Cei trei erau convinşi de faptul că el era singurul om bun, în adevăratul sens al cuvîntului, pe care îl întîlniseră în viaţa lor. Dacă se putea spune despre cineva că e un sfînt, acela era Alexander.

În cele din urmă, Paula vorbi :

- Ştii deja de cîteva luni, nu-i aşa ?

Alexander dădu din cap în semn de încuviinţare, după care luă paharul cu vin alb şi sorbi o înghiţitură.

- Cînd ai descoperit că eşti bolnav, nu cumva la sfîrşitul lui august, anul trecut ? îl întrebă ea.

- Nu, în octombrie. Dar eşti destul de aproape, Paula. Se uită la ea într-un fel ciudat. De unde ştii ?

Chipul sobru al Paulei era absolut imobil.

- Nu pot să spun că ştiu. Dar cînd mi-ai telefonat de la Leeds, în ziua în care n-am reuşit să ne întîlnim la Fairley, am avut strania senzaţie că ceva nu e în regulă cu tine. Am deslușit în vocea ta o inflexiune atît de ciudată,

încît te-am întrebat dacă ai vreo problemă şi, dacă-ţi mai aduci aminte, mi-ai spus că nu. Aşa că nu m-am mai gîndit la asta. Mi-am spus că imaginaţia îmi joacă probabil feste.

- Cît de receptivă, de sensibilă ai fost în dimineaţa aceea, murmură Alexander. Nu mă simţeam în apele mele, voiam să stau de vorbă cu tine. Începusem deja să am unele simptome. Oboseam foarte repede, ceea ce mă îngrijora grozav, şi am descoperit că îmi apăreau vînătăi pe corp şi sîngeram foarte uşor... doar dacă mă atingeam puţin mai tare de ceva.

Alexander se ridică în picioare şi se duse să ia sticla de vin. Umplu din nou paharele Paulei, al lui Emily şi al lui, după care se înapoie la masa de lîngă perete şi puse sticla la loc în frapiera de argint.

Ceilalţi aşteptau în tăcere, înspăimîntaţi de ceea ce avea să le mai spună.

Aşezîndu-se, continuă:

- La sfîrşitul lui septembrie munceam foarte mult pe domeniu, la Nutton Priory, şi nu mi-am dat seama exact de ceea ce se întîmpla cu mine. M-am întrebat dacă nu cumva devenisem hemofilic peste noapte. Apoi, la începutul lui octombrie, mi-au apărut nişte ulceraţii cumplite în gură. Eram din ce în ce mai speriat şi de aceea am anulat întîlnirea noastră pentru prînz, Paula. Pînă la urmă, m-am dus la doctor. El m-a trimis imediat la un specialist de pe Harley Street. Analizele şi biopsia din măduva spinării au fost mai mult decît edificatoare.

- Spuneai că faci un tratament, zise Anthony. Trebuie că are un anumit efect şi te face să te simţi cît de cît mai bine !? Nu arăţi ca şi cum ai fi într-adevăr atît de bolnav. Eşti poate puţin mai palid, mai slab, dar...

- Singurul rezultat este că mă ţine încă în viaţă, interveni Alexander.

Emily se uită mai bine la fratele ei.

- Ce fel de tratament faci ?

- Transfuzii cu globule roşii şi platelite, cînd e nevoie. Iau şi antibiotice din cînd în cînd, pentru a reduce riscul infecţiilor.

- Am înţeles. Emily îşi muşcă buza, amărîtă. Spuneai că tratamentul te ţine încă în viaţă... dar... dar... pentru cît timp ? întrebă ea cu o voce tremurată. Îi era frică pentru fratele ei.

- Pentru cel mult cinci luni, cred. Nimeni nu rezistă mai mult de un an după depistarea acestui tip de leucemie.

Lui Emily îi tremurau buzele.

- Nu pot să suport ! Nu tu. E îngrozitor de nedrept. Vai, Sandy, nu se poate să mori ! Se strădui să-şi înăbuşe lacrimile, ştiind cît de mult dorea ca ea să fie tare, să înfrunte totul cu acelaşi curaj de care dădea şi el dovadă. Îi era însă imposibil.

Sări în picioare şi ieşi grăbită din salon, simţind că era pe punctul de a se prăbuşi.

28

Emily rămase la picioarele scării, în holul de la intrare, ţinîndu-se de balustradă ; tremura toată. Plîngea înăbuşit pentru fratele ei, lacrimile alunecîndu-i liniştit pe obraji. Alexander nu avea decît treizeci şi şapte de ani. Gîndul morţii lui iminente era de neconceput. I se părea de-a dreptul inacceptabil.

După numai cîteva secunde, uşa salonului se deschise şi se închise la loc încetişor. Emily simţi braţele lui Alexander în jurul ei. O întoarse cu faţa spre el, îşi scoase o batistă din buzunar şi îi şterse lacrimile de pe faţă.

- Hai, Gălușcă mică, încearcă să vii şi tu înăuntru. De dragul meu, spuse el. Nu pot suporta să te văd nenorocită. Nu mă ajută cu nimic. Îmi dau seama ce şoc îngrozitor a fost pentru tine ; dar să ştii totuşi că nu-i deloc uşor să dai cuiva o asemenea veste. Cum le poţi spune celor pe care-i iubeşti că ai să mori ?

Emily era incapabilă să-i răspundă. Ochii i se umplură din nou de lacrimi şi îşi îngropă faţa la pieptul lui, agăţîndu-se strîns de el.

Alexander îi spuse foarte încet :

- Îmi pare bine că mi-ai amintit de purtarea bunicii... mă refer la felul de a spune răspicat ce ai de spus, dintr-o bucată. M-a ajutat efectiv să-mi adun curajul şi să reuşesc să vă spun. De săptămîni întregi am tot amînat.

Alexander o mîngîie uşor pe păr înainte de a remarca :

- Ţi-am ascuns foarte mult timp faptul că sunt bolnav, scumpete mică. O să înceapă oricum să se vadă destul de curînd. Aşa că trebuia să-ţi spun. Şi-apoi, sunt o grămadă de lucruri de care trebuie să ne ocupăm. Acum. Nu le mai putem amîna... timpul fuge nespus de repede, mai ales atunci cînd încerci să-l ţii în loc.

Emily înghiţi nodul ce i se pusese în gît, străduindu-se să fie vitează, dar constată că era îngrozitor de greu. Stătea perfect nemişcată, strîngînd tare din ochi. După o clipă, izbutind cît de cît să se stăpînească, zise :

- Nimic n-o să mai fie ca altă dată, Sandy, cînd tu... ai să dispari. Ce-o să ne facem noi toţi ? Ce-o să mă fac

cu ? În timp ce cuvintele îi ieşeau din gură, îşi dădu seama ce egoistă este, dar era prea tîrziu să mai retragă ceea ce spusese. Vorbele fuseseră rostite, iar a-i cere acum iertare însemna să înrăutăţească şi mai mult situaţia.

El îi şopti încetişor, pe un ton plin de încredere :

- O să fie bine, Emily, ai să-ţi revii. Ai să mergi mai departe, cu tăria şi curajul care nu ţi-au lipsit niciodată... cu dîrzenia bunicii. Te-a învăţat, cînd erai mică, cum să-ţi faci datoria în viaţă. Şi-apoi, îl ai pe Winston, întreaga familie. Alexander se înfioră de un oftat prelung şi, ca şi cum ar fi gîndit cu voce tare, murmură cu buzele lipite de părul ei : Francesca e şi ea bine, acum, cînd s-a măritat cu Oliver, dar sunt tare îngrijorat pentru Amanda. E o tînără atît de vulnerabilă şi de impresionabilă. Ai să ai grijă de ea, îmi promiţi ? Pentru prima oară, în vocea lui Alexander se distingea un tremur uşor. Se uită în altă parte, pentru ca ea să nu-i vadă faţa, după care duse mîna la gură şi tuşi.

Emily spuse :

- Sigur că da, dragul meu.

Mai rămaseră împreună încă vreo cîteva minute.

Alexander o ţinea strîns la pieptul lui, încercînd să-şi adune puţinele puteri, conştient de faptul că avea enorm de multe lucruri de spus în următoarea jumătate de oră. Nu-i făcea nici o plăcere ceea ce avea să urmeze. Dar trebuia s-o facă şi, aşa cum se hotărîse mai devreme, cea mai bună modalitate era să trateze totul la rece, metodic.

Emily simţea oasele lui Sandy prin haine, dîndu-şi seama cît de mult slăbise. Trăgîndu-se puţin înapoi, îl privi repede, cu o căutătură furişă ; observă paloarea şi cearcănele vineţii de sub ochi şi simţi că i se frînge inima. Nu reuşea să înţeleagă cum de nu remarcase pînă acum

toate semnele bolii şi se mustră aspru pentru faptul că nu fusese mai atentă în ultimele cîteva luni.

În cele din urmă, Alexander îi dădu drumul şi, scoţînd încă o dată batista, îi şterse obrajii înlăcrimaţi. Pe buze îi încolţi un zîmbet. Cît era de gingaşă, aşa blonduţă şi mititică. Avea totuşi o fermitate şi o dîrzenie de oţel care îi aminteau de bunica lor. Şi înţelese că, indiferent cît de abătută era acum, pînă la urmă avea să fie mai tare decît toţi ceilalţi. Putea conta pe sora lui. La fel ca Emma Harte odinioară, Emily avea tărie de caracter.

Ea era conştientă de faptul că Alexander o cerceta cu atenţie. Răspunzîndu-i cu aceeaşi privire scrutătoare, îi spuse, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile :

- Am să mă ţin tare, Sandy.

Zîmbindu-i, Alexander dădu din cap în semn de încuviinţare.

După o scurtă tăcere, Emily continuă rar, cu voce joasă :

- Pentru mine n-ai fost doar un frate minunat... ci şi mamă, şi tată, şi cel mai bun prieten. Ai fost totul pentru mine, Sandy. Nu ţi-am spus niciodată pînă acum ceea ce simt cu adevărat, dar trebuie să ştii că eu...

- Ştiu prea bine ceea ce simţi, o întrerupse el repede, nefiind în stare să mai reziste altor emoţii în aceste momente. Şi eu te iubesc, Emily. Să mergem acum mai bine în salon, la ceilalţi, da ? Trebuie să punem la punct o serie de lucruri pentru viitor.

*

* *

- Aş vrea să discut mai întîi despre afaceri. Despre "Harte Enterprises", ca să fiu mai exact, spuse Alexander cînd se adunară din nou cu toţii în faţa căminului.

- Da, bineînțeles, cum vrei tu, îi răspunse Paula. Ochii roșii și umezi o trădau, în ciuda calmului pe care îl afișa. Era limpede că plînsese în răstimpul cît verii ei lipsiseră din încăpere, dar acum părea să-și fi recăpătat pe deplin stăpînirea de sine.

- Am avut suficient timp să mă gîndesc la toate problemele, începu Alexander, și aș vrea să vă împărtășesc și vouă cîteva din părerile mele înainte de a lua hotărîrile definitive. Aș vrea să cunosc și opinia voastră înainte de a-mi pune planurile în aplicare.

- Bine, dar eu n-am nici un amestec în afacerile de familie, îi reaminti deîndată Anthony. Ești sigur că nu te deranjez ? spuse el, încercînd să afișeze un aer mai glumeț.

- Nu, deloc. Și, oricum, ești cel mai mare dintre nepoții Emmei Harte, așa că se cuvine ca...

- Bine, dar Paula este capul familiei, îl contrazise Anthony. Și slavă Domnului că e așa ! Nu prea mă dau în vînt după un asemenea rol, trebuie să v-o mărturisesc.

Alexander zîmbi ușor crispat.

- Știu la ce te referi. Dar, dacă vrei să știi, ești cel mai bun prieten al meu și pur și simplu vreau să fii de față. Hai să zicem, ca suport moral, da, bătrîne ?

Contele încuviință din cap, se ridică și se duse spre măsuța de lîngă perete, unde își mai turnă niște whisky cu sifon. Se uită spre Emily și Paula.

- Vrea careva să mai bea ceva ?

Cele două femei clătinară din cap.

- Tu, Sandy ?

- Pentru moment, nu, mulțumesc.

Alexander așteptă ca Anthony să revină pe canapea, după care se întoarse spre Emily și continuă :

- Îmi pare rău că am convocat această întrunire acum, cînd Winston e în Canada, dar trebuia s-o fac săptămîna asta, fiindcă de mîine intru în spital pentru tratament. Era normal să fie şi el aici, bineînţeles, în calitate de conducător al firmei "Yorkshire Consolidated Newspaper" şi al ziarelor noastre canadiene. Pe de altă parte, compartimentele din subordinea lui nu au atîta relevanţă pentru discuţia de faţă.

- Nu-ţi face probleme, Sandy. O să înţeleagă. Înclinîndu-se uşor înainte, Emily îşi fixă ochii verzi asupra fratelui ei. Cît timp ai să stai în spital ? întrebă ea, trădînd dintr-o dată imensa ei îngrijorare.

- Doar cîteva zile, nu trebuie să te neliniştești. Tratamentul îmi face bine. Acum aş vrea să continui. Uite ce e, ştiu prea bine că lucrurile pe care am să vi le spun sunt întrucîtva neplăcute. Dar vă rog să nu vă supăraţi pe mine. Toate trebuie spuse şi vreau ca toate afacerile mele să fie puse la punct... O caracteristică a familiei Harte, bănuiesc !

Alexander îi învălui pe toţi trei cu privirea, continuînd să le explice pe un ton gînditor :

- În ultimele două-trei săptămîni, am analizat firma "Harte Enterprises" din toate punctele de vedere posibile, încercînd să stabilesc ca am să fac cu compania. M-am gîndit la posibilitatea de a o vinde, ştiind că ar putea aduce sute de milioane de lire sterline, pe care le-am putea reinvesti pe piaţă. Apoi m-am gîndit să vînd doar unele compartimente, păstrîndu-le pe celelalte. După care m-a frapat ideea că aş fi foarte nedrept faţă de tine, Emily.

Nelăsîndu-i răgazul de a spune ceva, se grăbi să adauge :

- În fond, tu conduci "Genret", care este unul din cele mai profitabile compartimente ale noastre, fiind totodată singurul acționar în afară de...

- În afară de Jonathan și Sarah, se amestecă Emily în vorbă. Și nu cred ca ei să aibă vreo importanță.

-Nu, nu au, încuviință Alexander. În orice caz, Emily, mi-am dat seama că e necesar să iau o decizie fără să te consult. Și e limpede că făcusem un raționament greșit, socotind că s-ar putea să nu vrei să conduci singură "Harte Enterprises". Acum câteva zile, mi-a venit o idee... Ce-ar fi vrut bunica să facem cu "Harte Enterprises", având în vedere boala mea. Am ajuns imediat la concluzia că n-ar vrea s-o vindem. Firma este prea solidă, prea bogată și prea importantă pentru întreaga familie ca să renunțăm la ea. Sunteți de acord cu mine ?

- Da, izbuti să spună Emily, dîndu-și seama abia acum ce va însemna viitorul fără fratele ei.

- Paula, care e părerea ta ?

- Ai perfectă dreptate în toate privințele, spuse Paula, străduindu-se ca vocea ei să sune firesc. Bunica ținea într-adevăr enorm la "Harte Enterprises". Ar fi vrut, probabil, ca Emily să ducă totul mai departe în locul tău. La asta te gîndești de fapt, nu-i așa ?

- Da, cred că în câteva săptămîni Emily trebuie să devină președinta consiliului de administrație și director executiv. În felul acesta, putem proceda la un transfer lin de putere în cadrul firmei, iar eu mă pot retrage. Destul de curînd, bănuiesc.

- Presupun că vrei ca Amanda să conducă "Genret", se încumetă Emily.

- Cu acordul tău, da. Singurul compartiment pe care ar trebui să-l vindem este "Lady Hamilton Clothes".

- Familiei Kallinski, presupun, interveni Paula.

– Da. Alexander îşi drese glasul, luă paharul şi mai înghiţi o sorbitură de vin. Dacă cineva are dreptul să cumpere "Lady Hamilton Clothes", atunci acela este unchiul Ronnie. Din raţiuni sentimentale şi avînd în vedere îndelungatele noastre legături cu această familie, vreme de peste şaptezeci de ani. Părerea mea este că totul trebuie păstrat în perimetrul celor trei clanuri. Aşa cum ştiţi amîndouă - se uită de la Emily la Paula, după care continuă -, unchiul Ronnie e gata să accepte preţul cerut de noi. Nu asta mă îngrijorează. Singura preocupare este ca şi ţie să-ţi convină această tranzacţie, Paula. Deşi nu este implictă în conducerea firmei "Harte Enterprises", "Lady Hamilton" aprovizionează magazinele "Harte" şi buticurile.

- Unchiul Ronnie m-a asigurat că vor continua să procedeze la fel, pe bază de exclusivitate ; asta cînd am discutat, pe la sfîrşitul lui august, anul trecut, problema ca firma "Kallinski Industries" să achiziţioneze compartimentul de confecţii, spuse Paula.

- Ei bine, Emily, tu ce zici ? Ridicînd din sprîncene, Alexander se uită la ea.

- Da, din punctul meu de vedere e perfect. Dar ce-o să zică Amanda? Îi place foarte mult acest compartiment, Sandy.

- Ştiu şi eu ?! Dar în asemenea împrejurări neprevăzute, sunt convins că o să înţeleagă necesitatea de a face anumite schimbări pentru a garanta continuitatea şi prosperitatea firmei. Filozofia bunicii era că trebuie să fim leali faţă de firmă ca un întreg, nu doar faţă de anumite compartimente, separat. Şi eu am aceeaşi convingere, după cum bine ştiţi şi tu şi Amanda. Oricum,

"Genret" o să fie un stimulent excelent pentru Amanda, tot aşa cum a fost şi pentru tine cînd ai preluat firma de la Len Harvey, acum doisprezece ani.

- Da, e drept... e adevărat...

- Care e problema, Emily ? întrebă Alexander, încruntîndu-se spre ea. Mi se pare că stai puţin pe gînduri ?

- Nu chiar. Doar că nu sunt prea bine informată în ceea ce priveşte proprietăţile mobiliare ale firmei "Harte Enterprises". Ceea ce mă cam îngrijorează.

- Dar asta nu e o problemă, draga mea. Thomas Lorring este mîna mea dreaptă în secţiunea asta, pe care o conduce, practic, de cîţiva ani. Ştii şi tu asta foarte bine, Emily. Se uită lung la ea, într-un fel foarte direct. O să facă acelaşi lucru şi pentru tine cînd ai să preiei totul... ceea ce, nu-i aşa, vrei să faci ?

- Sigur că da. Cu o mişcare bruscă, Emily se rezemă mai bine de spătarul canapelei, dorindu-şi din tot sufletul să nu fi trebuit să-i ia locul fratelui său. Ce bine ar fi dacă totul ar putea reveni la starea existentă ieri ! I se făcu subit dor de Winston, regretînd că soţul ei nu era de faţă şi că nu avea să se întoarcă în Anglia decît peste încă o săptămînă. La gîndul acesta, se simţi şi mai descurajată.

Paula spuse :

- Raţionamentele tale sunt foarte corecte, Sandy.

Alexander se ridică, se îndreptă spre fereastră şi, aproape absent, privi afară, în grădină. Spuse, fără să se întoarcă spre ei :

- Avînd în vedere situaţia, cred că astea sunt mutările cele mai logice. Rămase nemişcat cîteva secunde în faţa ferestrei ieşite uşor în afară.

Nimeni nu spuse nici un cuvînt.

În cele din urmă, Alexander reveni lîngă şemineu, unde rămase în picioare, încălzindu-şi spatele la flacăra butucilor.

Apoi, fără nici un alt cuvînt pregătitor, anunţă pe un ton energic şi sec:

- Referitor la testamentul meu. Intenţionez să las această casă Francescăi, iar Nutton Priory - Amandei. Firește, Vila Faviola îţi aparţine, Emily.

- Ah, Sandy... se opri brusc. Nu mai putea vorbi. Simţea că se sugrumă. Clipi de cîteva ori pentru a-şi înfrîna lacrimile.

Alexander se grăbi să continue, implacabil:

- Cincizeci la sută din averea mea personală se împarte între voi trei, Emily, iar cealaltă parte de cincizeci la sută revine copiilor din familie. Şi nu numai nepoţilor şi nepoatelor mele, ci şi copiilor tăi, Paula, şi alor tăi, Anthony.

Dădură amîndoi din cap, în semn că înţeleseseră.

Anthony se uită în altă parte, nevrînd ca Alexander să vadă toată spaima ce i se întipărise pe faţă. Se holba cu îndîrjire la tabloul de pe peretele opus.

Paula îşi răsucea verigheta cu un gest nervos, privindu-şi mîinile şi gîndindu-se cît de incertă e viaţa omului. Nu mai departe decît în după-amiaza asta se felicitase pentru tot ce înfăptuise în ultima vreme, simţindu-se pe deplin fericită. Acum, fără să fi putut anticipa cumva, se simţea nenorocită, îngrijorată şi neliniştită la ideea morţii premature a unui văr drag, totodată un bun prieten şi un important partener de afaceri. Implicaţiile bolii necruţătoare de care suferea Sandy se răsfrîngeau asupra lor, din nenumărate puncte de vedere şi la diferite nivele.

- Ei bine, Emily, continuă Alexander, hotărît să scape de calvarul ăsta încă în aceeaşi seară, astfel încît să nu mai fie nevoie să reia o asemenea discuţie şi altă dată. Ajungem la acţiunile mele la firma "Harte Enterprises". Ca să fiu mai exact, cele cincizeci şi două de procente pe care bunica mi le-a lăsat. Am de gînd să-ţi las ţie treizeci şi două de procente, iar Amandei - douăzeci. Cum Francesca nu lucrează în cadrul firmei, ei nu-i las nici o acţiune.

- Da, am înţeles... îţi mulţumesc, spuse Emily, pe un ton cît putea ea de echilibrat în aceste momente. Mă întreb însă : e corect faţă de Amanda, dragul meu ? I se adresă cu blîndeţe, nedorind cu nici un preţ să-l contrazică, dar dorind în acelaşi timp ca sora ei vitregă să fie bine implicată în firmă. La urma urmei, compania "Harte Enterprises" va fi condusă doar de ele două.

- Sunt convins că este mai mult decît corect, îi răspunse Alexander prompt. Bunica a insistat ca doar o singură persoană să controleze efectiv această firmă, pentru a preîntîmpina orice disensiune între noi, şi tot la fel vreau şi eu să rămînă lucrurile. De aceea am împărţit astfel acţiunile. Tu vei fi acţionarul principal şi conducătorul firmei "Harte Enterprises", exact aşa cum sunt şi eu acum. Vorbise pe un ton neobişnuit de ferm şi de categoric, explicîndu-şi răspicat raţiunile şi nemailăsînd loc altor discuţii asupra acestui subiect.

Emily nu mai făcu nici un alt comentariu şi rămase cu privirile aţintite în foc, luptîndu-se cu tristeţea copleşitoare ce o cuprinsese ; în continuare îi era aproape imposibil să priceapă că fratele ei nu va mai fi multă vreme printre ei, că în anul următor, pe vremea asta, avea să fie mort. Îşi simţea inima grea ; o cuprinsese din nou

dorul de soțul ei și de prezența lui ocrotitoare. Tînjea după siguranța sufletească pe care i-o oferea Winston.

În sfîrșit, Anthony dechise gura :

- După ce îți faci tratamentul, Sandy, vreau să vii să stai cu noi la Clonloughlin. Cît mai mult timp posibil.

- Da, mi-ar plăcea foarte mult. Îmi va face bine să fiu alături de voi toți. După aceea, Emily, am să lucrez cu tine cîteva săptămîni, ca să te inițiez asupra tuturor aspectelor noii tale funcții. Ține bine minte, sunt convins că ai să poți să faci față cu ochii închiși.

Mușcîndu-și buzele, Emily încuviință dînd rapid din cap, după care se uită la Paula, implorîndu-i din ochi ajutorul.

Paula depăși repede momentul de tensiune, spunînd cu o voce caldă și veselă :

- Crezi că aș putea face și eu ceva, Sandy ? Indiferent ce, numai să-ți mai ușurez situația ?

- Nu prea, Paula, dar îți mulțumesc oricum. A, ba nu, stai puțin ! E totuși ceva ce puteți face cu toții pentru mine! Își plimbă ochii albaștri inteligenți de la unul la altul, apoi, mutîndu-și greutatea pe celălalt picior, își întoarse încet privirea în direcția focului. Aș vrea să nu răspîndiți mai departe vestea bolii mele, dacă nu vă supărați. Nu prea am chef să devin principalul subiect de conversație în familie. Nu mă încîntă deloc ideea să văd în jurul meu numai mutre lungi și întristate, care se străduiesc să-și exprime durerea și simpatia.

În ochii lui Emily se citea disperarea.

- Înțeleg ce simți, spuse ea și se opri. Vocea îi tremura ușor atunci cînd reluă : Am să încerc să nu-i spun lui Winston, dar cred că o să-mi fie tare greu...

- A, ba nu, lui poţi să-i spui ! exclamă fratele său. Se uită la Paula şi Anthony. Şi, firește, şi voi trebuie să le spuneţi lui Shane şi lui Sally. Nu m-am gîndit să-i excludeţi pe ei, ci pe copiii voştri. Şi pe ai tăi, Emily, la fel ca şi pe surorile noastre vitrege. N-aş vrea ca Amanda şi Francesca să afle - cel puţin, nu încă.

- Dar mama ? întrebă Emily, din ce în ce mai neliniştită. Nici ei să nu-i spunem nimic ?

Alexander înclină capul.

- Nu, nici vorbă. E mai bine ca mama să nu ştie absolut nimic. Are tendinţa să facă o criză de isterie chiar şi pentru fleacuri. N-ar face decît să mă necăjească.

Alexander se apropie apoi de măsuţa georgiană cu băuturi, luă sticla cu vin alb şi se apropie de Paula şi Emily.

- Ei, cam asta e tot, spuse el, umplîndu-le paharele. Cred că am epuizat toate aspectele. Să nu uit, Emily : John Crawford e la curent cu toată situaţia. Normal, fiind avocatul meu, trebuia să-i spun. O să vă ajute cu toate formalităţile legale după ce eu... ăăă... cînd n-am să mai fiu printre voi.

- Da, spuse ea cu vocea stinsă, încleştîndu-şi mîinile în poală şi dorindu-şi din tot sufletul ca Alexander să nu mai facă aluzie la moartea necruţătoare ce îl aştepta.

*

* *

- Cred că ţi-a fost îngrozitor de greu să duci toată povara asta de unul singur, Sandy, spuse Anthony ceva mai tîrziu.

Emily şi Paula plecaseră împreună, iar cei doi bărbaţi îşi terminau băuturile în salon, înainte de a se duce la restaurant pentru a lua cina.

Uitîndu-se concentrat la vărul lui, contele adăugă :

- Ştii, mie ar fi trebuit să-mi spui mai de mult.

- Poate că da, recunoscu Alexander. Dar, sincer să fiu, a trebuit mai întîi ca eu însumi să mă obişnuiesc cu ideea că sunt bolnav. Aşa cum îţi explicam mai devreme, am trecut, rînd pe rînd, prin tot felul de stări - îndoială, furie, frustrare şi acceptare. Apoi m-a apucat din nou mînia, m-a copleşit un sentiment de frustrare şi totală neputinţă. Multă vreme am fost foarte labil din punct de vedere emoţional, oscilînd de la o stare la alta, şi bineînţeles mi-era imposibil să mă destăinui cuiva atît timp cît eu însumi nu eram sigur de mine. Voiam, desigur, să încerc orice variantă de vindecare, să caut leacul potrivit, în speranţa că aşa ceva există totuşi. Am descoperit însă curînd că nu era nimic de făcut decît să urmez tratamentul şi să mai prelungesc, pe cît posibil, ceea ce îmi rămînea de trăit.

Zîmbind anemic, Alexander ridică neputincios din umeri :

- Acum sunt resemnat, Anthony, şi perfect stăpîn pe situaţie. De aceea am şi fost, în sfîrşit, în stare să vă spun şi vouă astă-seară. Şi acum, cînd calvarul s-a terminat, pot să mă relaxez şi eu şi să-mi văd de viaţă în cele cîteva luni care mi-au mai rămas. Sunt hotărît să le trăiesc din plin...

- Da, spuse Anthony, dîndu-şi apoi seama că nu mai putea vorbi. Sorbi repede o înghiţitură de whisky.

Doamne, ce nenorocire, se gîndi el, întrebîndu-se dacă în circumstanţe asemănătoare ar fi fost şi el capabil să dea dovadă de curajul şi altruismul vărului său. Nu era sigur. Trebuie să ai o mare forţă de caracter pentru a face faţă propriei tale morţi iminente cu un stoicism de-a dreptul extraordinar.

Alexander spuse :

- Haide, Anthony, nu mai sta aşa posomorît. Şi, te rog, nu începe să mă jeleşti. N-aş putea suporta... Mi-a fost şi-aşa destul de greu să mă descurc cu biata Emily în seara asta. Îmi dau seama cît de dur e pentru voi toţi...dar nu chiar atît de dur şi de greu cît e pentru mine.

- Îmi pare rău. Iartă-mă te rog, bătrîne.

- N-am de ce să te iert... Vreau ca totul să fie absolut normal. Mi-e mult mai uşor aşa. Acum trebuie să-mi dau silinţa să uit că sunt bolnav, să-mi văd de afaceri cît mai bine posibil şi cu cea mai mare stăpînire de care sunt capabil. Altfel o să fie pur şi simplu infernal.

- Vii la Clonloughlin, da ?

- Sigur, cam peste două săptămîni.

- Splendid. Sally şi cu mine o să ne bucurăm tare mult să fii cu noi. Cît timp crezi că ai să poţi sta ?

- Zece zile sau, poate, două săptămîni. Alexander îşi bău ultima picătură de vin şi puse paharul pe capătul mesei, lîngă cămin. Am rezervat o masă la Mark's Club, pentru ora nouă. Poate că ar fi bine să pornim încet într-acolo, să mai bem ceva şi la bar...

Alexander se ridică, auzind telefonul care suna în biblioteca de lîngă salon.

- Scuză-mă, spuse el, grăbindu-se să răspundă. Se întoarse peste cîteva clipe. E pentru tine, Anthony... Sally, care sună din Irlanda.

- A, da, aşteptam să-mi telefoneze. Mulţumesc.

- Nu-i spune nimic acum. Nu la telefon, îl instrui Sandy.

- Nici nu-mi trece prin minte, îl linişti Anthony, traversînd încăperea şi intrînd în bibliotecă printre uşile duble de mahon.

*

* *

Rămas singur, Alexander se aşeză pe una dintre canapele şi închise ochii.

Ultimele ore îl puseseră la grea încercare, vlăguindu-l cu desăvîrşire. Deşi cei trei se străduiseră din răsputeri să-şi ţină firea şi să nu-şi dezvăluie sentimentele, fuseseră evident foarte afectaţi. Aşa cum ştia de altfel că se va întîmpla. De aceea îl şi îngrozise atît de mult ideea de a le spune. Izbutise să depăşească acest calvar numai străduindu-se să păstreze o anumită distanţă faţă de cele ce avea să le spună.

El îşi accepta acum moartea cu sînge rece, împăcîndu-se cu soarta ce-i era hărăzită. Şi ajungînd în această fază, fusese în stare să se destăinuiască tuturor celor care îi erau cei mai apropiaţi, fiindcă îi putea ajuta să privească şi ei cu stoicism trista realitate. Cel mai greu îi fusese cu Emily. Crescuseră împreună, nedespărţiţi ca două boabe într-o păstaie. Se bizuiseră destul de mult unul pe celălalt. Pe vremea aceea, mama lor era teribil de nestatornică, schimbînd bărbat după bărbat şi căsătorindu-se cu tot felul de indivizi dubioşi. Iar tatăl lor, bun ca pîinea caldă, dar fără pic de voinţă, se lăsase doborît de suferinţa lui din dragoste, abia avînd timp să observe că mai existau şi ei, copiii lui, pe lume. Alexander oftă uşor. Viaţa tatălui său fusese o catastrofă. Şi a mamei lui, de altfel. Dar viaţa însăşi nu este oare o catastrofă ?

Alexander alungă imediat acest gînd, hotărît să nu se mai lase absorbit şi în seara asta de tot felul de cugetări filozofice, aşa cum se obişnuise în ultima vreme. Lui buni nu i-ar plăcea, îşi zise el, zîmbind amintirii Emmei Harte. Ce femeie invincibilă fusese, tot timpul, pînă la capătul

vieţii. Pentru ea, viaţa fusese un triumf. Gata, ajunge cu teoriile. Poate că pentru unii viaţa îşi avea rădăcinile tocmai în tragedie.

Deschizînd ochii, Alexander se uită în jurul lui prin cameră, clipind de cîteva ori. Ce frumoasă era încăperea în astă-seară, la lumina roşiatică a lămpilor şi a flăcărilor care emanau căldură. Maggy decorase această cameră imediat după ce se căsătoriseră, iar lui i se păruse întotdeauna, indiferent de anotimp, că avea ceva din primăverile britanice, cu nuanţe stinse de galben pal şi galben tare ca narcisele, cu tonuri şterse de albastru şi verde. Ori de cîte ori trebuia să fie rezugrăvită, refăcea automat acelaşi aranjament. Aşa făcuse întotdeauna după moartea ei...

Vărul lui îi întrerupse reveria, spunînd :

- Sandy, te simţi bine ? Anthony se apleacă deasupra lui, destul de îngrijorat.

Alexander se aşează mai drept pe canapea.

- Da, minunat. Încercam să mă refac... ultimele ore au fost cam istovitoare.

- Normal, te înţeleg. Vino, hai să mergem la "Mark's".

După zece minute, cei doi veri plecară din casa lui Alexander, din Chesterfield Hill, îndreptîndu-se spre Charles Street, unde se afla clubul.

Era o seară răcoroasă şi bătea vîntul, aşa că Alexander se încovoie şi mai tare sub pardesiul lui şi îşi vîrî mîinile în buzunare, dîrdîind uşor.

- Ah, dar nu am aflat ce ţi-a spus Sally ? întrebă el, mergînd în pas cu Anthony.

- Se simte minunat, ca de obicei. Mi-a spus să-ţi transmit sărutări. I-am comunicat că ai să vii să stai la noi... dar doar atît.

- Bine.

Merseră mai departe fără să mai vorbească. Brusc, Anthony făcu o remarcă, mai mult ca pentru sine :

- Mi s-a părut totuşi ceva ciudat...

- Da, în ce sens ? întrebă Alexander, privindu-l curios.

- Sally mi-a spus că a tot bătut-o Bridget la cap... vrînd să ştie cînd mă întorc la Clonloughlin. După părerea lui Sally, s-ar zice că moare de nerăbdare să stea de vorbă cu mine. De fapt, Sally mi-a spus că astăzi i s-a părut cam agitată.

- E ciudat, într-adevăr. Pe de altă parte, să ştii că mie mi s-a părut întotdeauna că menajera asta a ta e cam excentrică ; sper că nu te superi că-ţi spun.

- Zău ?! Nu ştiam. Hmm, poate că aşa e... şi puţin cam exaltată, de asemenea, ca majoritatea irlandezilor. În fine, nu cred să fie vorba de ceva important, încheie Anthony, în timp ce traversau pe Charles Street, în direcţia clubului.

Se înşela însă. Faptele petrecute în urmă cu zece ani aveau să-l obsedeze din nou, bîntuindu-i sufletul.

29

Ploua în prima dimineaţă cînd Anthony se întoarse la Clonloughlin, iar în aer plutea un fel de ceaţă difuză care estompa siluetele scheletice şi întunecate ale copacilor, precum şi coşurile înalte ale casei, înfipte parcă sus, pe cerul plumburiu.

Mergînd prin parcul central, încrustat parcă între vastele pajişti, se gîndi cît de frumos era conacul, chiar şi în această zi mohorîtă de iarnă, armonios proporţionat şi

simetric, cu ferestre foarte înalte şi cu cele patru coloane albe arcuite, pe care se sprijinea porticul de la intrare. Construită la origine în stil georgian, casa se înălţa maiestuoasă pe o mică ridicătură în mijlocul unui parc superb, cu privelişti minunate de la nenumăratele ei ferestre. În total erau trei sute şaizeci şi cinci de ferestre, cîte una pentru fiecare zi a anului, ceea ce fusese o splendidă nebunie din partea străbunicului său, care construise casa în secolul al XVIII-lea. Dar era o nebunie care-i făcuse întotdeauna plăcere lui Anthony, fără ca alţii s-o ştie. Multiplele ferestre erau unice în felul lor, conferind exteriorului o anumită eleganţă şi deschizînd totodată interiorul casei spre peisajul pastoral de unde minunatele încăperi căpătau lumina şi aerul tot timpul anului, iar în lunile de vară - razele difuze ale soarelui.

Anthony iubea ţinutul Clonloughlin cu o mare şi statornică pasiune. Era casa lui strămoşească şi singurul loc unde îşi dorise întotdeauna să trăiască. Se născuse aici în urmă cu patruzeci şi cinci de ani şi avea să moară aici, cînd îi va veni vremea. Iar fiul lui, Jeremy, îi va lua locul, viţa Standish continuîndu-şi neîntreruptă existenţa, aşa cum se întîmplase de secole.

Se întoarse cu gîndul la Alexander, copleşit de o imensă tristeţe, aşa cum i se întîmplase şi în seara precedentă, cînd vorbise cu Sally. Deşi îl întîmpinase la Cork Airport, rezistase tentaţiei de a-i împărtăşi oribila veste în legătură cu Sandy chiar în timp ce mergeau cu maşina spre casă. Nu-i spusese nici cînd ajunse în cele din urmă la Clonloughlin, preferînd să aştepte pînă se regăsiseră în intimitatea dormitorului lor.

Sally se necăjise îngrozitor aflînd despre nemiloasa boală a lui Sandy. Plînsese, iar el se străduise să o aline.

După care, pentru a mai schimba puțin atmosfera și spre a fi cît mai realiști cu putință, făcuseră planuri pentru perioada în care Sandy va locui la ei după ieșirea din spital. Mai tîrziu însă, cînd Sally adormise în brațele lui, obrajii i se umeziră din nou de lacrimi. Ea și fratele ei, Winston, crescuseră în Yorkshire, cu Sandy și Emily. Fuseseră foarte apropiați, iar Sandy era unul dintre nașii lui Giles, băiețelul lor de nouă ani.

Apropiindu-se de casă, Anthony coti acum la stînga și, ocolind spre cealaltă parte, intră pe ușa din spate. În vestibulul de la intrare își scoase haina și șapca de tweed, ambele ude leoarcă, și își atîrnă pelerina și pălăria în cuier, să se scurgă. Așezîndu-se pe scaunul de lemn, își trase cizmele verzi de cauciuc din picioare, încălță o pereche de papuci și porni grăbit pe culoar spre bibliotecă.

În casă domnea o liniște desăvîrșită.

Nu era decît șapte, încă devreme ; Sally mai dormea, la fel ca și copiii cei mici, pe etajul unde își aveau camerele. Instalîndu-se la biroul de lîngă fereastră, își trase dinainte un teanc de corespondență și începu să sorteze scrisorile care se strînseseră în săptămîna în care lipsise, ocupat cu afaceri la Londra.

Nu observă că menajera intrase în cameră decît cînd o auzi vorbind.

- Bună dimineața, domnule, spuse Bridget O'Donnell. Nu mă așteptam să vă sculați atît de devreme, avînd în vedere cît de tîrziu ați sosit aseară. Iertați-mă că n-am aprins încă focul aici.

- Bună dimineața, Bridget, răspunse Anthony, ridicînd privirea și aruncîndu-i un zîmbet scurt. Nu-i nimic. Nu mi-e frig.

- Ceainicul fierbe. Aprind doar focul repede şi după aceea vin iute cu ceaiul şi pîinea prăjită.

- Mulţumesc, murmură el, cu nasul în hîrtii, gîndindu-se dacă s-o întrebe ce anume vroia să discute cu el, după care se răzgîndi. Era mult mai bine să aştepte să prindă puteri, după micul dejun frugal. Bridget avea uneori tendinţa să devină guralivă, ceea ce necesită multă răbdare din partea lui. Nu prea avea chef de ea în dimineaţa asta.

Auzi hîrşîitul chibriturilor, apoi sfîrîitul uşor de hîrtii şi surcele aprinse, după care flăcările ţîşniră în vatra largă a şemineului. Urmă apoi zgomotul foalelor, scîrţîitul metalului pe piatră, cînd Bridget puse grătarul în jurul focului ; în cele din urmă plecă la bucătărie.

Anthony luă plicul cu scrisul fiului său. Jeremy abia se întorsese la internat, după vacanţa de Crăciun, şi, în timp ce deschidea scrisoarea, se întreba ce putea oare să-i scrie fiul lui cel mare şi în acelaşi timp moştenitorul său. Fără îndoială, îi cerea nişte bani. Şcolarii de unsprezece ani n-au niciodată bani. Zîmbi. Jeremy era leit el însuşi, la aceeaşi vîrstă. Băiatul îl neliniştea însă uneori. Jem nu avea o constituţie fizică prea grozavă şi nici sănătatea robustă a fratelui său Giles şi a surorii sale, India, aşa că Anthony trebuia să reziste în permanenţă tendinţei de a-l cocoloşi, aşa cum făcea, de altfel, Sally.

Anthony parcurse repede scrisoarea. Ca de obicei, conţinea o relatare sumară a ceea ce făcuse Jem în ultimele cîteva zile de cînd revenise la şcoală, cu un post-scriptum subliniat, în care spunea *te rog, trimite-mi urgent bani, te rog frumos, tăticule, te rog.*

Bridget îşi făcu intrarea cu tava de mic dejun mai repede decît se aşteptase Anthony, aşa că lăsă jos scrisoarea în timp ce ea se apropia.

- Unde vreţi s-o pun, domnule ?

- Pune-o aici, pe birou, răspunse el, dînd la o parte hîrtiile pe care le citise atent cu cîteva clipe mai devreme.

Femeia făcu aşa cum i se spusese, după care ocoli biroul şi rămase în picioare, de cealaltă parte, privindu-l.

Anthony îşi turnă ceai în cana neobişnuit de mare, adăugă puţin lapte, după care se uită la ea.

- Da, Bridget. Ce este ?

- Trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră, lord Dunvale. Despre ceva foarte important.

- Acum ?

- Cred că da, domnule. Aş cam vrea să mă scap de treaba asta... acum, dimineaţa.

Anthony îşi înăbuşi un oftat.

- Bine, fie. Întinse pe pîinea prăjită unsă cu unt un strat gros din marmelada lui preferată, "Frank Cooper", muşcă o bucată şi sorbi o înghiţitură de ceai. Cum menajera tăcea, el spuse : Hai, Bridget, ce mai aştepţi, dă-i drumul. Şi nu mai sta în picioare acolo, ştii că nu pot să sufăr aşa ceva. Stai jos, te rog.

Se lăsă pe fotoliu, cu faţa spre el, şi, răsucindu-şi nervos mîinile în poală, îl ţintui cu ochii ei albaştri întunecaţi.

Aşteptînd ca ea să înceapă să vorbească, contele termină de mîncat felia de pîine. În cele din urmă ridică din sprîncene.

Bridget spuse rar :

- Nu prea ştiu cum să vă spun - şi se opri brusc.

Anthony, care tocmai ducea cana la gură, o puse jos cu un zdrăngănit şi se holbă la ea, alarmat. Era a doua oară, în interval de cîteva zile, cînd cineva începea o frază cu cuvintele astea. Mai întîi Sandy, iar acum - Bridget. I se părea de rău augur.

- Mie poţi să-mi spui orice, Bridget. La urma urmei, ne cunoaştem doar de cînd eram copii.

Menajera încuviinţă din cap.

- Bine, domnule... ce am eu de spus... În fine, e în legătură cu Lady Dunvale.

- Oh ! Surprins, miji ochii.

- Nu această Lady Dunvale. Prima.

- Mama ?

- Nu, nu, nu contesa mamă. Prima dumneavoastră soţie... la ea mă refeream... Lady Minerva, domnule.

Uluit, Anthony se rezemă de spătarul scaunului şi o cercetă pe Bridget îndelung.

- Ce e cu răposata Lady Dunvale ? întrebă el în cele din urmă.

- E... ăăă...ăăă... în legătură cu moartea ei.

Pentru o clipă, Anthony nu fu în stare să se mişte sau să vorbească. Instinctiv, ştiu că urma să afle ceva cumplit şi îşi adună toate puterile înainte de a mormăi :

- E important să mai discutăm acum despre moartea ei... după ce a trecut atîta timp de-atunci ?

- Da, rosti Bridget, scurt.

- De ce ? o iscodi el, neputînd să se abţină să n-o întrebe, în acelaşi timp nevrînd să audă nici un cuvînt din ceea ce avea ea să-i spună.

- Fiindcă nu mai vreau să am asta pe conştiinţă, replică Bridget. Trebuie să vă spun ce s-a întîmplat cu

adevărat... a fost o povară pentru mine. După atîția ani, e încă un coşmar.

Lui Anthony i se uscase gura.

- N-a fost sinucidere, cum s-a spus la anchetă.

Se încruntă, neînțelegînd mai întîi, nepricepînd ce vrea ea să spună.

- Vrei să spui, adică, cum că Lady Dunvale a căzut în lac, că a avut un accident, aşa cum am susținut eu tot timpul ? Că nu şi-a pus capăt zilelor ?

- Da, nu s-a omorît, a... - Bridget se opri, făcu gura pungă, după care mormăi : A fost pusă acolo.

- De cine ? şopti vocea lui, abia auzit.

- De Michael Lamont. Se certaseră în seara aceea fatidică de sîmbătă, iar el a pocnit-o. Ea a căzut şi s-a lovit cu fața de grătarul de alamă de la soba din salonaşul lui. Dacă vă mai amintiți, avea o vînătaie pe față. Medicul patolog şi doctorul Brennan au pomenit de asta la anchetă. În fine, pînă la urmă Lamont n-a reuşit s-o readucă în simțiri. Părea leşinată. Dar după cîteva clipe şi-a dat seama că, de fapt, murise. A spus că a avut un atac de inimă sau cam aşa ceva. Tot alcoolul ăla pe care l-a băut fără întrerupere după-amiaza şi seara, calmantele pe care le tot înghițea... în fine, combinația asta a ucis-o, a zis el. Şi aşa, Lamont a luat-o şi a pus-o în lac, ca să ascundă totul, iar dimineața următoare a trecut cu maşina pe-acolo, a pretins că a descoperit cadavrul ei... după care a venit pînă la conac să vă spună că s-a întîmplat un accident ; a chemat poliția şi nimeni n-a bănuit că el ar fi implicat cumva în treaba asta. V-au bănuit, în schimb, pe dumneavoastră. Sergentul McNamara, cel puțin.

Faptele petrecute cu peste zece ani în urmă dădură buzna înapoi, lovindu-l năprasnic pe Anthony, care îşi

reaminti cu claritate totul, pînă în cele mai mărunte detalii. Se simţea ca şi cum primise cîţiva pumni zdraveni în stomac şi începu să se zgîlţîie din toate mădularele ; îşi încleştă mîinile cu putere, pentru a le opri tremurul, şi inspiră de cîteva ori, adînc, încercînd să se calmeze. În cele din urmă spuse :

- Şi de unde ştii tu toate astea, Bridget ?

- O văzusem pe doamna cînd venise cu maşina, în după-amiaza aceea, de la Waterford. Ştiţi că venea destul de des la moşie, deşi dumneavoastră i-aţi interzis lucrul ăsta, fiind deja în plin divorţ. Dar Lady Min nu putea să se abţină. Îi plăcea grozav la Clonloughlin. Venea adesea la mine. Şi la el. În după-amiaza aia am băut ceaiul împreună şi a plecat cu maşina, pe la cinci, spunîndu-mi că se duce pînă la lac... s-a simţit întotdeauna atrasă de apă, încă de cînd era mică. Mai ţineţi minte ce picnicuri făceam toţi trei acolo cînd eram copii ? În sfîrşit, domnule, dumneavoastră i-aţi văzut maşina roşie la marginea lacului, după ce vi s-a stricat Land-Rover-ul, şi v-aţi hotărît să vă duceţi pe jos acasă, luînd-o pe drumul ocolit ca să nu vă întîlniţi cu ea. Iar doamna a pornit şi ea pe jos... pînă la casa lui Michel Lamont. Îmi spusese că avea să ia cina cu el, explicîndu-mi însă că nu intenţiona să rămînă acolo peste noapte. Vedeţi dumneavoastră, domnule, erau...

Bridget luă o gură de aer, după care se repezi şi spuse pe nerăsuflate :

- Aveau o aventură amoroasă. Lady Min îmi spusese că vroia să treacă pe la bucătărie, în jur de zece şi jumătate, ca să-mi spună noapte bună. Nu se întîmpla niciodată să plece de la Clonloughlin fără să facă asta. Cînd am văzut că n-a venit pînă la unsprezece şi jumătate,

m-a cuprins îngrijorarea şi m-am dus pînă la Lamont să o caut.

Bridget se opri, cu faţa boţită parcă, gata-gata să izbucnească în plîns. Îşi aminti dintr-o dată copilăria lor, cît de apropiaţi fuseseră... ea şi Lady Minerva Glendenning, fiica contelui de Rothmerrion, şi tînărul lord Anthony Standish, acum conte de Dunvale. Ce mult timp trecuse de-atunci. Şi totuşi, ce limpede revedea totul, ca şi cum s-ar fi petrecut ieri - cea mai frumoasă perioadă din viaţa ei.

Urmărindu-o, Anthony văzu disperarea întipărită pe chipul lui Bridget, angoasa din ochii ei, şi era gata să facă un gest de simpatie faţă de ea, dar, cu totul inexplicabil, se răzgîndi. Spuse, puţin cam aspru :

- Continuă, Bridget, spune-mi totul. Trebuie să ştiu.

Încuviinţă din cap, înghiţind cu noduri.

- Cînd am ajuns la uşa lui Lamont, am găsit-o încuiată, perdelele trase, dar le auzeam vocile. Zbierau unul la altul ca apucaţii, spunînd lucruri oribile, tot felul de porcării vulgare, iar doamna... ei bine, doamna părea îngrozitor de beată. Nu se mai controla deloc. Apoi, brusc, s-a făcut linişte. O linişte desăvîrşită. M-am speriat. Am bătut tare la uşă, spunînd că eu sunt, Bridget, şi Michael mi-a deschis. Nu avea încotro, de altfel. În plus, ştia prea bine cît de apropiată eram de Lady Min. Cînd am văzut-o întinsă pe jos, am crezut că mi se opreşte inima în loc. Am dat fuga la ea, încercînd s-o aduc în simţiri. Se prăpădise însă. Atunci i-a venit lui Lamont ideea s-o pună în lac, ca să pară că s-a înecat. Înţelegeţi, nu voia ca dumneavoastră să aflaţi că făcea dragoste cu Lady Min de atîţia ani. Îi era teamă că o să-l daţi afară dacă aţi fi aflat. Nu-şi putea permite să rămînă fără slujbă.

Şi chiar dacă nu avea nici un amestec în legătură cu moartea lui Lady Min, s-ar fi putut să pară că el era vinovat. Asta mi-a spus el mie, domnule. Şi mi-a tot repetat-o de nu ştiu cîte ori, spunîndu-mi că probele legate de împrejurarea unei morţi sunt al naibii de păcătoase.

Anthony era înspăimîntat şi revoltat.

- Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, n-ai venit la conac să mă iei ? o chestionă el, furios, ridicînd vocea de supărare şi scîrbă. De ce te-ai pretat la ce-ţi cerea Lamont ?

Strîngînd din buze, Bridget nu mai spuse nimic.

Văzu încleştarea încăpăţînată a maxilarelor ei, sfidarea din ochii albaştri glaciali şi înţelese că se enerva degeaba. De cînd era copil fusese independentă şi dificilă; nu se prea schimbase de-atunci. Dacă ea nu voia să mărturisească motivele pentru care tăcuse la moartea lui Min, apoi în toţi anii care trecuseră de-atunci, era limpede că nimic nu i-ar putea smulge vorbele din gură.

Se aşeză mai bine pe scaun şi o studie gînditor, încercînd să-şi potolească furia şi nevoia imperioasă de a o zgîlţîi violent. Apoi, deodată, îi veni o idee înfiorătoare, atît de inacceptabilă încît încercă să şi-o înăbuşe. Aproape că nu era în stare să se gîndească la aşa ceva. Se trezi însă spunînd precaut, cu o prudenţă deosebită :

- De fapt, de unde ai fost atît de sigură că Lady Min murise ? Aplecîndu-se, o privi scrutător, cu ochi reci ca oţelul. Poate că Lady Min era doar în stare de inconştienţă, Bridget. Şi în cazul ăsta, înseamnă că Michael Lamont a omorît-o punînd-o în lac cît timp mai era încă în viaţă !

- Nu, nu. Era moartă, ştiu eu că era moartă ! strigă Bridget, pierzîndu-şi parcă mintile, cu ochii larg deschişi, aproape ieşiţi din orbite. Ştiu eu că era moartă ! insistă ea, într-o veritabilă criză de isterie.

- Ai uitat ce se spunea în raportul medicului patolog? Doctorul Stephen Kenmarr a afirmat că, la autopsie, i-a găsit o mare cantitate de alcool şi barbiturice în sînge, iar în plămîni - apă. Aşa a ajuns la concluzia că murise prin înecare. Şi, cum avea plămînii plini cu apă, nu se poate să fi fost moartă cînd a fost pusă în lac. Nu prea văd cum un cadavru mai poate înghiţi apă.

Pe măsură ce se pătrundea de înţelesul spuselor lui, Bridget se îngălbenea tot mai tare. Ţinuse la Minerva, înconjurînd-o cu o dragoste maternă încă de cînd o văzuse prima oară, copile fiind.

- Nu ! urlă Bridget. Nu mai trăia. Era moartă. N-aş fi putut să-i fac niciodată vreun rău. Am iubit-o. Am iubit-o. Ştiţi bine că aşa e. Trebuie că apa s-a infiltrat în plămînii ei după aceea.

Anthony se întreba dacă aşa ceva era într-adevăr posibil. Ajunse la concluzia că s-ar fi putut întîmpla şi aşa, în funcţie de perioada de timp care se scursese de cînd murise Min şi pînă în momentul în care fusese cufundată în lac. Îşi frecă fruntea, istovit, apoi se uită la menajeră, întrebînd-o pe un ton liniştit, perfect stăpînit :

- Trupul mai era cald încă atunci cînd Lamont a dus-o la lac ?

Bridget dădu din cap, în semn de încuviinţare, nefiind în stare să vorbească, şocată de aluzia înfiorătoare a contelui.

- Rigiditatea cadaverică nu se instalează înainte de două pînă la patru ore după deces. Părerea mea e că nu

se putea să mai tragă apă în plămîni decît la scurt timp după ce murise. Cel mult o jumătate de oră. Nu mai mult însă, de asta sunt absolut sigur. Totuşi, numai un patolog m-ar putea lămuri cu precizie.

Bridget se holba la el, frîngîndu-şi mîinile în poală.

Se lăsă o tăcere lungă şi apăsătoare. Încordarea dintre ei era aproape palpabilă ; plutea greu în aer.

În cele din urmă, contele vorbi. Ţintuind-o pe menajeră cu privirea, spuse :

- De ce te-ai hotărît să vorbeşti aşa, deodată, să mi te destăinui acum, după atîţia ani ? Spune-mi, Bridget O'Donnell, de ce ?

Bridget ţipă :

- Dar v-am spus deja... nu mai suportam să am povara asta pe conştiinţă... adică, ideea că dumneavoastră nu ştiţi adevărul şi împrejurările reale ale morţii lui Lady Min. Mi-am dat seama cît de mult v-a tulburat... gîndul că s-a sinucis, că echilibrul ei mintal era şubrezit. V-aţi autoînvinuit ani de zile, punînd moartea ei pe seama hotărîrii dumneavoastră de a o părăsi şi de a divorţa. Şi sunt convinsă că aţi crezut că relaţia dumneavoastră cu domnişoara Sally Harte, verişoara, a fost un motiv care a contribuit la moartea soţiei dumneavoastră.

Anthony se cutremură. Era un sîmbure de adevăr în spusele ei.

Bridget îi aruncă o privire îngheţată.

- Am vrut să vă ştiu liniştit, cu conştiinţa împăcată, domnule, încheie ea.

"Ei, pe dracu", se gîndi Anthony, care nu credea o vorbă din cele ce spusese Bridget în chip de concluzie. Apoi, deodată, avu un fel de revelaţie şi înţelese. În mintea lui nu mai încăpea nici o îndoială că Bridget

avusese, la rîndul ei, o aventură cu Michael Lamont. Dar peste cîteva zile Lamont urma să plece de la Clonloughlin, pentru totdeauna. Se ducea în America, să lucreze pentru doamna Alma Berringer, tînăra văduvă americană care se întorsese de curînd la ferma ei de cai, în Virginia, după ce, cu un an în urmă, avusese închiriat conacul Rothmerrion. Lamont şi doamna Berringer erau în relaţii de amiciţie, dar Anthony nu ştia cît de intimi ajunseseră pînă ce Lamont nu-i dăduse preaviz, acum o lună, anunţîndu-l că se mută în S.U.A.

Anthony se ridică, se duse pînă la uriaşul şemineu de piatră, luă vătraiul şi aţiţă focul. Avea un aer contemplativ. Era convins că are dreptate. Încet, se răsuci în loc şi rămase în picioare, cu faţa la Bridget, studiind-o cu infinită atenţie. Fără să fi fost vreodată cu adevărat frumoasă, avusese totuşi o înfăţişare atrăgătoare cînd era tînără, cu părul acela roşu incandescent, cu pielea albă ca laptele şi ochii albaştri de peruzea. Coloritul ei frapant, picioarele lungi şi silueta zveltă atraseseră întotdeauna atenţia bărbaţilor. Din păcate, îmbătrînise urît. Roşul părului se stinsese într-o nuanţă castanie căruntă, din ce în ce mai cenuşie, iar trupul pierduse mult din farmecul acela de salcie mlădioasă. Doar ochii albaştri îi rămăseseră neschimaţi, vioi şi tinereşti. Şi foarte calculaţi, conchise el. Da, într-adevăr, Bridget O'Donnell fusese dintotdeauna intrigantă şi vicleană, chiar şi cînd era mică. Şi, Doamne, cum o mai dominase pe biata Min ! Ciudat că nu-şi dăduse seama de asta pînă acum.

- Există un vechi proverb, Bridget, remarcă Anthony, cu vocea stăpînită şi glacială. Să te ferească Dumnezeu de mînia femeii, că e mai rea ca dracu'.

- Scuzați-mă, domnule, dar nu prea înțeleg ce vreți să spuneți.

- Îl iubești. L-ai iubit de la bun început, din prima zi cînd a venit să lucreze la mine la moșie. De aceea l-ai ajutat și l-ai ocrotit de la moartea soției mele încoace. Și după ce ea a murit, te-ai încurcat tu cu el. Iar acum, fiindcă te părăsește și pleacă după altă femeie, vrei să te răzbuni pe el. Asta vrei, de fapt, să te răzbuni aprig pe el, nu-i așa ? De-aia și toată povestea asta, ia zi-i, așa-i, nu ?

Se uită la el, ucigîndu-l cu privirea.

- Nu, zise ea, sec. Nu-i așa. Voiam doar să vă știu liniștit. Nu suportam să vă blamați pentru moartea lui Lady Min.

- Dar nici n-o făceam, spuse Anthony cu răceală, extrem de sincer de altfel, și nici n-am făcut-o, de ani de zile. Îl arăți cu degetul pe Lamont pentru că și-a găsit pe alta, mai tînără și mai drăguță decît tine. Hai, Bridget, privește realitatea în față, iubitul ți-a dat cu piciorul.

La auzul acestor cuvinte, se făcu stacojie la față și plecă ochii, privindu-și mîinile.

Anthony știu că vorbele lui își atinseseră ținta.

După cîteva clipe îl întrebă cu voce joasă și supusă :

- Ce-aveți de gînd să faceți cu Michael Lamont ? Vreți să lămuriți treaba cu el ?

Anthony se uită la ea stăruitor, preț de cîteva secunde, după care traversă agale încăperea și își reluă locul la birou. Se aplecă peste el, privind adînc în ochii aceia albaștri care îl fixau, foarte precauți.

- Evident, am să am o discuție cu el. N-am cum să ignor faptele pe care mi le-ai înfățișat. Știi și tu asta prea bine. De-aia mi le-ai și relatat, de fapt. După o scurtă pauză, adăugă : Totuși, s-ar putea să mă duc și la poliție

și să cer redeschiderea anchetei legate de moartea soției mele. Și mă întreb, Bridget, dacă ți-a trecut vreodată prin minte că ești părtașă la falsificarea probelor legate de un deces subit și dubios. De asemenea, dacă prima mea soție trăia cînd Michael Lamont a pus-o în lac, atunci ești și tăinuitoare în legătură cu această faptă. Ești complice la crimă.

*

* *

După ce Bridget se întoarse la bucătărie, Anthony telefonă la Cork. Convorbirea dură zece minute, el tăcînd și ascultînd în cea mai mare parte a timpului. Cînd puse încetișor receptorul în furcă, era alb la față ca varul, cu o expresie cruntă și înverșunată.

Uitîndu-se la ceasul de pe cămin, se ridică și ieși din bibliotecă, pornind pe coridor pînă în holul de la intrare. Își încălță cizmele de cauciuc, îmbrăcă pelerina de ploaie, luă șapca și ieși afară.

Privi spre cer. Nu mai ploua, dar era tot înnorat, iar în văzduh stăruia un abur ușor. Mergînd cu pași apăsați, o luă pe aleea care ducea spre casa lui Michael Lamont. Aceasta se afla la numai cîțiva metri de lac, lîngă o pădurice, în apropierea cîmpului. Ajunse la ușa din față și intră fără să bată ; traversă holul, trecu prin salonaș și pătrunse în biroul alăturat.

Lamont, un bărbat brunet, corpolent, dar chipeș, ședea la masa lui de lucru și scria niște cifre într-un voluminos registru contabil al domeniului. Ridică privirea, surprins, cînd ușa se trînti de perete, iar o pală de vînt înfoie hîrtiile de pe birou.

- Bună dimineața, lord Dunvale, spuse el, primitor, și fața bătută de soare i se destinse într-un zîmbet. Dar

surîsul îi pieri pe loc cînd remarcă expresia cruntă a lui Anthony şi ţinuta lui furioasă.

- S-a întîmplat ceva rău, domnule ? întrebă Lamont, ridicîndu-se.

La început, Anthony nu răspunse. Păşi în cameră, închise cu grijă uşa de stejar şi se rezemă de ea. Îl studie pe administratorul domeniului cu ochi ca de gheaţă. Lamont lucra la el de aproape douăzeci de ani şi, brusc, se minună cum de îi acordase credit atîta timp. Anthony fusese întotdeauna convins că îl cunoaşte pe Lamont pe toate feţele ; după cum se vedea însă, nu-l cunoştea deloc. Îl socotise un angajat devotat şi de încredere, un bun prieten chiar. Acum simţea că-l urăşte.

În cele din urmă, Anthony spuse :

- Bridget mi-a povestit ceva foarte straniu în dimineaţa asta. În legătură cu mortea răposatei Lady Dunvale:

Luat prin surprindere şi, ca atare nepregătit, Lamont rămase cu gura căscată la el, pregătindu-se să vorbească. Apoi renunţă. Se îndepărtă rapid de birou, ducîndu-se în capătul celălalt al camerei, făcîndu-şi de lucru lîngă cămin, ca şi cum ar fi vrut să fie cît mai departe de Anthony. Îşi luă o ţigară şi o aprinse, după care se răsuci pe loc, uitîndu-se la conte.

Lamont părea nesigur pe el, iar în ochii căprui i se aprinsese un licăr de teamă.

- La ce vă referiţi exact ? întrebă el în cele din urmă.

- Bridget mi-a spus totul, mi-a mărturisit în cele mai mici amănunte ce s-a întîmplat aici, în casa asta,în seara aceea tragică. Anthony făcu cîţiva paşi înainte, apropiindu-se de administrator, ţintuindu-l îndelung cu privirea.

Lamont se înfioră sub această căutătură, intensă şi neabătută. Clipind iute, se uită pînă la urmă în altă parte, trase lung din ţigară şi inhală adînc.

- Cum de ai putut fi atît de sigur că Min era moartă după ce leşinase ? îl întrebă Anthony pe un ton dur. Doar nu eşti doctor, Lamont !

Omul se făcu roşu la faţă şi strigă furios :

- Ba era moartă ! Ascultaţi-mă pe mine, era moartă! Îl apucă brusc o tuse puternică şi îl ţinu aşa cîteva clipe. Cînd îşi recăpătă, în fine, răsuflarea, adăugă : Nu sunt eu doctor, dar ştiu foarte bine cînd cineva nu mai respiră. Pufăi iar din ţigară, apoi, cu o evidentă încordare nervoasă, exclamă cu glasul tremurînd : Am încercat s-o readuc în simţiri, i-am făcut respiraţie gură la gură, dar murise. Am iubit-o pe Min. Mai mult decît aţi iubit-o dumneavoastră vreodată.

Anthony mai făcu un pas înainte. Ţinea braţele pe lîngă corp, cu pumnii atît de încleştaţi, încît încheieturile degetelor dobîndiseră un luciu alb în lumina palidă a dimineţii. Îi venea să-i tragă un pumn în mutra aia roşie de beţiv, să-l umple de sînge, să-l desfigureze. Rezistă însă acestui impuls, reuşind să se stăpînească cu un efort extraordinar.

- Ce ştii tu ce înseamnă "iubire", Lamont ?! Eşti un afemeiat nenorocit, un ticălos care se încurcă cu mai multe femei în acelaşi timp, un adevărat pericol pentru orice femeie cumsecade.

- Tu mă faci pe mine afemeiat ?! Şi cu ce eşti mai breaz, mă rog? se stropşi Lamont la el. Numai tu ai împins-o pe Minerva în braţele mele, ai umblat tot timpul după femei şi ai neglijat-o ani de zile.

Anthony se străduia să-şi ţină firea. Se temea de o încăierare şi de forţa pe care i-o dădea furia. Spuse rar :

- De ce n-ai venit să mă chemi cînd nevastă-mea a leşinat ? Sau de ce n-ai chemat măcar doctorul ? De ce-ai făcut totul numai după capul tău? Te-ai purtat ca un inconştient şi nici nu ţi-ai bătut capul să te gîndeşti ce trebuia efectiv făcut într-o asemenea situaţie.

Se prea poate ca Michael Lamont să nu fi fost el cine ştie ce inteligent, dar avea suficientă perspicacitate înnăscută ca să-şi dea seama că Bridget O'Donnell spusese chiar totul, pînă la capăt. Şi hotărî că nu mai are rost să mintă, aşa că rosti adevărul gol-goluţ atunci cînd reluă, mormăind :

- Mi-a fost frică. Frică de faptul că atunci cînd aveai să afli ce fusese între noi, o să mă dai afară. Nu puteam să-mi pierd slujba. Mi-a trecut prin minte şi ideea că ai putea să dai vina pe mine. Probe circumstanţiale au servit nu o dată la condamnarea unor oameni nevinovaţi. Nu înţelegi, încheie el tînguindu-se, că nu aveam de ales, trebuia să acopăr totul.

Scîrba şi dezgustul îl copleşiseră pe Anthony în vreme ce continua să-l studieze pe bărbatul din faţa lui cu o privire de gheaţă.

- Nu pot pricepe cum ai fost în stare să te uiţi în ochii mei atîţia ani, ştiind ce grozăvie ai comis, ştiind bine că i-ai mînţit pe toţi ca să-ţi salvezi pielea. Eşti mîrşav, Lamont ! Monstruos.

Administratorul nu răspunse. Se gîndea cît de prost fusese că nu plecase de la Clonloughlin încă de acum cîţiva ani. Rămăsese din cauza lui Bridget O'Donnell, a teribilei influenţe pe care o avea asupra lui. Nu avusese niciodată cu adevărat încredere în ea. Şi, cum s-ar zice,

neîncrederea lui era îndreptățită. Cînd îndelungata lor relație se sfîrșise, de comun acord, crezuse că a scăpat, finalmente, de ea. Nu simțise nici o ranchiună din partea ei sau cel puțin așa i se păruse. Evident, se înșelase. În clipa în care se încurcase cu o altă femeie, sărise la el ca o viperă, dornică să-l distrugă. Și reușise.

- Nici nu-ți închipui cum aș vrea să te rup în bătaie, spunea Anthony. Dar n-am să te ating nici măcar cu un deget. Am să las legea să-și facă datoria.

Lamont tresări, smulgîndu-se din gînduri. Se uită pieziș la Anthony.

- Ce ? Ce-ai spus ?!

- Intenționez să redeschid ancheta referitoare la decesul soției mele. Sunt convins că tu ai omorît-o pe Lady Dunvale. Și am de gînd să mă asigur că ai să plătești pentru asta, încheie Anthony, rece și calculat.

- Ești nebun, nebun de legat ! urlă Lamont, cu ochii ieșiți din cap, deodată speriat de-a binelea. Nu știi ce vorbești, Dunvale. Min și-a otrăvit organismul cu toate porcăriile alea pe care le înghițea. A murit la cîteva minute după ce a leșinat.

- Ei, tocmai aici greșești tu foarte mult, spuse Anthony, cu o voce ucigător de blîndă. Era într-o stare de profundă inconștiență, provocată într-adevăr de cantitatea excesivă de alcool și barbiturice. Dar cînd ai pus-o în lac, trăia bine mersi și...

- Nu-i adevărat ! Minți ! Inventezi !

- Ba nu ! i-o trînti Anthony, feroce. Cînd Bridget mi s-a destăinuit azi-dimineață, nu eram absolut sigur de anumite aspecte medicale. Așa că am telefonat la morga spitalului din Cork, unde am dat de doctorul Stephen Kenmarr. Medicul patolog care a făcut autopsia

cadavrului, care a descoperit că Min avea plămînii plini cu apă, şi de aceea a depus mărturie la anchetă că moartea s-a produs prin înecare.

Anthony se opri şi încheie pe un ton autoritar, rostind cuvintele rar şi răspicat, ca pentru a le da mai multă greutate:

- Doctorul Kenmarr mi-a confirmat ceea ce bănuiam deja... că un mort nu mai poate înghiţi apă. Prin urmare, Min trăia cînd ai pus-o în lac. Tu ai înecat-o.

Michael Lamont simţi că i se zbîrleşte părul. Era atît de uluit de cumplitele acuzaţii pe care i le aducea Anthony, încît abia se mai ţinea pe picioare. Se clătină chiar, întinse braţul şi se sprijini de poliţa de deasupra căminului. Ideea că el o omorîse pe Min îl îngrozea pur şi simplu, dîndu-i o senzaţie de ameţeală. Suferise îngrozitor de-a lungul anilor, timorat de înşelăciunea pe care o urzise, de minciunile pe care le turnase, de înscenarea pe care o pusese la cale, şi nu încetase niciodată să lupte cu sentimentul de vinovăţie, cu propria conştiinţă.

Acum însă zbieră, protestînd :

- Nu, Dunvale, nu ! Nu mai avea puls deloc, inima nu-i mai bătea! Se înecă, practic, cu cuvintele, lacrimile îi umplură ochii şi izbucni în plîns. N-aş fi putut să-i fac nici un rău ! suspină el. O iubeam. Vorbeşte din nou cu Bridget. Te rog. Te rog. O să-ţi confirme că spun adevărul. Min era moartă... iar Bridget O'Donnell ştie prea bine asta.

- Ba trăia, Lamont !

- Nu ! Nu !

Înnebunit, Lamont se năpusti la Anthony, orbecăind cu braţele prin aer, cu o expresie de demenţă, în pragul

apoplexiei. Simți o durere subită și îngrozitoare străfulgerîndu-i tîmpla și obrazul, dar nu se lăsă abătut : dădea în Anthony. Deodată, altă durere sfîșietoare îl orbi. Sîngele îi năvăli în cap și se făcu întuneric deplin. Căzu chircit pe podea, după care rămase nemișcat.

Uimit, Anthony sta în picioare și se uita în jos la bărbatul care zăcea nemișcat. Observase subita și înfiorătoarea schimbare din momentul în care Lamont se repezise la el, dîndu-și seama că individul făcuse probabil un fel de atac.

Dezmeticindu-se, Anthony se aplecă și îi pipăi pulsul. Se simțea slab, neregulat, dar bătea.

Se apropie apoi grăbit de telefon și formă numărul de la dispensarul din satul Clonloughlin.

- Dunvale la aparat, îi spuse el asistentei de serviciu. Vă rog să trimiteți de urgență o salvare. La casa administratorului domeniului. Michael Lamont a avut, cred, un atac. Dar mai trăiește. Dacă vă grăbiți, poate că l-am putea salva.

Ca să se facă dreptate, se gîndi Anthony, punînd receptorul în furcă.

30

- Trebuie neapărat să pun mîna pe ea ! exclamă Paula, strîngîndu-l de braț mai tare pe Michael Kallinski. Ar fi o adevărată crimă să-mi scape printre degete.

- Da, așa e. Michael se uită la ea cu coada ochiului. Și totuși, șase sute cincizeci de milioane de dolari înseamnă o grămadă de bani.

- E-adevărat. Pe de altă parte, nu chiar, dacă te gîndești ce cumpăr de fapt. Un lanț de magazine univer-

sale cu un renume minunat, de mare prestigiu, cu o avere nepreţuită de bunuri materiale şi cu o balanţă de plăţi excelentă. Pentru mine, reţeaua asta este perfectă, Michael. Îşi mulţumesc din suflet că mi-ai semnalat-o. Trăgîndu-se mai aproape, adăugă pe un ton energic, plin de emoţie : Nici eu n-aş fi putut plasa mai bine magazinele decît a făcut-o Larson. Westchester, Philadelphia şi Boston acoperă coasta de est. Chicago şi Detroit - centrul Americii. Iar Los Angeles şi San Francisco - coasta de vest. Din punctul meu de vedere, afacerea asta este o mană cerească.

- Dacă o închei.

Paula se uită crunt la el.

- Dar ce, există cumva riscul să nu fac afacerea ? întrebă ea, cu vocea brusc schimbată, ridicînd uşor tonul, îngrijorată.

- Presupun că există întotdeauna şi un asemenea risc, Paula. Dar nu cred că trebuie să îţi faci totuşi prea multe griji în situaţia de faţă. Din cîte ştiu, nu mai există altcineva care să vrea firma şi am înţeles de la Harvey, din New York, că preşedintele consiliului de administraţie e dispus să stea de vorbă şi să înceapă tratativele cînd vrei tu. Iar dacă Millard Larson spune ceva, aşa e, avînd în vedere că este principalul acţionar şi totodată prim director executiv. În locul tău, m-aş gîndi cum să iau mai repede avionul şi să mă duc la New York.

- Sunt de acord cu tine, vreau şi eu să mă duc acolo. Dar nu pot... cel puţin nu în următoarele două săptămîni. Lorne şi Tessa se întorc amîndoi acasă, de la şcoală, mîine. E vacanţa de Paşti. Nu pot pleca tocmai acum.

- Vai de mine, am uitat cu desăvîrşire de Paşti ! Tare mi-e teamă că sunt în aceeaşi situaţie şi eu, aşa că trebuie să stau în banca mea.

- Oh ! Se încruntă, nedumerită, şi îl întrebă : Ai în vedere că faci un drum în S.U.A., Michael ?

- M-am gîndit să fiu şi eu pe-acolo dacă ai să ai cumva nevoie de mine, explică, încîntat, vribrînd de entuziasm. La urma urmei, eu ţi-am făcut legătura cu Harvey Rawson, ţi-am găsit lanţul de magazine al lui Larson şi am pus totul în mişcare. Îi zîmbi foarte încrezător. În afară de asta, trebuie să ajung şi eu la New York cîndva, luna asta, şi dacă merg în acelaşi timp cu tine, împuşc doi iepuri dintr-o dată, cum s-ar spune. Cum ea nu răspunse o vreme, întrebă : Ce părere ai ?

- Păi... da... aşa cred. Îşi dădu seama cît şovăise, aşa că încuviinţă rapid, dînd din cap : Da. Sigur că da, de ce nu, adăugă apoi pe un ton mai convins.

- Bun, aşa rămîne atunci ! exclamă el, părînd încîntat şi felicitîndu-se în gînd pentru reuşita acestei mici stratageme. Îl tulbura gîndul de a fi singur cu ea la New York. Spuse însă pe un ton perfect neutru : Acum am face bine să ne concentrăm asupra expoziţiei lui tati. În ultimele zece minute ne-a tot aruncat priviri ciudate. Am senzaţia că e cam bosumflat.

Paula rîse.

- Sunt convinsă. Am fost cam necioplţi, stînd aici în picioare, în mijlocul sălii, absorbiţi de conversaţia noastră. N-am ţinut seama de nimeni, ignorîndu-l atît pe el, cît şi pe ceilalţi, dar mai ales comorile astea de artă nepreţuite. Vino, să mergem la el imediat. Vrea să-mi arate el însuşi expoziţia şi să-mi povestească despre fiecare piesă Fabergé pe care o deţine. Şi trebuie să

recunosc că mă simt puţin descumpănită. Nu-mi imaginam că are o colecţie atît de impresionantă.

- Nu tot ceea ce este expus îi aparţine, îi atrase Michael atenţia, prompt. Regina şi Regina Mamă i-au împrumutat şi ele cîteva din piesele lor Fabergé, la fel ca şi Kenneth Snowman, marele expert britanic în opera lui Peter Carl Fabergé, şi Malcolm Forbes, un alt colecţionar la fel de pasionat ca şi tata.

- Ştiu. Mi-a explicat tatăl tău. Dar chiar şi aşa, colecţia lui e splendidă.

- Recunosc. Iar în ultimii cîţiva ani i-a captat tot interesul, mai mult decît afacerile.

Traversară împreună salonul lung, una dintre cele două săli importante ale Academiei Regale de Artă de la Burlington House, unde în această seară de aprilie era în toi recepţia oferită cu prilejul vernisajului expoziţiei Fabergé. Evenimentul fusese organizat de Sir Ronald Kallinski în beneficiul uneia dintre multiplele sale opere de caritate, iar galeria de artă era înţesată de lume.

Un chelner se opri în faţa lor.

Michael luă două pahare de pe tava de argint, murmură un mulţumesc şi îi oferi Paulei o cupă de Dom Pérignon.

Cînd Sir Ronald îi zări venind spre el, se desprinse din micul grup în care se afla şi se duse repede în întîmpinarea lor.

- Ştiu că voi doi v-aţi dedicat afacerilor şi că rar vi se întîmplă să vă mai gîndiţi şi la altceva, dar chiar e nevoie să ţineţi conferinţe în timpul recepţiei mele ? Privirea lui contrazicea vorbele, pentru că imediat se uită le ei cu o imensă căldură şi, plin de afecţiune, o luă de braţ pe Paula şi o conduse prin galerie ; îi sclipeau ochii de bucurie.

- Haide, draga mea, spuse el, dă-mi voie să te conduc. Am multe achiziţii noi, pe care tu nici nu le-ai văzut. Şi nici tu, Michael, adăugă el, uitîndu-se peste umăr la fiul său.

- De săptămîni întregi aştept momentul ăsta, replică Michael cu toată sinceritatea. Îmi pare rău că ne-am lăsat furaţi de discuţiile noastre de afaceri. Iartă-mă, tată.

- Te-am iertat, te-am iertat, băiatule, răspunse Sir Ronald, vioi, păşind prin salon alături de Paula, cu Michael venind imediat în urma lor. Deodată, se opri în faţa unei vitrine.

Întorcîndu-se spre Paula, spuse :

- Piesa asta nu-mi aparţine. Din nefericire, pot să adaug. Majestatea Sa Regina a avut amabilitatea să mi-o împrumute pentru expoziţie. Întîmplător, este unul dintre obiectele mele preferate. Se numeşte Oul Mozaic şi pare să fie cel mai uimitor dintre toate Ouăle Imperiale de Paşti. I-a fost oferit ţarinei Alexandra Feodorovna de către ţarul Nicolae al II-lea, în dimineaţa zilei de Paşti a anului 1914. După cum se poate observa, este o cochilie subţire de platină, "brodată" cu flori din pietre preţioase... rubine, safire, diamante, smaralde, totul prins în cercuri din perle. Şi uite, pe bentiţa asta de aur, se văd profilurile sepia în miniatură ale copiilor ţarului.

- E splendid, spuse Paula admirativ, aplecîndu-se ca să vadă mai bine oul. Iar bentiţa stă ascunsă în interiorul oului cînd nu este expus, nu-i aşa ?

- Corect. Sir Ronald o luă de braţ şi porniră mai departe toţi trei, avansînd agale prin galerie, oprindu-se să admire toate comorile etalate. Asta este frumuseţea şi genialitatea obiectelor de artă făcute de Faberge, continuă el, aceste surprize extraordinare, adesea magice,

din interiorul oului. Ca de pildă fantasticul cocoşel micuţ de aur care iese din Oul Imperial de Paşti, din email albastru translucid, care a fost cîndva al bunicii tale, îi reaminti Sir Ronald, zîmbind.

Paula îi surîse la rîndul ei.

- Ah, da, oul ăla e cel mai frumos - cel puţin asta-i părea mea, unchiule Ronnie. Şi mă bucur că l-ai cîştigat la licitaţie şi se află în colecţia ta. Măcar a rămas în familie.

El chicoti.

- Nu cred că am să uit vreodată ziua aceea la Sotheby's. Doamne, ce licitaţie competitivă pentru oul ăsta ! Dar a fost pasionant. Nici nu ştii ce satisfacţie m-a cuprins cînd mi-am dat seama că e al meu. Fireşte, e şi el expus aici astă-seară. Să mergem să-l vedem, după care putem trece mai departe în celălalt salon. Mai sunt şi alte exemplare splendide din capodoperele lui Fabergé, lucrate pentru familia imperială înainte ca dinastia Romanov să cunoască tragicul sfîrşit pe care l-a avut.

*

* *

- Nu ştiam că vine şi Amanda la expoziţie ! exclamă Michael surprins, cînd o văzu în pragul uşii, uitîndu-se jur împrejur ca să dea de ei.

- Oh, am uitat să-ţi spun, murmură Paula. I-am trimis o invitaţie cu bilet şi mi-a spus că o să facă tot posibilul să ajungă.

- Mă duc s-o iau şi s-o aduc aici, cu noi, spuse Michael, grăbindu-se să traverseze încăperea.

Paula îl urmări cu privirea şi zîmbi ca pentru sine, după care se uită la tatăl-lui şi îi făcu cu ochiul.

Sir Ronald o privi atent cîteva clipe şi spuse apoi rar :

- Nu cred că greşesc dacă spun că faci aranjamente, aşa-i, Paula? Umbli cu peţitul, ai ?

- Şi de ce nu, mă rog ? întrebă ea, rîzînd. Oricum, ea e topită după el şi... ce, n-ar fi drăguţ dacă şi el ar simţi la fel pentru ea, unchiule Ronnie ?

Sir Ronald se arătă iniţial uimit, dar apoi, brusc mulţumit, confirmă dînd din cap :

-Ba da, cum să nu ! Amanda e o tînără adorabilă. Şi tare deşteaptă. Emily şi Alexander au pregătit-o foarte bine. Datorită ei, a fost foarte uşor cînd am preluat firma "Lady Hamilton Clothes". Dar astea le ştii şi tu, bineînţeles, scumpa mea. Îi spuneam lui Emily deunăzi că toţi oamenii mei sunt foarte impresionaţi de ea. Ne pare rău tuturor că nu va rămîne la noi, să conducă compania. Emily mi-a explicat însă că e nevoie de ea la "Harte Enterprises", şi înţeleg perfect. Totuşi - se întrerupse brusc, iar pe faţă i se aşternu o expresie de imensă tristeţe.

Paula înţelese că se gîndea la Alexander, care îi mărturisise totul unchiului Ronnie, şi simţi că şi pe ea o copleşeşte o imensă tristeţe. Sandy se retrăsese la începutul lui martie, Emily fiind acum preşedinta consiliului de administraţie şi prim director executiv. Amanda se transferase, devenind conducătoarea firmei "Genret", în timp ce Winston continua să coordoneze propriul compartiment, firma "Yorkshire Consolidated Newspaper", cu toate filialele ei, firmă care, în parte, îi aparţinea. Alcătuiau un fel de triumvirat, firma "Harte Enterprises" fiind administrată la fel de eficient ca întot-

deauna, dar Paula ştia că toţi trei resimţeau acut lipsa lui Alexander.

- Bună, dragă, spuse Paula salutînd-o cu căldură pe Amanda cînd ajunse lîngă ei, împreună cu Michael. Arăţi nemaipomenit.

- Mulţumesc, Paula, răspunse Amanda, surîzîndu-i verişoarei ei şi sărutînd-o pe obraz. Bună, unchiule Ronnie. Iartă-mă că am întîrziat, dar e un trafic îngrozitor în seara asta.

- Nu-i nimic, draga mea, spuse Sir Ronald, luînd-o de mînă şi sărutînd-o repede. Michael, ce-ar fi să faci tu onorurile casei, băiete, şi să-i aduci un pahar de şampanie Amandei, te rog ?!

- Sigur că da. Vin înapoi cît ai zice peşte.

Amanda se întoarse spre Paula, lăsîndu-i astfel răgazul s-o studieze mai bine, fără să se simtă observat. Amanda era o tînără frumoasă, zveltă şi blondă, care semăna foarte bine cu sora ei vitregă, Emily. În seara asta era îmbrăcată cu un costum elegant din mătase roşie; pe reverul stîng purta o broşă victoriană în formă de panglică, bătută cu diamante, iar în urechi, cercei vechi de diamante. Şic, dar discret, se gîndi Sir Ronald, şi foarte rasată. Dintr-o dată o privi cu alţi ochi. Ca pe o posibilă noră. Îl atrăgea ideea, n-ar fi putut nega. Amanda era perechea ideală pentru Michael, o fată inteligentă, fermecătoare şi dezgheţată, foarte bine crescută, ca toate nepoatele Emmei. Exact tipul de soţie de care avea nevoie fiul său. Posibilitatea ca cele două clanuri, Kallinski şi Harte, să se unească în sfîrşit prin căsătorie îl încînta nespus. Avea de gînd să încurajeze această prietenie, după cum părea că intenţionează s-o facă şi Paula. Da, Amanda şi Michael trebuiau să devină soţ şi

soție. O să dicute cu Paula mai tîrziu despre asta ; vor pune amîndoi la cale un plan în scopul ăsta. Michael trebuia împins ușor, cu delicatețe, în această relație. În materie de femei, fiul său era cam nestatornic. Și burlăcia lui se prelungise prea mult după ce divorțase.

31

Grădina era în continuare locul ei magic.

Încă din copilărie, își găsise o imensă satisfacție și recompensă plantînd și plivind, lucrînd pămîntul și curățind pomii de uscături. I se părea o adevărată alinare să lucreze afară și, ori de cîte ori o făcea, starea ei de spirit era excelentă.

Descoperise totodată, de mult timp, că adesea gîndea cel mai bine cînd se afla în grădinile ei de la Pennistone Royal, ziua de azi nefăcînd nici ea excepție de la regulă. Era o după-amiază luminoasă de aprilie, imediat după Paști, însorită și proaspătă, cu puțin vînt și un cer albastru, rece și senin.

Lucrînd la noul aranjament de pietre, se concentra cu gîndul asupra afacerilor, în special asupra lanțului "Larson" din Statele Unite. Tranzacția se afla deja în prima fază a tratativelor, iar Millard Larson o aștepta săptămîna viitoare la New York, cînd aveau să se așeze la masa rotundă pentru a pune la punct clauzele și condițiile de vînzare.

Cînd îi venise prima oară ideea de a-și extinde operațiunile comerciale în S.U.A., cu mult înainte să se ivească posibilitatea cu Larson, luase hotărîrea să achiziționeze pe banii ei oricare dintre noile companii de desfacere cu amănuntul care i-ar fi ieșit în cale.

Şase sute cincizeci de milioane de dolari, se gîndea ea acum, sucind şi răsucind cifra în minte, în timp ce se concentra asupra plantelor alpine pe care le sorta. O grămadă de bani, ce mai tura-vura; de cîteva zile se tot întrebase care combinaţie financiară i-ar fi fost cea mai avantajoasă.

Paula oftă uşor. Dacă mama ei ar fi fost de acord să-şi vîndă anul trecut acţiunile "Sitex", n-ar mai fi fost acum nici o problemă. Potrivit termenilor şi condiţiilor stipulate în testamentul bunicului ei, ea şi fratele ei, Philip, ar fi primit automat o treime din banii încasaţi la această vînzare - sute de milioane de dolari fiecare. Mama ei refuzase însă să-şi vîndă acţiunile petroliere, continuînd să rămînă de neînduplecat în această privinţă. Paula înţelesese de mai multe luni că, atunci cînd va găsi lanţul de magazine universale pe care voia să-l cumpere, va trebui să facă rost altcum de banii necesari.

Se gîndi la mai multe posibilităţi, dar, considerîndule prea întortocheate şi complexe, le abandonă rînd pe rînd, revenind tot la prima idee. După părerea ei, cea mai bună soluţie era să vîndă zece la sută din acţiunile ei "Harte", moştenite de la Emma. Scoase pe piaţă, acestea îi vor aduce pînă la trei sute de milioane de dolari, fără să-i facă o gaură prea mare în avere. Cu patruzeci şi unu la sută, tot ea ar fi principalul acţionar, totodată preşedintele consiliului de administraţie şi prim director executiv al lanţului "Harte". Cît priveşte diferenţa de bani, o putea procura cu uşurinţă de la bănci, prin împrumuturi făcute în contul lanţului de desfacere pe care îl achiziţiona, garantînd cu averea firmei, în special bunurile mobiliare extrem de valoroase.

Brusc, după mai multe zile de nehotărîre, luă o decizie. Așa o să facă. Totul va fi pus în mișcare imediat. În primul rînd, luni dimineață, cînd va ajunge la birou, în magazinul din Leeds, va vorbi cu agentul ei de bursă.

Pe față i se întipărise un zîmbet de mulțumire, alungînd expresia îngrijorată și preocupată de pînă atunci; în timp ce termina de plantat micile specii de vegetație alpină printre crăpăturile înguste ale pietrelor, un zîmbet lăuntric îi lumina chipul.

- Mămico ! Mămico !

Paula ridică iute capul, auzind vocea lui Patrick. El și sora lui, Linnet, veneau în fugă, alergînd cît îi țineau picioarele pe aleea cu prundiș care cobora de la lunga terasă din spatele clădirii numite Pennistone Royal.

Erau îmbrăcați amîndoi cu pulovere și jeans, iar pe deasupra purtau canadiene groase și fulare. Paula se gîndi imediat că astăzi arătau foarte sănătoși și în formă. Mai ales Patrick. De cîteva săptămîni nu mai avea expresia aceea goală, absentă, care îi întuneca ochii. Lucrul acesta îi făcea mare plăcere, dîndu-i noi speranțe că starea mintală a băiatului se ameliora, fie și foarte puțin. Își iubea din tot sufletul copilul acesta sensibil, suferind și frumos în același timp.

- Patrick ! Ai grijă să nu cazi, te rog ! îi strigă ea. Și tu la fel, Linnet ! Mergeți mai încet, amîndoi ! Nu plec nicăieri, să știți. În timp ce vorbea, se ridică, își luă coșul plin cu uneltele de grădinărit și începu să coboare cu grijă din vîrful movilei de pietre.

Patrick veni ca o furtună și se atîrnă practic de ea, abia trăgîndu-și răsuflarea.

Îi netezi cu palma părul negru de pe tîmple, alintîndu-l :

- Doamne, Doamne, ce mai băiat ! Fugeai atît de tare că...

- Mi s-a tăiat respirația, mami, o întrerupse el, ridicînd spre ea fețișoara serioasă. Și lui Linnet la fel.

- Ba mie nu ! protestă Linnet vehement, privindu-l cu severitate.

Patrick n-o luă în seamă și continuă :

- Căluțul, mămico. Patrick vrea căluțul.

Nedumerită, Paula își întoarse privirea spre fetiță, care avea șase ani. Așa făcea ori de cîte ori Patrick vorbea în dodii, iar ea simțea nevoia să capete lămuriri. Se uită lung la Linnet, întrebînd-o din priviri.

Și Linnet explică :

- Calul din pod, mămico. Asta vrea Patrick. I-am spus că nu poate să-l ia fără să-l întrebe pe tătucu. Iar tătucu a zis să te întrebe pe tine.

- Calul din pod. Zău dacă înțeleg despre ce vorbești, iubito.

- Calul de la cresel... ăla care se tot învîrte în cerc, și se învîrte, și se învîrte. După muzică, mami.

- Carusel ! Calul de la carusel. Acum am înțeles. Paula le zîmbi amîndurora. Dar nu-mi amintesc să fie vreun carusel în pod. Trebuie să fie însă, din moment ce ziceți că l-ați văzut.

- E într-un cufăr, se repezi Linnet să spună, entuziasmată. L-am văzut chiar acum. După ce ne-am întors de la plimbarea de după-amiază, tătucu ne-a lăsat să ne jucăm în pod.

- Ei, nu mai spune ! Paula își scoase mănușile de grădinărit și le aruncă în coș, peste celelalte lucruri, după care, luînd fiecare copil de cîte o mînuță, porni cu ei înapoi spre casă.

Puțin timp mai tîrziu, răscoleau toți trei prin cuferele vechi care se aflau de ani de zile în podul de la Pennistone Royal. Patrick pusese deja stăpînire pe carusel, pe care Paula i-l dăduse imediat. Acum răsucea cheița ca să-l pună în funcțiune, așa cum îi arătase mama. Călușeii se mișcau în sus și în jos pe melodia "Valsul Carusel", iar băiețelul era fascinat. Fețișoara lui fericită și pasionată era bucuria Paulei.

Linnet și Paula îl lăsară să se joace singur cu caruselul și capetele lor dispărură repede într-un alt cufăr pe care Paula îl trăsese afară și îl deschisese.

Își văzură de treabă, căutînd și alegînd jucăriile care umpleau pînă sus cufărul ; scoaseră afară un soldat mare, din lemn vopsit, o cutie cu cuburi, un ursuleț de pluș jumulit, fără un ochi și doar cu o singură labă, mai multe animale umplute cu cîlți, diferite cutii cu puzzle, o cutiuță cu soldăței de plumb și numeroase alte jucării de cîrpă.

La fundul cufărului, Paula dădu de o splendidă păpușă de porțelan și, ridicînd-o, își ținu respirația, plăcut surprinsă. Își aducea foarte bine aminte de ea. O primise de la bunica și avusese totdeauna o grijă deosebită față de această păpușă, la care ținea mai mult decît la oricare lucru de-al ei. Cu ani în urmă, cînd se mutase de la Long Meadow la Pennistone Royal, după moartea lui Jim, o împachetase și o pusese bine. Avusese intenția să-i dea păpușa Tessei, dar, după zbuciumatul an de după avalanșă, uitase cu desăvîrșire.

Se așeză pe vine și, ținînd păpușa sus, îi netezi buclele aurii și-i îndreptă rochița elegantă din dantelă ecru. Era uimită de faptul că păpușa se păstrase atît de bine, de părea aproape nouă.

Linnet o urmărea cu mare atenție, fără să-și ia ochii de la păpușă, fascinată :

- A fost a ta, mămico ? întrebă ea în cele din urmă.

- Da, scumpo. Mi-a dat-o bunica atunci cînd eram de vîrsta ta.

- Adică bunicuța Emma ?

Paula încuviință din cap.

- Înseamnă că nu vrei să dai păpușa altcuiva, nu-i așa? Dacă o ai de la bunicuța Emma, sublinie Linnet, foarte gravă, tot cu ochii la păpușă.

Paula rîse.

- Păi, am să i-o dau poate unei fetițe care știu că o să aibă grijă de ea și o s-o iubească, așa cum am făcut și eu.

- Tessa, șopti Linnet, cu un glăscior cuminte, cam trist însă.

- Nu. Cred că o cheamă Linnet.

- Oh, mămico ! Mămico !

- Poftim, draga mea, e a ta, și mama îi întinse păpușa. Eu îi spuneam Florabelle.

- Așa am să-i spun și eu. Linnet se ridică în picioare și luă păpușa; ochii îi străluceau și zîmbea cu gura pînă la urechi de fericire.

- Mulțumesc, mămico, oh, îți mulțumesc. Ținînd păpușa strîns în brațe, se aplecă și își vîrî năsucul în obrazul Paulei. Ce mult te iubesc, mămico, șopti ea. Mmmm, ce frumos miroși, ca un buchet de flori. Linnet își lăsă capul pe umăr și se uită la Paula cu băgare de seamă. Apoi întinse mînuța și o puse pe obrazul Paulei, mîngîind-o cu gingășie. N-ai să te rătăcești, mămico, nu-i așa ? întrebă ea cu o voce dintr-o dată tristă, aproape plîngăreață.

Paula se încruntă.

- Ce vrei să spui, scumpete ?

- Cîteodată, cînd te aşteptăm să vii acasă, tăticu spune : "Cred că mama voastră s-a rătăcit. Nu ştiu pe unde poate fi". După care se duce la fereastră şi se uită pe geam. Nici nu ştii ce îngrijorată sunt pînă ce ajungi acasă ; şi Patrick la fel. Adică, aşa cred.

- Vai, iubito, dar asta este doar aşa, o vorbă. Nu înseamnă că m-am rătăcit de-adevăratelea, spuse Paula şi-i zîmbi fetiţei, încercînd s-o liniştească.

- Sigur, mămico ?

- Bineînţeles.

- A, atunci e bine.

Paula îşi mîngîie fiica netezindu-i părul blond-roşcat şi se aşează pe jos, uitîndu-se la ea cum se apucase să se joace cu păpuşa. Cît de uşor e să mulţumeşti un copil, se gîndi ea la un moment dat. Cu condiţia să-i dai dragoste, atenţie, blîndeţe, dar şi disciplină, singurele lucruri care contează efectiv. Nevoile lor sunt într-adevăr foarte simple. Ce bine ar fi dacă şi cu adulţii ar fi la fel...

- Aha, deci, aici v-aţi ascuns ! exclamă Shane din pragul uşii, făcîndu-i pe toţi trei să tresară, luaţi prin surprindere.

Paula se ridică.

- Am găsit tot felul de comori interesante în cuferele astea, îi explică ea, apropiindu-se degrabă de el. Un carusel pentru Patrick şi păpuşa mea, Florabelle, pentru Linnet.

Shane dădu din cap, înconjurîndu-şi nevasta cu braţul.

- Bine, dar acum cred că ar cam trebui să coboriţi... Doica ne aşteaptă cu ceaiul în camera copiilor... pe toţi.

*

* *

- Ce bine ne-am distrat ! Le-a plăcut şi copiilor, îi spuse Shane în seara aceea, în timp ce se îmbrăcau pentru cină. Nici nu-mi mai aduc aminte de cînd n-am mai luat ceaiul împreună cu ei, în camera lor. Ar trebui s-o facem mai des.

- Ai perfectă dreptate, dragule, încuviinţă Paula, înclinîndu-se mai în faţă şi privindu-se în oglinda măsuţei de toaletă în timp ce-şi peria părul negru şi lucios. Se rujă apoi cu un ruj roşu, strălucitor, după care se parfumă cu "Blue Gardenia", unul din parfumurile ei preferate. Nici nu ştii ce încîntat sunt de Patrick şi de progresele pe care le face. Tu nu ? Întorcîndu-se pe jumătate, se uită la Shane.

- Bineînţeles. E mult mai bine din toate punctele de vedere şi se vede o ameliorare considerabilă în felul lui de a înţelege lucrurile. Asta, datorită noului preceptor. Mark face minuni cu băiatul.

- Da, e drept, spuse Paula...

Shane îşi puse un sacou bleumarin, îşi potrivi cravata şi traversă încăperea. Rămase în picioare în spatele Paulei, cu mîinile pe umerii ei, zîmbindu-i în oglindă.

- Ce frumoasă eşti, Vrej-de-fasole, îi zise el, strîmbîndu-se într-un zîmbet, în colţul gurii, într-un fel foarte personal. Aşa că nu te mai găti atîta. Vino, să mergem în salonul de sus. Am pus mai devreme cîteva sticle de şampanie la gheaţă ; hai să bem un pahar înainte să vină Emily şi Winston la cină.

- Grozavă idee, exclamă Paula şi, împingînd taburetul de la toaletă, se ridică şi se întinse să-l sărute.

Dar, de fapt, așa se întîmplă mereu : ție îți vin cele mai bune idei.

Îl luă de braț și porniră amîndoi spre salon.

Salonul de la etaj, la Pennistone Royal, fusese camera preferată a Emmei Harte în vechea casă impunătoare din Yorkshire, iar Paulei îi plăcea tot atît de mult ca și bunicii ei. Detaliile arhitectonice impresionante și splendidul mobilier nu se prea potriveau cu înțelesul obișnuit al cuvîntului "salon", dar, nu se știe de ce, încăperea asta nu fusese niciodată numită altfel. Liniile elansate îi confereau o măreție aparte, tavanul fiind înalt, lucrat în stil iacobin și decorat cu stucaturi sofisticate. Impozanta fereastră din mijloc, cu un bovindou adînc, era flancată de alte ferestre înalte, plumbuite; căminul sculptat era din stejar albit, iar podeaua era acoperită de un parchet de toată frumusețea. Cu ani în urmă, Emma îndulcise toate aceste detalii și dimensiuni impunătoare printr-o notă suavă, plină de intimitate și confort, de o eleganță subtilă.

Paula nu simțise niciodată nevoia de a face vreo schimbare în încăpere, cu atît mai mult cu cît așa ceva ar fi fost un adevărat sacrilegiu, așa că decorul și ambianța erau întocmai ca acum cincizeci de ani. De fapt, ca atunci cînd Emma cumpărase casa, prin anii '30. Pereții de un galben pal erau zugrăviți în fiecare an în aceeași nuanță, iar cînd era nevoie, se confecționau noi huse și draperii ; în rest, totul era exact așa cum fusese pe timpul Emmei.

Neprețuitul peisaj pictat de Turner, în tonuri aburite de albastru și verde, atîrna deasupra poliței de la cămin, singurele alte picturi din salon fiind excelentele portrete ale unui tînăr nobil și al soției sale, de Sir Joshua Reynolds. Cele trei tablouri în ulei se armonizau perfect

cu vechile obiecte de artă, cu covorul Savonnerie și cu porțelanurile Rose Medallion din vitrina Chippendale. Cele două imense canapele, plasate față în față în mijlocul încăperii, cu o măsuță de serviciu între ele, erau îmbrăcate în cretoane galbene strălucitoare, cu model, iar lămpile vechi de porțelan aveau abajururi din mătase crem, peste tot licărind luciul minunat al argintului și cristalului.

Lămpile fuseseră aprinse, iar în vatră ardea un foc bun. Narcisele albe și galbene, precum și zambilele, plantate în ghivece, se deschiseseră la căldura camerei, înmiresmînd aerul cu parfumurile lor combinate.

Îndreptîndu-se spre una din canapele, Paula își zise în gînd că salonul nu arătase parcă niciînd mai frumos ca în seara asta. Se lăsase amurgul, lumina căpătînd un aspect diferit. Dincolo de mărețele ferestre înalte, cerul se întuneca, trecînd în albastru închis, cu pete liliachii, prelinse în fîșii de mov și roșu purpuriu. Bătuse un vînt puternic, făcînd copacii să freamăte, iar tunetul care bubuia în depărtare prevestea apropierea furtunii.

Aici însă, în încăperea elegantă și rafinată, aveai senzația de tihnă și liniște. Paulei i se părea că salonul era ceva dincolo de timp, mereu același. Plin de tot trecutul ei, de toată viața ei de fapt, și de atîtea amintiri dragi... amintiri din copilăria ei, din tinerețe, apoi din perioada de maturitate. Aici erau amintirile legate de cei mai importanți oameni care populaseră viața ei... morți și vii... tatăl și bunica... mama... Philip... prietenii dragi din tinerețe... și verii ei, Emily, Winston și Alexander. Shane, de asemenea, făcea parte din amintirile tainice ale acestei încăperi. Acasă, gîndi ea. În salonul acesta mă simt acasă, aici sunt rădăcinile mele, așa cum a simțit și bunica,

la rîndul ei. De aceea n-aveam cum să fiu fericită trăind în altă parte...

- Dau un penny să-ţi aflu gîndurile ! spuse Shane, ivindu-se lîngă ea şi făcînd-o să tresară. Îi întinse paharul cu şampanie spumoasă.

- Vai, iubitule, mulţumesc, răspunse ea, luîndu-i paharul din mînă. Mă gîndeam doar cît de frumoasă este această încăpere, plină toată de umbrele trecutului, nu ?

- Toate zilele existenţelor noastre se regăsesc aici, spuse el, ciocnind cupa de şampanie cu ea. De cînd eram mici de tot.

Îşi zîmbiră privindu-se în adîncul ochilor cu nespusă dragoste, după care Shane se îndreptă spre cealaltă canapea şi se aşeză relaxat, instalîndu-se confortabil în pernele pufoase.

Paula se aplecă puţin şi îl fixă cu ochii ei aproape violeţi.

- Dacă tot am vorbit de trecut, vreau să-ţi spun că eu m-am gîndit la viitor în ultimele zile, şi sunt ferm hotărîtă să merg mai departe şi să cumpăr lanţul de magazine "Larson" din America.

Shane se uită cu atenţie la ea. Expresia ochilor lui negri, tipic irlandezi, se schimbase puţin, căpătînd o nuanţă de uşoară îngrijorare, dar îi spuse cu aceeaşi voce egală şi stăpînită :

- Dacă aşa vrei tu, atunci eu sunt bucuros că ai luat hotărîrea de a merge mai departe, iubito. În sinea lui, era convins că în felul acesta Paula îşi asumă, probabil, mult prea multe responsabilităţi, dar nu obişnuia să se amestece în treburile ei, preferînd să rămînă neutru, să nu se implice. Era, de altfel, unul din motivele care explica trăinicia şi echilibrul căsniciei lor.

Ea îi răspunse, rostind rar :

- Şase sute cincizeci de milioane de dolari este un preţ bun pentru lanţul de magazine, nu-i aşa ? Îşi arcui sprîncenele, adăugînd : Tu nu crezi ?

El dădu din cap în semn că da.

- Da, sunt de acord cu tine. Aşa e.

- În fine, oricum... m-am hotărît să-l cumpăr din banii mei, adăugă ea, uitîndu-se drept în ochii lui.

Pentru o fracţiune de secundă, Shane rămase ca trăsnit, dar şi de astă dată îşi păstră tonul egal şi ferm cînd spuse :

- I-auzi ! Şi ce-ai de gînd să vinzi ca să strîngi banii necesari ?

- Am să fac un împrumut la bancă, am să ipotechez bunurile imobiliare de la "Larson" şi am să dau garanţie şi alte părţi din averea companiei de magazine. Am să reuşesc probabil să împrumut cam trei sute de milioane, cred. Iar ca să obţin cealaltă jumătate din banii de care am nevoie, intenţionez să vînd zece la sută din acţiunile "Harte".

- Paula ! ţipă Shane, uitîndu-se chiorîş la ea. Crezi că e bine ce faci !? Ţintuind-o cu privirea, o întrebă iute : Nu-i cam riscant ? N-am nici cea mai mică intenţie să mă amestec în treburile tale, iubito, dar aceste acţiuni "Harte" sunt o armă puternică - şi siguranţa ta, totodată - prin aceea că îţi conferă putere absolută în cadrul firmei. Dacă ai să vinzi zece din cele cincizeci şi unu de procente pe care le deţii, te expui oricărui atac.

- Ei, pe naiba ! Prostii, Shane. Cine să mă atace pe mine !? rîse ea. Am tot sprijinul consiliului de administraţie şi al acţionarilor mei. Ei îmi asigură spatele. Doamne sfinte, dar magazinul e al meu. Nimănui nu i-ar

putea trece prin minte să lupte împotriva mea - nici membrilor consiliului de administrație, nici acționarilor. Eu sunt firma "Harte's", exact cum a fost și Emma înainte.

- Păi... nu știu ce să spun... începu Shane, după care se opri. Încălcase pînă la urmă regula pe care și-o impusese cînd se însurase cu ea.

Își făgăduise lui însuși să nu-i dea niciodată sfaturi în legătură cu afacerile, și se ținuse de cuvînt. Oricum, semăna atît de bine cu Emma Harte, încît nu era de așteptat ca Paula să țină seama de vreun sfat. Era încăpățînată și independentă. Și, de obicei, cu o judecată fără greș, întocmai ca bunica ei. Inspiră adînc și își stăpîni impulsul de a discuta cu ea în contradictoriu referitor la această "mutare" pe care o plănuia.

- Îmi dau seama după expresia ta că hotărîrea e luată, spuse el precaut. Ești sigură pe tine, neclintită și te comporți admirabil, singurul mod posibil atunci cînd te îmbarci într-o aventură îndrăzneață ca asta. Shane îi zîmbi și adăugă cu toată sinceritatea : Poți să te bizui pe mine, Paula.

- Oh, Shane, iubitule, mulțumesc... mulțumesc că ai încredere în mine. Nici nu știi ce mult înseamnă asta pentru mine. Tocmai îi spuneam asta deunăzi lui Michael.

- Da ?

Ea dădu din cap în semn de încuviințare.

- I-am spus că sper tare mult ca tu să fii de acord cu ceea ce vreau să fac. Apropo, o să fie și el la New York săptămîna viitoare, în același timp cu mine.

- E o coincidență... sau nu ? Se uită fix la ea, cu ochii mijiți.

- Nu, dragă, nu e. Michael trebuie să ajungă efectiv la New York luna asta, la un moment dat, dar a hotărît ca drumul lui să coincidă cu al meu. E convins că e bine să fie şi el pe-acolo, să-mi dea o mînă de ajutor, la nevoie, la preluarea firmei lui Larson.

Shane şedea ţeapăn pe canapea de parcă înghiţise un băţ. Pentru moment nu spuse nimic. Apoi îşi drese puţin glasul :

- N-ai avut niciodată nevoie de ajutor în tranzacţii. Din partea nimănui. De ce dintr-o dată tocmai acum ?

Paula ridică din umeri şi rîse.

- N-am nevoie de nici un ajutor, dar, după cum bine ştii, Michael mi-a făcut legătura cu Harvey Rawson şi a găsit lanţul de magazine "Larson". El e de părere că se cuvine să fie acolo, iar eu nu vreau să-l jignesc cerîndu-i să nu vină special pentru mine.

- Am înţeles.

Shane ţîşni în picioare şi se apropie cu paşi mari de măsuţa lipită de perete, ferindu-se ca ea să observe subita lui enervare. Îşi mai turnă un pahar de Dom Pérignon şi se străduia să-şi înăbuşe gelozia, chipurile cu un aer indiferent. Michael îl cam irita în ultima vreme. Ceva îi spunea lui că pe omul ăsta îl interesează nevastă-sa de o manieră mult mai altfel decît îşi dădea ea seama. E de la sine înţeles că avea încredere în Paula şi ştia că îl iubeşte din toată inima. Dar nu era tot atît de sigur că poate avea încredere în Michael Kallinski. Nu voia cu nici un chip ca Paula să se trezească la New York în cine ştie ce situaţie penibilă, jenantă, ceea ce era de altfel foarte probabil. Îl judeca oare greşit pe Michael ? La urma urmei, vechiul lui prieten era un gentleman.

Shane luă deodată o hotărîre şi, răsucindu-se pe călcîie, îi adresă soţiei sale un surîs fermecător :

- Voiam să-ţi fac o mică surpriză, dar cred că acum pot să-ţi spun: am să fiu şi eu la New York săptămîna viitoare, draga mea. Miranda are nevoie să fac un drum pînă acolo. Ştiu, de obicei încercăm să nu plecăm în acelaşi timp, din cauza copiilor, dar n-am cum să evit drumul ăsta, improviză el. Am de rezolvat cîteva chestiuni presante.

- Vai, dar e minunat ! strigă Paula, şi chipul i se luminâ. Patrick şi Linnet or să se simtă perfect cu dădaca şi cu Mark... Paula chicoti încetişor. Întîmplarea face că şi Amanda o să fie în America, tot atunci, pentru nişte achiziţii ale firmei "Genret". Am de gînd să dau cîteva petreceri, seara, pentru ea... şi Michael. Ştii, Shane, Amanda pare să fie foarte interesată de băiatul ăsta, iar unchiul Ronnie şi cu mine suntem de părere că ar forma un cuplu minunat.

- Nu prea cred că pe Michael îl interesează vreun proiect matrimonial în clipa de faţă, remarcă Shane, revenind şi aşezîndu-se pe canapea. Nu, după tot scandalul cu Valentine. Totuşi, sunt destul de tentat să vă dau dreptate, ţie şi unchiului Ronnie : cred că Amanda ar fi ideală pentru el. Rezemîndu-se de spătarul canapelei, Shane simţi o ciudată uşurare. Mai adăugă, ca şi cum s-ar fi gîndit mai bine: Cred că ar fi totuşi bine să plecăm cu avioane diferite, aşa cum facem de obicei.

- Da, desigur, e mai înţelept aşa. Oricum, Shane... Paula se opri la mijlocul frazei cînd uşa se deschise şi intră Tessa.

- Noapte bună, mămico, tăticule. Rămăsese în pragul uşii, trimiţîndu-le bezele. Eu mă duc la petrecerea Melaniei. Tocmai a venit fratele ei să mă ia cu maşina.

- Doar n-ai să te duci în halul ăsta ! sări Paula şi se şi ridică.

Tessa se încruntă.

- La ce te referi, mami ?

- Ştii foarte bine la ce. Paula o chemă, făcîndu-i semn cu degetul. Vino încoace, Tessa, vreau să mă uit mai bine la tine.

- Mi-am dat doar cu un pic de roşu în obraji, mormăi Tessa, uitîndu-se urît la maică-sa, fără să se clintească de lîngă uşă. Toată lumea se fardează aşa.

- Nu prea cred. Vino te rog lîngă foc, Tessa.

Fata ascultă fără prea multă tragere de inimă. Maică-sa o apucă de umeri şi o răsuci uşor în lumina care cădea de la lămpile plasate de o parte şi de alta a şemineului. Clătină din cap, strîmbîndu-se :

- Doar un pic de roşu în obraji, zici ?! Văd însă că te-ai dat cu rimel şi te-ai şi rujat.

- Dar e un ruj foarte palid, protestă Tessa.

- Bravo, la numai treisprezece ani ! Paula clătină din cap, uluită. Nu-ţi dau voie să te fardezi. Du-te fuga în camera ta şi spală-te pe faţă, te rog.

- Nu ! Nu vreau ! Nu vreau să-mi şterg fardurile ! Tu nu înţelegi, fiindcă eşti demodată ! urlă Tessa, supărată, şi o privi furioasă pe Paula, dîndu-şi capul pe spate.

- Încetează, Tessa ! o preveni Shane, aşezîndu-se mai drept pe canapea şi aruncîndu-i fetei o privire plină de un fel de avertisment. Cum îţi permiţi să vorbeşti aşa cu mama !? Eşti foarte obraznică şi nu-ţi îngădui aşa ceva.

- Dar e demodată, tăticule. Depăşită. Toate fetele de la mine din clasă se fardează după ore.

- Tare mă îndoiesc, zău aşa. Făcu un pas înapoi şi se uită la fiica ei cu alţi ochi, mai obiectiv. Doamne-Dumnezeule, se gîndi ea, Tessei i-ai putea da uşor şaptesprezece ani. Ce mult a crescut dintr-o dată. Doamne, cum trec anii ! Am impresia că ieri încă mai era un bebeluş în cărucior.

Paula luă o atitudine conciliatoare şi, îndulcindu-şi vocea, şopti:

- Fă cum îţi spun, iubito, te rog.

Tessa îşi strînse buzele cu încăpăţînare, ochii ei cenuşiu-argintii căpătînd o expresie sfidătoare :

- Dacă insişti să-mi şterg machiajul, nu mă mai duc la nici o petrecere. Am să par copilăroasă şi ridicolă. Toate celelalte fete or să fie fardate şi or să rîdă de mine.

Mama şi fiica se uitară lung una la alta.

Paula clătină încet din cap :

- Nu, n-or să rîdă.

- Mamă, te rog... astea-s prostii ! se tîngui Tessa.

- Nu, nu-i adevărat. Atîta timp cît locuieşti în casa noastră şi te afli în întreţinerea noastră, ai să trăieşti după regulile noastre, îi spuse Paula calm, dar pe un ton care nu admitea replică.

Tessa îşi privea picioarele, gîndindu-se intens. Recunoştea în sinea ei că maică-sa e mai tare ; dar era foarte decisă să facă după capul ei. Încercă s-o ia altfel, spunînd :

- Hai să facem o înţelegere. Eu...

- Fără tîrgueli, i-o reteză Paula.

- Dar capacitatea de a te tîrgui este adesea secretul succesului, spuse Tessa apăsat, citînd vorbele Paulei.

Maică-sa își reprimă un zîmbet și întoarse capul spre a-și ascunde licărirea care-i strălucea în priviri. Shane nu izbuti în aceeași măsură și izbucni în rîs.

Paula se uită la el și scuturâ din cap, apoi se întoarse spre Tessa.

- Bine, îți dau voie cu roșu în obraji. Dar numai atît. Și pentru concesia pe care ți-o fac trebuie să-mi promiți că ai să exersezi o oră în plus la pian. Ceea ce ai cam neglijat în ultima vreme.

- Bine, promit. Dar te rog, lasă-mă și cu rimel. Am genele atît de palide. Arăt îngrozitor. Spălăcită. Am să exersez dublu la pian, și... și... am să ți-o trimit pe Linnet pe cap cînd dădaca are zi liberă.

- Asta înseamnă mîine, sublinie Paula și înmuindu-se, mai adăugă : Bine, s-a făcut. Dar fără ruj pe buze. Ne-am înțeles ?

- Da. Mulțumesc, mami. Rîzînd cu toată fața, Tessa porni țopăind prin cameră și o ținu tot într-o piruetă pînă la ușă.

- Și să nu vii tîrziu, adăugă Paula.

- Nu, nu. Pa.

Ușa se trînti atît de tare în urma ei, încît Paula se chirci toată la auzul zdrăngănitului făcut de porțelanurile din vitrină. Murmură :

- Tessa pare mai mare de treisprezece ani, nu-i așa, Shane ?

- Da, a devenit subit domnișoară și nu prea-mi place că se maturizează atît de repede. Cred că ar trebui să ne gîndim serios s-o mutăm de la Colegiul din Harrogate la Heathfield, așa cum intenționam de la bun început.

- Săptămîna viitoare o să iau legătura cu directoarea. Sunt de aceeaşi părere cu tine : e mult mai bine ca Tessa să se ducă acolo cît mai repede.

- Ţi-am spus de acum cîţiva ani că o s-o ia razna, Paula. Chiar dacă sunt gemeni, ea şi Lorne sunt foarte diferiţi. În următorii cîţiva ani o să fie nevoie de o mînă forte cu ea.

Paula încuviinţă dînd din cap, recunoscînd că Shane are întru totul dreptate. Şi rămase pe gînduri. Fiica ei era încăpăţînată, voluntară, îndrăzneaţă şi uneori chiar obraznică. Era o fată drăguţă, afectuoasă, comunicativă şi foarte bună la învăţătură. Dar avea prea mult temperament, ceea ce pentru Paula reprezenta o trăsătură negativă. Fata ei semăna în bună măsură cu cei din neamul Fairley, moştenind multe din trăsăturile lor ; printre acestea se numărau, în primul rînd, vanitatea personală şi procuparea de sine, dintotdeauna defecte majore ale familiei Fairley. Nu prea a luat cine ştie ce din trăsăturile familiei Harte, se gîndi Paula, ca descurajată. Ba încă şi seamănă cu străbunica Adele Fairley, cu părul acela blond deschis şi cu ochii argintii şi enigmatici. Se înfioră dintr-o dată, uitîndu-se fix în foc.

- Ai un aer foarte ciudat, Paula, spuse Shane. La ce te gîndeşti, iubito ?

- A, la nimic, fireşte, ripostă ea, trezindu-se din meditare. Vrei să-mi mai dai un pahar de şampanie, te rog ?

*

* *

- Am avut dreptate, nu-i aşa ? întrebă Emily, uitîndu-se de la Paula la Winston. Hai, aveţi acum amabilitatea să recunoaşteţi, amîndoi !

- Ai avut dreptate în toate privinţele, admise Paula. Îmi pare rău că ţi-am nesocotit teoriile acum o mulţime

de ani. Ridică paharul şi sorbi din vinul rubiniu. Eşti mulţumită aşa, Găluşcă mică ?

Emily rînji.

Winston spuse şi el :

- Îmi cer scuze pentru că mi-am permis să îmi închipui că te-ai ţăcănit cînd susţineai că Min nu s-a sinucis.

- Bine, te-am scuzat. Emily zîmbi soţului, apoi verişoarei ei. Luă apoi cuţitul şi furculiţa, tăie o bucăţică din friptura de miel din farfurie şi mîncă.

Shane sorbi gînditor din vin şi spuse :

- Tu ai bănuit tot timpul că era vorba de o crimă, nu-i aşa, Emily? De ce ? se interesă Shane, curios.

- Nu m-am putut împăca deloc cu cele cinci ore care, după părerea mea,nu ieşeau la socoteală. Punînd tacîmul jos, Emily se rezemă de spătarul scaunului. Pur şi simplu nu înţelegeam unde fusese Min de pe la ora şase, cînd Anthony o văzuse prima oară la lac, şi pînă pe la unsprezece, cînd a murit. Îşi lăsase maşina lîngă lac, aşa că am fost sigură că s-a dus în vizită la cineva... fie în satul Clonloughlin, fie pe moşie. M-am gîndit chiar şi la un potenţial iubit... dar nu puteam să-mi dau prea bine seama... cert este că mi se părea că există ceva misterios în toată povestea asta.

- Care s-a rezolvat pînă la urmă, adăugă Winston. Sora mea, cel puţin, se simte nespus de uşurată. Ani de zile, biata Sally a trăit cu convingerea că ea şi Anthony au împins-o pe Min să-şi ia viaţa. Slavă Domnului că, în fine, totul s-a lămurit. S-a ridicat norul ce plutea deasupra familiei Dunvale.

- Cum îţi explică Anthony faptul că Michael Lamont a mărturisit dintr-o dată că a omorît-o fără să vrea pe Min? întrebă Shane, cu ochii ţintă la Winston.

- Anthony ne-a povestit că Lamont nu mai suporta să trăiască așa, cu mustrările lui de conștiință, că era de-a dreptul bolnav de remușcare, răspunse Winston. Din cîte am înțeles, s-a dus la Anthony și i-a spus tot adevărul despre noaptea aceea. Cînd Anthony i-a atras atenția că morților nu le poate pătrunde apa în plămîni și că, prin urmare, Min trăia cînd el o pusese în lac, pe Lamont l-a apucat furia. Era atît de tulburat și de înnebunit, încît a avut un atac.

- Bine că măcar moartea lui Lamont i-a permis lui Anthony să îngroape toată povestea asta o dată cu el, murmură Paula. Ar fi fost cumplit pentru toată familia dacă Anthony ar fi fost nevoit să redeschidă cazul. Să nu mai vorbim ce ar fi însemnat asta pentru Lamont, care, fără îndoială, ar fi fost acuzat de crimă.

- Am simțit întotdeauna că Bridget O'Donnell știe mai mult decît recunoaște, remarcă Emily. Dar atunci cînd Anthony a fost pe-aici săptămîna trecută și l-am întrebat de ea, el s-a uitat la mine foarte ciudat. Mi-a spus că Bridget nu știuse nimic de moartea lui Min, că în noaptea aceea stătuse în camera ei, suferind de o migrenă cumplită, exact cum declarase și ea la anchetă. Așa i-a furnizat, de altfel, și un alibi lui Anthony. Totuși...

- Scuzați-mă, doamnă O'Neill, zise menajera intrînd în sufragerie. Îmi pare rău că vă deranjez de la masă, dar vă caută cineva la telefon și spune că este important.

- Mulțumesc, Mary, zise Paula, împingînd scaunul și ridicîndu-se. Scuzați-mă, dragii mei, mă întorc într-o clipă.

Paula se îndreptă grăbită spre încăperea numită Stone Hall, către cel mai apropiat telefon, întrebîndu-se cine putea s-o sune la ora asta, sîmbătă seara. Ridică receptorul și rosti :

- Alo !

- Doamnă O'Neill, la telefon Ursula Hood.

Mîna Paulei se încleştă pe receptor, auzind vocea doamnei Hood.. Era menajera de la Nutton Priory, iar Paula se simţi imediat alarmată. Gîtul i se uscase cînd spuse :

- Bună seara, doamnă Hood. Cu ce vă pot fi de folos?

- Doamnă O'Neill... vă sun fiindcă... ăăă, s-a întîmplat ceva groaznic. Vocea femeii se frînse. Incapabilă să vorbească o vreme, făcu o pauză înainte de a adăuga încetişor : În seara asta, devreme, domnul Barkstone s-a dus la vînătoare în pădure.. Şi... şi... s-a împuşcat din neatenţie.

Paulei i se făcu pielea de găină şi începu să tremure. Întrebă, cu o voce nesigură :

- E grav rănit, doamnă Hood ?

Doamna Hood îşi drese glasul.

- Vai, doamnă O'Neill... a... a... domnul Barkstone a murit. Îmi pare rău. Nespus de rău.

- Oh, Doamne, nu ! ţipă Paula şi se rezemă de masa de stejar, încercînd să se pătrundă de cele ce auzise şi clipind din ochi pentru a-şi alunga lacrimile care o podidiseră.

Doamna Hood spuse încetişor :

- Nu-mi vine să cred că s-a dus... Ce bărbat de treabă era ! Menajera izbucni din nou în plîns. Cînd, în sfîrşit, izbuti totuşi să se stăpînească, explică mai departe : V-am telefonat dumneavoastră fiindcă n-am curajul să iau legătura cu surorile lui... Nu ştiu, zău, cum aş putea să-i spun doamnei Harte sau domnişoarelor Amanda ori Francesca... N-aş putea...

Paula rosti rar :

- E-n regulă, doamnă Hood, am înţeles. Doamna Harte e aici la cină în seara asta. Am să-i dau eu vestea,

la fel şi surorilor ei. Dar vă rog... n-aţi putea să-mi spuneţi... mai multe... despre cum s-a întîmplat?

- Nu prea, doamnă O'Neill. Cînd domnul Barkstone n-a coborît în seara asta la cină, am trimis majordomul sus, la el în dormitor. Domnul Barkstone nu era acolo. Nimeni din casă nu-l văzuse întorcîndu-se din pădure. Atunci, majordomul, servitorul şi şoferul au pornit în căutarea lui... Doamna Hood îşi suflă nasul, încheind : L-au găsit zăcînd pe jos, sub unul dintre stejarii aceia mari, cu puşca lîngă el. Era deja mort.

- Mulţumesc, doamnă Hood, izbuti Paula să zică, străduindu-se din răsputeri să-şi stăpînească sentimentele, să se întărească. Am să mă ocup de tot ce trebuie aici şi într-o oră sunt acolo, la Nutton Priory, cu soţul meu. Sunt sigură că domnul şi doamna Harte ne vor însoţi.

- Vă aştept, doamnă O'Neill, şi vă mulţumesc.

Paula puse receptorul în furcă şi mai rămase cîteva clipe în salon, gîndindu-se la vărul ei. Vai, Sandy, Sandy, de ce a trebuit să mori aşa? Singur în pădure ! Simţi o gheară în inimă. Dar în secunda următoare un gînd cumplit şi inacceptabil îi trecu prin minte şi o lăsă fără răsuflare. Îşi luase oare viaţa ? Nu. Niciodată. N-ar fi fost în stare de aşa ceva, îşi spuse ea. Sandy voia atît de mult să trăiască ! Se lupta atît de tare ca să reziste, să-şi mai prelungească viaţa. Fiecare minut i se părea teribil de preţios. Mi-a spus-o doar de atîtea ori în ultima vreme. Refuză să se mai gîndească la sinucidere, scoţîndu-şi o asemenea idee din cap.

Trăgînd aer în piept de cîteva ori, Paula se întoarse agale în sufragerie, făcîndu-şi curaj şi gîndindu-se cum să-i dea lui Emily această veste cutremurătoare.

32

Era o zi neobişnuit de mohorîtă pentru luna aprilie.

Nori greoi şi plumburii se rostogoleau ameninţători pe cerul sumbru care se contopea cu colinele din Yorkshire, alergând cu viteză din ce în ce mai mare şi aruncînd umbre negre peste Fairley. Nici un strop de soare nu înduioşea întinderile sălbatice măturate de vînt, iar aerul rece şi pătrunzător mirosea puternic a ploaie, prevestind apropierea furtunii.

Pe drumul dintre coline, care traversa dealurile Lanţului Pennine, se vedea un convoi de maşini care înainta lent, urmînd cortegiul funerar. După scurtă vreme convoiul începu să coboare încet spre sat, pentru ca după încă cincisprezece minute să se oprească în faţa frumoasei bisericuţe normande. Aici, la vechea intrare, noul vicar, reverendul Eric Clarke, aştepta familia şi prietenii decedatului.

Şase persoane urmau să ducă sicriul lui Alexander. Anthony Standish, conte de Dunvale, şi Winston Harte, verii lui ; Shane O'Neill şi Michael Kallinski, şi încă doi prieteni de-ai lui de şcoală. Îl cunoşteau cu toţii de-o viaţă; era normal, aşadar, să-l însoţească pe ultimul drum, la locul său de veşnică odihnă din acest vechi cimitir din curtea bisericii.

Cei şase bărbaţi ridicară coşciugul lui Alexander şi, punîndu-l uşor pe umeri, intrară cu el în cimitir, înaintînd cu paşi rari şi solemni pe aleea cu dale de piatră. Îşi simţeau inima grea, iar pe feţele lor se citea durerea. Fiecare în felul lui ţinuse la acest bărbat, la înmormîntarea căruia se aflau acum.

Ajunseră cu sicriul la marginea mormîntului, unde îi aşteptau vicarul împreună cu surorile îndoliate ale lui Alexander - Emily, Amanda şi Francesca, apoi mama lui, pierită şi înlăcrimată, Elizabeth, susţinută de soţul ei, francezul Marc Deboyne. De cealaltă parte a mormîntului se aflau restul familiei şi nenumăraţii prieteni, purtînd cu toţii doliu.

Cînd se alătură soţiei sale, Sally, şi lîngă Paula, care stătea aproape de ea, Anthony părea complet distrus, tras la faţă şi abătut. Se încovoiase parcă şi mai mult sub pardesiul negru, tremurînd de frig din cauza vîntului vijelios care sufla dinspre coline, foşnind printre frunzele proaspete din copaci şi răvăşind florile coroanelor. Anthony se uită uluit la ele. Îi aminteau de faptul că era primăvară... flori gingaşe, frumos colorate, în contrast cu pămîntul cernit... galbenul puternic al narciselor şi purpuriul petalelor de şofran, albul transparent al celorlalte narcise, atît de diafane... roşul sîngeriu al lalelelor. Furat de tot felul de gînduri tulburătoare, auzea ca prin vis vocea vicarului care începuse slujba.

Funeraliile lui Sandy îi reîmprospătau amintirile despre o altă înmormîntare, la care asistase doar cu cîteva săptămîni în urmă, în Irlanda. Încă se simţea tulburat de şocul provocat de moartea lui Michael Lamont, în dimineaţa aceea cumplită, la Clonloughlin, cînd îi trîntise în faţă tot adevărul despre moartea lui Min. Lamont murise după cîteva zile, la dispensar, ca urmare a teribilului atac căruia îi căzuse victimă. Dacă ar fi supravieţuit, şi-ar fi dus traiul vegetînd. În mod cu totul de neînţeles, Anthony se simţea întrucîtva responsabil de moartea administratorului domeniului. Pe de altă parte, aşa cum subliniase şi Sally, Lamont fusese cruţat de cal-

varul şi dezonoarea unui proces, căruia, ea era convinsă, nu i-ar fi putut oricum supravieţui. Poate că avea dreptate. Se străduí, şi în bună măsură reuşi, să şi-l scoată pe Lamont din minte.

Un oftat greu zgudui trupul lui Anthony ; întorcînd capul, se uită la Sally, zîmbindu-i anemic, în timp ce ea îl luă de braţ, lipindu-se de el. Gestul ei părea să arate că îl înţelesese. Aşa şi era, desigur. Erau cum nici nu se poate mai apropiaţi.

Se uită apoi pe furiş la mama lui, Edwina, contesa-mamă, regretînd că ea ţinuse cu tot dinadinsul să vină din Irlanda ca să participe la înmormîntarea lui Sandy. Nu se simţise prea bine în ultima vreme şi, Doamne, ce şubrezită părea, o bătrînică de şaptezeci de ani, cu părul alb. Era prima născută dintre copiii Emmei Harte, fiica lui Edwin Fairley.

Teribil, cînd te gîndeşti cîtă istorie e îngropată în acest cimitir, îşi spuse deodată Anthony, plimbîndu-şi privirile peste morminte. Pămîntul era plin de cei din neamurile Harte şi Fairley. Generaţie după generaţie. El, personal, făcea parte din ambele familii : Harte şi Fairley, dar şi din neamul Standish. Îi veni atunci ideea că totul începuse în bisericuţa pitorească, a cărei siluetă se înalţa ca o vedenie în spatele lor... cînd Emma Harte fusese botezată aici, în aprilie 1889. Acum aproape o sută de ani. Doamne Sfinte, dacă ar mai fi trăit, bunica lui ar fi împlinit la sfîrşitul acestei luni nouăzeci şi trei de ani. Chiar şi după atîţia ani, tot îi mai era dor de ea.

În minte i se strecură imaginea Emmei. Ce femeie sclipitoare şi extraordinară. Îşi iubise absolut toţi nepoţii, dar Anthony înţelesese de mult că relaţia ei cu Alexander fusese cu totul specială. Dar, de fapt, nu simţiseră cu toţii

același lucru în legătură cu el ? Fiindcă Sandy izbutise să-i facă, pe fiecare în parte, să-și dezvăluie tot ce aveau mai bun în ei. Da, datorită lui deveniseră mai buni.

Gîndurile se îndreptară acum spre scrisoare. O avea în sacou, în buzunarul de la piept. O păstrase acolo de cum o primise, în ziua de după moartea lui Sandy. Aflase de moartea lui înainte de a-i parveni scrisoarea, pentru că Paula le telefonase cu o seară înainte, de la Nutton Priory. Cu toate acestea, la început, scrisoarea îl șocase. Pînă ce înțelesese și acceptase cuvintele acelea.

O recitise deja de atîtea ori, încît acum o știa aproape pe dinafară. O avea întipărită în minte. Era o scrisoare nu prea lungă, redactată pe un ton echilibrat și rațional, tipic pentru Sandy, care-i era adresată, de fapt, doar lui. Așa se face că nu împărtășise conținutul nici măcar soției lui, deși erau foarte uniți, dar nici Paulei, care era în fond capul familiei. Nici nu trebuia ca ele s-o citească.

Închise ochii și revăzu parcă scrisul lui Sandy, și mai ales un anume fragment din scrisoare, care îl impresionase în mod deosebit.

Am vrut ca tu să înțelegi de ce fac asta, Anthony, scria el, în felul îngrijit care-i era propriu. *În bună parte, firește, o fac pentru mine. Profit de șansa de a dispărea, în sfîrșit. Dar, totodată, vă voi scuti pe toți de agonia așteptării morții mele. Știu că nici unul dintre voi nu poate suporta să mă vadă suferind. Așa că, înainte de a-mi pune capăt zilelor, îți spun adio, dragă vere și prietene. Să știi că sunt fericit să-mi arunc veșmîntul lumesc... Scap... Sunt liber...*

După care mai adăugase un post-scriptum : *Mi-ai fost cel mai bun prieten, Anthony. M-ai ajutat nu o dată să trec prin toate nenorocirile personale, fără să-ți dai poate*

seama. Îți mulțumesc. Dumnezeu să te binecuvînteze, cu toți ai tăi.

Anthony era conștient că n-ar fi înțelept să păstreze scrisoarea, dar nu se îndurase încă s-o distrugă. Trebuia însă s-o facă. Astăzi. Da, chiar după înmormîntare, cînd se vor întoarce la Pennistone Royal. O să se ducă la baie și o s-o ardă, după care o va arunca la toaletă. Doar el va fi cel care va ști că Sandy își plănuise meticulos moartea. Se dusese la vînătoare, în pădure, doborîse cîțiva iepuri, după care se împușcase, dar lăsînd foarte clare semne care să ducă la concluzia unui accident. Firește, nu va dezvălui niciodată - nimănui secretul lui Sandy. Urmase, desigur, o anchetă, iar procurorul dăduse verdictul de moarte prin accident, exact așa cum vrusese Alexander. Nimeni nu bănuia însă adevărul.

Facă-se voia lui, își spuse Anthony în sinea lui, privind colinele din depărtare, cu gîndul în continuare la Sandy, furat de nenumărate amintiri care-l purtau parcă înapoi în timp, clipă după clipă.

Pe neașteptate, razele strălucitoare ale soarelui străpunseră norii compacți, iar cerul sumbru și plumburiu se ilumină miraculos, lumina revărsîndu-se parcă de sub orizontul tuciuriu. Anthony, uluit de o asemenea splendoare, ridică ochii spre cer, zîmbind. Iar în pacea sufletului său iubitor și tandru, își luă rămas bun de la Sandy. Durerea lui s-a sfîrșit, se gîndi Anthony. Și-a găsit în sfîrșit odihna. S-a dus să se întîlnească cu prea iubita lui Maggie.

Scurta slujbă se apropia de sfîrșit.

Sicriul fu coborît în pămîntul mănos din Yorkshire, acolo unde zăceau și strămoșii lui Sandy. Anthony se

întoarse spre poarta cimitirului, în timp ce vicarul își închidea cartea de rugăciuni.

O luă pe Sally de braț.

- Hai să ne întoarcem la Pennistone Royal, să mîncăm și să bem ceva, zise el.

Sally încuviință, dînd din cap.

- Da, ne-ar prinde bine ceva cald, să ne mai întremăm, să ne încălzim. Am cam înghețat în dimineața asta.

Mergînd alături de ei, și ea înfrigurată, Paula se uită de la Shane la Anthony, murmurînd :

- Urăsc mesele astea copioase de după înmormîntare. Sunt o barbarie.

- Nu, spuse Anthony, cu glasul stins, nu-i adevărat. O luă de braț, potrivindu-și pasul după al ei, și înaintară alături pe aleea pietruită, spre poarta cimitirului. Prînzul de astăzi ne oferă ocazia să mai stăm puțin împreună, să ne consolăm unii pe alții... și să ne aducem aminte de Sandy, așa cum era el. Să ne aflăm alinarea gîndindu-ne că am avut fericirea de a-l cunoaște, de a-i simți dragostea. Și să-i cinstim memoria.

*

* *

Paula avea să-și aducă aminte de aceste cuvinte.

Îi mai răsunau încă în urechi și după o săptămînă, în dimineața în care se îndrepta spre Heathrow, ca să ia avionul spre New York.

Amanda ședea pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului, alături de ea, tristă și pe gînduri, aproape fără să scoată nici un cuvînt. Cu cîteva minute înainte de a ajunge la aeroport, Paula se întinse și îi luă mîna, strîngîndu-i-o ușor.

Amanda întoarse capul, încruntată, dar văzînd expresia Paulei, răspunse şi ea printr-o strîngere de mînă.

Paula o întrebă :

- Te gîndeşti la Sandy, nu-i aşa ?

- Da, şopti Amanda.

Continuînd s-o mîngîie tandru pe mînă, Paula murmură :

- Nu-i nimic, suferă pentru el, scapă de durere. E foarte necesar... numai aşa te poţi vindeca. Dar găseşte-ţi totodată alinarea în frumoasele amintiri pe care le ai de la Sandy, din anii petrecuţi împreună cînd eraţi mici. Fii fericită că ai avut un asemenea frate, care ţi-a dăruit atît de mult.

- Ce înţeleaptă eşti, Paula. Am să încerc... Amandei îi tremurau buzele. Dar îmi lipseşte atît de mult...

- Sigur, e firesc. Şi va mai fi aşa - multă vreme de aci înainte. Dar cred că în acelaşi timp ar trebui să-ţi găseşti mîngîierea la gîndul că Sandy a scăpat acum de suferinţă. Paula se opri, adăugînd apoi încetişor : Lasă-l, iubito, îngăduie-i să se odihnească în pace.

Amandei îi venea greu să vorbească, aşa că dădu doar din cap de cîteva ori, după care îşi întoarse privirea, uitîndu-se afară prin geamul maşinii. Se simţea prea emoţionată ca să poată articula ceva coerent şi ştia că Paula o înţelegea şi că îi va respecta tăcerea.

Ceva mai tîrziu însă, după ce se instalaseră în avion, bîndu-şi cafeaua înainte de decolare, Amanda se aplecă deodată spre Paula, spunîndu-i cu voce joasă :

- Îţi mulţumesc pentru prietenia pe care mi-o arăţi. Îţi sunt nespus de recunoscătoare. Privi undeva, în depărtare, înainte de a adăuga în şoaptă : Cît de nesigură e viaţa omului, Paula, nu-i aşa ? Nici unul dintre noi nu

ştie ce i se poate întîmpla de azi pe mîine... viaţa omului poate lua alt curs într-o clipită...

- Da, viaţa noastră atîrnă de un fir de aţă. Dar să ştii că e minunată. Viii cu viii, morţii cu morţii. Trebuie să ne vedem în continuare de viaţă.

- Aşa spunea şi bunica ! Amanda întoarse privirea spre Paula, începînd să zîmbească. Aseară, la telefon, Francesca mi-a dat o veste nemaipomenită... e însărcinată.

- Doamne, ce noutate plăcută ! O să trebuiască să cumpărăm ceva hăinuţe de bebeluş la New York. Paula luă o înghiţitură de cafea şi o privi pe Amanda peste marginea ceştii, cu un aer gînditor. Puse ceaşca la loc pe farfurioară şi spuse cu precauţie : Nu te supăra pe mine că mă amestec, dar îţi place mult de Michael Kallinski, nu-i aşa?

Amanda se uită la ea, cu ochii verzi şi luminoşi lărgiţi de mirare. O roşeaţă uşoară îi coloră gîtul şi obrajii palizi.

- Se vede chiar atît de mult ?

- A, numai eu am observat. Perspicacitatea şi intuiţia mea nu dau greş, apoi nu uita că te cunosc de cînd te-ai născut.

- Pe el nu-l interesează însă persoana mea, declară Amanda.

- Asta o să mai vedem noi.

- Cum adică ?

- Michael a petrecut foarte mult timp cu tine în ultima vreme, dar mereu numai cu afaceri legate de preluarea firmei "Lady Hamilton Clothes". Ar trebui acum să te vadă şi într-o altă lumină, în tot felul de împrejurări sociale, cu alţi bărbaţi care îţi dau tîrcoale... ceea ce se şi întîmplă de obicei, aşa că nu te mai ascunde după degete. Pe perioada şederii voastre la New York,

Shane şi cu mine avem de gînd să dăm cîteva petreceri şi ceaiuri... fiindcă vreau să fiu sigură că Michael te poate cunoaşte mai bine. Şi într-un mod mult mai personal.

- O ! şi asta a fost tot ce a putut spune Amanda.

- De la mine, crede-mă, viitorul tău se vede de-a dreptul strălucit.

- Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, se grăbi Amanda să-i spună. Sunt sigură că ai să obţii lanţul "Larson".

- Sper din tot sufletul să ai dreptate, spuse Paula, încrucişîndu-şi degetele pentru izbîndă.

*

*

Simultan cu decolarea avionului Concorde al companiei British Airways spre New York, un alt avion, al companiei Qantas ateriza pe acelaşi aeroport Heathrow, venind din Hong Kong.

După vreo oră, pasagerii debarcaseră, bagajele sosiseră pe bandă, iar Jonathan Ainsley, ca un prosper om de afaceri ce era, trecea dezinvolt prin vamă spre sala de sosire.

Trecu repede în revistă persoanele care aşteptau lîngă bară şi ridică mîna în semn de salut cînd zări coama de păr roşu aprins şi faţa surîzătoare a elegantei sale verişoare, Sarah Lowther Pascal.

Sarah îi făcu şi ea semn cu mîna, iar după o clipă se îmbrăţişau cu căldură.

- Bine ai venit acasă, Jonny, îi spuse Sarah în timp ce se îndepărtau unul de celălalt, privindu-se aprobator.

- Ce bine e. Nici nu mai ţin minte de cînd n-am mai fost acasă. Zîmbindu-i încîntat, îi făcu semn hamalului să-i urmeze cu bagajul şi, apucînd-o pe Sarah de braţ, o conduse spre parcare.

- Dacă ai ştii cît mă bucur că drumul tău la Londra a coincis cu al meu, îi spuse Jonathan zece minute mai tîrziu, în timp ce rulau instalaţi confortabil în limuzina spaţioasă cu şofer pe care Sarah o închiriase ca să-l aştepte la aeroport.

- Şi eu la fel, spuse ea. Yves m-a rugat să vin să văd galeria în care sunt expuse lucrările lui aici, apoi aveam şi eu cîteva treburi de rezolvat la Londra în săptămîna asta. Aşa că totul s-a potrivit de minune, Jonny.

- Şi ce mai face Yves ?

- Foarte bine, răspunse Sarah, cu entuziasm în glas. Are multă inspiraţie pentru munca lui în perioada asta.

- Şi văd, de asemenea, că lucrările lui se vînd foarte bine, murmură Jonathan, aruncîndu-i o privire. Şi nici pe tine nu te ţine prea din scurt, judecînd după bijuteriile astea... şi compleul Givenchy, dacă nu mă-nşel...?!

Sarah încuviinţă din cap, zîmbind încîntată de complimentele lui.

- E foarte generos, dar să ştii că şi investiţiile mele au adus dividende bunicele... Se uită pieziş la Jonathan. Şi ce mai face Arabella?

- Splendid ! Jonathan se lumină imediat la faţă şi porni să vorbească despre Arabella şi despre viaţa lor la Hong Kong. Povestea cu lux de amănunte, aproape pe nerăsuflate.

Sarah regreta că pomenise numele femeii. N-o putea suferi pe nevasta vărului ei.

Cu spatele rezemat de bancheta moale din piele de culoarea vinului, s-ar fi zis că Sarah e foarte atentă la spusele lui Jonathan, dînd din cap la răstimpuri, de parcă i-ar fi sorbit fiecare cuvînt, cînd, în realitate, nici nu asculta ce spunea.

Face pe nevinovata, se gîndi Sarah, gîndindu-se la Arabella. Numai că eu am ochit-o şi am mirosit-o de cînd am văzut-o. E isteaţă şi abilă, pusă pe fapte mari, gata să profite de tot. A, şi cred că trecutul ei ascunde multe. De asta sunt sigură. Ce mult aş vrea să-l previn, dar n-am curaj. Sarah nu se putea obişnui nici acum cu ideea că Jonathan fusese acaparat de Arabella Sutton. Pînă şi Yves, pe care de obicei nu-l interesau alte femei, păruse fermecat de ea cînd Jonathan o adusese în vizită la Mougins, la începutul anului. Sigur, era fermecătoare. Şi frumoasă. Cu părul blond platinat, cu ochii negri, cu silueta aceea-senzaţională. Extrem de sexy, pun pariu, se gîndi Sarah, dispreţuitor, cu o ură absolut iraţională. Ce-i păsa ei cu cine se însurase vărul ei!? Numai că ea ţinea la Jonny şi îi dorea să fie fericit.

Ea avea acum propria familie, un bărbat care o adora şi un înger de copil, extrem de dotat. Jonathan reprezenta însă trecutul ei, legăturile ei cu Anglia. Părinţii ei mai trăiau, la fel şi părinţii lui Jonny, mătuşa Valerie şi unchiul Robin. Dar, într-un fel, pe Jonathan îl iubea cel mai mult, chiar dacă tocmai din cauza lui se îndepărtase de ceilalţi veri, unchi şi mătuşi. Deşi pe unii nu-i putea suferi, se simţea totuşi ostracizată, suferind de faptul că nu mai făcea parte din acest clan distins.

Arabella îl fascina pe Jonny - asta era limpede. Iar pe Sarah o enerva să nu fie ea centrul atenţiei lui Jonathan. Mai păţise deja aşa ceva, pe vremea cînd trăia Sebastian Cross. Fuseseră prieteni la toartă încă de pe cînd erau la Eton. Şi rămăseseră foarte apropiaţi. Uneori se întreba de ce. Sebastian nu fusese tocmai de treabă. Ba chiar josnic după părerea ei. Şi, ciudat, ce fix făcuse pentru Jonathan ! Dacă n-ar fi avut motive să fie sigură

că nu-i adevărat, ar fi putut jura că Sebastian era homosexual. Faima de afemeiat contrazicea temeinic o asemenea opinie. Acum, se întreba dacă asta însemnase într-adevăr ceva. Sebastian fusese o creatură foarte ciudată. Murise dintr-o supradoză de cocaină. După ce Jonathan părăsise Anglia, nu avusese decît ghinioane, făcuse numai afaceri dezastruoase. Auzise că a sfîrşit lefter.

Jonathan îi atinse braţul şi exclamă iritat :

- Pari dusă departe, Sarah. N-ai ascultat ce ţi-am spus? Se uită mai bine la faţa ei, mijindu-şi viclean ochii spălăciţi.

- Ba da, cum să nu, protestă ea, acordîndu-i acum cu adevărat toată atenţia. Jonny era foarte irascibil, enervîndu-se din orice, şi ea nu dorea să-l necăjească.

- Ce te deranjează ? insistă Jonathan, ca de obicei pe aceeaşi lungime de undă cu ea, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. Întotdeauna reuşise s-o sperie pe Sarah cu această însuşire.

- Mă gîndeam de fapt la Sebastian Cross, recunoscu Sarah. A murit într-un mod ciudat?

Cîteva clipe, Jonathan rămase tăcut.

- Da, spuse el în cele din urmă. Foarte ciudat, într-adevăr. Mai făcu o pauză, după care continuă din proprie iniţiativă : Era hermafrodit. Nu ştiam, bineînţeles. Uitîndu-se drept în ochii verişoarei lui, adăugă : Mi-a mărturisit chestia asta cînd a venit la Hong Kong, ca să mă vadă, în primul an al şederii mele acolo... spunîndu-mi... în fine, că eram obiectul pasiunii lui, cum s-ar zice...

- Of, Doamne, spuse Sarah, fără să fie prea surprinsă de această dezvăluire. Ce groaznic pentru tine !

Jonathan zîmbi cam strîmb.

- Cam așa e, Sarah, recunosc. Dar a reacționat foarte bine cînd l-am respins. Cel puțin așa am crezut atunci.

Sarah nu făcu nici un comentariu, urmărindu-l cu interes.

El o întrebă :

- Crezi că de-aia a murit, Sarah ? Crezi că supradoza a fost intenționată... știi ce vreau să spun, un accident provocat ?

- M-am gîndit și la posibilitatea asta.

- Trist, într-adevăr.

- Da.

- Doamne, ce nepoliticos sunt ! Am uitat să te întreb ce face Chloé, adorabila ta fiică ? schimbă Jonathan brusc subiectul. Nu mai voia să se gîndească la Sebastian Cross, nu dorea să mai scormonească trecutul. Nu-l interesa decît viitorul, asupra căruia se concentrase intens în ultima vreme.

- A, lui Chloé îi merge absolut minunat, spuse Sarah, radiind de fericire, și se lansă într-o adevărată poveste despre fiica ei, de altfel unul dintre subiectele ei favorite, în afară de propriul soț. S-a îndrăgostit de unchiul ei Jonny... și înainte să plec din Franța, la începutul acestei săptămîni, m-a pus să-i promit că am să te aduc la Mougins pentru week-end. Vii, nu-i așa ?

- Am să fac tot posibilul.

- Bun, spuse Sarah, întorcîndu-se spre el și aruncîndu-i o privire lungă și pătrunzătoare. La ce te-ai referit cînd mi-ai telefonat de la Hong Kong și mi-ai spus că va veni și timpul nostru, că în curînd o să ne luăm revanșa vizavi de Paula ?

Jonathan se trase mai aproape. Chipul lui inexpresiv se învioră, iar în colțul buzelor i se ivi un surîs răutăcios și plin de trufie.

- Convingerea mea este că nimeni nu e infailibil şi că pînă şi cei mai deştepţi oameni de afaceri pot face uneori aprecieri şi judecăţi eronate. Am ştiut întotdeauna că Paula O'Neill va face într-o bună zi o greşeală. Am aşteptat... pîndind momentul... iar acum ceva îmi spune că e pe punctul de a face o asemenea greşeală. Există toate şansele s-o facă. I-a mers prea mult timp bine în afaceri. Iar cînd va comite eroarea fatală, eu am să fiu pregătit. Gata să sar.

Sarah îi aruncă o privire iscoditoare, ochii ei verzi aprinzîndu-se dintr-o dată.

- Cum adică ? De unde ştii ? Hai, Jonny, spune-mi şi mie !

- Mai tîrziu ! zise el, strîngînd-o de braţ cu un aer de complicitate. Să aşteptăm pînă ajungem în liniştea apartamentului meu de la "Claridge's"... şi acolo am să-ţi explic cum am de gînd s-o distrug pe Paula O'Neill.

Sarah se înfioră de plăcere şi nerăbdare la ideea de a o vedea pe Paula ruinată.

- Abia aştept să aud ce plan ai, sunt sigură că e nemaipomenit... ah, şi de cînd aştept să mă răzbun pe nenorocita asta afurisită, rece, frigidă şi hoaţă pe deasupra. Mi l-a furat pe Shane, pe lîngă toate celelalte.

- Da, aşa este, mai puse Jonathan ceva paie pe foc, aţîţînd ura lui Sarah faţă de Paula, aşa cum făcea de ani de zile, fiindcă avea nevoie de un aliat în proiectele lui mişeleşti, măcar ca suport moral, dacă nu altfel.

Vîrî mîna în buzunarul sacoului şi strînse degetele pe piatra de jad în formă de oaie. Talismanul lui. Îl purtase mult noroc pînă acum. N-avea nici un motiv să se îndoiască cum că de acum încolo va fi altfel.

ÎNVINGĂTORI ŞI ÎNVINŞI

Fapte nefireşti zămislesc tulburări nefireşti.
William Shakespeare, "Macbeth"

De aceea trebuie să fii vulpe ca să recunoşti capcanele, sau leu ca să sperii lupii.
Machiavelli, "Prinţul"

Totul sau nimic.
Henrik Ibsen, "Brand"

33

- Tu eşti într-adevăr cel mai minunat lucru ce i s-a întîmplat lui Philip, spuse Daisy, plină de dragoste şi respect pentru tînăra americancă ce devenise nora ei.

Chipul Madelanei se lumină, rîse uşor, veselă, şi se instală mai comod pe canapea.

- Mulţumesc. E plăcut să ştiu asta.

Şedeau în salonul casei de la Point Piper din Sydney, casă pe care Philip o deţinea de cîţiva ani şi unde el şi Maddy locuiau acum aproape toată săptămîna, cînd nu erau la Dunoon. Era o după-amiază frumoasă de august, deşi în Australia era încă iarnă. Mai devreme, Madelana deschisese uşile-fereastră ce dădeau spre terasă şi spre grădina din faţă. Pătrunsese astfel în salon o briză uşoară, făcînd să fîlfîie şi să foşnească perdelele de mătase, aducînd în acelaşi timp miresmele combinate de caprifoi şi eucalipt, ca şi aerul înţepător, sărat al mării.

După cîteva clipe, Madelana îi zîmbi soacrei sale şi adăugă :

- Oricum, şi eu trebuie să spun acelaşi lucru despre fiul tău, Daisy. M-a făcut din nou un om întreg, mi-a alungat toată suferinţa şi tristeţea şi mi-a dăruit atîta dragoste, încît am cîteodată impresia că o să explodez de atîta fericire.

Daisy dădu din cap, înţelegînd exact ce vrea să spună. Îi plăcuse de la început firea deschisă a Madelanei, fără ascunzişuri, întotdeauna dispusă să-şi comunice sentimentele, uneori foarte grăitor. Era totodată foarte îmbucurător să ştie că fiul ei este un soţ atît de bun, că se acomodase cu statutul de bărbat căsătorit după atîţia ani de aventuri, în fine, că el şi Maddy erau atît de fericiţi împreună.

- Cînd o căsnicie merge bine cu adevărat, nu se poate compara cu nimic altceva pe lume şi nici nu se poate înlocui cu nimic, spuse Daisy cu multă însufleţire. Şi este o adevărată bucurie să te ataşezi de un bărbat care se dăruieşte fără rezerve, aşa ca Philip şi Jason.

Daisy se opri, se uită în stînga ei şi privi diversele fotografii înfăţişîndu-l pe răposatul ei soţ împreună cu Philip, Paula, cei doi gemeni - Lorne şi Tessa, şi cu ea însăşi. Erau fotografiile unei familii fericite, pe care Philip le grupase pe o măsuţă de lîngă cămin. Căzu un moment pe gînduri, amintindu-şi de viaţa ei cu David. Cînd întoarse apoi capul şi-i zîmbi lui Maddy, zîmbetul ei era puţin trist.

- Cînd David a fost omorît în avalanşă, am crezut că lumea se sfîrşise pentru mine. Şi desigur aşa s-a şi întîmplat, într-un fel, se destăinui Daisy, vorbindu-i lui

Maddy despre fostul ei soţ într-un fel în care nu o făcuse niciodată.

- Vezi, Maddy, eu am avut o căsnicie perfectă cu dragul meu David... chiar de cînd m-am măritat cu el, la optsprezece ani. Eram convinsă că o asemenea căsnicie nu se mai poate repeta şi că nu mai poţi trăi la fel cu un alt bărbat. Şi aşa a şi fost. Pentru simplul motiv că nu există doi bărbaţi la fel, nici două femei de altminteri. Fiecare legătură de dragoste este diferită, are punctele sale slabe şi punctele tari. Faptul că am părăsit Anglia şi am venit aici m-a ajutat s-o iau de la capăt, iar operele mele de caritate mi-au dat un scop în viaţă. Dar Jason a fost cel care m-a făcut să trăiesc din nou ca femeie, el m-a făcut să mă simt întreagă, Maddy.

- Este un om minunat, recunoscu Maddy cu toată sinceritatea, gîndindu-se la numeroasele gesturi calde, amabile ale "necioplitului" australian faţă de ea, de-a lungul puţinului timp de cînd se cunoşteau. Am avut amîndouă noroc de a fi găsit nişte bărbaţi de aur, de patruzeci de carate, zău aşa !

- Ai dreptate, replică Daisy rîzînd, amuzată ca întotdeauna de expresiile neobişnuite ale Madelanei. Abia aştepta să-i relateze lui Jason aprecierea lui Maddy, care, conchise ea, pusese punctul pe i. Continuînd să zîmbească, Daisy se aplecă, îşi luă ceaşca de ceai şi sorbi.

O tăcere complice se lăsă între aceste două femei, provenite de pe trepte atît de diferite ale societăţii şi care, totuşi, ajunseseră să ţină mult una la cealaltă în anul care trecuse de cînd făcuseră cunoştinţă. Ceea ce le lega pînă într-atît era dragostea pe care o nutreau amîndouă pentru Philip şi Paula şi admiraţia obsesivă a Madelanei pentru Emma Harte. Daisy era devotată amintirii mamei ei şi îi

făcea plăcere să răspundă nenumăratelor întrebări pe care i le punea Maddy, să vorbească despre Emma, să relateze anecdote despre legendara femeie de afaceri, şi găsea în nora ei un ascultător vrăjit. În sfîrşit, copilul pe care Madelana îl purta în pîntece asigura legătura dintre cele două femei pe un alt plan. Copilul lui Philip... şi moştenitorul imperiului McGill pe care Daisy şi-l dorise atît de mult.

Daisy sorbea liniştită ceaiul şi se gîndea la copil, studiind-o în tăcere pe Madelana. Abia aştepta să se nască micuţul. Avea deja o întîrziere de două săptămîni şi toţi deveneau pe zi ce trece tot mai nerăbdători. În afară de Maddy, care se simţea liniştită şi sănătoasă... şi oarecum amuzată de permanenta lor agitaţie.

- Mă bucur că nu ai făcut pînă la urmă testul de amniocenteză, spuse Daisy, rupînd tăcerea, deşi sunt tare curioasă dacă în burtica ta se află nepoţelul sau nepoţica mea.

Madelana zîmbi.

- Cred că n-am vrut niciodată să aflu... prefer să am o surpriză. Îşi puse mîinile pe burtă, cu un gest protector, urmărind să simtă mişcările copilului, apoi izbucni în rîs: Am totuşi o presimţire că va fi fetiţă, Daisy.

- Serios ?

Maddy încuviinţă dînd din cap, se aplecă puţin şi anunţă :

- Dacă va fi fetiţă, o vom boteza Fiona Daisy Harte McGill. Cam lung nume, nu ? Dar am vrea să-i dăm numele mamei mele şi al tău şi să asociem numele de familie ale străbunicilor ei.

- Sunt mișcată și onorată - și foarte flatată, răspunse Daisy, iar ochii ei albaștri, aidoma ochilor tatălui ei, se luminară de plăcere.

Madelana se foi pe canapea, căutîndu-și o poziție mai comodă. Se simțea dintr-o dată cam jenată, greoaie, cam încordată.

- Nu te simți bine ? întrebă Daisy, observînd o grimasă pe chipul norei sale.

- Ba da. Mă simt doar cam țeapănă astăzi. Ca să-ți spun sincer, tare aș vrea să nasc mai repede. Mă simt uriașă, ca un pepene răscopt gata să pocnească ! Și mă tot învîrt în jurul lui Philip de parcă aș fi un pește scos din apă... ca o balenă eșuată pe plajă sau cam așa ceva.

Daisy izbucni în rîs.

- Și dacă o să fie băiat ? I-ai ales un nume ?

- Paul McGill. Ca tatăl tău.

- O, Maddy, ce frumos din partea ta și a lui Philip ! Sunt absolut fericită.

Daisy se ridică și se duse să-și ia poșeta de pe măsuța pe care o lăsase la venire. Scoase din poșetă o cutiuță de piele și i-o întinse Madelanei, spunînd :

- Asta-i pentru tine.

Madelana o privi surprinsă pe soacra ei, apoi se uită la cutiuța de bijuterii din mînă. Pielea cutiuței era roasă și zgîriată, iar auriul care tivea marginile se ștersese cu vremea. O deschise și își ținu respirația la vederea broșei cu smaralde așezată pe catifeaua neagră.

- Vai, Daisy, este superbă ! Nemaipomenită ! Îți mulțumesc, îți mulțumesc mult de tot. E veche, nu-i așa?

Daisy, care se așezase lîngă ea pe canapea, încuviință dînd din cap.

- Este de prin 1920. Voiam de mult să-ți dăruiesc ceva special și, pînă la urmă...

- Dar mi-ai dăruit ! o întrerupse Madelana. Am o mulțime de cadouri extraordinare de la tine și de la Jason, de la Philip. Toți mă răsfățați.

- Te iubim, Maddy. Dar după cum spuneam, voiam să-ți dau ceva cu totul deosebit în această perioadă a vieții tale... și am ales broșa cu smaralde din colecția mea. Nu numai pentru că este frumoasă și o să-ți șadă minunat, dar și pentru că a aparținut mamei. Știam că vei aprecia acest lucru, că vei aprecia valoarea sentimentală a broșei mai mult decît orice altceva.

- Așa este. Dar, Daisy, totuși nu pot s-o primesc... este o moștenire de familie.

- Dar tu ce ești ? Nu faci parte din familie ? Iubito, doar ești soția lui Philip ! spuse Daisy blînd, dar ferm. Scoase broșa din cutiuță și o privi amîndouă, admirîndu-i lucrătura rafinată, frumusețea modelului, strălucirea și profunzimea smaraldelor.

Deodată, Daisy spuse :

- Bijuteria asta are o poveste frumoasă. Vrei să ți-o spun ?

- Oh, desigur.

Daisy zîmbi în sinea ei în timp ce punea broșa la loc în cutiuță și se instală mai comod pe canapea. Se gîndea la mama ei, închipuindu-și fetița de la începutul secolului, așa cum și-o imaginase de nenumărate ori, minunîndu-se întotdeauna de personalitatea extraordinară a mamei sale.

- Povestea a început de fapt în 1904, începu Daisy. După cum știi, Emma era slujnică la conacul Fairley din Yorkshire, unde a muncit începînd de la vîrsta de

doisprezece ani. Într-o după-amiază de duminică din luna martie a aceluiași an, a venit s-o vadă prietenul ei cel mai bun, Blackie O'Neill. Îi cumpărase o broșă decorată cu bucățele de sticlă verde, de forma unei fundițe, pentru ziua ei de naștere de la sfîrșitul lui aprilie, cînd avea să împlinească cincisprezece ani. El urma să părăsească ținutul și ținea să-i dăruiască o amintire. În orice caz, Blackie i-a explicat Emmei că văzuse broșa în vitrina unui magazin din Leeds și culoarea pietrelor îi amintise de ochii ei ca de smarald. Firește, Emma a fost încîntată de broșă, așa ieftină cum era, pentru că nu mai avusese în viața ei o asemenea podoabă. I se părea cel mai frumos obiect din lume. Și în după-amiaza aceea, Blackie i-a făcut o promisiune... i-a spus că într-o bună zi, cînd va fi bogat, îi va cumpăra o replică a acelei broșe, dar cu smaralde adevărate. S-a ținut de cuvînt. După mulți ani i-a dăruit această broșă..., încheie Daisy. Cînd mama a murit, mi-a lăsat mie broșa, împreună cu colecția de smaralde pe care i-a dăruit-o tata de-a lungul anilor.

- Ce poveste minunată ! Broșa este tare frumoasă, dar nu pot s-o primesc, Daisy. Avînd în vedere povestea ei, n-ar trebui să-i revină Paulei ?

- Nu, ea și cu mine vrem să fie a ta, insistă Daisy, întinzînd brațul și cuprinzînd-o pe Madelana cu tandrețe. Am vorbit cu Paula și ea socotește că este darul cel mai potrivit pentru tine. Știu că dacă ar fi trăit mama, dorința ei ar fi fost aceeași.

Madelana înțelese că nu mai are sens să protesteze, că ar fi chiar nepoliticos din partea ei, așa că îngînă din nou mulțumiri, lăsînd-o pe soacra ei să-i prindă broșa de rochie. Se ridică apoi greoaie și se duse să se privească în

oglinda de deasupra căminului. Era o piesă extraordinară şi o mişca profund faptul că Daisy-îi dăruise un obiect care aparţinuse Emmei Harte.

Madelana se întoarse şi se aşeză pe canapea. După o clipă, Daisy o întrebă deodată :

- Apropo de fiica mea, crezi că a făcut o greşeală cumpărînd reţeaua "Larson" din Statele Unite ?

- Bineînţeles că nu ! strigă Madelana, îndreptîndu-şi spatele şi răspunzînd privirii pătrunzătoare a lui Daisy. Este o femeie de afaceri strălucită şi nu ştiu să fi făcut vreodată vreo mişcare greşită.

- Aş fi vrut numai să-mi spună de ce a vrut să mă convingă anul trecut să vînd acţiunile "Sitex". Sau măcar să-mi fi dat ocazia să-i ofer banii de care a avut nevoie pentru a prelua magazinele "Larson". Daisy oftă din greu. Paula poate fi îngrozitor de încăpăţînată şi este hotărîtă să facă totul numai după cum o taie pe ea capul. Of, Doamne, nu ştiu ce să mai zic... nu pricep mai nimic din afacerile astea !

Daisy se ridică şi se duse la cămin, unde se sprijini cu o mînă de policioară.

- Şi nu-l înţeleg pe Shane, dacă vrei să ştii. Nu-mi pot închipui de ce nu ne-a spus mai de mult, mie sau lui Philip, despre planurile ei. Şi de ce Dumnezeu nu i-a dat nici un sfat ? După cele ce ne-a spus ieri-seară, presupun că ar fi fost cazul, nu ?

- Nu cred că cineva îi poate da sfaturi Paulei. E atît de încrezătoare în forţele ei, atît de sigură pe ea şi atît de pricepută în afaceri, încît nu are nevoie de sfatul nimănui. Afară de asta, Shane nu se amestecă niciodată. El stă deoparte... e soluţia cea mai bună şi el ştie asta acum.

Daisy se încruntă.

- M-au surprins anumite lucruri pe care le-am auzit ieri-seară la masă. Pe tine nu ?

- Nu prea, răspunse cu sinceritate Madelana. Nu uita că eu am fost asistenta Paulei la magazinul universal din New York și știu că de mult căuta o rețea americană. În orice caz, după cum ți-am mai spus, eu am deplină încredere în judecata ei. Și tu ar trebui să ai. Știu că Philip gîndește ca și mine și, din ce-a spus Shane la masă, și el este de aceeași părere. Madelana îi aruncă lui Daisy o privire cu care spera s-o încurajeze. Aș dori să mai adaug ceva : Nu ți-a trecut niciodată prin minte că Paula vrea poate să dețină ceva numai al ei ?

- Dar are destule, Maddy dragă ! exclamă Daisy, mirată la culme. Rețeaua "Harte", ca să nu mai vorbim de...

- Aceea a fost însă fondată de Emma, sublinie repede Madelana. De fapt, toate întreprinderile conduse de Paula sunt moștenite de la bunica ei. Poate că simte nevoia să... creeze, să construiască ceva care să fie numai al ei, cu banii ei.

- Ți-a dat să înțelegi așa ceva pe vremea cînd lucrați împreună la New York ?

- Nu, e doar o impresie personală, cunoscînd-o atît de bine precum o cunosc.

Daisy păru și mai surprinsă și tăcu, chibzuind o vreme asupra celor spuse de nora ei. În cele din urmă zise :

- Poate că ai dreptate, Maddy dragă. N-am privit niciodată așa lucrurile. Totuși, lăsînd la o parte orice alte considerente, cred că și-a asumat o responsabilitate imensă, pe lîngă toate acelea pe care le are deja.

Maddy îi răspunse pe un glas plin de căldură :

- Încearcă să nu-ți mai faci atîtea griji din cauza Paulei și a planului ei de extindere în Statele Unite. O să

iasă bine, ai să vezi. Philip spune că aşchia nu sare departe de trunchi şi aşa ai spus şi tu mai devreme, că este leită mama ta. Nu-i tocmai rău să fii o a doua Emma Harte, nu? încheie Madelana cu o notă glumeaţă, ridicînd dintr-o sprînceană.

Daisy rîse politicos.

- Nu, nu e rău, admise ea.

34

Mai tîrziu, după ce soacra ei se întoarse la propria-i casă din Rose Bay, Madelana îşi puse o pelerină albă de lînă şi ieşi. Mergea încet prin grădină, aşa cum obişnuia de două ori pe zi, bucurîndu-se de mişcare şi de aer curat.

Deşi vîntul se domolise, se făcuse frig şi se lăsa amurgul ; şi în lumina aceea redusă, nici zi - nici noapte, dar undeva între cele două, totul părea mai plăcut, mai blînd.

Cerul limpede din după-amiaza aceea îşi pierduse nuanţele de albastru şi alb intens, glacial ; se întunecă treptat şi marginile bolţii, la linia orizontului, erau brăzdate de şuviţe sclipitoare de chihlimbariu şi trandafiriu, în timp ce soarele se scufunda în mare. În grădina tăcută, învăluită de linişte, nu se auzea decît clipocitul valurilor ce se izbeau de stîncile promontoriului pe care se înalţa casa.

Cînd ajunse la capătul potecii, Madelana stătu o clipă să privească nesfîrşita suprafaţă de apă întunecată. Părea rece, neîmbietoare, fără fund, şi ea se cutremură, deşi pelerina era bună, caldă. Se răsuci iute pe călcîie şi se întoarse repede spre casă. Văzu lămpile aprinzîndu-se

în câteva camere și dinspre ferestre se revărsau fascicule înguste care-i luminau calea.

Cît de caldă și îmbietoare părea casa ei în contrast cu marea înfricoșătoare pe care o lăsase în urmă ! Acceleră pașii, dorindu-și brusc să se afle înăuntru. După câteva minute, închidea ușile-ferestre de la bibliotecă și străbătea încăperea spre a ieși în hol, tremurînd ușor.

Cînd agață pelerina în dulapul din hol, auzi zvon de glasuri venind din partea casei unde se afla bucătăria. Erau cele două fete de serviciu, Alice și Peggy, și doamna Ordens, menajera, care sporovăiau ca un stol de vrăbii ciripitoare. Cele trei femei se îngrijeau fără cusur de gospodăria ei, preluînd povara conducerii celor două case din Sydney - casa de aici, de la Point Piper, și luxosul apartament de la ultimul etaj al Turnului McGill. Făcu un pas spre ușă, apoi se hotărî să se schimbe pentru cină înainte de a intra să discute cu ele.

Un mic fior de fericire o trecu pe Madelana cînd urcă scara ce ducea la etajele superioare. În ultimele zile se simțise cuprinsă de un minunat sentiment de mulțumire deplină. Dragostea lui Philip și copilul pe care-l așteptau erau, desigur, izvorul acestei stări, acestei bucurii debordante.

În curînd vor fi trei în loc de doi. Nu mai avea răbdare... abia aștepta să țină bebelușul în brațe.

Cînd împinse ușa dormitorului și intră, o întîmpină licărirea trandafirie a focului. Era una din cele două încăperi ale casei pe care le decorase ea după căsătorie și folosise o combinație de verde cald și un muslin strălucitor de alb, presărat cu bujori roz, trandafiri grena, stînjenei galbeni și frunze verde închis. Jocul nuanțelor de verde pe fundalul general și pe muslinul aerisit, folosit

cu generozitate, accentuau dimensiunile dormitorului. Spre grădină şi spre mare dădea o fereastră curbată cu o băncuţă dedesubt care urmărea curbura geamului. Tot acolo se afla un pat uriaş cu patru coloane.

Într-un colţ, lîngă cămin, era o măsuţă de scris, o mică bijuterie, şi Maddy se aşeză, luînd în mînă scrisoarea pe care se apucase s-o scrie maicii Bronagh, la Roma, în clipa în care Daisy sosise la ceai mai devreme decît o aşteptase.

O citi repede, adăugă o ultimă frază şi, transmiţîndu-i toată dragostea ei, semnă şi o puse într-un plic. După ce scrise adresa, o puse în picioare, alături de celelalte scrisori, adresate maicii Mairéad la New York, lui Patsy Smith la Boston şi Paulei la Londra. Maddy era o corespondentă silitoare, expediind regulat epistole amuzante, cu cele mai recente veşti despre ea însăşi, celor patru persoane atît de dragi ei. După dejun hotărîse să termine scrisorile înainte de a se interna la maternitate ; era convinsă că va naşte în săptămîna aceasta.

Madelana se lăsă alene pe speteaza scaunului, gîndindu-se la anul ce trecuse. Ce extraordinar fusese ! Miraculos ! Acesta era într-adevăr singurul cuvînt pentru a-l descrie. Dar n-a trecut nici măcar un an, se gîndi ea deodată. L-am cunoscut pe Philip în septembrie şi acum este abia august. Cîte s-au întîmplat într-o perioadă de timp atît de scurtă. Îşi puse mîinile în poală, împletindu-şi degetele sub pîntecul mare, gîndindu-se din nou la bebeluş, făcînd planuri de viitor.

În cele din urmă, ridică privirea şi o lăsă să cadă pe micul şervet pe care-l avea din copilărie. Fusese expediat în Australia împreună cu celelalte obiecte personale ale ei şi îl atîrnase deasupra propriului ei birou.

"Dacă ziua îţi este tivită cu rugăciuni, ea nu se va deşira niciodată", brodase mama ei, de mult de tot, cu lînă albastră.

O, mami, se gîndi ea, toate s-au potrivit atît de bine pentru mine, exact cum spuneai tu cînd eram mică. Sunt, pînă la urmă, Fetiţa-ta-de-aur. Am fost binecuvîntată.

Maddy îşi întoarse privirile spre fotografiile în rame de argint de pe biroul ei... părinţii, Kerry Anne, Joe şi Lonnie. Aţi plecat de mult de lîngă mine, dar pe fiecare vă port în suflet şi vă voi purta mereu, şopti ea pentru sine.

Continuînd să-şi contemple familia, observă că amintirile ei erau mai curînd duioase, mai puţin dureroase ca oricînd. Aceasta se întîmpla desigur pentru că era o femeie împlinită şi fericită ; nu se mai simţea singură şi izolată. În sfîrşit, senzaţia ei profundă de irosire se destrămase, dacă nu dispăruse chiar cu totul.

Maddy ieşi din dormitor peste o jumătate de oră, proaspăt fardată şi impecabil îmbrăcată, purtînd o tunică bleumarin frumos croită peste nişte pantaloni gen pijama, din aceeaşi mătase întunecată. Purta broşa cu smaralde a Emmei prinsă pe umăr. Ca bijuterii, mai avea un şirag de perle perfect îmbinate, cercei cu perle mari, iar în degete avea inelele de nuntă şi de logodnă. Pe braţ ţinea un şal bleumarin din mătase grea, cu franjuri dese şi o poşetă de seară din mătase bleumarin, în care vîrîse scrisorile. Avea de gînd să le pună la cutie mai tîrziu, la hotelul "Sydney-O'Neill".

Înainte de a coborî, se opri în faţa unei uşi puţin mai departe, pe coridor, răsuci mînerul şi intră. Aprinse lampa cea mai apropiată şi privi fericită în jur. Era fosta cameră de oaspeţi, acum transformată în cameră de copii. O decorase împreună cu Philip. Era o combinaţie

veselă de galben cu alb, cu puțin roz pentru a surprinde privirea și a înmuia culorile. Se hotărîseră asupra acestui proiect mai aparte pentru că nu avea nici un caracter definit : nici feminin, nici masculin; ca urmare, era potrivit atît pentru o fetiță, cît și pentru un băiețel.

Își trecu o mînă drăgăstoasă peste marginea leagănului, se duse la peretele pe care se afla fereastra spre a îndrepta o reproducere cu o poezioară pentru copii, care i se păru puțin strîmbă, după care se mișcă încet prin camera mare și plăcută, verificînd totul pentru a nu știu cîta oară. Stinse în sfîrșit lampa și ieși cu un zîmbet fericit, mulțumită că totul era perfect, gata pentru sosirea copilului lor.

În holul de la intrare, Maddy dădu peste doamna Ordens.

- Aici erați, doamnă Amory ! spuse menajera, adresîndu-i un zîmbet cald. Tocmai veneam să vă spun că a sosit Ken cu mașina ca să vă ducă la Sydney.

- Mulțumesc, doamnă Ordens, spuse Maddy întorcîndu-i zîmbetul, dar mai e timp destul. Haideți puțin în bucătărie. Vreau să verific cîteva lucruri cu dumneata înainte de a pleca.

*

* *

Shane decise că Madelana nu arătase niciodată mai frumoasă ca în seara aceea. Se vedea că este îndrăgostită pînă peste urechi de Philip, iar el era la fel de îndrăgostit de ea, și fericirea lor se reflecta în tot ceea ce spuneau sau făceau.

Primul lucru pe care-l observase cînd sosise la Sydney în urmă cu cîteva zile fusese faptul că Madelana se rotunjise la față de cînd o văzuse, în ianuarie, în

Yorkshire. Nu mai era atît de osoasă şi îi şedea bine aşa, mai plinuţă. Avea bujori în obraji, ochii ei mari, cenuşii, erau plini de luminiţe scînteietoare şi toată faţa ei degaja o strălucire aparte, care lui i se părea fascinantă. Parcă avea o lumină lăuntrică. Nu era, deci, de mirare că unii din clienţii restaurantului se uitau mereu în direcţia lor. Dar şi Philip era dat naibii de chipeş, un tip distins, o persoană cunoscută în Australia. Poate era şi asta explicaţia numeroaselor priviri aruncate pe furiş. Alcătuiau un cuplu frapant; răspîndeau în jurul lor un nimb de lumină.

A fost încă de la început o seară veselă.

Toţi trei rîseră pe săturate, aşezaţi la masa pe care o luaseră în Salonul Orhideelor din hotel. De fapt, din clipa în care sosise ea în apartamentul lui Shane, unde cei doi luau un aperitiv, rîsul plutise tot timpul în atmosferă. Philip se agitase în jurul Madelanei, o instalase într-un fotoliu comod, îi turnase apă de Evian într-un pahar şi se comportase, în general, ca orice bărbat îndrăgostit. Iar ea se arătase tandră şi prietenoasă, cu gesturi oarecum reţinute şi cu zîmbetul ei fericit intact. Shane se bucura pentru ei, ştiind foarte bine ce înseamnă o căsnicie fericită. Erau la fel de norocoşi ca el cu Paula.

Philip spuse:

- În orice caz, Shane, noi nu mergem la Dunoon în week-end-ul ăsta. Termenul naşterii este depăşit de mult, aşa că doctorul Hardcastle ne-a spus să rămînem la Sydney. Este sigur că evenimentul trebuie să se producă dintr-un moment într-altul, iar Maddy este la fel de sigură, ca atare el consideră că nu avem voie să ne urnim de-aici.

- Are perfectă dreptate, spuse Shane. Şi, dintr-un punct de vedere strict egoist, eu mă bucur că rămîneţi în

oraş. Poate am să vin duminică la Point Piper, să-mi petrec sîmbăta cu voi, dacă, desigur, mica puşlama nu se va clinti pînă atunci.

Philip zîmbi satisfăcut.

- Aşa ne-am gîndit şi noi, deşi speram să stai tot week-end-ul. Poţi pleca cu mine vineri seara ; ai avea ocazia să te relaxezi, să scapi de hotel şi de problemele lui.

- Splendidă idee ! Aşa am să fac. Va fi o plăcere să stau cu voi, să mă relaxez, să nu fac altceva decît să citesc şi să ascult muzică. De cînd am venit, n-am avut un minut de linişte.

Madelana exclamă :

- Mă bucur că ai să stai cu noi, Shane ! Să ştii că doamna Ordens găteşte minunat. Dacă-mi spui ce-ţi place, o să-ţi pregătească toate mîncărurile tale preferate.

Shane rîse, clătinînd din cap :

- Nu vreau nimic special, fată dragă. Paula mă ţine la un regim strict. I se pare că m-am cam îngrăşat în vara asta, în sudul Franţei. Nu uita că Vrej-de-fasole e atît de slăbănoagă încît, în comparaţie cu ea, oricine pare gras. Îi aruncă Madelanei o privire veselă şi zeflemitoare : Şi tu eşti cam slabă cînd nu eşti însărcinată.

- Da, confirmă ea. Cred că Paula şi cu mine ardem kilogramele cînd lucrăm. Probabil din cauza consumului nervos.

- Apropo de lucru, tot mai ai de gînd să preiei conducerea magazinelor "Harte's" din Australia, după ce naşti ? întrebă Shane, curios.

- O, da, cred că da, răspunse Maddy. Am să-mi iau liber o lună-două, ca să stau cu copilul, pentru că pot foarte bine să verific hîrtii şi să dau telefoane de acasă sau

din apartamentul din Turn pînă ce voi începe să petrec din nou, în mod regulat, cîteva ore la serviciu... de la nouă la cinci sau cam aşa ceva.

- De fapt, am făcut comanda pentru amenajarea unui apartament pentru Maddy alături de biroul meu din Turnul McGill, spuse Philip. În felul acesta, doar o scară de cîteva trepte o va despărți de camera copiilor pe care am proiectat-o în apartamentul de sus.

- Paula aducea adesea cîte un plod în birou cu ea... şi Emily la fel, rîse Shane. Cred că este o trăsătură de caracter a femeilor din familia Harte. Poți intra şi tu în clubul lor, Maddy !

Ea le dărui un zîmbet minunat, care se transformă într-un căscat lenevos. Încercă să-l stăpînească, fără prea mult succes, aşa că îşi duse mîna la gură şi mai căscă de cîteva ori.

Philip observă imediat.

- Trebuie să-mi duc doamna acasă, la culcare, anunță el, ridicîndu-se numaidecît şi ajutînd-o pe Maddy să se ridice la rîndul ei. Sper că nu te deranjează să te culci mai devreme, Shane, dar cred că trebuie s-o ştergem.

- Nu mă deranjează deloc, spuse Shane şi se ridică şi el. Cobor cu voi şi, oricum, nu-mi prinde rău să mă culc şi eu o dată la o oră rezonabilă.

Shane îi conduse prin Salonul Orhideelor, îi însoți în lift şi traversă cu ei holul de marmură verde pînă la uşile din față.

- Ken vă aşteaptă în maşină, spuse el cînd ieşiră în stradă. O sărută pe Maddy, îl îmbrățişă pe cumnatul său, le ură noapte bună şi închise portiera în urma lor.

În timp ce Rolls-Royce-ul demara, Philip îi înconjură umerii Madelanei şi o trase lîngă el.

- Te simți bine, iubito ?

- Da, Philip. Sunt doar foarte obosită. Își lăsă capul pe el. M-a cuprins brusc o stare de epuizare totală.

- Crezi că se apropie...? Ai dureri ?

- Nici gînd. Zîmbi, lipită de pieptul lui, și își strecură brațul pe sub haina lui, cuprinzîndu-i spatele, ca să se simtă mai aproape de el. O să te anunț chiar în clipa în care voi simți cel mai mic junghi, promise ea.

El îi mîngîie părul castaniu, apoi se aplecă și o sărută pe creștet.

- Of, Doamne, te iubesc atît de mult, Maddy ! Nu cred că voi putea vreodată să te fac să înțelegi cît de mult însemni tu pentru mine.

- Mmmm, asta-i minunat, spuse ea zîmbind din nou, după care își înăbuși o altă serie de căscaturi, adăugînd : Și eu te iubesc... Vreau să ajungem acasă... abia aștept să pun capul pe pernă. Își simțea pleoapele atît de grele încît abia le putea ține deschise. Coborîră și în cele din urmă ochii i se închiseră ; moțăi cu intermitențe pe tot parcursul drumului pînă la casa din Point Piper.

*

* *

A doua zi de dimineață, după micul dejun, Philip urcă să-i spună la revedere lui Maddy. Dar ea dormea adînc în patul mare, cu părul ei castaniu răsfirat pe pernă. În somn, fața ei era liniștită, lipsită de vioiciunea și mobilitatea care-i confereau atîta vitalitate atunci cînd era trează.

Ce nevastă frumoasă am ! se gîndi el, aplecîndu-se și sărutînd-o ușor pe obraz. Nu se îndura s-o trezească. Îi îndepărtă o șuviță de păr de pe față, o sărută din nou și ieși tiptil din dormitor.

Ken aştepta cu Rolls-ul la scară cînd Philip ieşi din casă cu puţin înainte de ora şapte şi în cîteva secunde erau în drum spre Sydney. Philip deschise servieta şi răsfoi documentele cele mai urgente pe care le adusese de la birou în noaptea precedentă, pregătindu-se ca de obicei pentru ziua lui de lucru încă pe parcursul de jumătate de ceas pînă în oraş. Făcu cîteva însemnări rapide în carnet, studie un raport amănunţit alcătuit de Tom Patterson, directorul departamentului minier şi unul dintre cei mai mari experţi în opal din lume ; se uită prin celelalte note întocmite de diverşi şefi din cadrul corporaţiei McGill şi în cele din urmă vîrî toate hîrtiile în servietă. Se instală comod, recapitulînd tot ceea ce citise pînă atunci.

Cînd păşi în birourile directoriale ale corporaţiei din vîrful Turnului McGill, era exact şapte şi jumătate. Asistentul lui personal, Barry Graves, şi secretara lui, Maggie Bolton, îl aşteptau. Se salutară, după care toţi trei pătrunseră în sanctuarul interior al lui Philip pentru şedinţa de dimineaţă.

Philip se aşeză pe scaunul de la biroul lui şi spuse :

- Cea mai importantă întrevedere pe agenda noastră de astăzi va fi cea cu Tom Patterson. Presupun că s-a întors cu bine ieri-seară de la Lightning Bridge.

- Da, răspunse Barry. A telefonat acum vreo zece minute şi i-am confirmat că-l aşteptăm în jur de ora unsprezece şi jumătate şi că va lua dejunul cu tine aici.

- Splendid ! spuse Philip. Abia aştept să-l văd pe bătrînul meu prieten şi să stau de vorbă cu el. Tom n-a mai fost de luni de zile la Sydney. A consemnat o mulţime de lucruri pertinente în raportul lui. L-am răsfoit din nou pe drum şi vreau să-mi dezvolte cîteva probleme relevate de el. Dar să nu discutăm asta acum. Philip privi spre

Maggie care şedea în celălalt capăt al biroului, cu carneţelul în mînă, cu creionul pregătit. E vreo corespondenţă specială astăzi? întrebă el, coborîndu-şi privirea pe teancul de hîrtii din faţa lui, apoi se uită din nou la ea.

- Nimic important - mai mult scrisori personale, cîteva invitaţii, solicitări de opere de binefacere, corespondenţa zilnică de rutină. A, mai e şi un bilet hazliu de la Steve Carlson. E încă la Coober Pedy. Îi merge foarte bine, încheie Maggie, chicotind uşor.

Philip nu se putu abţine să nu rîdă şi el.

- Deci, l-am judecat greşit. Puştiul s-a dovedit a fi un tip deştept.

Cei trei schimbară priviri pline de subînţeles, chicotind, amintindu-şi de tînărul american pe care-l etichetaseră drept boboc cu un an în urmă, cînd venise să-i ceară sfaturi lui Philip.

Barry spuse cu o oarecare invidie :

- Norocul ageamiului, ăsta-i secretul. Ascultaţi-mă pe mine, mai are timp să-şi rupă gîtul. Deschise unul din dosarele pe care le ţinea în mînă şi continuă vioi : Acum am toate informaţiile pe care le-ai solicitat relativ la reţeaua de presă din Qeensland. Patronul de acolo pare interesat să vîndă. Am pregătit un bilanţ, Philip, cu toate detaliile necesare. Iar Gregory Cordovian a sunat la cîteva minute după ce ai plecat de la birou ieri-seară. Vrea să fixeze o întîlnire cu tine.

- Nu zău !? exclamă Philip, şi în glasul lui se simţea că e surprins. Îi aruncă lui Barry o privire întrebătoare. S-ar putea ca pînă la urmă să dorească să încheie un armistiţiu ?

- Greu de spus. Este un tip alunecos. Dar am senzaţia că îl tentează să fie în relaţii de prietenie cu tine. Mai

mult decît a fost vreodată pînă acum. Poate este dispus chiar să vîndă staţiile de televiziune din Victoria. Şi, ascultă, Philip, el ne-a sunat pe noi, nu ? Ăsta mi se pare un semn bun.

- Este. Şi s-ar putea să ai dreptate în privinţa staţiilor de televiziune.

Barry încuviinţă din cap şi bătu cu palma dosarul pe care-l ţinea în mînă.

- Aici sunt rapoartele despre companiile noastre care explorează energia naturală, despre bunurile noastre imobiliare din Sydney şi celelalte acţiuni în industria minieră. Va trebui să le răsfoieşti aproape pe toate pînă joia viitoare, cînd vom avea o serie de întruniri cu directorii acestor companii.

- O să le răsfoiesc. Lasă-mi dosarele, Barry. Şi tot ce ai şi tu, Maggie.

Secretara dădu înapoi o pagină din carnet.

- Ian MacDonald a sunat ieri după-amiază, tîrziu. Are un set complet de pînze pentru tine, inclusiv spinakerul şi kevlarul pentru catargul de furtună. Vrea să ştie cînd poţi să le vezi cu el în oraş. Ai fi de acord să dejunezi cu el la şantierul naval ?

- Mîine sau vineri... Sunt liber, nu ?

- Mîine da. Vineri nu. Ai o întrevedere cu mama ta şi cu consiliul de tutelă al Fundaţiei Daisy McGill Amory. Pe urmă un dejun de lucru aici, la Turn, în sufragerie.

- Exact, uitasem complet. Philip căzu o clipă pe gînduri. Poate ar fi bine să fixezi o întîlnire cu Ian pe săptămîna viitoare. Ar fi mai convenabil.

- E-n regulă. Maggie se ridică. Eu am terminat. Vă las singuri. Philip, sună-mă dacă doreşti o cafea.

- Mulţumesc, o să te sun.

Barry se ridică şi el.

- Nici eu nu am altceva pe moment. Vreau să mă întorc la birou şi să mai umblu la raportul pe care-l pregătesc asupra acţiunilor mamei tale la firme din străinătate. Am rămas în urmă cu el.

- Bine, Barry, du-te şi vezi-ţi de treabă. Eu oricum am cu ce mă distra cu tot ce am aici, spuse el, arătînd spre dosarele pe care Barry tocmai i le pusese pe birou. Ne vedem la întîlnirea cu Tom. Anunţă-mă în clipa în care apare.

- Bineînţeles, Philip.

Rămas singur, Philip îşi concentră atenţia asupra celor două rapoarte despre acţiunile lor din industria de extracţie a minereului de fier. Se instală comod pe scaun şi începu să-l citească pe primul, alcătuit din cincisprezece pagini dactilografiate. Citea a doua pagină şi făcea o mulţime de însemnări cînd Maggie îi aduse o ceaşcă cu cafea, şi nu se apucă de raportul despre bunurile lor imobiliare din Sydney decît pe la zece. Îl parcursese pe jumătate cînd auzi glasul lui Maggie prin intercomunicaţie.

- Philip...

- Da, Maggie.

- Iartă-mă că te deranjez, dar te caută menajera. Spune că e ceva urgent.

- A... bine, dă-mi-o. Telefonul din stînga lui începu să sune. Ridică receptorul. Da, doamnă Ordens...

- S-a întîmplat ceva cu doamna Amory, spuse menajera, trecînd direct la subiect, şi prin telefon trecea ceva din neliniştea şi îngrijorarea ei.

- Ce vreți să spuneți ? întrebă Philip cu un glas tăios, brusc alarmat. Se îndreptă de spate și apucă mai strîns receptorul.

- Nu pot s-o trezesc. M-am dus pe la dînsa la nouă și jumătate, cum mi-ați spus, dar dormea atît de adînc, că mi-am zis s-o mai las puțin. I-am dus sus tava cu micul dejun și mă chinui de zece minute s-o trezesc și nu izbutesc, domnule Amory. Cred că a leșinat.

- Dumnezeule ! Philip sări în picioare, pentru că în mintea lui se declanșase alarma. Vin imediat ! exclamă el. Nu, asta n-ajută la nimic. Trebuie s-o ducem la spital. La camera de gardă de la spitalul St. Vincent. Trimit o ambulanță. Trebuie s-o însoțești. Ne întîlnim acolo împreună cu doctorul Hardcastle, dar te mai sun peste cîteva minute. Acum ești în dormitor ?

- Da.

- Rămîi acolo pînă sosește ambulanța. N-o lăsa nici o clipă singură.

- Nici o grijă. Dar vă rog să vă grăbiți, domnule Amory. Știu că este ceva foarte grav.

35

O ambulanță particulară o transportă pe Madelana la spitalul St. Vincent din Darlinghurst, la aproximativ cincisprezece minute depărtare de casa din Point Piper. Era spitalul cel mai apropiat de suburbiile estice ale Sydney-ului și singurul din oraș utilat pentru urgențe.

Doamna Ordens a însoțit-o în ambulanță, ținîndu-i mîna fără vlagă, supraveghind-o, așa cum îi promisese lui Philip. Nici un mușchi nu mișca pe fața palidă a

Madelanei, dar respira regulat şi, măcar pentru asta, doamna Ordens era recunoscătoare cerului.

În clipa în care ambulanţa a sosit la spital, Madelana a fost dusă la urgenţă, iar doamna Ordens a fost condusă într-un birou eliberat la cererea medicului pacientei.

Rosita Ordens se aşează, aşteptîndu-l pe Philip Amory. Acesta plecase de la Turnul McGill şi se îndrepta spre spital împreună cu Malcolm Hardcastle, renumitul ginecolog din Sydney, de mai mulţi ani bun prieten cu Philip.

Frîngîndu-şi mîinile, Rosita Ordens şedea cu ochii pironiţi pe uşă, aşteptînd. Tare ar fi vrut să ajungă cît mai repede stăpînul ei. O să rezolve el în curînd situaţia, o să descopere ce s-a întîmplat exact cu soţia lui. Un lucru nu era sigur - nu-i plăcuseră privirile pe care le schimbaseră cei doi brancardieri cînd o văzuseră pe Madelana Amory.

Rosita plecă îngrijorată capul. Gîndurile ei se îndreptară spre frumoasa şi tînăra americancă, de care se ataşase atît de mult în ultimele opt luni, dorind din tot sufletul să-şi revină, să deschidă ochii, să le vorbească medicilor care o consultau acum.

Ca şi Maddy, Rosita era catolică, aşa că începu să se roage în şoaptă: "Sfîntă Fecioară Maria, tu, cea plină de har, Domnul este cu Tine, binecuvîntată eşti Tu între femei şi binecuvîntat este rodul pîntecelui Tău, Iisus... Sfîntă Fecioară Maria, Tu, cea plină de har... Sfîntă Fecioară Maria..." Continuă să repete rugăciunea iarăşi şi iarăşi. Rugăciunile o ajutau pe Rosita, îi aduceau alinare în momentele grele. Mai mult, ea era cucernică şi avea convingerea că Dumnezeu cel milostiv va răspunde rugilor ei.

Ridică brusc capul, tresărind, cînd uşa se dădu de perete.

- Ah, domnule Amory, slavă Domnului că aţi sosit ! strigă ea văzîndu-l pe Philip. Se ridică şi se apropie de Philip.

El îi strînse mîna.

- Vă mulţumesc că m-aţi sunat imediat şi că aţi acţionat atît de prompt, doamnă Ordens. Vă sunt recunoscător.

- Aţi văzut-o pe doamna Amory ?

- Foarte puţin, împreună cu doctorul Hardcastle. O examinează chiar el. Desigur, este îngrijorat pentru copil. După ce se va consulta cu medicii de la urgenţă, sunt convins că va putea să-mi spună ce i-a provocat starea asta.

- E tot leşinată ?

- Mă tem că da.

Rosita Ordens trase repede aer în piept.

- Trebuia s-o fi trezit mai devreme...

- Nu vă faceţi reproşuri, doamnă Ordens, o întrerupse repede Philip. Nu serveşte la nimic, iar dumneata ai făcut ceea ce ai considerat că se cuvine. La urma-urmelor, părea că doarme adînc. Şi eu am crezut acelaşi lucru.

Rosita Ordens clătină din cap, mîhnită. Era peste măsură de necăjită.

Philip continuă :

- Ken aşteaptă afară cu maşina. O să vă ducă înapoi acasă. Vă sun de îndată ce am vreo veste.

- Vă rog, domnule Amory ! N-o să mă liniştesc pînă nu am veşti de la dumneavoastră. Şi Alice şi Peggy aşteaptă veşti.

- Ştiu. O conduse pe menajeră pînă la uşă. Ken a parcat în faţa intrării principale... vă aşteaptă.

- Vă mulţumesc, domnule Amory. Rosita ieşi încet din birou, simţind că stăpînul dorea să rămînă singur.

Philip se aşeză, cufundîndu-se imediat în gîndurile lui tulburi. Mintea lui lucra febril, căutînd răspunsuri. Nu era firesc să-şi piardă cineva cunoştinţa aşa cum o pătise Maddy. Ceva grav produsese această stare - era convins. Trebuiau luate măsuri radicale. Va aduce o echipă de specialişti, va trimite avionul lui dacă va fi nevoie, oriunde s-ar afla aceşti specialişti. Da, va face asta imediat. Acum. Se ridică brusc, apoi se reaşeză, cu nervii încordaţi. Îşi alungă spaima care-i dădea din nou tîrcoale. Trebuia să-şi păstreze calmul, să facă faţă situaţiei ca un om inteligent. Şi totuşi nu se putea stăpîni. Îi venea să dea buzna în salonul respectiv, să stea cu Maddy, s-o îngrijească, să fie lîngă ea pînă ce îşi va reveni. Dar n-avea nici un rost deocamdată, nu putea face nimic. Iar ea era acum pe cele mai bune mîini. Philip ştia că trebuie să-i lase pe specialişti să-şi vadă de treabă. N-o să facă el acum pe doctorul.

După douăzeci de minute, care lui Philip i se părură o veşnicie, Malcolm Hardcastle intră în birou.

Philip sări imediat în picioare şi traversă încăperea. Adresă o privire scrutătoare medicului, cercetîndu-i faţa, cu o expresie îngrijorată şi iscoditoare. Întrebă pe un ton apăsat :

- Ce a provocat starea lui Maddy, Malcolm ?

Medicul îl luă de braţ pe Philip şi-l duse înapoi spre scaune.

- Hai să stăm puţin jos.

Philip îi pîndea orice gest şi cînd văzu că Malcolm nu-i răspunde direct, intră în panică, simţind că ceva nu-i în regulă. Îl sufoca teama pentru viaţa lui Maddy.

- Ce crezi că s-a petrecut cu soţia mea între ieri-noapte şi azi-dimineaţă ? întrebă el furios, străfulgerîndu-l pe medic cu ochii lui albaştri.

Malcolm nu ştia cum să-i spună. După cîteva clipe de ezitare, spuse foarte calm :

- Suntem aproape siguri că Maddy a făcut o hemoragie cerebrală.

- Dumnezeule, nu ! Philip făcu ochii mari. Era uluit, şocat. Dar nu se poate... e imposibil !

- Îmi pare rău, Philip, dar mă tem că are toate simptomele. De cînd a fost internată, a fost examinată de doi neurochirurgi foarte bine cotaţi. M-am consultat cu ei şi...

- Mai vreau şi o altă părere ! Să se aducă specialişti ! interveni Philip, ridicînd glasul cu asprime.

- Bănuiam că vei cere asta. L-am rugat pe doctorul Litman să încerce să ia legătura cu Alan Stimpson. Sunt sigur că ştii că este cel mai renumit neurochirurg din Australia şi considerat unul dintre cei mai buni din lume. Din fericire, locuieşte la Sydney. Malcolm puse mîna pe braţul lui Philip şi adăugă pe un ton cît se poate mai încurajator : Şi, spre norocul nostru, s-a întîmplat să fie azi-dimineaţă chiar la spitalul St. Margaret, aici, în Darlinghurst. Doctorul Litman a reuşit să-l prindă exact înainte de a pleca înapoi în oraş. Trebuie să sosească din clipă în clipă.

- Îţi mulţumesc, Malcolm, spuse Philip, liniştindu-se puţin. Iartă-mă că m-am repezit aşa la tine. Sunt nebun de îngrijorare.

- Te înțeleg foarte bine, nu-i nevoie să te scuzi față de mine, Philip. Știu ce este în sufletul tău.

Se auzi o bătaie în ușă, aceasta se deschise, lăsînd să intre un bărbat înalt, subțire, cu părul blond roșcat, cu o față pistruiată și niște ochi cenușii plini de înțelegere.

Malcolm Hardcastle se ridică imediat.

- Ai ajuns foarte repede, Alan. Îți mulțumesc că ai venit. Ți-l prezint pe Philip McGill Amory. Philip, el este doctorul Alan Stimpson de care ți-am vorbit adineauri.

Philip, care se ridicase și el, îl salută pe renumitul chirurg. Își strînseră mîinile, după care cei trei bărbați se așezară.

Alan Stimpson era un om direct, căruia îi plăcea să intre direct în subiect.

- Am vorbit adineauri cu doctorul Litman, domnule Amory, și o voi examina imediat pe soția dumneavoastră. Privirea lui era fermă, deschisă, cînd continuă : Totuși, n-am știut că nașterea era așteptată dintr-o clipă într-alta, termenul fiind depășit cu două săptămîni. Și aruncă o privire lui Malcolm. I-ai explicat domnului Amory cît de periculoasă ar fi pentru copilul nenăscut o tomografie a creierului ?

Malcolm clătină din cap.

- Nu i-am explicat. Te-am așteptat pe tine.

- Puteți, vă rog, să-mi dați niște detalii ? îl întrebă Philip pe Alan Stimpsom, din ce în ce mai alarmat. Își încleștă mîinile ca să nu-i mai tremure.

- În cazul unei tomografii a creierului, există pericolul iradierii, domnule Amory, care, mai mult ca sigur, ar vătăma copilul nenăscut încă.

Philip rămase o clipă tăcut. Apoi întrebă:

- Trebuie să-i faceţi soţiei mele o tomografie a creierului ?

- Aceasta ne-ar da posibilitatea să stabilim ce dimensiuni are zona cerebrală afectată.

- Înţeleg.

Doctorul Stimpson continuă pe acelaşi ton blînd.

- Totuşi, înainte de a lua o hotărîre în acest sens, trebuie să-i fac doamnei Amory un examen medical foarte amănunţit. Mă voi consulta apoi cu colegii mei şi vom decide împreună asupra atitudinii medicale celei mai adecvate.

- Am înţeles, spuse Philip. Dar sper să vă decideţi cît mai repede. Timpul este desigur un factor esenţial ?

- Într-adevăr, răspunse Alan Stimpson. Se ridică. Vă rog să mă scuzaţi. Cînd ajunse însă la uşă, se uită înapoi spre ginecolog. Aş dori să fii de faţă la examen, Malcolm, şi-să te consulţi cu noi, avînd în vedere că pacienta ta este însărcinată.

- Desigur, Alan. Se întoarse apoi spre Philip : Stai aici... şi caută de-ţi ţine firea... păstrează-ţi calmul.

- O să încerc, murmură Philip, dar ştia că era ultimul lucru pe care-l putea face. Îşi lăsă capul în mîini, îngrijorat pentru Maddy, tot mai înfricoşat pentru viaţa ei. Era ameţit de şocul primit. Nu-i venea să creadă că lui i se întîmpla ceva atît de îngrozitor. Se simţise atît de bine cu o seară înainte ! Parcă trăia un coşmar oribil, fără sfîrşit.

*

* *

Zece minute mai tîrziu, Philip ridică brusc capul, trezindu-se cu chipul îngrijorat al cumnatului său, Shane O'Neill, dinaintea lui, în uşă.

Shane exclamă :

- Am pornit încoace imediat ce am aflat. Plecasem din hotel. M-a găsit Barry. M-a rugat să-ți spun că n-a reușit încă să ia legătura cu Daisy.

- Îți mulțumesc că ai venit, murmură Philip, ușurat de prezența lui.

- Barry mi-a spus că menajera a găsit-o azi-dimineață pe Maddy fără cunoștință. Ce s-a întîmplat, Philip ? Ce-a pățit ?

- Doctorii cred că a făcut o hemoragie cerebrală.

- Dumnezeule ! Shane era îngrozit. Îl fixa pe Philip cu privirea, nevenindu-i să creadă.

- Mai mult-ca sigur că s-a întîmplat în timpul nopții, se gîndi Philip să adauge. Glasul abia i se auzea.

Shane se așeză pe scaunul de lîngă el.

- Dar părea în perfectă stare ieri-seară, la masă ! Ei știu ce a provocat hemoragia ?

Philip scutură din cap.

- Încă nu. Dar o examinează chiar acum doctorul Stimpson. Este unul dintre neurochirurgii de frunte ai lumii. Avem mare noroc că nu este plecat în străinătate, ba chiar se afla aici, la un spital din apropiere, la Darlinghurst, azi-dimineață.

- Am auzit de Alan Stimpson, spuse Shane. Are la activ niște performanțe extraordinare, a făcut cîteva operații pe creier miraculoase. Din cîte am citit despre el, nu există altul mai bun.

- Da, este strălucit. Philip se întoarse spre Shane. Nu știu ce-am să mă fac dacă se întîmplă ceva cu Maddy, îngînă el cu glas tremurător. Ea este totul în viața mea... Nu-și termină gîndul, nefiind în stare să continue, și întoarse capul ca să nu-i vadă Shane lacrimile care-i umpluseră deodată ochii.

- Maddy o să se facă bine, afirmă Shane cu o voce sigură, încrezător. Să nu ne gîndim numai la rău, să vedem şi binele. Trebuie să fim optimişti, Philip. N-ai s-o pierzi. Suntem obligaţi să ne agăţăm de această speranţă.

- Da... Mă bucur că ai venit, Shane. Prezenţa ta mă susţine.

Shane dădu din cap.

Între cei doi bărbaţi se aşternu tăcerea.

Toate gîndurile şi tot sufletul lui Philip se îndreptau spre soţia lui, în camera de spital. O avea mereu dinaintea ochilor. Cînd o văzuse cu puţin timp în urmă, era palidă, nemişcată, lipsită de orice expresie. Nu putea uita cît de moale era mîna ei cînd o ţinuse într-a lui. Părea lipsită de viaţă. Simţea că înnebuneşte la ideea că ar putea s-o piardă. Refuza să se gîndească la aşa ceva.

Din cînd în cînd, Shane se uita la Philip. Era cu tot sufletul alături de cumnatul lui. Dar nu rostea nici un cuvînt spre a nu-i tulbura intimitatea. Era evident că dorea să stea liniştit, să fie lăsat în pace. Gîndurile lui zburau departe şi faţa lui frumoasă era crispată de îngrijorare ; iar ochii lui albaştri, la fel ca ai Paulei, erau tot mai neliniştiţi.

Shane se lăsă pe spetează scaunului şi se rugă în tăcere pentru Maddy.

Cînd Daisy intră în birou, ceva mai tîrziu, Shane era în picioare şi într-o clipă traversă camera în întîmpinarea ei. Era albă la faţă şi avea o expresie îndurerată. Shane o cuprinse de umeri, protector.

Ea ridică privirea, întrebătoare.

- Ce s-a întîmplat cu Maddy ? întrebă ea, cu voce şovăielnică, agăţîndu-se de el.

Shane îi explică tot în şoaptă :

- Se pare că a făcut o hemoragie cerebrală.

- Oh, nu ! Nu Maddy ! Philip... Alergă spre fiul ei, se aşează pe scaunul eliberat de Shane şi întinse mîna spre el, dorind să-l mîngîie.

- Sunt tare, mamă, spuse Philip luîndu-i mîna într-a lui şi strîngînd-o. Medicii sunt acum cu Maddy. Malcolm Hardcastle, doi medici din spital şi celebrul neurochirurg Alan Stimpton.

- E un medic minunat, spuse Daisy, uşurată să afle că el era cel ce purta responsabilitatea medicală. Îi crescură speranţele. L-am întîlnit de cîteva ori prin intermediul Fundaţiei - este absolut cel mai bun. Nu puteai găsi un medic mai priceput pentru Maddy.

- Ştiu, mamă.

Daisy întoarse privirea spre Shane, care se plimba prin încăpere.

- Barry este foarte îngrijorat... n-are nici o veste de la voi. Trebuie să-l suni, Shane, şi să-i spui ce s-a întîmplat. El poate lua legătura cu Jason a plecat ieri-seară la Perth.

- O, Doamne, da ! Am uitat să-l sun, murmură Philip. Îl sun acum şi o sun şi pe doamna Ordens acasă. Şi ea şi fetele sunt la fel de îngrijorate ca şi noi.

*

* *

- Regret, domnule Amory, dar nu mai este aproape nici o îndoială că soţia dumneavoastră a suferit o hemoragie cerebrală, îi spuse doctorul Stimpton lui Philip, patruzeci de minute mai tîrziu. Starea ei este deosebit de gravă.

Philip, care stătea în picioare lîngă fereastră, simți că i se înmoaie picioarele. Se lăsă greoi pe scaunul cel mai apropiat. Îi pierise graiul.

Daisy îl prezentase pe Shane celor doi medici cu o clipă mai devreme, așa că el se grăbi să conducă lucrurile, adresîndu-se neurochirurgului:

- Ce recomandați, domnule doctor?

- Eu aș vrea să facem cît mai repede cu putință tomografia creierului și apoi să-i facem o trepanație. Această operație ar micșora cel puțin presiunea cheagului de sînge asupra creierului. Trebuie totodată să vă asigur că, fără trepanație, s-ar putea să nu-și recapete niciodată cunoștința. S-ar putea să rămînă în stare de comă tot restul vieții.

Philip își înăbuși un strigăt de durere. Își încleștă mîinile, înfigîndu-și unghiile în palme. Maddy nu-și va recăpăta niciodată cunoștința. Gîndul ăsta era atît de înspăimîntător, atît de cumplit, că nu putea - nu vroia - să-l formuleze și nici vorbă să-l accepte.

Alan Stimpson, plin de compasiune, privea neputincios la fața chinuită a lui Philip, asista la durerea și spaima care-i licăreau în ochii uluitor de albaștri. Tăcea, așteptînd să se liniștească.

În cele din urmă, Philip șopti:

- Vă rog, continuați, domnule doctor.

- Mai este complicația cu copilul, domnule Amory. Dacă sarcina soției dumneavoastră ar fi fost doar de cîteva săptămîni sau chiar luni, aș fi recomandat un avort. Evident, acest lucru nu este posibil într-un stadiu atît de avansat al sarcinii. Și... travaliul poate să înceapă în orice clipă. De aceea, copilul trebuie scos prin cezariană. Recomand să se facă această operație fără întîrziere.

- Pot să fac cezariana imediat, spuse Malcolm.

- Va pune în pericol viaţa soţiei mele ? întrebă Philip repede.

Îi răspunse Alan Stimpson :

- Dimpotrivă... Ar fi în mai mare pericol dacă Malcolm n-ar face operaţia. Ar fi utilă şi pentru că voi putea face tomografia şi trepanaţia fără teamă de a vătăma copilul nenăscut.

- Atunci fă cezariana, îi spuse Philip lui Malcolm. Chiar acum, fără nici o întîrziere. Dar aş vrea ca Maddy să fie transferată la un spital particular... dacă este transportabilă, fireşte.

- O putem transfera pe doamna Amory în aripa particulară a spitalului, care se află alături, spuse chirurgul.

- Atunci, asta vom face. Philip se ridică. Acum aş vrea să-mi văd soţia, să stau cu ea. Şi voi fi alături de ea.

36

La două şi ceva în după-amiaza aceea, Malcolm Hardcastle îi făcu lui Maddy cezariană.

Copilul era perfect. Dar mama n-a ştiut acest lucru. Ea a rămas, în continuare, în comă.

Malcolm îi aduse vestea lui Philip.

El aştepta nerăbdător, împreună cu Shane şi Daisy, într-un salon alăturat celui în care se afla Maddy.

- Ai o fetiţă. O fiică, Philip, anunţă Malcolm.

Philip măsură încăperea.

Se opri şi se răsuci cu faţa spre medic.

- Maddy e teafără ? A suportat bine operaţia ? întrebă el, pentru că soţia era pe primul plan pentru el.

- Da. E în aceeaşi stare în care se afla cînd a fost adusă la spital, azi-dimineaţă. Îmi pare rău, dar nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Pe de altă parte, însă, situaţia nu s-a înrăutăţit.

- Este un semn bun ? Există speranţe ? sondă Shane terenul.

- Da... situaţia pare stabilă.

- Pot s-o văd ? întrebă Philip.

- Încă nu... mai este la reanimare.

- Dar cînd pot s-o văd ? întrebă el din nou, pe acelaşi ton blînd şi totuşi autoritar.

- Peste o oră. În ceea ce o priveşte pe fiica ta... este perfectă ; e frumoasă şi are trei kilograme şi jumătate.

Philip îşi aminti că trebuie să fie politicos. Îi strînse mîna lui Malcolm şi spuse :

- Îţi mulţumesc, Malcolm, pentru tot ce-ai făcut. Îţi sunt recunoscător ; sunt fericit că e bine copilul.

- Putem măcar să vedem fetiţa ? Daisy se uită la Malcolm, apoi îşi mută privirea la fiul ei, care stătea lîngă el. Aş vrea să-i urez bun venit pe lume nepoţelei mele.

- Bineînţeles că puteţi s-o vedeţi, doamnă Rickards.

Ieşiră toţi patru din încăpere şi străbătură coridorul pînă la salonul pentru sugari, ocrotit din motive igienice cu pereţi de sticlă.

- Uite-o ! spuse Malcolm cîteva secunde mai tîrziu. O infirmieră de serviciu, zărindu-l pe medic, ridicase deja copilul din pătuţ şi-l aducea la geam pentru ca ei să-l poată vedea.

- Vai, Philip, ce frumoasă e! murmură Daisy, luminîndu-i-se ochii. Uite, are un mic smoc de puf blond-roşcat în creştet. O să mai ai o roşcovană în familie.

- Da, răspunse fiul ei laconic, privind copilul prin geam. Şi-ar fi dorit să fie mai entuziasmat, dar era atît de

îndurerat din cauza lui Maddy, încît nimic altceva nu părea să-l intereseze.

În cele din urmă, îşi dezlipi privirea de la geamul salonului de sugari şi îl trase pe Malcolm deoparte.

- Ce se întîmplă acum ? Cînd face Stimpton tomografia creierului ?

- În curînd. Ar fi bine să ieşi să iei puţin aer. Sau să-ţi inviţi mama şi cumnatul la o ceaşcă de ceai sau de cafea.

- Nu mă mişc din spital ! N-o las pe Maddy ! exclamă Philip. Poate-i conving pe ei să plece. Dar eu nu plec. Îţi mulţumesc încă o dată, Malcolm, pentru tot ce-ai făcut pentru soţia şi copilul meu, spuse el şi plecă.

Mai tîrziu, cînd se întoarseră în încăperea din aripa particulară a spitalului, Philip îi propuse lui Shane s-o însoţească pe Daisy la Point Piper, ca să se relaxeze şi să bea ceva răcoritor.

- Nu-i nevoie să stai de veghe cu mine, murmură el, trîntindu-se pe un scaun.

- Noi vrem să stăm, replică repede Shane. N-o să te lăsăm singur în suferinţa ta.

- Rămînem, Philip, nu mai avem ce discuta ! spuse Daisy, mai hotărîtă decît o auzise cineva vreodată pe mama lui. Doamne, Shane şi cu mine n-am putea suporta să fim departe de tine şi de Maddy ! Suntem şi aşa destul de îngrijoraţi, dar să ne mai şi izolăm în casa din Point Piper şi să nu mai ştim ce se întîmplă !

Philip nu avea energia să reacţioneze şi cu atît mai puţin să se certe cu Daisy sau cu Shane.

Măsură cîtva timp încăperea, apoi culoarul de afară, din ce în ce mai agitat. Încercînd să-şi ţină în frîu neliniştea care creştea întruna, se întoarse în cameră, sună la birourile din Turnul McGill şi vorbi cu secretara lui,

Maggie, şi cu Barry, asistentul lui. Mai schimbă din cînd în cînd cîteva vorbe cu mama lui şi cu Shane, dar aproape tot timpul rămase tăcut, privind posac pe fereastră.

Era obişnuit să domine orice situaţie şi să fie stăpîn pe soarta lui. Toată viaţa lui de adult fusese un om de acţiune, un om mobil, care ia hotărîri şi acţionează. Nu era obişnuit să stea cu mîinile încrucişate în cazuri extreme, de orice natură ar fi fost ele. Dar în momentul acela, poate cel mai de excepţie din viaţa lui, n-avea alternativă. Nu era medic şi nu putea s-o ajute cu nimic pe femeia pe care o iubea mai presus de orice. Sentimentul lui de frustrare sporea, egalînd spaima care-l cuprinsese.

Puţin înainte de ora trei i se permise s-o vadă pe Maddy la reanimare. Ea nu avu nici o reacţie, nu era conştientă de prezenţa lui, fiind tot în comă. Philip se întoarse şi mai îndurerat şi deprimat, simţind că-l cuprinde disperarea.

Daisy şi Shane se străduiră să-l liniştească, să-l încurajeze, dar nu izbutiseră.

- Ştiu că în asemenea momente nu se pot da sfaturi, spuse Daisy, ducîndu-se la Philip şi apucîndu-l de braţ, cuprinsă de compasiune pentru fiul ei şi de îngrijorare pentru sănătatea norei sale. Dar trebuie să încercăm să ne facem curaj şi să sperăm, scumpule. Maddy este robustă. Dacă există cineva care să poată răzbi într-o asemenea situaţie, ea este aceea.

El o privi pe Daisy şi încuviinţă dînd din cap, apoi întoarse capul pentru ca ea să nu-i mai vadă durerea şi suferinţa ce-i marcau chipul.

La ora patru sosi Alán Stimpson şi le spuse calm că i-a făcut Madelanei tomografia craniană.

- Soția ta a suferit o hemoragie cerebrală masivă, după cum am bănuit cînd am consultat-o prima oară, dar voiam să fiu absolut sigur, raportă el.

Philip își înghiți nodul din gît. Cele mai rele temeri ale lui se confirmaseră. Îi tremura ușor glasul cînd întrebă:

- Aveți vreo idee ce ar fi putut provoca hemoragia ?

Alan Stimpson tăcu o fracțiune de secundă.

- S-ar putea să fi fost cauzată de sarcină. S-au mai văzut asemenea cazuri.

Îngrozit, Philip amuțise.

- Acum vreau s-o operez, să-i fac trepanația, domnule Amory. M-am gîndit că doriți poate s-o vedeți înainte de a fi pregătită pentru operație.

- Da, sigur. Philip îi aruncă o privire mamei lui. Ar fi trebuit să-l chemăm pe părintele Ryan. Maddy ar fi dorit un preot, indiferent de rezultatul operației. Poți să-l chemi, mamă, în numele meu ?

Deși tulburată de această solicitare neașteptată, care-i răscolea propriile temeri pentru viața lui Maddy, Daisy dădu din cap.

- Da, spuse ea cu un glas cît putu de calm, îl sun imediat.

- Există toate șansele ca operația să reușească, spuse Alan Stimpson încrezător, plimbîndu-și iute privirea de la Daisy la Philip. Eu voi face tot ce-mi stă în putință ca s-o salvez.

- Sunt convins, replică Philip.

Cei doi bărbați străbătură în tăcere culoarul. Neurochirurgul îl introduse pe Philip în anticameră aflată la cîțiva pași de sala de operație și închise ușor ușa în urma lui.

Philip se apropie de patul lui Maddy.

O privi cu toată dragostea care îi umplea sufletul. Părea atît de mică şi lipsită de apărare pe patul îngust de spital ! Avea faţa albă ca varul, ca aşternutul. Mai devreme, Alan Stimpson îi spusese că vor trebui să-i radă părul. Minunatul ei păr castaniu ! Dar dacă o salvau, ce conta ! Pletele ei erau răsfirate pe pernă, în jurul feţei. Îi atinse părul, simţind încă o dată cît de mătăsos era, apoi se aplecă şi-i sărută o şuviţă.

Se aşeză pe un scaun şi-i luă mîna într-a lui. Era lipsită de vlagă. Îşi apropie faţa de a ei şi o sărută. Îi şopti apoi, cu buzele în părul ei :

- Maddy, nu mă părăsi. Te rog, nu mă părăsi. Luptă-te să trăieşti, iubita mea.

Ridică în cele din urmă capul şi o privi îndelung, sperînd şi rugîndu-se pentru o scînteie de înţelegere, un semn că îl auzise.

Ştia însă că nu-l auzise. Era lipsită de viaţă cu desăvîrşire.

O sărută din nou şi ieşi din cameră. Simţea că i se frînge inima.

*

* *

- Mi-a stat ceasul, îi spuse Daisy lui Shane. Cît e ceasul ?

- Aproape şase, spuse Shane, privindu-şi ceasul. Mă duc să fac rost de o ceaşcă de ceai ?

- Da, aş bea o ceaşcă. Doriţi şi dumneavoastră, părinte Ryan ?

Preotul lui Maddy, care sosise cu puţin timp în urmă, ridică privirea din cartea de rugăciuni pe care o ţinea în mînă.

- Mulțumesc, doamnă Rickards, sunteți foarte amabilă. Am să beau și eu o ceașcă.

- Philip, tu vrei ?

- Aș prefera o cafea, dacă... începu el și se opri brusc cînd Alan Stimpson intră în încăpere.

Chirurgul închise ușa după el și se rezemă de ea. Purta încă ținuta din sala de operație, din pînză verde; se vedea că vine direct de la operație. Rămase la ușă, fără să rostească o vorbă, cu ochii pironiți asupra lui Philip.

Philip îi întoarse privirea. Fața chirurgului avea o expresie stranie, de nepătruns...

Alan Stimpson spuse :

- Îmi pare rău, îmi pare extrem de rău, domnule Amory. Am făcut tot ce depindea de priceperea mea ca să vă salvez soția... dar, din nefericire, a murit pe masa de operație. Îmi pare extrem de rău.

- Nu ! mugi Philip. Nu !

Apucă scaunul în spatele căruia se afla, ținîndu-se de el ca să nu cadă. Încheieturile degetelor bronzate se albiseră. Se clătină ușor.

- Nu ! repetă el.

Părintele Ryan se ridică și o ajută pe Daisy să se ridice la rîndul ei. Lacrimile îi curgeau șiroaie și își pusese o mînă la gură ca să-și înăbușe hohotele de plîns care-i zguduiau pieptul. Se duse repede spre Philip, urmată de Shane și de părintele Ryan.

Lui Daisy i se frîngea inima pentru fiul ei. Nu îndrăznea să se gîndească la efectul pe care-l va produce moartea lui Maddy asupra lui. Își adorase soția. Viața este nedreaptă, se gîndi Daisy, cu ochii plini de lacrimi. Maddy era prea tînără ca să ne părăsească.

Philip trecu pe lîngă mama lui, pe lîngă Shane şi pe lîngă preotul plin de compasiune, clătinînd violent din cap, parcă pentru a nega evidenţa. Ochii lui albaştri erau încremeniţi, parcă neînţelegînd ce se întîmplă. Îl apucă pe Alan Stimpson de braţ.

- Duceţi-mă la soţia mea, spuse el cu glasul răguşit.

Stimpson îl conduse înapoi spre mica anticameră de lîngă sala de operaţie şi-l lăsă singur cu Maddy.

Philip îşi coborî privirea asupra ei. Îngenunche lîngă pat şi-i luă mîna. Era de gheaţă. Încercă, înnebunit, să i-o încălzească.

- Maddy ! Maddy ! strigă el deodată în şoaptă, cu un glas disperat. De ce a trebuit să mori ? Fără tine nu mai am nimic. Absolut nimic... Ah, Maddy, Maddy...

Plecă alene capul şi lacrimile lui fierbinţi i se prelinseră pe degetele lor înlănţuite. Rămase acolo cu ea mult timp, pînă ce Shane veni şi-l scoase afară.

37

O duse înapoi la Dunoon,

După o scurtă slujbă în cadru restrîns la catedrala romano-catolică "St. Mary" din Sydney, duse trupul neînsufleţit la ferma de oi de la Coonamble, cu avionul. Tot timpul zborului a stat lîngă sicriul ei. Shane l-a însoţit.

Mama lui şi Jason i-au urmat în avionul corporaţiei lui Jason, aducîndu-i cu ei şi pe părintele Ryan şi pe Barry Graves.

Imediat ce avionul lui Philip a aterizat, sicriul a fost dus la conac şi aşezat în lunga galerie de tablouri, printre portretele strămoşilor săi. Acolo a stat peste noapte.

A doua zi de dimineață, zorile s-au ivit strălucitoare și senine, cu un cer albastru și fără nici un nor ; în lumina vie a soarelui, grădinile și terenurile din Dunoon erau magnifice. Dar Philip nu vedea nimic. Șocul îl amuțise, acționa ca un automat și în cea mai mare parte a timpului nici nu-i observa pe cei din jurul lui.

Pentru ultimul drum îi alese ca purtători ai sicriului pe Shane, Jason, Barry, Tim, administratorul fermei, pe grăjdarii Matt și Joe, care se ataşaseră de ea în scurtul răstimp cît Maddy trăise acolo.

Sîmbătă dimineața, la ora zece fix, cei șase bărbați ridicară sicriul pe umeri și-l scoaseră din conac. Îl urmară pe părintele Ryan pe cărarea șerpuitoare care tăia peluzele întinse de iarbă și grădinile cu flori, ducînd spre micul cimitir al familiei. Era situat într-o poiană adăpostită, înconjurată de copaci și de un vechi zid de piatră. Aici era îngropat Andrew McGill, întemeietorul clanului, împreună cu soția lui, Tessa, și ceilalți urmași australieni ai familiei, ale căror morminte erau marcate cu simple pietre de marmură.

Philip alesese pentru soția lui locul de lîngă Paul.

În ziua în care o zărise prima oară pe Madelana O'Shea, ea privea portretul lui Paul ; iar mai tîrziu spusese că atunci cînd l-a văzut apărînd în ușa galeriei, avusese impresia că îl vede pe acel mare bărbat revenit brusc la viață. Maddy îl tachina deseori spunînd că arăta ca un căpitan de vas fluvial, la fel ca bunicul lui, și fusese la fel de fascinată de Paul McGill ca de Emma Harte.

De aceea i se părea cît se poate de potrivit ca locul ei de odihnă veșnică să fie lîngă bunicul lui. Era ciudat că pe el îl liniștea gîndul că cei doi vor zăcea alături în acel petec de pămînt.

Preotul, Philip şi purtătorii sicriului se opriră în sfîrşit lîngă groapa deschisă. Se afla într-un colţ al cimitirului, umbrit de frumoşii ulmi aurii şi de eucalipţii cu mireasmă de lămîie pe care ea ajunsese să-i iubească, aşa cum iubise şi Dunoon-ul şi splendidul ţinut în care se afla, care-i amintea de Kentucky, ţinutul său natal.

Daisy aştepta împreună cu doamna Carr, menajera, cu personalul casei şi cu bărbaţii şi femeile care lucrau la ferma de oi, laolaltă cu soţii, soţiile şi copiii lor. Toţi erau îmbrăcaţi în negru sau purtau brasarde negre pe braţ şi hainele cele mai închise pe care le aveau. Femeile şi copiii ţineau în mîini crenguţe înflorite sau flori. Şi în timp ce stăteau cu capetele plecate, ascultîndu-l pe părintele Ryan oficiind slujba romano-catolică de înmormîntare, o plîngeau din tot sufletul pe Madelana, pe care o îndrăgiseră şi care trăise cu ei la Dunoon prea puţin timp.

Philip nu-şi exterioriza suferinţa.

Parcă era încremenit, iar de-alungul slujbei n-a vărsat o lacrimă. Stătea nemişcat, cu trupul rigid şi mîinile încleştate, atîrnînd fără vlagă. Era întunecat şi trist, iar ochii lui albaştri erau goi, lipsiţi de orice expresie. Prezenţa lui era tulburătoare şi era atît de necomunicativ, încît toţi se ţineau la distanţă de el.

După ce părintele Ryan rosti ultima rugăciune pentru sufletul Madelanei şi sicriul ei a fost coborît în groapă, Philip primi condoleanţele rostite în şoaptă de angajaţii lui, apoi se întoarse repede la conac.

Shane şi Daisy se repeziră după el. Nu rosti nici o vorbă pînă nu intrară în casă. În holul cel mare, se întoarse spre ei şi murmură :

- Nu pot să rămîn aici. Plec, mamă. Vreau să fiu singur.

Daisy îşi ridică privirile spre fiul ei. Avea faţa trasă, lividă şi ochii înroşiţi de plîns. Îi atinse blînd braţul.

- Te rog, Philip, să nu te porţi ca atunci cînd tatăl tău a fost omorît în avalanşă. Trebuie să-ţi exteriorizezi durerea, s-o plîngi pe iubita ta Maddy. Abia apoi vei putea să-ţi revii şi să continui să trăieşti.

El o privi pe Daisy de parcă n-o vedea. Privirea lui trecea dincolo, fixînd o imagine numai de el percepută.

- Nu vreau să trăiesc fără Maddy.

- Să nu spui aşa ceva ! Eşti tînăr ! strigă Daisy.

- Mamă, nu înţelegi. Am pierdut tot.

- Dar ai copilul, fiica ta, fiica lui Maddy, spuse repede Daisy. Era disperată, cu inima sfîşiată, şi sentimentele i se citeau pe faţă.

Philip privi din nou dincolo de mama lui. Nu făcu nici un comentariu, se întoarse, traversă holul şi părăsi conacul fără să arunce măcar o privire înapoi.

Daisy se uită pierdută după el. Începu să plîngă încet, întoarsă spre Shane. Se simţea în ea o neputinţă sfîşietoare. Nu ştia ce să facă.

Shane o luă de după umeri şi o conduse în salon.

- Philip îşi va reveni, o asigură el. Acum este încă şocat şi nu i se poate cere să gîndească la viitor.

- Ştiu, Shane, dar mă tem pentru el. Şi Paula la fel, spuse Daisy printre lacrimi. Mi-a spus-o ieri, cînd a sunat de la Londra. "Nu trebuie să-şi închidă durerea în el, aşa cum a făcut cînd a murit tati. Dacă face asta, nu-şi va reveni niciodată de pe urma morţii lui Maddy". Aşa a spus. Eu înţeleg cum gîndeşte ea. Şi bineînţeles că are dreptate.

Daisy se aşeză pe canapea, scotoci în poşetă după batistă, îşi şterse ochii şi îşi suflă nasul. Se uită apoi la

Shane, care stătea în picioare lîngă cămin, şi spuse cu un glas tăios :

- Cred că am făcut o mare greşeală oprind-o pe Paula să ia avionul şi să vină aici.

- Nu, Daisy, n-am făcut nici o greşeală ! N-avea nici un rost să facă un drum atît de lung pentru trei-patru zile. Philip a fost primul care a susţinut acest lucru. I-a cerut categoric să rămînă acasă.

- Poate că prezenţa ei l-ar fi mîngîiat puţin. Doar ştii, Shane, că ei doi au fost întotdeauna foarte apropiaţi unul de altul.

- E adevărat, poate l-ar fi mîngîiat, consimţi Shane, îndulcindu-şi tonul. Pe de altă parte, cred că nici prezenţa ei nu ar fi diminuat şocul, nu i-ar fi alinat suferinţa. Ceea ce l-a doborît a fost faptul că totul s-a petrecut atît de brutal, pe neaşteptate. Şi este absolut de neînţeles cînd te gîndeşti că, în urmă cu mai puţin de o săptămînă, Maddy era perfect sănătoasă şi aştepta să nască. Totul era minunat pentru ei şi se iubeau atît de mult ! Şi, deodată, lovitura ! Peste noapte s-a stins. A fost lovit frontal, efectiv se clatină sub şocul acestei tragedii, Daisy. Dar îşi va reveni. Trebuie... n-are încotro. Să-i lăsăm puţin răgaz.

- Ştiu şi eu ? spuse Daisy îndoită. O adora pe Maddy.

- Asta-i adevărat, spuse Jason, intrînd în salon şi apropiindu-se repede de Daisy. O să sufere mult timp. Dar Shane are dreptate, iubito, Philip are nevoie de timp. Toţi ne vom reveni pînă la urmă, nu?

- Da, şopti Daisy, amintindu-şi de David.

Jason se aşeză lîngă ea şi o cuprinse după umeri.

- Te rog, draga mea, încearcă să nu-ţi faci griji pentru el.

- Nu pot. Se uită la Shane. Unde crezi că s-a dus ?

- Probabil la Sydney... ca să fie singur. Se ascunde ca un animal, ca să-şi lingă rănile.

Jason adăugă :

- Philip are de condus un concern imens şi e un om foarte conştiincios, Daisy. Ai să vezi că luni va fi la cîrmă, ca de obicei, şi sunt sigur, din cîte îl cunosc, că se va cufunda în muncă cu înverşunare.

- Da, munca va fi salvarea lui, interveni calm Shane. O va folosi iarăşi ca un antidot împotriva durerii, aşa cum a făcut cînd a murit David şi îl va ajuta să meargă înainte pînă ce va începe procesul de vindecare.

- Sper să-şi înfrîngă suferinţa şi să-şi clădească o nouă viaţă în viitor, spuse Daisy.

Îşi plimbă privirea încruntată de la soţul la ginerele ei.

- Philip e un om ciudat. De ani de zile, el este o enigmă pentru mulţi oameni, chiar şi pentru mine, uneori. Oftă, apoi brusc i se umplură din nou ochii de lacrimi. Biata Maddy ! O iubeam mult pe fata asta ! Dar toţi o iubeam. Pentru mine era ca o a doua fiică. De ce a trebuit să moară ? Daisy clătină din cap şi, înainte ca vreunul din bărbaţi să comenteze ceva, continuă încet : Dar întotdeauna se duc cei buni, nu vedeţi ? E atîta nedreptate... atîta nedreptate ! Lacrimile ţîşniră şi i se prelinseră pe obraji.

Jason o trase în braţele lui.

- Iubita mea, iubita mea, murmură el, dorind s-o aline, s-o liniştească. Nu ştia ce să facă, nu-şi găsea cuvintele. Ştia prea bine că vorbele nu ajutau cine ştie ce în asemenea momente.

După cîteva clipe, Daisy făcu un efort, se îndreptă de spate şi îşi şterse ochii. Faţa ei căpătă o expresie hotărîtă, şi rosti cu o voce curajoasă:

- Trebuie să ne străduim să fim destul de tari ca să-l putem ajuta pe Philip să iasă cu bine din această tragedie.

- Ştie că suntem aici să-l ajutăm, spuse Shane, adresîndu-i lui Daisy un zîmbet prietenos, încercînd s-o îmbărbăteze pe cît posibil. Curaj !

- O să încerc. Se întoarse spre Jason. Unde e părintele Ryan ?

- E în bibliotecă, împreună cu Tim, cu soţia lui şi alţi cîţiva. Doamna Carr le-a servit prăjituri, cafea şi băutură pentru cei care preferă ceva mai tare.

- Suntem nepoliticoşi ! Trebuia să stăm cu ei ! aprecie Daisy şi se ridică imediat. Suntem datori să-i ţinem locul lui Philip. Ieşi repede din încăpere.

Jason o urmă, apoi veni şi Shane după el.

În sinea lui, Shane era extrem de îngrijorat pentru Philip, în ciuda spuselor lui încurajatoare la adresa lui Daisy. Abia aştepta să plece de la Dunoon, luni dimineaţă. Era nerăbdător să se întoarcă la Sydney, să fie aproape de Philip, ca să-l supravegheze pe cît posibil.

*

* *

Nimeni n-a aflat vreodată unde s-a dus Philip în week-end-ul acela, după ce a părăsit atît de repede Dunoon-ul, în ziua înmormîntării lui Maddy.

Cînd Shane a încercat, în aceeaşi seară, să ia legătura cu el la Point Piper, doamna Ordens îi spusese că nu e acasă. Nu era nici în apartamentul din Turn, după spusele lui José, portarul filipinez.

Shane n-a putut să-şi dea seama dacă vreunul din ei mintea de dragul stăpînului ; nici n-a încercat să afle, ştiind că Philip avea posibilitatea să se ascundă cu ajutorul servitorilor, dacă vroia. Era la fel de încăpăţînat

că Paula, încăpățînarea fiind o trăsătură de familie, moștenită de la Emma Harte.

Apoi, luni dimineață, Philip a apărut ca de obicei, exact la ora șapte și jumătate, în birourile din Turn și i-a chemat pe Maggie și pe Barry la ședința lor obișnuită, de la prima oră.

Avea un aer de o asemenea răceală, era atît de izolat și de încrîncenat în durerea lui, încît nici Maggie și nici Barry n-au îndrăznit să facă vreun gest de consolare sau să încerce vreun comentariu.

După cum prevăzuse Jason, Philip se cufundă în muncă și o făcu cu o furie de nedescris. Pe măsură ce treceau zilele, numărul orelor de muncă creștea. Rareori urca mai devreme de nouă, nouă și jumătate seara în apartament, unde lua o cină ușoară, pregătită de filipinez. Se retrăgea apoi în dormitor, se scula a doua zi la șase, era din nou în birou la șapte și jumătate, fără să iasă niciodată din ritmul ăsta nemilos. Nu ieșea în societate, nu avea contact decît cu angajații lui. De fapt, evita pe oricine care nu era direct implicat în afacerile lui, inclusiv pe mama lui și pe Shane, ființele cele mai apropiate de el. Iar pe ei îi mîhnea tot mai mult comportarea lui, dar nu puteau face nimic.

Barry Graves, care își petrecea cel mai mult timp împreună cu Philip în orele de serviciu, aștepta mereu să facă vreo referire la Maddy, la moartea ei sau la copil, dar asta nu se întîmpla niciodată. Lui Barry i se părea că, pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai rece și era tot mai închis în el. Purta în suflet o mînie reținută, și Barry știa că aceasta va trebui să izbucnească într-o bună zi, sub o formă sau alta.

În cele din urmă, de disperare, Barry o sună într-o după-amiază pe Daisy la casa din Bay Rose şi îi vorbi confidenţial, pe îndelete, despre fiul ei şi despre îngrijorarea în legătură cu el.

Imediat ce termină convorbirea cu Barry, Daisy îl sună pe Shane, care tocmai se întorsese dintr-o călătorie de două zile la Melbourne şi Adelaide, unde vizitase hotelurile O'Neill.

- Trebuie să merg azi la Sydney... foarte curînd, de fapt. Pot să trec şi pe la tine, Shane ? întrebă Daisy.

- Desigur, spuse el. Mă bucur că vii. Se uită la ceasul de pe birou. Este exact trei şi cinci minute. Vino cam peste o oră. Luăm ceaiul împreună şi stăm de vorbă, Daisy dragă.

- Îţi mulţumesc, Shane. Mă bucur că poţi să-ţi faci timp pentru mine.

La patru , secretara o introduse pe soacra lui Shane în biroul său din hotelul "Sydney-O'Neill". Shane se ridică şi ocoli biroul ca să-i vină în întîmpinare.

O îmbrăţişă, apoi o îndepărtă puţin de el şi o privi cu atenţie.

- Arăţi minunat, ca de obicei, Daisy. Dar eşti preocupată de ceva, spuse el grav. Din cauza lui Philip, desigur, adăugă el, conducînd-o la canapeaua din faţa imensului perete de sticlă ce dădea spre portul Sydney.

Daisy nu făcu nici un comentariu.

Se aşezară amîndoi şi Daisy îi luă mîna, privindu-l drept în ochi. Îl ştia din ziua în care se născuse şi-l iubea ca pe propriul său copil.

După o clipă spuse :

- Shane, tu mi-ai fost întotdeauna un prieten bun şi un ginere minunat. Mi-ai fost de mare ajutor cînd a murit

mama şi nu cred că voi uita vreodată cît m-ai sprijinit în momentul cel mai cumplit al vieţii mele - cînd l-am pierdut pe David. Ai fost pentru mine, ca şi pentru Paula, ca o stîncă. Şi acum trebuie să apelez din nou la ajutorul tău, să faci iarăşi ceva pentru mine.

- Daisy, ştii că aş face orice pentru tine.

- Du-te la Philip, spuse ea, aplecîndu-se spre Shane, pentru a fi mai convingătoare. Încearcă să te apropii de el, să-l convingi că dacă va continua aşa se va îmbolnăvi.

- Dar nu vrea să mă primească ! exclamă Shane. Tot timpul încerc să iau legătura cu el prin telefon. Îl sun realmente zilnic. Iar Maggie îl sileşte aproape să răspundă. E un adevărat calvar, drept să-ţi spun. Şi cînd îi cer să-l văd, el se ascunde sub pretextul că are foarte multă treabă, că are întruniri de afaceri şi altele de genul ăsta.

- O, da, ştiu. Şi eu am aceleaşi probleme cu el. Întîmpin aceeaşi rezistenţă. Dar cred că tu eşti una din cele două persoane care îl pot aborda pe Philip, cealaltă fiind Paula. Dar ea nu este aici. Trebuie, deci, să încerci tu. Te rog mult să faci asta pentru mine şi pentru Philip. Ajută-l să se ajute singur, se rugă ea disperată.

Shane tăcea, rămas pe gînduri.

Daisy adăugă repede :

- Du-te astă-seară la el ! Intră cu forţa. Dar nu va fi necesar. O să-l sun pe José, să-l previn că vii. O să-ţi dea el drumul şi, odată intrat, Philip te va primi, sunt sigură.

- Bine, consimţi el. Mă duc. O să fac tot ce-mi stă în putinţă.

- Mulţumesc, Shane. Se strădui, fără succes, să zîmbească. Barry a încercat şi el să mă ajute, dar n-a putut face mare lucru. Este foarte îngrijorat pentru Philip. Spune că este furios. Da, da, furios. Este furios că Maddy

a murit. Nu poate accepta moartea ei sau să se distanțeze cît de cît de nenorocirea asta.

- A fost pentru el un șoc îngrozitor..., nemăsurat.

Daisy deschise gura, o închise, își mușcă buzele, apoi spuse încetișor :

- O, Shane, nici nu s-a dus să vadă fetița, după ce Jason și cu mine am adus-o la noi ; nici măcar nu ne-a întrebat de ea.

Shane nu era surprins să audă așa ceva.

- Lasă-i răgaz pentru asta, spuse el, apoi se opri, îngîndurat. Își alese cu grijă cuvintele cînd adăugă : S-ar putea să dea vina pe copil pentru moartea lui Maddy și, deci, și pe el însuși, de vreme ce este tatăl copilului. Amintește-ți ce-a spus Alan Stimpson - că s-ar putea ca sarcina să-i fi provocat lui Maddy hemoragia cerebrală. Eu n-am uitat cît de îngrozit a fost Philip cînd a auzit așa ceva.

Dasy încuviință din cap :

- Nici eu n-am uitat și m-am gîndit că dă vina pe el însuși. Oftă adînc. Barry spune că Philip suferă de o adevărată depresiune psihică. Moartea lui Maddy i-a provocat o asemenea rană sufletească, încît va trebui să treacă multe luni pentru a i se atenua durerea, pentru a se vindeca.

Dacă se va vindeca vreodată, se gîndi Shane mîhnit, dar nu exprimă cu glas tare un asemenea gînd față de soacra lui, socotind că nu are rost s-o îngrijoreze și mai mult. În schimb, spuse :

- Daisy, acum povestește-mi de copil.

Fața ei se lumină îndată.

- O, Shane, este o fetiță adorabilă. Mi-o amintește pe Linnet a ta și pe Emily a lui Natalie. Este limpede că va

fi o roşcovană minunată..., este o mică Harte veritabilă, din creştet pînă-n tălpi.

Shane zîmbi, ascultînd-o cu atenţie pe Daisy. Ştia cît de important era pentru ea să vorbească despre ultima ei nepoată, mult aşteptata moştenitoare a marelui imperiu McGill. Bietul copilaş, se gîndi el deodată, a venit pe lume sub un nor, purtînd o povară nenorocită... moartea mamei. Shane înţelese atunci că trebuia să-l facă pe Philip să accepte fetiţa. Spre binele amîndurora. Tatăl avea nevoie de fiică în aceeaşi măsură în care fiica lui avea nevoie de el.

*

* *

Cînd Daisy plecă în cele din urmă, Shane răsfoi un teanc impresionant de corespondenţă şi alte diverse hîrtii care se adunaseră încă din săptămîna anterioară. Scrise apoi un bilet scurt, dar plin de dragoste Paulei, apoi ilustrate adresate lui Lorne, Tessa, Patrick şi Linnet. Termină puţin înainte de şase, cînd intră într-o şedinţă cu Graham Johnson, directorul administrativ al reţelei hoteliere O'Neill din Australia şi cu alţi trei directori ai companiei. Principalul subiect de pe agenda lor era noul hotel "O'Neill", aflat în construcţie la Perth.

La şapte şi jumătate, Shane încheie şedinţa şi, împreună cu Graham, se duse să ia masa la "Wentworth". Cînd Shane se afla la Sydney, nu omitea niciodată să viziteze alte hoteluri din oraş. Îi făcea plăcere să observe decorul, mîncarea, băuturile, serviciile şi condiţiile lor, în general, ca să poată face o comparaţie între concurenţă şi propriul hotel. Îi plăcuse întotdeauna hotelul "Wentworth". şi petrecu împreună cu Graham două ceasuri plăcute, la o masă delicioasă, alcătuită din miel

fraged la cuptor cu garnitură de legume, stropită cu un excelent vin roşu de casă. Discutară mai mult despre afaceri, comentînd diversele perspective ale noului hotel din Perth. Shane consimţi să facă o călătorie cu Graham în vestul Australiei în săptămîna ce urma, înainte de a se întoarce la Londra.

Era ora zece cînd cei doi bărbaţi ieşiră din hotel. Graham luă un taxi spre casă, iar Shane porni spre Bridge Street, unde se afla Turnul McGill. Simţea nevoia să se mişte şi să ia puţin aer după ce stătuse toată ziua închis în birourile hotelului; vroia totodată să se asigure că Philip terminase masa şi se relaxa cînd avea să ajungă la el. Daisy îi sugerase să fie acolo la zece şi jumătate şi el îi urmase sfatul.

Ceva mai tîrziu, cînd se apropie de impunătorul zgîrie-nori din sticlă neagră, Shane se pregăti pentru o întrevedere cu cumnatul său. Ştia că va fi dificilă - dureroasă, emoţionantă, tulburătoare. În timp ce urca în lift, se întreba ce-ar putea să-i spună lui Philip, ce sfaturi i-ar putea da, şi concluzia a fost că nu prea ştia ce ar trebui să-i spună. Nu putea decît să discute cu el, oferindu-i compasiunea, înţelegerea, sprijinul şi dragostea lui.

*

* *

Potrivit aranjamentelor lui Daisy, José îi deschise lui Shane şi-l primi în apartament îndată ce acesta sună la uşă.

Filipinezul îl introduse în frumosul living, aflat sus, deasupra oraşului. Era slab luminat şi spectaculoasa panoramă a oraşului era şi mai evidentă. José se înclină politicos şi spuse :

- Am să-l anunţ pe domnul Amory că aţi venit, domnule.

- Mulţumesc, José. Shane se aşeză pe un scaun.

Peste o secundă, José se întoarse, se înclină din nou şi spuse :

- Domnul Amory vă roagă să aşteptaţi.

- Bine. Mulţumesc încă o dată.

Filipinezul zîmbi, se înclină ca de fiecare dată şi ieşi fără nici un zgomot.

După vreun sfert de oră, Shane începu să se simtă neliniştit, întrebîndu-se ce-l reţinea pe Philip. Se ridică şi se duse la barul de pe peretele opus şi îşi turnă un coniac mic. Se întoarse la scaunul pe care şezuse şi continuă să aştepte. Sorbea din coniac şi se pregătea sufleteşte pentru întrevederea cu Philip, căutînd cuvintele potrivite, gîndindu-se cum să-l abordeze. Un lucru era esenţial. Independent de ce va realiza în seara asta, era neapărat necesar să-l convingă pe Philip să-l însoţească a doua zi acasă la Daisy, să vadă copilul. Îi promisese lui Daisy şi el însuşi ştia cît de important este ca Philip să scape de acest sentiment de vinovăţie. Shane era convins că fetiţa era cheia restabilirii lui Philip. De îndată ce o va accepta, Philip va începe să se restabilească.

Abia după alt sfert de ceas, Philip apăru, în sfîrşit, din biroul lui. Rămase în uşa livingului, privindu-l în tăcere pe Shane, cu o expresie posomorîtă.

Shane se ridică imediat, apoi se opri brusc şi respiră adînc. Îi trebui toată stăpînirea de sine ca să nu scoată un strigăt de îngrijorare la vederea lui Philip. Slăbise, părea epuizat, dar cel mai cumplit lucru era figura lui răvăşită. Avea obrajii scobiţi, scofîlciţi, frumoşii lui ochi albaştri erau acum tulburi, injectaţi, subliniaţi de cearcăne vineţii. Cel mai şocant era însă părul lui, cîndva negru ca pana corbului. Îi albiseră tîmplele.

Shane nu se îndoise nici o clipă că Philip suporta greu moartea lui Maddy. Evaluase însă greşit dimensiunea calvarului său. Omului ăstuia îi sîngera sufletul ! Suferinţa lui era peste aşteptările lui Shane. Era limpede că aşa-zisul lui calm era foarte înşelător. Izolarea, răceala şi distanţarea descrise de Barry erau un fel de paravan în dosul căruia se refugiase Philip. Toate acestea îi apărură evidente lui Shane, care rămăsese cu ochii la Philip, cu tot sufletul alături de el.

Shane înaintă şi cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile cu căldură, ca de obicei.

Philip spuse :

- Aproape că te-am gonit. Îşi trase mîna din mîna lui Shane şi ridică din umeri, cu un gest de imensă oboseală. Se duse şi el la bar şi-şi turnă o vodcă mare cu gheaţă. Dar n-are rost. Mi-am dat seama acum, continuă el, fără să se întoarcă. Ştiam că te vei întoarce mîine sau poimîine şi că va veni şi mama. Şi Jason. Apoi m-am gîndit că unul din voi ar putea avea ideea nebunească de a o tîrî pe Paula pînă aici. De aceea am hotărît să te văd...

Nu se mai osteni să-şi termine gîndul. Glasul i se frînse. Era epuizat de nesomn şi oboseala lui deveni şi mai evidentă cînd se îndreptă clătinîndu-se, ca prin somn, spre canapeaua pe care se aşeză. Vitalitatea şi vigoarea lui obişnuite dispăruseră.

Shane îl observă o clipă în tăcere, apoi murmură :

- Au trecut trei săptămîni de la înmormîntarea lui Maddy şi în tot răstimpul ăsta m-ai primit o singură dată, şi pe Daisy la fel... Mama ta e îngrijorată din cauza ta, Philip. Şi pot să spun asta şi despre mine.

- Nu e nevoie. Mă simt foarte bine, spuse Philip pe un ton tăios, cu o energie pe care n-o manifestase pînă atunci.

- Nu-i adevărat ! Nu te simţi bine deloc ! i-o reteză Shane.

- N-am nimic, pentru numele lui Dumnezeu !

- Imposibil de crezut, dacă se uită omul la tine ! Şi-apoi, sincer vorbind, în astfel de împrejurări ai nevoie de familie în preajma ta. Ai nevoie de mine, de Daisy şi Jason. Nu ne mai evita, te rog ! Vrem să te ajutăm, Philip, să-ţi aducem o brumă de alinare, pe cît ne stă în putinţă.

- Nu există alinare pentru mine. O să supravieţuiesc - probabil că toţi supravieţuiesc. Dar durerea mea nu are leac... era atît de tînără... nu-nţelegi ? Te aştepţi să moară oamenii bătrîni... ăsta e ciclul vieţii. Cînd ne îngropăm bătrînii, timpul vindecă durerea în cele din urmă. Dar cînd îngropi un om atît de tînăr, durerea nu se domoleşte niciodată.

- O să se domolească, crede-mă, răspunse Shane cu un glas plin de dragoste şi compasiune. Maddy n-ar vrea să te porţi aşa. Ar dori să găseşti puterea în...

- Te rog, să nu-mi ţii predici religioase, Shane ! exclamă Philip, iritat.

- N-aveam de gînd, replică Shane blînd.

Philip oftă din greu şi, ostenit, se lăsă pe speteaza canapelei şi închise ochii.

Cîtva timp, între cei doi bărbaţi se aşternu tăcerea.

Deodată, Philip se ridică şi se duse să-şi mai pună gheaţă în pahar. Îl privi pe Shane adînc în ochi şi spuse cu un glas pustiit :

- Nu-mi amintesc nimic despre cele întîmplate anul trecut, Shane. Ăsta-i lucrul cel mai îngrozitor. Totul este

un... vid. Maddy a dispărut ca şi cum n-ar fi existat. Glasul i se frînse şi adăugă răguşit : Nu pot să mi-o amintesc... nu mi-o amintesc pe Maddy !

- Din cauza şocului, spuse repede Shane, sigur pe el, ştiind că acesta era adevărul. Este realmente efectul şocului, Philip. O să-ţi revină toate amintirile...

Philip scutură violent din cap :

- Nu, n-o să-mi revină ! Ştiu că nu.

- Trupul e mort, dar sufletul ei e al tău, spuse Shane. Ea trăieşte în tine. Sufletul ei este în tine şi în copil. Doar trupul ei a murit. Te rog să crezi ! Maddy trăieşte în inima ta şi în amintirile tale ; va trăi veşnic acolo. Şi-apoi mai este şi copilul.

Philip nu răspunse nimic.

Traversă încet încăperea pînă la fereastră, mişcîndu-se ca un bătrîn. Privi afară. Îl ascultase atent pe Shane, sorbise cuvintele. Acum încerca să se împace cu ideea. Era oare adevărat ? Era sufletul lui Maddy în el ? Va fi întotdeauna cu el ?

Oftă. Nu se afla mîngîiere în vorbele lui Shane. Înţelesese veşnicia morţii cu multe zile în urmă, cînd trebuise să accepte că Maddy îi fusese răpită pentru totdeauna. Ea fusese totul pentru el. Fusese însăşi viaţa lui. Numai gîndindu-se la ea, i se umplea cîndva inima de fericire. Acum nici măcar cu ochii minţii nu-i putea vedea chipul. Trebuia să se uite la o fotografie pentru a fi în stare să-şi reamintească ceva. Nu mai pricepea nimic. Ştia doar că o iubise atît de mult !

Strînse tare ochii şi-şi lipi capul de geam. Îl durea îngrozitor. El o omorîse ! Ucisese femeia pe care o iubea mai mult decît viaţa însăşi prin chiar actul dragostei...

Shane spuse ceva şi Philip deschise ochii, dar nu răspunse. Nu-l ascultase.

Privi cerul nopţii. Cît de magnific era în seara aceea albastrul adînc de miez de noapte, catifelat, fără nori, presărat cu stele de diamant şi cu luminile zgîrie-norilor în oraş. Mai departe, către suburbiile dinspre est, cerul avea o culoare ciudată, de ametist, ce se revărsa în minunate nuanţe de auriu şi roşu cald, strălucitor.

Mîine va fi o zi frumoasă, se gîndi Philip. Cînd seara e roşu cerul, se bucură oierul. În zori de e roşu cerul, se-ngrijorează oierul. Bunica îi spusese adesea zicala asta, de pe vremea cînd era mic. Pe Emma o fascinase întotdeauna cerul şi lumina lui. Deodată frumuseţea acelui cer de seară îl făcu să simtă o strîngere de inimă. Nu pricepu imediat de ce. Apoi îşi aminti. Şi Maddy vorbea adesea despre limpezimea cerului, despre varietatea de forme pe care o iau norii, despre modul în care se schimbă culorile zilei pe măsură ce se apropie noaptea.

Dar deodată Philip încremeni, se apropie mai mult de fereastră şi se încruntă privind fix o masă de nori întunecaţi care se deplasau pe deasupra zgîrie-norilor, la cîteva intersecţii de ei. Era ceva ciudat. Nu putea desluşi ce anume era.

- Dumnezeule ! exclamă el după o fracţiune de secundă. Dumnezeule !

Shane sări în picioare şi se apropie repede de el.

- Ce s-a întîmplat ? Ţi-e rău ?

Philip se răsuci, îl înşfăcă pe Shane de braţ şi-l trase la fereastră.

- Priveşte ! Acolo ! Fumul ăla negru şi strălucirea aia roşie. Dumnezeule, Shane, arde la tine ! A luat foc hotelul "Sidney-O 'Neill"!

Shane se crispă. Urmări privirea lui Philip şi i se opri respiraţia. Nu cunoştea la fel de bine ca Philip orizontul Sydney-ului şi îi trebui o clipă ca să distingă fumul şi să-i descopere sursa. Înţelese apoi că a lui era clădirea care ardea. Localizase imensul perete de sticlă al faimosului Salon al Orhideelor.

Se răsuci pe călcîie fără să spună o vorbă şi traversă încăperea cu paşi mari.

Philip se luă imediat după el.

Coborîră împreună cu liftul, privindu-se îngroziţi. La oprire, dădură buzna în hol amîndoi deodată şi ieşiră în Bridge Street.

O luară la fugă în direcţia hotelului "Sydney-O'Neill" şi zgomotul paşilor lor era înăbuşit de urletele sirenelor a trei maşini de pompieri care goneau spre locul sinistrului.

38

Shane alerga spre hotel, întrebîndu-se ce va găsi acolo. Evident, un dezastru, dar de ce proporţii, despre asta nu ştia încă nimic.

Numai un hotelier poate înţelege întreaga grozăvie pe care o reprezintă incendiul într-un hotel şi inimaginabilele lui consecinţe. Prin urmare, toate simţurile lui Shane erau alertate în vederea celui mai mare pericol posibil, a celor mai grele probleme ce aveau să vină. Pînă una-alta, panică, spaimă, haos şi cine ştie cîte pagube

umane şi materiale. Oameni răniţi, arsuri, oase rupte, traumatisme, şocaţi şi... morţi.

Cînd dădu colţul străzii, văzu întreaga clădire a hotelului "Sydney-O'Neill", hotelul lui preferat din reţeaua internaţională. Ceea ce văzu îl făcu să încremenească.

- O, Doamne, nu ! strigă el tare, şi o clipă rămase ţintuit locului.

Hotelul era un iad.

Dinaintea lui se învîrtejeau flăcări, fum negru, şi totul degaja o căldură insuportabilă. Deasupra clădirii în flăcări se roteau elicoptere care ridicau oameni de pe acoperiş. Maşinile pompierilor erau în plină activitate, iar pompierii roiau cu furtunuri pe pămînt şi de pe scări ; alţii foloseau corzi şi scări pentru a-i salva pe cei blocaţi la etajele superioare.

În diverse puncte strategice erau parcate ambulanţe şi maşini de poliţie. Medicii şi poliţiştii făceau eforturi imense pentru a da ajutor celor aflaţi în pericol. Trei ambulanţe care duceau răniţi trecură în goană pe lîngă el, cu sirenele urlînd, în timp ce se îndreptau spre spitalul cel mai apropiat.

Shane îşi scoase batista din buzunar şi îşi şterse faţa umedă. Transpirase pentru că fugise, dar şi din cauza căldurii înăbuşitoare şi a grijii pentru cei încă blocaţi în hotel. După cum anticipase, scena din faţa ochilor lui era cumplită. Pretutindeni geamuri sparte, moloz, un fum orbitor care era el singur în stare să omoare oameni, poliţişti şi personal din hotel care strigau în toate direcţiile, dînd ordine, în sfîrşit, vaietele şi gemetele celor vătămaţi. Un grup de clienţi ai hotelului, cei mai mulţi în pijamale, furioşi şi speriaţi, se îngrămădise lîngă o maşină

a poliției. Shane dădu să se apropie de ei, cînd văzu că, de fapt, doi dintre portarii hotelului îi însoțeau către o ambulanță amenajată ca post de prim ajutor pentru răni minore.

Cu batista la gură, Shane își croi drum printre oamenii care mișunau în jurul lui - salariați ai hotelului și polițiști de pază, ofițeri de poliție, medici și șoferi de ambulanțe. Trebuia să se apropie de hotel pentru a putea să ia măsurile care îi reveneau lui.

Un polițist îl opri.

- Mai aproape de atît nu se poate, domnule ! E periculos.

- Mulțumesc pentru avertizare, domnule ofițer, dar sunt Shane O'Neill, proprietarul hotelului. Trebuie să trec, să încerc să ajut.

- Mergeți, domnule O'Neill, spuse ofițerul recunoscîndu-l deodată. Îl privi cu milă pe Shane și-l lăsă să treacă prin baricada de lemn ridicată în locul respectiv.

Aproape imediat Shane îl descoperi pe Peter Wood, administratorul care era de serviciu noaptea. Îl înșfăcă de braț.

Wood se răsuci aproape violent. Dar pe chipul lui se citi o mare ușurare cînd îl văzu pe proprietar.

- Domnule O'Neill, slavă Domnului că sunteți teafăr! V-am sunat cînd s-a declanșat prima alarmă, pe la ora unsprezece. Ne-am dat seama că nu sunteți în apartament, dar nu știam dacă nu vă aflați undeva în altă parte, prin hotel. Eram foarte îngrijorați și v-am căutat peste tot.

- N-am fost în hotel, spuse Shane. Îl privi sever pe administrător: Știi cîte victime sunt ?

Peter Wood clătină din cap.

- Exact, nu. Dar cred că sunt vreo cincisprezece persoane rănite. Se opri şi coborî glasul : Şi cred că vreo patru morţi.

- Dumnezeule ! Shane îl trase deoparte pe Wood pentru a face loc unui poliţist care conducea cîteva persoane către un loc sigur. După ce trecură şi nu mai puteau fi auziţi, întrebă : Se ştie de unde a pornit ?

- Nu. Dar eu am nişte bănuieli.

Shane îl străpunse cu privirea.

- Vrei să spui că bănuieşti că focul a fost pus ?

- Nu, nu. Cine ar avea interes să provoace un incendiu în hotel?!

- Vreun angajat nemulţumit... sau unul recent concediat...?

Wood replică, foarte categoric :

- Nu, domnule O'Neill, sunt sigur că nu-i vorba de aşa ceva. Dacă vreţi să vă spun părerea mea, cred că a fost un accident.

- Înţeleg. Şi de unde a pornit, Peter ?

- De la etajul treizeci şi patru. Wood îl privi pe Shane cu înţeles. Aţi avut noroc, domnule O'Neill. Aţi scăpat ca prin urechile acului.

Shane rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Wood, percepînd brusc sensul cuvintelor lui. Era etajul la care se afla apartamentul lui, precum şi alte apartamente particulare, închiriate permanent. La etajul treizeci şi cinci erau camere şi apartamente pentru clienţii hotelului, iar la ultimul etaj, al treizeci şi şaselea, era celebrul Salon al Orhideelor.

Shane exclamă :

- Nu pot decît să-i mulţumesc lui Dumnezeu că săptămîna trecută am închis tot etajul treizeci şi cinci şi

Salonul Orhideelor pentru renovare. Dezastrul ar fi fost de zece ori mai mare dacă aveam clienți la etajul treizeci și cinci, ca să nu mai vorbim de cei două sute de oameni care iau masa și dansează seara în restaurant.

- Și noi ne-am gîndit la același lucru.

- Presupun că majoritatea clienților au fost evacuați în anexele pentru urgențe ale altor hoteluri ?

Wood confirmă dînd din cap.

- La "Hilton" și la "Wentworth". Am mai avut și alt noroc. Hotelul nu era ocupat la capacitatea maximă săptămîna asta.

În clipa aceea, Philip se apropia de ei în fugă. Abia mai respira.

- Te-am căutat, îi spuse el lui Shane, apoi se întoarse spre Peter: Cu ce pot fi de folos ?

- Nu prea ai cu ce, răspunse Shane. Din cîte văd, angajații mei și diversele agenții solicitate au acționat eficient. Cînd am sosit, acum cîteva minute, părea un haos, dar era realmente doar aparent. Se pare că țin situația sub control. Se uită spre hotel cu o privire îndureratã. Două dintre etajele de la mijloc ardeau încă, dar sosiseră întărituri ; de asemenea, mai veniseră și alte echipe de pompieri și se vedea că în curînd vor birui focul.

Philip spuse :

- Aș putea să...

Nici Shane și nici Peter nu auziră ce-a mai spus. Vocea i-a fost acoperită de bubuitura unei explozii, o explozie ca de dinamită detonată. Toți trei tresăriră și se întoarseră cu fața către hotel, îngroziți.

- Ce naiba a fost asta ?! strigă Philip.

- Geamurile au explodat din cauza căldurii acumulate în interiorul clădirii, spuse Shane, cutremurîndu-se. Se îngrozea la gîndul că explozia ar fi făcut noi victime.

- Dar nu văd căzînd nici un geam, murmură Philip nedumerit.

- Nici eu, spuse Shane. Dar sunt sigur că asta a fost.

Peter Wood sugeră :

- Probabil că sunt geamurile din partea cealaltă a clădirii, domnule Amory, de la încăperile care dau spre port.

O femeie tînără în capot, cu fața murdară, veni alergînd spre ei. Părea înnebunită de spaimă.

- Vă rog, ajutați-mă ! spuse ea, trăgîndu-l pe Philip de braț. Vă rog ajutați-mă ! Nu-mi găsesc fetița. S-a rătăcit. N-o găsesc. Știu că am scos-o. Noi am scos-o. Fața femeii se boți și izbucni într-un plîns isteric.

Philip o luă după umeri și spuse blînd :

- Sunt sigur că e la adăpost. Hai s-o căutăm.

- N-are decît patru ani, spuse femeia printre lacrimi. E un biet copilaș...

Philip porni cu ea, încercînd s-o liniștească. Uitase de propria-i suferință în mijlocul atîtor nenorociri provocate de tragicul incendiu.

*

* *

Focul a fost complet stins abia spre patru dimineața.

Toți răniții, douăzeci și cinci la număr, fuseseră duși la camera de gardă a spitalului St. Vîncent, precum și la alte spitale din oraș. Morții, nouă bărbați și femei, erau la morgă.

Pompierii, poliția și personalul hotelului făceau ordine în zonă. Shane preluase comanda de cîteva ore, conducînd ferm operațiunile, cu autoritate.

Hotelul "Sydney-O'Neill" era o ruină fumegîndă, înnegrită de fum, un colos ars care se profila pe cer. Shane şi Philip stăteau în preajma clădirii cînd se iviră zorile, privind dezastrul cu feţe întunecate.

- Ce tragedie a fost aici ! murmură Shane, întorcîndu-se spre cumnatul lui. Atîţia morţi şi răniţi ! Doamne, cum s-a putut întîmpla aşa ceva ?! Mă gîndesc cu groază la familiile celor care s-au prăpădit. Oftă adînc. Mă bucur că ai reuşit măcar s-o ajuţi pe tînăra aceea. Era înnebunită, săraca. Unde aţi găsit fetiţa ?

- Într-o ambulanţă, se ocupa un medic de ea. Din fericire, nu păţise nimic. Era doar foarte speriată că nu-şi găsea mama. Philip se apropie de Shane, încercînd să-l consoleze. Îmi pare rău de necazul care a dat peste tine, Shane. Îmi dau seama ce trebuie să fie în sufletul tău în legătură cu atîtea pierderi omeneşti. Şi cînd mă gîndesc ce mîndru erai de sistemele tale de securitate.

Shane nu spuse nimic şi Philip adăugă :

- Ştiu ce însemna acest hotel pentru tine. Îmi pare foarte rău. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să te ajut.

- Mulţumesc, Philip.

Shane îşi frecă faţa obosită şi clătină din cap, istovit. S-a năruit visul lui Blackie, se gîndi el, amintindu-şi cît de mult dorise bunicul lui să construiască hotelul "Sydney-O'Neill". El găsise şi cumpărase terenul cînd fusese cu Emma în voiaj la Sydney, în urmă cu mulţi ani, el hotărîse ca acesta să fie hotelul-simbol de la antipozi. Blackie nu apucase să-l vadă terminat, dar aprobase primele proiecte înainte de a muri. Acum, visul, se prefăcuse în scrum în cîteva ceasuri.

- Îl voi reconstrui ! spuse Shane, făcîndu-i parcă o promisiune bunicului său.

- Sunt convins, replică Philip. Acum hai cu mine să curățăm apartamentul de sus. O să-ți dau eu haine să te schimbi și tot ce-ți mai trebuie. Bine că avem cam aceeași talie.

*

* *

Mai tîrziu, în dimineața aceea, după ce făcu un duș bun și reconfortant, se bărbieri și se îmbrăcă în hainele lui Philip. Shane, deși istovit, își instală cartierul general în sala de consiliu a corporației McGill.

Aici ținu prima întrunire, pornind investigațiile asupra incendiului. Erau de față Peter Wood, administratorul de noapte care fusese de serviciu cînd izbucnise incendiul, Lewis Bingley, directorul general; Graham Johnson, directorul administrativ al rețelei hoteliere "O'Neill" din Australia, diverși șefi ai hotelului "Sydney-O'Neill" și comandantul de pompieri Don Arnold, care condusese operațiunile în noaptea precedentă.

După prezentările și saluturile de rigoare, Shane intră direct în subiect :

- Domnule Arnold, în momentul acesta așteptăm să aflăm de la dumneavoastră informațiile pe care le dețineți. Înțeleg că împreună cu oamenii dumneavoastră, ați discutat în detaliu cu o bună parte din personalul hotelului. V-ați făcut o părere în legătură cu felul în care a izbucnit incendiul ?

- Din neglijența unui client, spuse comandantul. Din ceea ce am găsit la etajul treizeci și patru, de unde a pornit dezastrul, și din ceea ce am descoperit ulterior, suntem siguri că totul a fost declanșat de o țigară... Țigara a căzut probabil pe o canapea dintr-un apartament de la etajul respectiv, unul din apartamentele particulare pe care le

închiriaţi pe termen lung. În speţă, este vorba de apartamentul închiriat corporaţiei "Jaty".

- Aţi putea să ne furnizaţi şi alte detalii ? insistă Shane.

- Desigur. Unul din chelnerii care servesc în camere a venit azi în zori cu amănunte. Mi-a spus că îşi aminteşte că a observat în apartamentul acela o scrumieră pusă pe braţul unei canapele. Asta s-a întîmplat cînd s-a dus să ia măsuţa cu mîncarea de seară, pe la ora opt. Probabil că scrumiera a rămas pe braţul canapelei şi a fost folosită de mai multe ori înainte ca perechea ce ocupa apartamentul să se ducă la culcare. Scrumiera a alunecat la un moment dat pe canapea, care a luat foc de la o ţigară incomplet stinsă. Mai mult ca sigur, a fumegat vreo două ore pînă cînd au izbucnit flăcările. La scurtă vreme după ce s-au trezit, cei doi ocupanţi ai apartamentului au murit.

- De unde ştiţi ?

- Doi pompieri de-ai mei i-au găsit ghemuiţi în pat. Nu erau arşi. S-au intoxicat cu fumul provenit de la umplutura de material expandat a canapelei. Este atît de inflamabilă, încît în cîteva secunde a dat naştere infernului care s-a declanşat în hotelul dumneavoastră noaptea trecută. Iar flăcările sunt atît de fierbinţi, încît pot produce o gaură într-un zid sau în tavan şi pot sparge geamurile. În acelaşi timp, materialul expandat emană gaze foarte nocive, în anumite împrejurări mortale. Este vorba de cianură şi monoxid de carbon.

Shane se îngrozi. Se uită la Lewis Bingley şi spuse cu o voce tăioasă :

- Guvernul britanic a votat în 1981 un decret prin care interzice folosirea materialului expandat la fabricarea mobilelor. Anul trecut am dispus să fie

eliminat acest material din toate hotelurile mele. Cum de a fost folosit aici?

Lewis Bingley scutură din cap.

- Am respectat întocmai instrucţiunile dumneavoastră, domnule O'Neill, pe cinstea mea. Nu există nici o piesă cu material expandat în hotel. Ştiţi că am înlocuit tot mobilierul.

- Dar ai auzit ce-a spus comandantul Arnold ! Canapeaua din apartamentul corporaţiei "Jaty" avea tapiţeria din material expandat!

Directorul general îşi ţuguie nervos buzele.

- Nu pot decît să bănuiesc că s-a strecurat cumva fără ştirea noastră. Domnule O'Neill, preşedintele corporaţiei "Jaty" a folosit propriii lui decoratori pentru interioare şi ei i-au mobilat apartamentul.

- Li s-au adus la cunoştinţă noile reguli ? întrebă Shane.

- Desigur. Dar se pare că le-au ignorat, murmură Bingley.

- Dar asta-i scandalos ! explodă Shane. Şi în orice caz suntem vinovaţi fiindcă n-am revenit să verificăm dacă decoratorii au respectat interdicţia în ceea ce priveşte materialul expandat. Se strădui să-şi stăpînească furia şi se întoarse spre comandantul pompierilor. Cine erau cei doi găsiţi în apartament ? Au fost identificaţi ?

- Erau fiul şi nora preşedintelui corporaţiei "Jaty".

Shane clătină trist din cap. Faţa lui căpătă o expresie gravă, de o infinită tristeţe.

- Pînă aici ne-aţi spus cum a izbucnit focul. Ce s-a întîmplat ulterior, domnule comandant ?

- Cred că evenimentele s-au desfăşurat cam în felul următor. Don Arnold începu să explice : Deci,

recapitulînd pe scurt, canapeaua a luat foc de la o ţigară. Materialul expandat a fumegat şi în cele din urmă a izbucnit în flăcări. După calculele mele, asta s-a întîmplat pe la zece şi patruzeci şi cinci, zece cincizeci. Flăcările au fost atît de puternice încît au spulberat geamurile în cîteva secunde. În momentul acela a pătruns brusc un val de aer proaspăt, bogat în oxigen, acesta a creat un zid de flăcări care a ţîşnit prin uşile apartamentului. Alimentat cu aer curat, focul a căpătat o forţă ucigaşă, extinzîndu-se pe coridorul etajului treizeci şi patru. Totul s-a petrecut în cîteva minute. Zece, cincisprezece, presupun. Focul se întinde cu viteza luminii.

Shane dădu din cap în semn că înţelege. Pentru o clipă amuţi. Era zguduit de cele ce auzise. Neglijenţă, se gîndi el. Întîi din partea decoratorilor, apoi din partea direcţiunii mele. Trebuiau să verifice apartamentul acela particular după ce fusese mobilat. Dacă nu omiteau acest lucru, tragedia ar fi fost poate evitată. Oftă din nou, abia auzit. Trebuia să-l facă responsabil pe Lewis Bingley.

- Un lucru este sigur, domnule O'Neill, spuse comandantul Arnold, sistemele dumneavoastră de securitate sunt excepţionale. Detectoarele de fum, ieşirile de incendiu, extinctoarele, totul a mers ca pe roate. Dacă hotelul nu ar fi fost atît de bine echipat, dezastrul ar fi fost şi mai mare.

*

* *

Jason spuse :
- Locul ăsta îmi dă fiori.
Shane îl privi mirat.
- Ce vrei să spui ?

- Mă deprimă. E sinistru, cu obloanele trase şi cu lumina asta slabă. Jason aruncă o privire spre sticla de whisky pe jumătate goală de pe măsuţă. Şi tu n-aveai obiceiul să bei în toiul după-amiezei, Shane. Nu ajungi nicăieri cu băutura, băiete.

- Sunt perfect treaz. Dar, sincer să fiu, aş vrea să mă îmbăt. M-aş îmbăta criţă, dacă vrei să ştii adevărul.

Jason clătină din cap.

- Ai avut un ghinion nemaipomenit, Shane. Dar tu nu eşti un boboc. Ştii că se întîmplă asemenea lucruri.

- Nu-mi vine să cred că hotelul a ars pînă în temelii, începu Shane şi se opri. Se ridică brusc şi se plimbă încoace şi-ncolo prin încăpere, după cum avea obiceiul în ultima vreme. Neglijenţă ! Pur şi simplu neglijenţă, fir-ar să fie ! izbucni el. Dacă nu stau pe capul lor în fiecare minut, lucrurile încep să meargă prost...

- Dacă voiai să n-ai bătaie de cap, nu trebuia să te bagi în afaceri. În ultimul timp, toată lumea are necazuri, băiete. Dar ştiu ce vrei să spui. Incendiul ăsta a fost o adevărată tragedie. Înţeleg foarte bine de ce eşti furios.

Shane exclamă :

- Le dau cele mai mari salarii, prime substanţiale, tot felul de beneficii şi Dumnezeu ştie cîte alte avantaje, şi ei nu pot să verifice mobila dintr-un apartament ! Asta-i crimă, Jason, crimă ! Ştii la fel de bine ca şi mine că incendiul n-ar fi izbucnit dacă ei ar fi fost corecţi. Bieţii oameni n-ar fi murit, n-ar fi rămas schilodiţi, dacă directorii mei şi-ar fi făcut treaba ca lumea. Asta mă scoate din minţi. Atîta durere şi suferinţă pentru toţi cei implicaţi. Şi-acum o să mă lupt cu tot felul de procese şi avocaţi, ca să nu mai vorbesc de inspectorii de la Societatea de Asigurări. O să înceapă propria lor anchetă.

- Este normal, sublinie repede Jason. Şi tu ştii asta. Oricum, nu pot ajunge decît la aceleaşi concluzii ca Arnold, comandantul pompierilor, sunt sigur. Şi, ascultă, nu văd de ce n-ai începe să faci planurile pentru reconstruirea hotelului. Pune-i pe arhitecţi la treabă, să facă primele schiţe.

- Nu cred că îl voi reconstrui.

Jason rămase uluit.

- Trebuie să construieşti un nou hotel, Shane ! Ai datoria faţă de bunicul tău. Şi faţă de tine.

Shane nu răspunse. Se aşeză greoi pe canapea şi îşi cuprinse capul în mîini, cu un gest de mare oboseală şi disperare.

Jason se uită la el, deodată îngrijorat. Nu-l văzuse niciodată pe Shane în halul în care era acum, nepieptănat, nebărbierit, încă în pijama şi halat de casă în plină după-amiază. Ce se întîmplă cu tinerii ăştia ? N-au nici o fărîmă de curaj ? Mai întîi s-a prăbuşit Philip după moartea lui Maddy, iar acum Shane pare şi el pe punctul de a capitula.

Jason îşi drese glasul :

- Ai fost atît de brutal cu Daisy mai adineauri, la telefon, încît m-a rugat să vin pînă aici, să văd ce se petrece. Te roagă să vii să iei masa la Rose Bay diseară.

Shane se uită la el şi scutură din cap :

- Am de lucru. Îşi trase în faţă teancul de dosare de pe măsuţă. Trebuie să văd toate hîrtiile referitoare la incendiu.

- E sîmbătă. Trebuie să faci o pauză. Şi, apropo, unde e Philip ?

- Zău dacă ştiu, Jason. Şi te rog să mă ierţi, dar efectiv nu mai pot să am şi grija lui acum. Îţi spun sincer că am destulă bătaie de cap cu problemele mele.

- Ştiu. Tocmai de aceea te invităm la masă. O să-ţi facă bine să iei masa în oraş, să mai vezi şi tu oameni.

- Nu. Vreau să fiu singur. Şi zău că e mai bine aşa. Am multe de făcut. Şi trebuie să mă gîndesc la încă multe altele.

- Poţi să vii cînd vrei, dacă te răzgîndeşti.

- Mulţumesc, Jason.

Shane luă sticla de whisky şi îşi turnă iar în pahar.

Jason clătină trist din cap în timp ce ieşea din birou, apoi traversă holul şi părăsi apartamentul.

39

Călărea de unul singur pe domeniu.

Încălecase pe Black Opal, armăsarul lui de culoarea abanosului. Lîngă el, mergea în acelaşi pas un cal fără călăreţ. Era Gilda, iapa pe care i-o dăruise lui Maddy după căsătorie. Înainte de a ieşi din grajd, îi pusese şaua preferată a lui Maddy, încrustată cu argint, şi trăsese hăţurile spre spate, ca semn că stăpîna ei n-o va mai încăleca niciodată.

Se întorsese la Dunoon pentru prima oară de la înmormîntarea lui Maddy, de acum patru săptămîni.

Vineri seara, cînd sosise, Tim şi toţi oamenii de la ferma de oi îl întîmpinaseră cu multă căldură şi era evident că se bucurau de revenirea lui. Şi el era bucuros, oarecum.

Moartea lui Maddy îi sfîşiase inima şi suferinţa lui era nemărginită. Se temuse că va fi dureros să vină aici, fiindcă fuseseră atît de fericiţi împreună la Dunoon. Dar acum, în timp ce călărea prin frumosul peisaj pastoral, în după-amiaza aceea calmă de duminică, se simţea învăluit

de un sentiment de pace. Era conştient că asta se întîmpla, în parte, datorită atmosferei de linişte, de neclintire care domnea aici.

Merse mult timp de-a lungul rîului Castlereagh, apoi coti, străbătu cîteva poiene şi o luă pe poteca dintre dealurile verzi ale Dunoon-ului. Cînd ajunse în vîrful pantei abrupte, descălecă, se duse la falnicul stejar şi rămase privind splendidul peisaj.

Arăta minunat după două zile de ploaie. Totul era de un verde strălucitor. Era sfîrşitul lui august, aproape de finele iernii. Peste cîteva săptămîni va veni primăvara ; vremea era deja splendidă, foarte blîndă pentru acel anotimp. Philip ridică privirea. Cerul era strălucitor, de un albastru scăpărător, luminat de soare. Însăşi perfecţiunea acelei zile părea să-i adîncească tristeţea. Era o zi pe care s-o împarţi cu cineva...

Se întoarse şi se duse să se aşeze sub stejar, rezemîndu-se de trunchiul lui bătrîn. Îşi azvîrli pălăria cu boruri late, străduindu-se să se relaxeze. Gîndurile lui umblau încă razna şi mintea îi era încetoşată de suferinţă. Dar poate că va reuşi cîndva să-şi regăsească liniştea...

Acesta era locul lui preferat încă din copilărie. Şi Maddy se îndrăgostise de aceste înălţimi. Spunea că aici se simte ca o parte din cer. Philip zîmbi gîndului, apoi îşi aminti dimineaţa în care o cunoscuse în galeria de tablouri, cu mai puţin de un an în urmă.

Călăriseră pînă aici şi apoi stătuseră o vreme jos, sub bătrînul copac stufos. El îi spusese cîteva lucruri extrem de personale despre el însuşi, lucruri care atunci îl uimiseră şi pe el. Dar pe ea nu păruse s-o deranjeze. Se uitase lung la el cu ochii ei cenuşii, frumoşi şi inteligenţi, cu privirea aceea calmă şi directă, dar nu făcuse nici un

comentariu. Şi chiar în clipa aceea a ştiut că se va căsători cu ea.

Dintre toate femeile pe care le cunoscuse, Madelana fusese unică. Încă de la debutul legăturii lor descoperise în ea ceva deosebit de familiar. Parcă ar fi cunoscut-o, s-ar fi despărţit de ea şi-apoi ar fi regăsit-o. Acum înţelegea că simţise aşa pentru că toată viaţa căutase o femeie ca ea. Era tipul de femeie pe care şi-l fixase ca ideal. Şi o găsise, în sfîrşit, numai ca s-o piardă... atît de repede !

Maddy avusese o nobleţe lăuntrică. Poate că aceasta fusese sursa luminii pe care părea să o părăsească - fusese o fiinţă incandescentă. Îi trecu prin minte un fragment dintr-o poezie de Rupert Brooke... *În jurul tău era acea lumină ce-mbracă-n cenuşiu o seară senină... Rochia pe coapse unduită, de o tandreţe nesfîrşită...*

Philip oftă şi închise ochii, lăsîndu-se purtat de mii de gînduri şi, treptat, îl asaltară din nou aducerile aminte. Începu să-şi amintească fiecare amănunt al legăturii lor... fiecare clipă pe care o petrecuse cu ea înfăţişîndu-se dintr-o dată limpede ca un cristal. Reveniră orele, zilele, săptămînile. Absolut fiecare detaliu era precis şi situat exact, de parcă în faţa ochilor lui rula un film. Şi iată că, pe dealul pe care-l dusese Emma Harte încă din copilărie, o regăsi pe Maddy. Regăsi imaginea ei aşa cum era în clipa în care o zărise în galeria de tablouri; imaginea ei era intactă. Îi simţea parfumul părului, îi auzea rîsul şi glasul vesel, simţea atingerea blîndă a mîinii ei pe mîna lui. Şi atunci îi dădură lacrimile şi rămase pe deal s-o plîngă, pînă începu să coboare întunericul.

Şi în timp ce călărea spre conac, coborînd printre dealurile înverzite ale Dunoon-ului, cu calul fără călăreţ

lîngă el, îi simțea pretutindeni prezența și știa că n-o va mai pierde niciodată pe iubita lui Maddy. Ea era în inima lui și va fi o parte din el cît timp va trăi. Shane avea dreptate: spiritul ei era în el.

*

* *

Seara, tîrziu, luă avionul înapoi spre Sydney. Luni la prima oră se duse la Rose Bay.

Mama lui se sperie cînd îl văzu în mijlocul livingului și pe față i se citea o imensă surpriză cînd îi veni în întîmpinare.

Prin ferestre pătrundeau raze reci de soare, luminînd nemilos obrazul lui Philip. Daisy se crispă la vederea lui. Arăta de parcă nu dormise de cîteva săptămîni. Chipul lui era însăși imaginea deznădejdii. Avea o privire rătăcită care o speria, așa cum o speriau și tîmplele lui albite. Lui Daisy i se părea că are în față umbra bărbatului chipeș pe care-l cunoștea atît de bine ; vigoarea și energia lui exuberantă se topiseră parcă.

Ar fi vrut să-și ia fiul în brațe și să-l mîngîie, dar nu îndrăznea. De la moartea lui Maddy, o ținuse tot timpul la distanță, nu-i îngăduise nici o clipă să-i stea alături, iar ea îi respectase durerea și nu insistase.

Așa încît surpriza ei fu și mai mare cînd el făcu un pas și o luă în brațe. O ținu strîns la piept, așa cum făcea cînd era copil și vroia să fie mîngîiat ; se lipi și ea strîns de el, iubindu-l parcă și mai mult. Nici unul nu rosti o vorbă. Lunga îmbrățișare era suficient de grăitoare ; cuvintele ar fi fost de prisos. Și Daisy înțelese că pentru el începuse inevitabilul proces de vindecare. "Mulțumescu-ți Ție, Doamne", se gîndi ea.

În cele din urmă, el se depărtă și spuse :

- Mamă, m-am gîndit să vin să te văd.

- Mă bucur că ai venit, Philip.

- Iartă-mă pentru purtarea mea, mamă. Îmi dau seama că am fost imposibil, m-am purtat oribil cu tine şi, de altminteri, cu toţi. Dar pur şi simplu n-am putut să mă stăpînesc.

- Ah, iubitule... te înţeleg, zău că te înţeleg. Suferi atît de mult !

- Da. Ezită o clipă, apoi continuă, rar : Sfîrşitul atît de tragic al iubitei mele Maddy, în plină tinereţe, mi-a zdruncinat minţile. Sincer să fiu, nu credeam că am să pot suporta pierderea ei. A fost un iad, mamă. Dar seara trecută, cînd mă întorceam cu avionul de la Dunoon, am început să-mi dau seama că în durerea mea era şi un dram de autocompasiune. N-o plîngeam doar pe Maddy, îmi plîngeam şi mie de milă... şi plîngeam pentru viaţa pe care n-o vom mai trăi împreună de-acum încolo.

- Este foarte firesc, murmură Daisy blînd, în timp ce minunaţii ei ochi albaştri erau plini de compasiune şi înţelegere.

- Da, probabil. Se îndreptă către uşă, apoi se întoarse brusc spre ea. Tăcu o clipă, după care rosti răspicat : Am venit să iau fetiţa.

Daisy îi aruncă o privire şi se simţi uşurată.

- Fiona e cu dădaca. Tînăra englezoaică pe care a angajat-o Maddy înainte de a... Daisy se întrerupse brusc şi-l privi stingherită pe Philip.

- Nu te feri să pomeneşti de moartea lui Maddy, mamă. Acum m-am împăcat cu gîndul.

Daisy dădu doar din cap. Se temea să spună ceva, nu cumva să-i tremure glasul.

O luă înainte pe scări.

- Domnul Amory, fiul meu, îi spuse ea dădacei, intrînd în cameră.

- Da, ştiu, doamnă Rickards. Ne-am cunoscut cu prilejul interviului cu doamna Amory.

Philip îi strînse mîna, apoi se duse spre pătuţul din colţul dormitorului care slujea drept cameră de copii.

Îşi privi lung fetiţa. N-o văzuse din ziua în care se născuse. Avea deja o lună. După cîteva clipe, se aplecă şi o luă în braţe, prudent, de parcă se temea să nu se frîngă în două.

O îndepărtă puţin de el şi îi privi feţişoara. Nişte ochi gravi îi întoarseră privirea. Sunt ochii lui Maddy, se gîndi el şi simţi că se sufocă. Lipi copilul de pieptul lui, ţinîndu-l strîns lîngă inimă, ocrotindu-i căpşorul cu o mînă. Era copilul lui Maddy. Copilul lui. Şi un imens val de iubire pentru fetiţă îl năpădi.

Philip traversă încet încăperea, cu Fiona în braţe. Se opri în uşă şi se întoarse spre mama lui.

- O duc pe fiica mea acasă, spuse el. Îi aruncă o privire lui Daisy. Nu fi îngrijorată, mamă. Totul e în regulă. Mă simt bine. O umbră de zîmbet i se ivi pe buze. Amîndoi ne vom simţi bine. Ne avem unul pe altul.

40

- Am încercat să te opresc să vii, Emily, spuse Paula cînd vara ei dădu buzna în biroul casei din Belgrave Square. Dar era prea tîrziu. Menajera ta mi-a spus că tocmai ai plecat.

Emily se opri în mijlocul vechiului covor Aubusson. Se uită pe furiş la Paula, care şedea pe canapea, scăldată în lumina blîndă a soarelui de septembrie.

- Nu vrei, deci, să merg cu tine la Heathrow ?

Paula scuturâ din cap a părere de rău.

- Adineauri m-a sunat Shane. Nu vrea să vin la Sydney. Ca atare, am anulat rezervarea.

Emily era uimită.

- Dar de ce nu vrea să te duci la el ? Spuneai că ieri, cînd i-ai făcut propunerea, te-a îndemnat chiar să te duci.

- Da, aşa a fost. Şi eu cred că ar trebui să fiu alături de el în asemenea momente, dar acum susţine că se poate descurca singur, că a depăşit şocul provocat de incendiu. Oricum, spune că eu trebuie să rămîn aici, cu copiii. Ştii că întotdeauna a avut un fix pe tema asta : unul din noi trebuie să rămînă acasă cu ei.

- Şi Winston e de aceeaşi părere. Dar, de fapt, şi noi gîndim la fel, îi aminti Emily. O privi pe Paula şi adăugă: Nu uita că bunica ne-a învăţat să fim nişte părinţi responsabili. Spunea că atunci cînd vom avea copii, ei trebuie să aibă întîietate, că necesităţile lor trebuie să primeze. Era foarte categorică în această privinţă. Probabil din cauză că ea însăşi îi neglija adesea pe propriii ei copii.

- Emily ! Nu-i frumos ce spui !

- Dar e adevărat. O spunea şi bunica. Era atît de ocupată să-şi clădească imperiul, încît copiii ei veneau abia pe locul doi. Cu excepţia mamei tale. Daisy a avut noroc. Pesemne, pentru că bunica dăduse deja lovitura cînd s-a născut ea.

Paula avu drăgălăşenia să rîdă.

- Ca de obicei, ai dreptate, Emily. Scoase un lung oftat. Deşi îmi doresc din toată inima să fiu alături de Shane, mă tem că trebuie să-i respect decizia. Zîmbi puţin răutăcios. Totuşi, mi-aş fi dorit să nu mă fi prins la

telefon azi-dimineață. Orice-ar spune el, eu cred că are nevoie de mine, măcar ca sprijin moral.

- Atunci de ce nu te duci ? îi sugeră Emily.

- Zău, Găluşcă, doar eşti fată deşteaptă ! Paula rîse sec. Shane s-ar înfuria - ştii cît de dictatorial şi autoritar este ! - şi atunci n-ar folosi la nimic să mă duc pînă acolo.

- Poate că e mai bine să faci cum spune el, consimți Emily, ştiind că Shane era uneori foarte dificil. Se aşează pe scaunul din faţa Paulei şi, uitîndu-se la tava cu micul dejun de pe măsuţa dintre ele, observă că era pregătită pentru două persoane. Drăguţ din partea ta că ai pus o ceaşcă şi pentru mine, spuse ea, zîmbindu-i drăgăstos. Luă ceainicul şi îşi turnă, privind coşul cu cornuri franţuzeşti. Tu nu mănînci brioşa, nu ?

- Nu. M-am cam îngrăşat săptămîna asta. Dar nici tu n-ar trebui să mănînci, o avertiză Paula.

- Ştiu că n-ar trebui, replică Emily, întinzînd iute mîna după ea.

Căzu pe gînduri în timp ce mesteca încîntată brioşa. După ce sorbi cîteva înghiţituri de ceai, se lăsă pe speteaza scaunului şi spuse rar :

- Ascultă, Paula. Poate că Winston ar fi cel care ar trebui să se ducă la Sydney. Măcar i-ar ţine companie lui Shane şi sunt convinsă că i-ar putea fi şi de folos în multe privinţe. După-amiază pleacă de la Toronto şi diseară va fi la New York. În loc să se ducă la Rochester, ca să vadă tipografia, ar putea lua avionul spre Los Angeles. Iar de acolo ar putea zbura mai departe cu avionul de noapte pe care-l lauzi tu mereu. Îl sun chiar acum.

- În Canada e patru dimineaţa acum !

- Şi ce dacă !? E un caz de forţă majoră.

- Nu, Emily, nu mai este. Mai mult, nici nu cred că Winston ar trebui să se ducă acolo. Shane o să se descurce, e un om puternic. A fost doar zguduit, tulburat de această nenorocire. Şi, sincer vorbind, cine n-ar fi fost ? L-a cutremurat soarta celor care au pierit, ca şi a celor răniţi. De cîte ori a sunat, a repetat acelaşi lucru... Cred că a trecut chiar printr-o stare de depresiune timp de cîteva zile - cel puţin asta a fost impresia mamei. Dar acum a trecut hopul ; îmi dau seama după tonul lui. Cum îţi spuneam, eu aş prefera să mă duc, să fiu cu el, dar trebuie să fac aşa cum consideră el că este mai bine.

- Da, spuse încet Emily, apoi adăugă : Şi el are desigur multă forţă - aici ai dreptate. Dacă există cineva care poate face faţă oricărei situaţii, acela e fără îndoială Shane.

- Ştiu asta, Gălușcă. Dar nu uita că nu este chiar singur. Îi are pe mama, pe Jason şi, desigur, pe Philip.

- Deci Philip se simte mai bine ? întrebă Emily.

- Mă bucur că-ţi pot răspunde afirmativ. Shane mi-a spus că Philip a fost ieri la mama şi în sfîrşit a luat copilul acasă la el.

- Slavă Domnului ! Recunosc că începusem să fiu îngrijorată. Parcă-i şi vedeam pe mătuşa Daisy şi pe Jason obligaţi s-o crească ei pe Fiona. Îţi închipui, la vîrsta lor !

Paula schiţă un zîmbet la auzul acestor cuvinte.

- Shane crede că incendiul acela şi toate urmările lui au fost un nou şoc pentru Philip, şoc care l-a scos din încremenirea lui şi l-a readus la realitate.

- Sunt convinsă că are dreptate. Shane se pricepe la oameni, înţelege ce se poate întîmpla în sufletul cuiva. Clătină tristă din cap. Sărmana Maddy... ce moarte ! M-am împăcat greu cu ideea.

- Înțeleg ce vrei să spui. Paula tăcu, gîndindu-se la Maddy. Simțea permanent o durere surdă în inimă pentru cumnata ei. Îi lipsea grozav. Uneori, chiar și cînd lucra, îi dădeau lacrimile. Maddy fusese o femeie extraordinară și moartea ei îi afectase pe toți.

Paula se lăsă pe perne, privind în gol. Era cu gîndul departe.

Emily îi aruncă o privire, dar nu scoase o vorbă. Știa că Paula se gîndea la Madelana, a cărei moarte o tulburase profund.

Dintr-o dată, Paula murmură cu un glas mîhnit :

- Încep să cred că e un blestem în familia asta...

Impresionată de gravitatea tonului ei, Emily se îndreptă de spate și o privi uimită.

- Paula, ce-i cu superstițiile astea ?! Vorbești ca Shane, te-a molipsit irlandezul tău ?

- Emily, gîndește-te numai la anul care a trecut. Mai întîi a fost redeschiderea vechiului conflict din Irlanda, care s-a soldat cu moartea administratorului moșiei. Anthony și Sally au trecut prin momente foarte grele, retrăind parcă toată tragedia lui Min. Iar de atunci, Anthony se simte vinovat de atacul cerebral al lui Michael Lamont.

- A fost mai bine pentru Michael Lamont să moară de un atac cerebral decît să fie judecat pentru crimă.

- Doamne, Dumnezeule, Emily ! Spui cîteodată niște grozăvii de mă faci să amuțesc !

- Dar așa este. Eu nu pot să fiu ipocrită.

- Știu, dar ești prea directă.

- Ca bunica.

- Da, ca bunica, încuviință Paula. Tăcu cîteva clipe, după care continuă, abia auzit : Apoi a fost boala fatală a

lui Sandy, moartea lui, urmată de accidentul cerebral al lui Maddy şi moartea ei, iar săptămîna trecută hotelul "Sydney-O'Neill" a fost mistuit de flăcări. Cred că s-au adunat destule pentru a face pe oricine să creadă în existenţa unui blestem. Oricum, gîndeşte-te cîte lucruri îngrozitoare i s-au întîmplat bunicii în decurs de o viaţă. Dar avalanşa în care au murit tata, Jim şi Maggie ? Apoi micul meu Patrick, care s-a născut înapoiat mintal. Paula o privi adînc pe Emily. Parcă suntem pedepsiţi pentru ceva.

Hotărîtă să n-o încurajeze pe Paula în legătură cu asemenea gînduri sinistre, Emily exclamă :

- Aiurea ! Eu nu cred aşa ceva. Suntem o familie mare, răspîndită peste tot - ca familia Kennedy. Pe parcursul vieţii, oamenilor li se întîmplă tot felul de grozăvii, şi dacă sunt mai mulţi, ca în cazul nostru, firește că şi catastrofele sunt mai numeroase decît cele dintr-o familie mică. Şi cu toate acestea, eu susţin că, întîmplător, am avut noroc... în foarte multe privinţe.

- În afară de faptul că toţi au reuşit în afaceri şi suntem colosal de bogaţi, tragediile s-au ţinut lanţ în familia noastră.

- Şi probabil că vom mai avea parte de multe.

- Doamne, Emily, parcă l-ai consola pe Iov !

- Iartă-mă, iubito, n-am vrut. Nici nu este în intenţia mea de a minimaliza nenorocirile care s-au petrecut recent în Australia. Dar nu aprob superstiţiile, iar tu mă uimeşti. Auzi ! Blestem ! Emily zîmbi şi clătină din cap, amuzată parcă. Pot să-ţi pun un lucru - dacă ar trăi bunica, ar rîde de s-ar prăpădi.

- Ce vrei să spui ?

- Iar pe tine te-ar lua peste picior. Spunea adeseori că noi ne scriem propriile scenarii, că trăim așa cum ne-am așternut și că în cele din urmă noi suntem de vină pentru tot ceea ce ni se întîmplă.

- Nu-mi amintesc s-o fi auzit spunînd așa ceva. Paula o privi fix pe Emily, încruntată. Sau nedumerită. Ești sigură că așa a spus bunica?

- O, da !

Paula dădu din cap, apoi schimbă subiectul.

Dar mai tîrziu, în aceeași seară, își aminti aceste cuvinte și, pe măsură ce își dădea seama că, în esență, exprimau adevărul, o cuprinse încă mai tare teama.

*

* *

Paula petrecu tot restul dimineții și aproape toată după-amiaza în magazinul din Knightsbridge.

Cînd se întoarse în biroul ei, puțin după trei și jumătate, telefonul de pe linia ei directă începu să sune. Se duse repede și înșfăcă receptorul, așteptîndu-se să fie Shane. Sydney era cu zece ore înaintea Londrei și el suna deseori înainte ca ea să se culce.

De aceea glasul ei era relaxat și chiar vesel cînd spuse:

- Paula O'Neill la telefon, și, cu receptorul la ureche, ocoli repede biroul.

- Aici Charles Rossiter, Paula.

- Bună, Charles ! Ce mai faci ? Era dezamăgită, dar păstră cu grijă un ton vesel.

- Păi... bine, mulțumesc.

- Ai primit, deci, mesajul ?

- Ce mesaj ? Charles părea puțin derutat și cam nervos.

- Te-am sunat azi-dimineață ca să te anunț că pînă la urmă nu plec la Sydney. Putem, deci, să luăm dejunul împreună vineri, după cum am plănuit.

- A, da, sigur, l-am primit...

Urmă o pauză, o scurtă ezitare din partea bancherului ei, și Paula spuse :

- Pentru asta ai sunat? Ca să confirmi dejunul ?

- Nu, de fapt nu pentru asta.

Paula detectă o notă ciudată în glasul lui.

- E vreo problemă, Charles ?

- Mă tem că da !

- Dar credeam că noile documente sunt în ordine și că...

- Nu e nimic în legătură cu treburile tale obișnuite la banca noastră, Paula, o întrerupse Charles. A intervenit o chestiune foarte urgentă. Cred că trebuie să treci după-amiază pe la bancă, să discutăm. Pe la cinci, să zicem.

- De ce, Charles ? Ce s-a întîmplat ? Pari foarte misterios.

- Am primit ceva mai devreme un telefon de la Sir Logan Curtis. Sunt sigur că ai auzit de el și de firma "Blair, Curtis, Somerset și Lomax".

- Desigur. Este o firmă renumită de avocatură și Sir Logan este considerat una dintre personalitățile juridice de primă mînă din țara noastră.

- Exact. Sir Logan a cerut o întrevedere astăzi. Cu mine, aici, la bancă. Vrea să fii și tu de față.

- De ce ? întrebă ea, surprinsă.

- Se pare că îl reprezintă pe vărul tău, Jonathan Ainsley. El a sosit la Londra, venind din Hong Kong, unde se pare că trăiește de zece sau doisprezece ani. Sir Logan

spune că de fapt Ainsley vrea să se întîlnească cu noi. Pentru a discuta cu tine o chestiune de afaceri.

Paula era atît de surprinsă, încît scăpă receptorul din mînă. Rămase o clipă mută, după care exclamă :

- Dar eu n-am încheiat nici o afacere cu Jonathan Ainsley ! Ceea ce tu ştii prea bine, Charles. Eşti bancherul meu de ani de zile. Vărul meu are desigur dividende din "Întreprinderile Harte", dar asta este singura lui legătură cu familia şi cu afacerile noastre.

- Nu şi în opinia lui Sir Logan.

- Dar tu ştii că nu-i adevărat ! strigă ea, exasperată. Sir Logan a fost greşit informat.

- Nu cred.

- Charles, ce naiba vrei să spui ? Se aşează îngrozită pe scaun.

- Ascultă, Paula, aş prefera să nu intru în detalii la telefon. În afară de faptul că este o chestiune confidenţială, am ieşit din şedinţa anuală a consiliului de administraţie ca să te sun pe tine, după ce am hotărît să accept întrevederea cu Sir Logan. Sunt foarte presat. Trebuie să mă întorc imediat în sala de consiliu. Totuşi, subliniez, este absolut necesar să fii de faţă.

- Nu înţeleg.

- Orice afacere ar avea Jonathan Ainsley cu tine, se pare că aceasta ar putea afecta banca noastră, celelalte bănci cu care tratezi din oraş şi magazinele "Harte's".

- Sunt mai nedumerită ca oricînd ! Trebuie să-mi explici absolut totul, amănunţit.

- Din păcate, nu pot, Paula ! exclamă Charles, străduindu-se să vorbească încet şi clar. Te rog, crede-mă că nu încerc să mă feresc de tine. Sir Logan mi-a dat doar nişte date generale. Nici el nu vroia să susţină la telefon

o conversație prelungită despre chestiuni confidențiale. Totuși, a subliniat că este o chestiune extrem de importantă pentru noi. De aceea am acceptat întrevederea. Pare o problemă critică. Și, în plus, consider prezența ta hotărîtoare.

- Am să vin, Charles. La cinci fix.

- E-n regulă. Încă ceva... trebuie să te previn, Paula, că după-amiază va fi de față și Jonathan Ainsley.

- Înțeleg, răspunse ea cu un glas sumbru.

După ce închise telefonul, Paula se lăsă pe speteaza scaunului și își apăsă ochii cu degetele. Era atît de uluită, încît avu nevoie de cîteva minute ca să-și adune gîndurile și să-și pună mintea în funcțiune la toată capacitatea.

Își concentra atenția asupra vărului ei. Jonathan Ainsley, se gîndi ea. De ce s-a întors ? Ce vrea ? Nu găsea nici un răspuns. Dar își aminti cum o amenințase cu ani în urmă Și îi îngheță sîngele în vine.

41

Era exact cinci fără cinci cînd Paula intră la Banca comercială Rossiter din City.

Secretara personală a lui Charles Rossiter o aștepta în sala de primiri și o conduse imediat în biroul lui Charles.

Președintele băncii, un vechi prieten al familiei, îi ieși repede în întîmpinare și o sărută pe obraz.

- Au sosit ? întrebă Paula, privindu-l îngrijorată.

- Da, de vreun sfert de oră. Ne așteaptă în sala de consiliu.

- Acum știi mai mult, Charles ?

- Ceva mai mult. Sir Logan a purtat o scurtă discuție cu mine.

- Jonathan Ainsley deține acțiuni la "Harte", nu-i așa?

Charles confirmă cu o mișcare a capului.

- A cumpărat cîteva sau toate acțiunile din partea mea de zece la sută pe care le-am scos recent pe piață, așa-i ?

- Da. Toate.

- Am bănuit. Mi-a trecut prin minte cînd veneam încoace, murmură Paula, zîmbindu-i trist bancherului.

- Vrea să facă parte din consiliul de conducere al "Întreprinderilor Harte".

- Nu se poate așa ceva ! Deținerea a zece la sută din acțiuni nu-i dă acest drept ! Să se ducă dracului !

- El pretinde acest lucru, Paula. Și după părerea mea, o să-ți dea de furcă.

- Evident. Alminteri nu s-ar fi obosit să vină tocmai de la Hong Kong pînă aici. Intrăm, ca să terminăm odată.

- Să intrăm, consimți Charles, escortînd-o. Deschise ușa laterală care dădea direct în sala de consiliu a băncii, îmbrăcată în lemn de stejar.

Sir Logan Curtis, un bărbat scund, cu păr cărunt, dar arătînd mai tînăr decît și-l închipuise ea, le ieși în întîmpinare.

- Doamnă O'Neill, sunt Logan Curtis, anunță el înainte ca Charles să facă prezentările. Îi întinse mîna și zîmbi.

Paula i-o strînse.

- Îmi pare bine, spuse ea, pe tonul unui om de afaceri. Îl vedea cu coada ochiului pe Jonathan, așezat la masa de

şedinţe. Nu se ridică, nici n-o salută şi ea nici nu-l bagă în seamă.

Sir Logan spuse :

- Vărul dumneavoastră doreşte să vă vorbească în particular, doamnă O'Neill. Noi ne vom retrage, ca să vă lăsăm singuri. Îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Charles Rossiter în timp ce se îndepărta spre uşă.

Bancherul, căruia nu-i plăcea să i se impună ce să facă în propria casă, se crispă brusc. Se întoarse spre Paula.

- Eşti de acord ? întrebă el, cu o figură îngrijorată.

- Desigur, Charles, răspunse ea degajată.

Charles Rossiter nu putu să nu-i admire calmul, extraordinara stăpînire de sine în asemenea împrejurări. Totuşi, se simţi dator să adauge, ca s-o încurajeze :

- Dacă ai nevoie de mine, sunt alături, în birou.

- Mulţumesc, Charles, eşti într-adevăr foarte drăguţ.

Îi zîmbi în timp ce el se strecură afară şi închise încet uşa după el.

Rămasă singură cu vărul ei, Paula se întoarse încet şi se îndreptă spre masa de şedinţe.

Privirea lui Jonathan nu se dezlipea de pe chipul ei. Jubila, ştiind că mingea e în terenul lui, încîntat să se joace cu ea de-a şoarecele cu pisica. Aşteptase mult timp momentul să se răzbune pe Paula O'Neill şi acum era în sfîrşit în ghearele lui. Se hotărîse mai întîi să nu se ridice şi nici să n-o poftească să ia loc. N-avea de gînd să fie politicos cu căţeaua asta rece şi calculată, care era reîncarnarea diabolicei sale bunici, Emma Harte.

Paula se opri la cîţiva paşi de masă. Îi întoarse privirea fără să şovăie. Ochii ei albaştri erau reci ca oţelul.

Jonathan vorbi primul, spunînd cu glas domol :

- A trecut mult timp de cînd n-am mai stat față-n față la o masă de ședințe. Cred că ultima oară a fost acum doisprezece ani, cînd sfîntul Alexander m-a dat afară, iar tu m-ai alungat din familie.

- Sunt absolut sigură că această întrevedere nu a fost fixată pentru ca tu și cu mine să ne depănăm amintirile, i-o reteză Paula. Așa că e mai bine să trecem la subiect!

- Subiectul este că eu am...

- Știu că deții acțiuni ale "Întreprinderilor Harte", rosti ea tăios, întrerupîndu-l. Zece la sută. Mai știu că te socotești îndreptățit să ocupi un loc în consiliul de conducere. Răspunsul este nu, nu ai acest drept. Ți-am dat răspunsul, pot să plec.

Paula se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre ușă. Inteligența ei ieșită din comun și viclenia ei îi spuneau că el mai are pregătită o carte, deci, nu fu surprinsă și nici tulburată cînd îl auzi spunînd:

- Încă n-am terminat cu tine, Paula. Mai am să-ți spun ceva.

Ea se opri și se întoarse să-l privească.

- Ce anume?

- Pe parcursul acestor ani am urmărit acțiunile "Harte" prin diverși intermediari. Acum dețin, în total, douăzeci și șase la sută din acțiuni.

Deși informația o șocă, Paula reuși să facă mină bună, să nu se dea de gol. Figura ei era calmă, privirea fermă, fiind hotărîtă să nu facă nici un comentariu. Îl observă cu atenție și se pregăti instinctiv de luptă.

Jonathan continuă:

- Mai mult de atît, am putere de vot asupra a încă douăzeci de procente... Se opri pentru a măsura efectul și un zîmbet impertinent i se lăți pe față. Gîndește-te,

Paula, am în mînă patruzeci şi şase de procente, iar tu nu ai decît patruzeci şi unu ! Rîse victorios. Deţin controlul asupra unui număr mai mare de acţiuni la "Întreprinderile Harte" decît tine. În ochii lui vicleni se strecură o expresie de imensă satisfacţie. Ce prostie din partea ta să te pui într-o situaţie atît de vulnerabilă... numai ca să cumperi reţeaua "Larson" din Statele Unite!

De data asta şocul încasat de Paula fu atît de violent, încît simţi că i se înmoaie picioarele. Se stăpîni însă din răsputeri şi reuşi să rămînă dreaptă, fermă, deşi tremura din tot corpul. Nu-şi putea permite, însă, să se manifeste în nici un fel.

Remarcă, păstrîndu-şi glasul coborît şi stăpînit :

- Cui îi aparţine partea de douăzeci la sută care este sub controlul tău ?

- Sunt acţiunile lăsate moştenire de răposatul James Weston nepoţilor lui, James şi Cynthia Weston.

- Sunt minori. Acţiunile lor sunt sub controlul avocaţilor care gestionează averea bunicului lor. Şi, prin tradiţie, "Jackson, Coombe şi Barbour" au votat întotdeauna în favoarea mea, aşa cum a procedat şi Sam Weston cînd trăia Emma Harte.

- Alianţele se mai modifică, Paula.

- Mi-e greu să cred că "Jackson, Coombe şi Barbour" s-au implicat de partea ta.

- Trebuie să crezi..., e adevărat.

- E o cacealma.

- Nici vorbă. Se ridică şi se duse spre celălalt capăt al încăperii. La jumătatea drumului spre uşă, Jonathan se opri şi se întoarse : Nu-mi trebuie decît o săptămînă sau două ca să cumpăr partea de cinci la sută necesară pentru a prelua controlul asupra "Întreprinderilor Harte". E

momentul să-ţi faci bagajele, cucoană, şi să eliberezi biroul. Mă mut eu în el. Îi aruncă o privire rece, pătrunzătoare, arătîndu-şi toată ura pe care i-o purta. Îţi dau preavizul. Voi face o ofertă de preluare a "Întreprinderilor Harte". Şi îţi promit că voi cîştiga. De data aceasta eu voi fi învingătorul ! Iar tu vei fi învinsa, Paula O'Neill !

Ea nu catadicsi să-i răspundă.

Iar el părăsi sala de consiliu trîndind uşa în urma lui.

*

* *

Paula se prăbuşi pe primul scaun.

O zgîlţîia un tremur lăuntric şi îşi ţinea strîns poşeta în poală ca să nu-i tremure mîinile. I se păru că o lăsaseră toate puterile.

Charles Rossiter se ivi în uşă. Se repezi spre ea, alb la faţă ca şi ea, cu o expresie gravă, înfricoşată.

- Am presimţit că vom avea necazuri încă de cînd am primit telefonul. Dar nu m-aşteptam la ceva atît de rău, strigă el. Sir Logan Curtis m-a informat adineauri în detaliu despre intenţiile lui Ainsley. Sunt buimăcit.

Paula dădu din cap, fără glas pentru moment. Stăpînirea ei se clătina.

Charles se uită la ea.

- Să-ţi aduc un coniac. Arăţi groaznic,

- Mulţumesc, dar nu vreau coniac. Nu-mi place. Ai cumva vodcă?

- Da. Mă duc să-ţi aduc. Simt şi eu nevoia să beau ceva.

Se întoarse după puţin timp cu o sticlă şi două pahare de la barul din biroul lui. Turnă în pahare şi îi întinse unul Paulei :

- Dă-l repede pe gît. O să-ți revii.

Paula se conformă, simți tăria alcoolului pe gît, apoi în stomac, urmată de o senzație agreabilă de căldură. După o clipă, rosti rar, dusă pe gînduri :

- Mi-e greu să cred că o firmă de avocatură serioasă, de modă veche, precum "Jackson, Coombe și Barbour" a făcut una ca asta. Să se dea pe mîna lui Jonathan ! Poate este o cacealma, Charles...

- Mă îndoiesc. Oricum, de ce ne-ar minți ? Și pe lîngă asta, faptul că-l are de partea lui pe Sir Logan Curtis a fost o manevră pentru a-ți dovedi - pentru a-mi dovedi mie - că este dincolo de orice bănuială, că procedează perfect legal. Sir Logan mi-a spus că este bogat, e un magnat stăpîn pe el, deținătorul unei mari companii, "Janus and Janus Holding" din Hong Kong. Stă, împreună cu soția lui la "Claridge" de cîteva săptămîni. Nu, Paula, mă tem că nu este o cacealma.

Ea exclamă furioasă :

- Dar de ce acționează Arthur Jackson împotriva mea ? De ce a admis să voteze acțiunile pe care le controlează în favoarea lui Jonathan ?

- Nu am nici o îndoială că Ainsley i-a oferit lui Jackson o recompensă fabuloasă pentru a vota în favoarea lui, ceva foarte avantajos pentru copii. Ainsley are probabil un contract oarecare cu firma de avocatură, Paula. N-ar fi venit azi, aici, dacă n-ar deține toate atuurile.

Ea încuviință din cap, mîhnită, știind că el avea dreptate.

Charles continuă :

- A vrut să-ți submineze reputația de reprezentantă a "Întreprinderilor Harte" față de banca noastră, să

zdruncine încrederea noastră în tine. De aceea a cerut ca întrevederea să aibă loc aici. Isteț, diavolul ăsta ! Dar vreau să-ți spun un lucru, Paula. Banca asta te susține. Așa cum a susținut-o întotdeauna pe bunica ta.

- Îți mulțumesc, Charles. Îl privi tristă. Sunt la pământ...

- Asta cam așa este. Se opri, gînditor, apoi adăugă : Simplul zvon că s-a făcut o ofertă pentru preluarea magazinelor "Harte's" poate fi dezastruos pentru tine.

- Știu. Se ridică brusc.

Charles rămase surprins.

- Unde te duci ?

- Trebuie să iau puțin aer. Mă întorc la magazin.

- Dar mai avem de discutat, Paula. Trebuie să întocmim un plan de acțiune.

- Prefer să facem asta mîine, dacă nu te superi, Charles. Te rog să mă scuzi, în clipa asta simt nevoia să fiu singură.

*

* *

Paula se așează la masa de lucru din biroul magazinului "Harte's" din Knightsbridge, cel mai celebru magazin universal din lume, teritoriul ei personal, citadela ei.

Nu era capabilă să se miște, să gîndească sau să se concentreze cît de cît asupra altui subiect în afară de îngrozitoarele probleme cu care se confrunta. Parcă primise o lovitură în moalele capului, parcă o pisase cineva în bătaie. Era ametită și din cînd în cînd o cuprindea un val de panică, împiedicînd-o să judece normal.

Pentru prima oară în viața ei, Paula O'Neill era înspăimîntată.

Îi era frică de Jonathan Ainsley, de puterea ce o avea asupra ei atît de brusc, pe neașteptate. Spectrul lui bîntuia ca un nor negru. Și ea detesta să se simtă neajutorată, neputincioasă, dar era deplin conștientă că aceste sentimente nu vor dispărea prea curînd.

M-a încolțit, se gîndi ea, străduindu-se să-și învingă greața care o cuprinsese din nou, ceva ce se repetase de cîteva ori în ultima oră. O să mă ruineze, așa cum m-a amenințat cu mulți ani în urmă. Și numai eu sunt de vină.

Senzația de greață se intensifică și fugi la baia alăturată, din zona vestiarelor. Se aplecă peste chiuvetă și vomă pînă crezu că n-a mai rămas nimic în stomac. Cînd, în sfîrșit, se îndreptă de spate, se privi în oglindă și văzu că fața ei arăta ca de cretă. Avea ochii injectați, iar obrajii erau mînjiți cu rimel. Se șterse cu un șervețel umed, își umplu un pahar cu apă și-l bău cu poftă. Vodca mi-a făcut rău, își spuse ea, deși știa că nu e adevărat. Nervii, frica și panica avuseseră acest efect devastator asupra organismului ei.

Se întoarse în birou, se îndreptă cu pași rapizi spre masa ei de lucru și se opri în mijlocul încăperii. Îi atrase atenția portretul bunicii, agățat deasupra căminului, evidențiat de lumina specială de deasupra lui. În afară de veioza de pe masa de lucru, era singura sursă de lumină din încăperea plină de umbre. De aceea portretul se reliefa într-un fel anume. Se apropie de el și rămase privind chipul iubit al Emmei Harte, imortalizat cu atîta măiestrie de parcă era viu.

O, bunico, ce-am făcut ? Cum de-am putut fi atît de neghioabă? Am pus în pericol tot ce ai clădit tu, m-am pus pe mine în pericol. M-ai rugat odată să-ți păstrez visul

şi eu am făcut exact pe dos. Ţi-am înşelat încrederea. Vai, bunico, ce să mă fac ? Cum să mai recîştig terenul pentru a împiedica să ajungă magazinele pe mîini necinstite?

Frumosul chip din portret îi întoarse privirea. Zîmbetul era plin de bunătate, dar ochii verzi erau vigilenţi şi vicleni.

Ce bine ar fi fost dacă ar mai fi trăit, se gîndi Paula, simţind că o înăbuşă lacrimile. Se simţea îngrozitor de singură.

Îşi tamponă ochii cu batista şi se aşeză pe canapea, continuînd să studieze chipul bunicii. Începu să răsucească batista în mîini, întrebîndu-se cum ar fi reuşit sclipitoarea Emma Harte să iasă dintr-o asemenea situaţie îngrozitoare.

Dar Paulei nu-i venea nici o idee salvatoare, nu găsea nici o soluţie ingenioasă şi, în frămîntarea ei, începu să sfîşie batista cu dantelă, făcînd-o zdreanţă. Era încremenită, paralizată de spaimă. Se lăsă pe speteaza canapelei şi închise ochii, încercînd să se reculeagă, să pună o oarecare ordine în gîndurile ei atît de agitate şi de tulburate.

Bătăile ceasului o făcură să se îndrepte. Se uită la ceasul de pe poliţa căminului. Spre surprinderea ei, văzu că era ora nouă. Cum trecuse timpul ?

Aţipise ? Îşi dădu seama că stătea pe canapea de mai bine de o oră.

Se ridică, se duse la birou şi ridică receptorul, dar îl puse repede la loc. N-avea rost să-l sune pe Shane. Avea şi el destule pe cap. Vestea pe care i-o va da îl va necăji şi mai mult. Mai bine să aştepte pînă mîine sau poimîine ca să-i spună, după ce va întocmi un plan de acţiune. Un singur lucru avea de făcut, asta era sigur : să găsească o

metodă pentru a bloca oferta lui Jonathan Ainsley de preluare a magazinelor "Harte's". Nu putea îngădui să se întîmple așa ceva.

O cuprinse brusc senzația de claustrofobie pe care o mai resimțise în sala de consiliu a Băncii Comerciale Rossiter. Avea impresia că se sufocă, simțea nevoia imperioasă de a fugi din încăpere, s-ajungă afară, să respire aer curat.

Înșfăcă poșeta, ieși repede din birou și luă liftul pînă la parter. Îi spuse în fugă noapte bună pazniculuí și părăsi magazinul.

*

* *

Aerul era proaspăt în seara aceea de miercuri, destul de rece pentru luna septembrie. Dar Paula se bucura că e răcoare, căci aerul o înviora. Într-adevăr, parcă învie în timp ce se îndepărta de centrul cartierului Kinghtsbridge și se îndreptă spre casa ei din Belgrave Square.

De cînd părăsise banca din City, se simțea amețită, enervată, speriată. Treptat însă, în timp ce mergea, toate aceste senzații începeau să se destrame. Habar n-avea ce-o să facă, nu știa cum va proceda cu Jonathan Ainsley, știa în schimb că își declaraseră război total. Acum era hotărîtă să se lupte împotriva lui cu toate forțele, să facă tot ce-i stă în putință ca să cîștige. Nu-și putea permite să piardă. Vărul ei va fi un adversar șiret, rece, calculat - nu avea nici o îndoială în această privință. Amenințarea lui nu fusese în van. Era pus pe fapte, nimic nu-l putea opri. Voia magazinele "Harte's". Și în aceeași măsură voia - ba nu, simțea nevoia s-o ruineze. Era împins de sentimente multiple. Și dintre ele, nu cel mai puțin important era invidia la adresa ei, invidie care îl rodea încă din copilărie.

Dintr-o dată își dădu seama că existau mai multe posibilități de a dejuca manevrele lui Jonathan. Dar vor avea efect ? Se întreba dacă măcar una din ele era legală. Nu prea știa. Va trebui să verifice mîine actele de înființare a companiei "Harte". Își propuse să nu uite să-l sune pe John Crawford, avocatul ei, cînd ajungea acasă. Era evident că va avea nevoie de sfaturi juridice.

Judecata ei funcționa din nou. Se simți ușurată cînd își dădu seama. Mintea ei începu să lucreze rapid și era atît de cufundată în mașinațiunile pe care le punea la cale, încît nu observă că trecuse de propria-i casă decît cînd se pomeni că traversează Eaton Square.

Înțelese însă imediat unde o duceau pașii : la Sir Ronald Kallinski. Unchiul Ronnie, rabinul ei înțelept. Era singurul care o putea ajuta, care o putea îndruma așa cum ar fi făcut-o Emma Harte dacă ar fi trăit.

42

Wilberson, majordomul lui Sir Ronald Kallinski, deschise ușa casei din Eaton Square la cîteva secunde după ce sună Paula.

Cînd o văzu pe scara de la intrare, pe fața lui se așternu uimirea.

- Vai, doamnă O'Neill ! Bună seara, spuse el, înclinînd capul politicos.

- Sir Ronald e acasă, Wilberson ? Trebuie să vorbesc cu el neapărat.

- Are oaspeți, doamnă O'Neill. Sir Ronald dă un dineu.

- E ceva urgent, Wilberson. Anunță-l, te rog, că sunt aici. Înainte ca majordomul s-o poată opri, ea trecuse de

el şi intrase în holul de marmură cu tapiserii vechi franţuzeşti pe pereţi. Aştept aici, spuse ea ferm, deschizînd uşa bibliotecii.

- Bine, doamnă O'Neill, spuse Wilberson, ascunzîndu-şi enervarea. Străbătu însă cu o figură mîhnită vastul hol şi ciocăni la uşa sufrageriei.

Peste numai cîteva secunde, Sir Ronald intră grăbit în bibliotecă. Sosirea neanunţată a Paulei la o asemenea oră îl alarmase. Dar expresia de uimire se transformă într-una de îngrijorare cînd îi văzu chipul.

- Arăţi îngrozitor, Paula ! Ce naiba s-a întîmplat ? Eşti bolnavă?

- Nu, unchiule Ronnie. Iartă-mă că am dat buzna în casa dumitale, dar s-a întîmplat ceva groaznic. Sunt la mare ananghie şi am nevoie de ajutorul dumitale. S-ar putea să apară o ofertă de preluare a companiei "Harte". Este posibil să pierd magazinele.

Sir Ronald încremeni. Înţelese imediat că Paula nu exagerează. Nu era genul ei.

- Scuză-mă o clipă, Paula. Îngăduie-mi să explic oaspeţilor mei că am o urgenţă şi să-l rog pe Michael să facă o vreme onorurile casei. Mă-ntorc imediat.

- Mulţumesc, unchiule Ronnie, spuse ea şi se aşeză pe minunata canapea Chesterfield, de piele.

Cînd se întoarse, aproape imediat, el se aşeză în faţa ei.

- Începe cu începutul, Paula, şi nu omite nimic, o sfătui el.

Rar şi precis, cu grija ei caracteristică pentru detalii, ea îi povesti tot ceea ce se petrecuse în ziua aceea. Avea o memorie prodigioasă, fiind în stare să relateze orice conversaţie, cuvînt cu cuvînt. Începu cu telefonul pe care

i-l dăduse Jonathan şi încheie cu confruntarea lor la bancă. Sir Ronald o ascultă atent, cu bărbia proptită în palmă, dînd din cînd în cînd din cap. Cînd, în cele din urmă, Paula termină relatarea, el exclamă furios :

- Tata avea o vorbă pentru unii ca Jonathan Ainsley. Se opri, o privi fix şi rosti cu un imens dispreţ : "tîlhar" !

- Într-adevăr, este un hoţ fără pereche ! Paula îşi drese glasul. Dar, de fapt, numai eu sunt de vină. Trebuie să fii totdeauna pregătit, ştiind că există indivizi de teapa lui. Oftă, clătinînd din cap : Am uitat că "Harte" este o companie publică, am uitat că are acţionari. Am soçotit-o a mea, am crezut că nimeni nu mă va înfrunta. Prea relaxată în unele privinţe. Şi în astfel de situaţii se scot cuţitele, nu ?

El dădu încet din cap şi o fixă cu o privire pătrunzătoare. O iubea ca pe fiica lui, o admira şi o respecta mai mult decît pe oricine. În afaceri avea îndrăzneală, inteligenţă şi intuiţie. Era nevoie de mult curaj ca să spui ce spusese ea, să-ţi recunoşti deschis greşelile. Fusese foarte surprins la începutul discuţiei lor, cînd ea îi spusese că lichidase cîteva din acţiunile ei în compania "Harte". Fusese o imensă greşeală.

- Nu voi înţelege niciodată de ce ai vîndut acea parte de zece la sută, Paula, se pomeni el rostind cu glas tăios. Nu voi înţelege cît voi trăi. Ai judecat extrem de greşit.

Ea îşi privea mîinile, jucîndu-se cu inelul de cununie. Cînd ridică în cele din urmă privirea spre el, îi zîmbi vag, cu multă tristeţe.

- Ştiu. Dar vroiam să cumpăr o reţea de magazine din banii mei... Ca să fie cu adevărat a mea.

- Ăsta da orgoliu !

- Da.

Sir Ronald oftă adînc şi adoptă un ton mai blînd.

- Dar nimeni nu este infailibil, Paula, cel mai puţin oamenii de afaceri de vază, ca noi. Lumea crede că noi suntem altfel croiţi, că suntem o specie aparte, imuni la slăbiciunile omeneşti. Ca să nu mai spun că toţi sunt de părere că suntem nişte persoane dure, lipsite de sentimente, fără slăbiciuni. Îşi imaginează că numai aşa se pot încheia tranzacţii, se poate face avere. Numai noi ştim cît de departe de adevăr sunt toţi aceştia. În sfîrşit, în cazul tău, te-ai lăsat antrenată de sentimente, de orgoliu.

- Cred că doream să-mi dovedesc mie însămi ceva.

Te-a costat cam mult, se gîndi el, dar spuse doar :

- Învinuirile şi regretele te fac să pierzi timp preţios. Trebuie să întoarcem dezavantajele în avantaje şi să ne asigurăm că vei ieşi învingătoare. Ia să vedem ce alternative ai.

Ea încuviinţă din cap. Vorbele lui îi confirmau propria opinie. Era mai optimistă de cînd stătea cu el de vorbă.

- Aş putea să mă duc să discut cu Arthur Jackson, de la firma "Jackson, Coombe şi Barbour", să fac apel la sentimentele lui, să-l conving să revoce decizia de a vota cu acţiunile controlate de el în favoarea lui Jonathan, spuse ea. Aş putea chiar să aflu ce motivaţie a folosit Jonathan, să descopăr o...

- Sună-l neapărat pe Jackson, o întrerupse Sir Ronald. Dar să nu te mire dacă va face pe surdul. Nu e legat de tine în nici un fel şi nu este obligat să-ţi spună nimic.

- Unchiule Ronnie, e imoral ce-a făcut !

- Poate că așa pare, dar nu este neapărat așa. Arthur Jackson administrează averea lui Sam Weston. Are o singură obligație : față de copiii ale căror interese le reprezintă. Dacă poate încheia o tranzacție profitabilă sau dacă poate realiza pentru ei un venit suplimentar, o va face.

- Este ceea ce a făcut cu Jonathan, nu-i așa ?

- Mai mult ca probabil. Ainsley a știut întotdeauna să manevreze oamenii cu îndemînare. Pesemne că s-a oferit să plătească dividende mari în bani lichizi, din buzunarul lui, familiei Weston, atîta timp cît firma de avocatură votează cu acțiunile controlate de ea în favoarea lui. Sir Ronald își frecă bărbia și strînse din buze, chibzuind. Apoi adăugă : Mîine o să sondez terenul. Am eu sursele mele de informare. Deocamdată tu sună-l pe Arthur Jackson.

- Am să-l sun. Mulțumesc, unchiule Ronnie. Se aplecă în față, nerăbdătoare să întrebe : Există vreun impediment ca să lansez eu o ofertă pentru a prelua toate acțiunile "Harte" ? Adică să cumpăr de la toți acționarii mei ?

- Da, există. Nu te las eu.

- Dar ar fi legal ?

- Da. Dar pentru a face din compania ta o companie particulară va trebui să oferi bani în mod public, pe piața liberă, acționarilor tăi. În felul ăsta te vei expune tuturor șacalilor și vînătorilor de corporații din City și din Wall Street. Scutură din cap, vehement. Nu, nu, nu-ți permit să faci așa ceva, Paula. Vor fi și alte oferte de preluare, posibil ostile. Și, oricum, de ce să ia acționarii tăi bani de la tine ? Vor prefera poate banii lui Sir Jimmy Goldsmith ori ai lui Sir James Hanson, ai lui Carl Icahn sau ai lui

Tiny Rowland... sau ai lui Jonathan Ainsley. Veţi licita unii împotriva altora, fără să realizaţi altceva decît ridicarea preţului acţiunilor.

Se schimbă uşor la faţă şi întoarse privirea, muşcîndu-şi buza. După o clipă se uită la el şi întrebă cu un glas obosit :

- Atunci ce pot să fac, unchiule Ronnie ?

- Poţi să începi să cauţi cîţiva acţionari care, împreună, deţin zece la sută din acţiunile "Harte". Sunt poate patru sau cinci, ori poate chiar doisprezece. Ţine-te de ei, cumpără-le acţiunile - cu o primă dacă e necesar. Ai deja patruzeci şi unu la sută. Pentru a deţine controlul îţi trebuie doar cincizeci şi unu de procente.

- Doamne, ce proastă sunt, unchiule Ronnie ! Ce-i cu mine astă-seară ? Pierd din vedere o mulţime de lucruri. E clar că nu mai judec ca lumea.

- E firesc, ai suferit un şoc, nu glumă, şi... Se opri, gîndindu-se la ceva, după care adăugă : Cred că trebuie neapărat să mai faci ceva, draga mea.

- Ce anume ?

- Trebuie să scapi de Jonathan Ainsley.

- Cum ?

- În clipa asta nu ştiu. Sir Ronald se ridică, se duse la fereastră şi privi afară, în Eaton Square, examinînd cu mintea lui analitică diverse posibilităţi. În cele din urmă se întoarse spre ea şi spuse : Ce ştim noi despre acest tîlhar?

- Mă tem că nu prea multe, de cînd a părăsit Anglia şi s-a stabilit în Hong Kong.

- Hong Kong ! Acolo s-a retras, deci, după ce l-a izgonit Alexander ! Hong Kong este un loc foarte interesant. Spune-mi puţinul pe care-l ştii.

Paula se conformă, repetînd informaţiile primite de la Charles Rossiter, care, la rîndul lui, le aflase de la Sir Logan Curtis.

- Începe să scormoneşti, Paula, spuse Sir Ronald, şi scormoneşte adînc. Lucrezi cumva cu vreo firmă particulară de detectivi pentru problemele tale de afaceri ? Dacă nu, îţi pot recomanda eu una.

- Nu-i nevoie, mulţumesc. Lucrez de ani de zile cu "Figg International". Ei se ocupă de securitatea magazinelor mele, îmi procură paznicii necesari - chestiunile obişnuite. Întîmplător au un compartiment de investigaţii cu birouri şi agenţi în toată lumea.

- E-n regulă. Angajează-i imediat. Un ticălos ca Jonathan Ainsley ascunde precis un schelet în dulap... Sir Ronald se întrerupse cînd se deschise uşa bibliotecii.

Intră Michael şi, cînd o văzu pe Paula, exclamă rîzînd:

- O, deci tu erai cazul urgent ! Observă însă imediat mina gravă a celor doi şi continuă pe un ton mai reţinut : După cum arătaţi, se pare că e într-adevăr un caz urgent. Privirea i se opri asupra Paulei. Văzu paloarea şi ochii ei obosiţi. Ce s-a întîmplat ? E ceva în legătură cu incendiul de la Sydney, Paula ?

- Nu, Michael, răspunse Paula calm, apoi se uită la tatăl lui.

Sir Ronald spuse :

- S-a întors Jonathan Ainsley. E la Londra. A venit să-i facă necazuri Paulei.

- Cum poate să facă una ca asta ? întrebă Michael mirat.

- O să-ţi explice unchiul Ronnie.

După ce tatăl lui îl informă pe scurt asupra situației, Michael se duse și se așeză lîngă Paula, pe canapea. Îi luă mîna într-a lui :

- Tata a făcut cîteva propuneri excelente. Eu cu ce te pot ajuta? întrebă el.

- Zău dacă știu, Michael, dar îți mulțumesc pentru intenție. Acum mă întorc la magazin. Trebuie să încep să verific dosarele, să răsfoiesc hîrtiile cu datele de la calculator. Trebuie să descopăr acei acționari indispensabili. Și cît mai repede.

- Vin să te ajut, o anunță Michael.

- Nu, sigur nu este nevoie. Unchiul Ronnie are musafiri. V-am deranjat și așa destul.

- Nu poți face singură o treabă ca asta ! protestă Michael vehement. O să dureze toată noaptea.

- Voiam s-o sun pe Emily.

- Bună idee ! Hai s-o sunăm de-aici. Ne întîlnim cu ea la "Harte's". Toți trei vom putea rezolva treaba.

- Dar...

- Te rog, acceptă-l pe Michael să vină cu tine, draga mea, o întrerupse Sir Ronald. O să fiu mai liniștit dacă știu că e cu tine la magazin.

- Bine. Paula se ridică și îl sărută pe obraz. O îmbrățișă și el și ea murmură : Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, unchiule Ronnie.

Bătrînul zîmbi :

- Suntem vechi prieteni, spuse el.

43

- Cunoaște-ți dușmanul, spuse Paula. Despre asta este vorba, Jack. De aceea te-am chemat aici.

Jack Figg, directorul general al firmei "Figg International", încuviinţă repede din cap.

- Înţeleg despre ce este vorba.

- Situaţia este deosebit de critică. Altminteri nu te-aş fi tîrît pînă la magazin la ora unsprezece şi jumătate noaptea.

- Nici o problemă. Aş veni oricînd pentru tine, Paula.

Jack Figg, care conducea cea mai mare şi cea mai căutată firmă din Marea Britanie, firmă de detectivi particulari şi de securitate, se lăsă pe spetează scaunului din faţa ei. Scoase din sacoul sport o agendă şi spuse :

- Dă-i drumul, Paula. Dă-mi cît mai multe date.

- Tocmai asta e, că n-am prea multe. Totuşi, am înţeles că Jonathan Ainsley trăieşte în Hong Kong de vreo doisprezece ani, de cînd a părăsit Anglia. Deţine o companie denumită "Janus and Janus Holdings". Mai mult ca sigur, se ocupă de bunuri imobiliare ; acesta a fost întotdeauna domeniul lui de activitate. Este căsătorit, dar nu ştiu cu cine. Charles Rossiter mi-a spus că stau actualmente la "Claridge". A ! A spus că soţia lui este însărcinată. Paula ridică din umeri. Mai mult de atîta nu ştiu.

- Punctul nostru de plecare va fi, evident, Hong Kong. Dar va trebui să-l supraveghez şi aici, ca să aflăm ce pune la cale.

- Bine. Şi nu uita, deci, că situaţia este critică.

- Am înţeles. Şi, desigur, vrei să-ţi parvină informaţiile... ieri.

- Nu, dacă vrei să-ţi spun drept, acum cinci ani ! răspunse Paula calmă.

Jack îi aruncă o privire înţelegătoare.

- Serios !? Cît timp am la dispoziţie ?

- Cinci zile cel mult ! Luni vreau să am raportul tău pe birou.

- Doamne, Paula ! Tu îmi ceri o minune ! Nu pot atît de repede.

- Jack, trebuie ! Altfel nu mai am ce face cu informaţiile. Va fi prea tîrziu. Se aplecă peste birou, cu faţa încordată, cu ochii ei albaştri fixaţi asupra lui : Poţi folosi cîţi agenţi vrei. Şi o sută dacă ai nevoie...

- O să te coste o groază de bani, o întrerupse Jack.

- Jack, m-am tocmit eu vreodată cu tine ?

- Bineînţeles că nu. Nu e genul tău. Dar o investigaţie profundă ca aceasta, pentru a obţine o imagine completă, poate ajunge foarte costisitoare. Foarte rapid. Mai ales cînd timpul este scurt. Pentru a aduna informaţiile pe care le doreşti va trebui să-l întorc pe Ainsley pe toate părţile. Va trebui să angajez mulţi oameni şi să transfer cîţiva agenţi din Extremul Orient în Hong Kong. Numai asta şi va ridica enorm costurile. Apoi va fi nevoie de tot felul de recompense, mită pe ici-pe colo...

Paula interveni sec :

- Nu vreau să aflu detaliile, Jack. Tu acţionează. Te rog ! Furnizează-mi cît mai multe informaţii despre Jonathan Ainsley. Am nevoie de arme împotriva lui ca să mă pot apăra. Trebuie să existe cîteva schelete în dulapul lui.

- Poate că nu, Paula. Poate că este curat ca un prunc.

Ea tăcu, ştiind că avea dreptate.

- Dar sper să nu fie, adăugă repede Jack, spre binele tău. Ascultă, o să încerc să-ţi dau raportul luni. Dar s-ar putea să ţi-l dau abia marţi.

- Fă tot ce se poate, Jack.

- Mă apuc de astă-seară, promise el, grăbit să înceapă să dea telexuri şi telefoane. Se ridică. Extremul Orient aşteaptă deja să încheie tranzacţii.

După ce Paula îl conduse pe Jack Figg la liftul personalului şi îi mulţumi încă o dată, se întoarse repede în biroul unde Emily şi Michael lucrau la dosarele acţionarilor companiei "Harte".

- Aţi reuşit să faceţi ceva ? întrebă ea din uşă.

- Încă nu, răspunse Emily. Dar nu te teme, trebuie să descoperim curînd cîteva nume. Cum a mers discuţia cu Jack Figg ? Se apucă de treabă ?

- Da. Şi am multă încredere în el. Dacă este ceva de descoperit, Jack va descoperi fără îndoială.

- O, sunt sigură că există ceva murdar în viaţa lui Jonathan Ainsley ! exclamă Emily. Cînd trăia aici, era întotdeauna cam bizar şi se înhăita cu tipi ciudaţi. Ca oribilul Sebastian Cross.

Paula simţi că o trece un fior de gheaţă.

- Te rog, nu-mi aminti de el.

- Ce rău poate să-ţi mai facă ? E mort. Şi nu mai sta acolo ca o curcă plouată ! Vino să ne ajuţi.

- Da, imediat. Paula veni lîngă ei.

Emily îi dădu un teanc de foi de la calculator.

- Începe cu astea, dar înainte de a te afunda cu nasu-n ele, să-ţi aduc o cafea şi unul din sandvişurile pe care le-am pregătit de acasă. N-ai mîncat de la prînz, Paula.

- Nu, nu mi-e foame, iubito. Dar o să beau o ceaşcă de cafea. Mulţumesc, Găluşcă.

Paula se concentră asupra primei pagini, parcurgînd repede, pînă jos, pagina cu nume. Compania "Harte" avea sute de mici acţionari care deţineau acţiuni nominale şi alţii care, de-a lungul anilor, adunaseră mai multe.

Deodată îşi pierdu curajul. Era o sarcină fără de sfîrşit, după cum spusese Michael. S-ar putea să le ia mai mult de o noapte - poate cîteva zile - pentru a găsi persoanele de care aveau nevoie. Jonathan se lăudase că el putea achiziţiona rapid cele cinci procente care-i mai erau necesare. Dar nu se lăuda degeaba. Ea ştia că exact asta vroia să facă.

- Pariez că Jonathan şi-a mobilizat acţionarii şi tot soiul de sclavi pentru a încerca să cumpere acţiuni "Harte" ! exclamă ea, exprimîndu-şi cu glas tare gîndurile, cu ochii la Michael.

El îi întoarse privirea.

- Sunt sigur că asta face. Dar tu eşti avantajată, Paula. Tu deţii informaţiile din interior - ai dosarele acestea.

- Da, recunoscu ea, reîncepînd să citească.

Emily aduse cafea pentru toţi trei şi se aşeză lîngă Paula.

- Capul sus, iubiţico ! Vom obţine curînd rezultate. După cum spunea bunica, treaba merge mai uşor cînd sunt mai multe mîini. Dar, of, Doamne, bine ar fi fost să fie aici Winston şi Shane, să ne ajute.

- Şi eu mi-aş fi dorit, Emily. Îmi lipseşte grozav Shane, în multe privinţe. Abia aştept să se întoarcă din Australia. Parcă-mi lipseşte jumătate din mine cînd nu este aici.

- Îl suni mîine să-i povesteşti despre toate astea ? întrebă Emily.

- Cred că va trebui. O să se supere dacă nu-i spun. Sper numai să nu se necăjească prea tare. Dragul de el, are atîtea probleme de la un timp !

Tonul blînd, nota de tandreţe, privirea nostalgică a ochilor ei îl impresionară pe Michael. Îl adoră pe Shane,

se gîndi el, străfulgerat de o intuiție. El este viața ei. Exact în momentul acela, Michael își dădu seama ce prost fusese să creadă că ea ar fi încurajat vreodată un avans din partea lui. Numai gîndindu-se la ceea ce ar fi putut declanșa într-un moment de nebunie, se simți îngrozitor de jenat în sinea lui.

Își aplecă mai mult capul, prefăcîndu-se absorbit de numele de pe foaia de hîrtie din fața lui, pentru a-și ascunde stinghereala care-l cuprinsese. Atracția fizică față de ea nu slăbise în anul care trecuse. Își făcuse tot felul de visuri în legătură cu ea, dar acum își dădea seama ce ridicol fusese. Ea avea o căsnicie fericită, cu un prieten de-al lui. Cum de s-a putut gîndi că el - sau de altminteri oricare alt bărbat - ar prezenta vreun interes pentru ea ? Shane era iubitul ei încă din copilărie.

Michael avea impresia că îi căzuse un văl de pe ochi. Dintr-o dată totul apărea foarte limpede. Înțelese acum ce urmărise ea de fapt pe la începutul anului... o tot împinsese pe Amanda spre el. Trebuia să-și fi dat seama încă de acum cîteva luni, la New York, că Paula nu era abordabilă. Dar se încrezuse atît de tare în propria-i imaginație, în proiectele lui nesăbuite, încît fusese orb la multe lucruri, dar mai ales fusese orb la ceea ce sărea în ochi dacă vroiai să vezi.

- Uite-l ! strigă Emily. Am găsit un acționar cu un număr substanțial de acțiuni.

- Cîte are ? întrebă Paula, nemaiîndrăznind nici să respire.

- Patru procente, Dumnezeule, trebuie să fie o femeie foarte bogată.

- Cum o cheamă ? întrebă Paula înnebunită, cu un glas ce reflecta entuziasmul lui Emily.

- O anume doamnă Iris Rumford, din... Emily urmări cu degetul pe coloană... Bowden Ghyll House, Ilkley !

- O femeie din Yorkshire, spuse calm Michael. Poate că ăsta e un semn bun, Paula.

*

* *

Sîmbătă dimineaţa, la ora zece, Paula şedea în faţa doamnei Iris Rumford, în elegantul salon al frumosului şi vechiului ei conac din Ilkley.

Pentru Paula era limpede că doamna Rumford era o femeie deosebit de bogată ; o primise politicoasă şi-i oferise imediat o cafea.

Paula acceptase să bea o ceaşcă şi acum cele două femei schimbau amabilităţi, vorbind despre vreme. După ce îşi termină cafeaua, Paula spuse :

- Aţi fost foarte amabilă că m-aţi primit, doamnă Rumford. După cum v-a anunţat asistenta mea, aş dori să discut cu dumneavoastră despre acţiunile pe care le deţineţi la magazinele "Harte's".

- Desigur, pentru mine este o plăcere, doamnă O'Neill. Trebuia să fac măcar atîta lucru pentru dumneavoastră, deoarece joi am luat ceaiul cu vărul dumneavoastră, Jonathan Ainsley.

Paula era să scape ceaşca cu cafea din mînă. O puse jos, cu grijă, pe măsuţă. Era ultimul lucru pe care se aştepta să-l audă şi îi aruncă lui Iris Rumford o privire pătrunzătoare.

- A venit probabil tot în legătură cu acţiunile dumneavoastră la "Harte".

- Da, doamnă O'Neill. Pentru asta a venit. Mi-a oferit un preţ excelent pe ele, le-a urcat chiar foarte mult preţul.

Paula simți un nod în gît și înghiți de mai multe ori înainte de a spune :

- Și ați acceptat oferta lui, doamnă Rumford ?

- Ca să spun drept, nu.

Paula se relaxă. Îi zîmbi femeii vîrstnice din fața ei.

- Deci, pot să vă fac și eu o ofertă ?

- Desigur.

- Spuneți prețul, doamnă Rumford.

- N-am fixat nici un preț.

- Dar trebuie să știți cît doriți pentru acțiunile dumneavoastră.

- Nu știu. Vedeți, de fapt, eu nu prea aș vrea să le vînd. Mi le-a cumpărat răposatul meu soț în 1959. Rîse ușor. Sunt atașată de ele sentimental. "Harte" este magazinul meu preferat din Leeds. Întotdeauna am cumpărat de acolo.

Paula își păstră calmul, stăpînindu-și iritarea. Era clar că făcuse drumul de pomană. Dar nu-și putea permite să intre în conflict cu această femeie, avea prea mare nevoie de ea. Spuse așadar :

- Desigur, mă bucur că vă place magazinul și că sunteți o clientă asiduă. Dar vă rog ceva : mai gîndiți-vă la oferta mea. Vă voi cumpăra acțiunile la prețul oferit de domnul Ainsley.

Iris Rumford o studie o clipă, ușor încruntată, de parcă se gîndea ce hotărîre să ia. Finalmente, spuse :

- Înțeleg că va avea loc una din acele mari bătălii despre care citesc în paginile financiare ale ediției de duminică a ziarului "Times"?

- Sincer, sper că nu ! exclamă Paula calmă.

Apoi, deodată, Iris Rumford se ridică.

Paula o imită, înțelegînd că discuția se terminase.

- Îmi pare rău, doamnă O'Neill, murmură doamna Rumford. Poate că n-ar fi trebuit să vă primesc. Mă tem că v-aţi pierdut vremea cu mine. M-am gîndit o clipă că-mi voi vinde totuşi acţiunile, dar acum m-am răzgîndit.

- Îmi pare într-adevăr foarte rău să aud acest lucru. Paula îi întinse mîna, încercînd să fie prietenoasă.

Iris Rumford i-o strînse.

- Văd că sunteţi supărată. Nu pot să spun că vă condamn pentru asta. Scuzaţi-mi ezitările. Iertaţi o bătrînă doamnă care nu e în stare să ia o hotărîre.

Paula replică :

- Nu face nimic. Dacă totuşi vă răzgîndiţi, vă rog sunaţi-mă.

Pe drumul de întoarcere la Leeds, Paula spumega de furie.

Era nedumerită, enervată de bizara comportare a femeii, dar în acelaşi timp dezamăgită. Oare Iris Rumford dorise doar să se simtă şi ea o persoană importantă o dată în viaţă ? Sau era vorba doar de ciudăţenia unei femei bătrîne şi singure ? Vrusese doar să-i cunoască pe Jonathan şi pe ea ? Paula se întreba cum o găsise Jonathan Ainsley pe Iris Rumford, cum aflase el că ea deţine un pachet de acţiuni "Harte".

Oftă exasperată şi apăsă piciorul pe acceleraţia maşinii sale, Aston Martin, în direcţia Leeds. Îşi pierduse vremea venind la Iris Rumford să discute.

*

* *

Petrecu aproape toată ziua lucrînd în biroul magazinului din Leeds.

Cobori de cîteva ori în magazin, dar se ocupă mai mult de hîrtiile ei. Făcea eforturi să nu se gîndească la

Jonathan Ainsley, la posibila ofertă de preluare sau la înfricoşătoarea perspectivă de a pierde magazinele în favoarea lui.

Cînd simţi că tensiunea ei creşte, se străduí să-şi amintească cum că, în ultimele patruzeci şi opt de ore, agenţii ei de bursă şi Charles Rossiter reuşiseră să mai achiziţioneze şapte procente pentru ea. Le cumpăraseră de la nouă mici acţionari pe care-i descoperiseră Emily şi Michael pe calculator.

Doar trei procente, atîta-mi mai trebuie, îşi repeta ea în şoaptă ori de cîte ori vroia să-şi ridice moralul. Şi în felul ăsta se mai liniştea pentru o vreme.

La ora patru fix, puse un teanc de hîrtii în servietă, încuie biroul şi părăsi magazinul. De obicei, stătea pînă la şase, inclusiv sîmbăta. Dar în seara aceea venea Emily la masă, la Pennistone Royal, şi Paula vroia să stea o oră cu Patrick şi Linnet înainte de sosirea ei.

Era o minunată după-amiază de septembrie, foarte însorită, iar la Leeds fusese o zi aglomerată. Circulaţia era intensă pe Chapeltown Road, pentru că toată lumea se întorcea acasă, în suburbii, după ce-şi făcuse tîrguielile în oraş. Dar Paula era un şofer excelent ; se strecură printre maşini şi în curînd ieşi la drum deschis spre Harrogate.

Se apropia de intersecţia de la Alwoodley cînd telefonul din maşină sună. Întinse mîna şi spuse "alo", aşteptîndu-se să audă vocea lui Emily.

- Doamnă O'Neill, eu sunt, Doris, de la magazin.

- Da, Doris.

- O anume doamnă Rumford din Ilkley este la celălalt telefon, spuse fata. Insistă, spunînd că este ceva foarte urgent. Se pare că aveţi numărul ei de telefon.

- Îl am, Doris, dar este în servietă. Te rog dă-i numărul de telefon din mașină și roag-o să mă sune imediat. Îți mulțumesc.

La cîteva minute după ce Paula închisese, telefonul mașinii sună din nou. Era Iris Rumford, care trecu direct la subiect :

- Ați putea să veniți la mine mîine ? Să discutăm din nou despre acțiuni.

- Mi-e imposibil, doamnă Rumford. Mîine trebuie să mă duc la Londra. Dar de vreme ce nu vreți să vindeți, cred că nu mai are rost să ne vedem.

- M-am mai gîndit la oferta dumneavoastră, doamnă O'Neill.

- Nu pot să vin acum ?

- Veniți, consimți Iris Rumford.

*

* *

- Nu știți cine sunt eu, nu ? o întreba Iris Rumford, după vreo o oră.

Paula scutură din cap în semn că nu.

- Ar trebui să vă cunosc ? V-am cunoscut undeva ? Sprîncenele i se unîră a mirare. O fixă cu atenție pe femeia din fața ei. Iris Rumford era subțire și vioaie, avea părul argintiu și obrajii rumeni și părea să aibă șaptezeci și ceva de ani. Paula era sigură că n-o cunoaște. Ne-am întîlnit undeva ? întrebă ea, încruntîndu-se din nou.

Iris Rumford se lăsă pe spetează fotoliului și-i întoarse privirea pătrunzătoare. În cele din urmă, rosti rar:

- Nu, nu ne-am cunoscut. Dar l-ați cunoscut pe fratele meu. Sau cel puțin l-ați întîlnit.

- Da ? spuse Paula, şi mai nedumerită. Cum se numea?

- John Cross.

La auzul acestui nume, Paula era cît pe-aci să strige. Reuşi să folosească însă un ton normal :

- Ne-am cunoscut cînd deţinea compania "Cross Communications". În timp ce vorbea, Paula se gîndi la fiul lui care murise, Sebastian, duşmanul ei de moarte cîndva şi prietenul lui Jonathan. Înţelese imediat de unde o cunoştea vărul ei pe Iris Rumford şi de unde ştia că are acţiuni "Harte".

- V-aţi purtat foarte frumos cu fratele meu spre sfîrşitul vieţii lui, continuă Iris Rumford. Mi-a povestit despre dumneavoastră cînd era pe moarte. Vă respecta şi vă considera foarte corectă. Pe celălalt văr al dumneavoastră, domnul Alexander Barkstone, l-am întîlnit întîmplător cînd fratele meu era la spitalul "St. James" din Leeds. Iris Rumford privea focul din cămin. După o scurtă pauză, continuă : Dumneavoastră şi domnul Barkstone... aţi fost altfel decît Jonathan Ainsley... Îşi întoarse privirea spre Paula, schiţînd un zîmbet.

Paula aşteptă, întrebîndu-se ce va urma. Întrucît doamna Rumford nu mai făcu nici un comentariu, spuse:

- Da, cred că da. Sper că da. Dar, din păcate, domnul Barkstone a murit.

- Îmi pare rău. Bătrîna doamnă privi din nou focul din cămin şi murmură : E ciudat, nu-i aşa, cît de diferiţi pot fi membrii aceleiaşi familii ! Nepotul meu, Sebastian, era un om tare rău, un ticălos. Nu prea i-am dat atenţie. John însă îl idolatriza, desigur - era unicul său fiu, unicul copil. Dar el l-a omorît pe fratele meu, l-a băgat în groapă

cu ticăloşiile lui. Şi Jonathan Ainsley este la fel de ticălos. El a bătut cîteva cuie în sicriul bietului meu frate. Nişte nemernici, Sebastian şi vărul dumneavoastră!

Deodată, Iris întoarse capul şi îşi aţinti din nou privirea asupra Paulei.

- Voiam să vă cunosc, doamnă O'Neill, să-mi dau seama eu însămi ce fel de persoană sunteţi. De aceea v-am invitat să veniţi. Sunteţi o femeie sinceră - se vede după ochii dumneavoastră. În orice caz, n-am auzit niciodată nimic rău despre dumneavoastră. În general, se spune că semănaţi cu Emma Harte. Ea era o femeie bună. Mă bucur că-i semănaţi.

Paula amuţise. Aproape că îşi ţinea respiraţia.

- Deci, dacă vă pot ajuta pe dumneavoastră personal, eu vă vînd acţiunile mele la compania "Harte".

O clipă, Paula crezu că o va podidi plînsul.

- Vă mulţumesc, doamnă Rumford. M-ar ajuta enorm. V-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi le-aţi vinde mie şi nu vărului meu.

- O, dar nici n-am intenţionat vreodată să i le vînd lui! Voiam doar... ei bine, voiam să-l mai studiez o dată, să mă asigur că l-am judecat corect. Şi am simţit şi o mică satisfacţie să-i vînturzăhărelul pe la nas şi apoi să-l retrag. Clătină din cap.Ochii ei bătrîni şi înţelepţi aveau o licărire vicleană. Cînd aţi sunat amîndoi în legătură cu vînzarea acţiunilor, am simţit că vrea să vă facă necazuri. Dar nu-i nimic, o să-şi găsească naşul într-o bună zi.

- Da. Paula se aplecă şi spuse : Azi-dimineaţă v-am spus că voi cumpăra acţiunile la preţul oferit de Jonathan Ainsley. Propunerea rămîne, desigur, în picioare.

- Nici vorbă ! Asta nu contează. Nu mă pregătesc să vă jecmănesc, doamnă O'Neill. Le puteți avea la prețul lor de pe piață.

44

Paula stătea în fața căminului din biroul magazinului "Harte's" din Knightsbridge, sub portretul Emmei. Era ora trei și un sfert, marți după-amiază, și ea îl aștepta pe Jonathan Ainsley.

În general, se îmbrăca în negru la serviciu. Dar în ziua aceea își alesese o rochie de jerse roșu aprins, cu o croială simplă și mîneci lungi. I se părea o culoare potrivită. Era tare, provocatoare, îndrăzneață, și reflecta starea ei sufletească.

Transformase dezavantajul în avantaj. Era pe punctul de a-și distruge dușmanul.

Dar cînd Jonathan apăru peste cîteva minute, înțelese că el credea încă cum că ea va fi cea care va capitula în fața lui. Toată atitudinea lui indica acest lucru. Intră sigur pe el, evident optimist, cu o expresie arogantă și un zîmbet superior.

Se opri în mijlocul încăperii.

Erau adversari. Nu se salutară.

Jonathan spuse :

- Mi-ai trimis un mesaj. Am sosit. Ai să-mi spui ceva?

- Ai pierdut !

El îi rîse în față.

- Eu nu pierd niciodată !

- Atunci, acum e prima oară. Ridică uşor capul, sigură pe ea şi mîndră. Am achiziţionat restul de acţiuni "Harte"... Făcu o pauză pentru a spori efectul. Acum deţin cincizeci şi două de procente.

Informaţia îl tulbură, dar făcu un efort şi se stăpîni. Fără a-şi manifesta emoţia în vreun fel, rosti tăios :

- Şi ce-i cu asta ? Eu am patruzeci şi şase de procente. Sunt al doilea acţionar ca importanţă şi am tot dreptul să revendic un loc în consiliul de administraţie. Intenţionez, de asemenea, să dau curs ofertei mele de preluare a companiei. O măsură cu o privire rece. Acesta va fi biroul meu într-un viitor nu prea îndepărtat.

- Mă îndoiesc ! i-o reteză Paula. Şi, în afară de asta, nu deţii patruzeci şi şase de procente, ci numai douăzeci şi şase.

- Ai uitat că eu deţin controlul asupra acţiunilor lui Arthur Jackson prin procură pentru copiii Weston ?

- Nu uit nimic. Şi sunt absolut convinsă că Arthur Jackson nu va mai încheia niciodată afaceri cu tine după ziua de astăzi.

- Nu fi ridicolă ! După care adăugă, impertinent : Am o înţelegere cu el, cu firma de avocatură. O înţelegere scrisă.

Paula înaintă cu un pas, luă un plic de pe măsuţa pentru cafea şi rămase în picioare, ţinîndu-l în mînă. Bătu uşor cu unghia în plic :

- După ce Arthur Jackson va termina de citit acest raport, care i-a fost predat acum o oră, sunt foarte convinsă că se va grăbi să anuleze orice înţelegere.

- Ce raport e ăsta ? întrebă el dispreţuitor.

- O investigaţie asupra vieţii tale la Hong Kong.

Îi aruncă o privire disprețuitoare și spuse cu un aer superior:

- Nu ai nimic împotriva mea. Sunt curat.

Paula îl privi gînditoare.

- Ciudat, spuse ea după o clipă de tăcere, dar sunt înclinată să te cred. Nimeni altcineva nu te va crede însă.

- Ce insinuezi ?

Ignorîndu-i întrebarea, ea continuă :

- Ai un asociat la Hong Kong, un asociat tăcut, un anume Tony Chiu, fiul lui Wan Chin Chiu, care a murit anul trecut. Bătrînul a fost mentorul și sfătuitorul, dar și asociatul tău acoperit, chiar din clipa în care ai sosit în colonia Coroanei Britanice. Păcat că fiul nu este o persoană la fel de respectabilă și cinstită ca tatăl său.

- Viața și afacerile mele din Hong Kong nu te privesc! izbucni el. Era furios și făcea mari eforturi să se stăpînească.

- O, ba da ! Mă privesc foarte mult din momentul în care ai încercat să-mi iei compania "Harte".

- Și o s-o iau !

- Ba n-ai s-o iei ! Paula mijì ochii și continuă cu un glas mai blînd, dar neiertător : A fost foarte interesant de descoperit că Tony Chiu deține o afacere colaterală foarte profitabilă. Se spune că este cel mai mare traficant de opiu din Triunghiul de Aur, avînd o rețea care se întinde pînă în Laos și Tailanda. Convenabil, nu, să-și spele banii cîștigați pe droguri prin firma "Janus și Janus Holdings" fără ca nimeni să aibă habar ce manevre face el ! O fațadă splendidă pentru el ! Dar mă întreb cum ar reacționa și ce măsuri ar lua guvernul și poliția Hong Kong-ului dacă ar afla toate astea ?

Jonathan o privea înmărmurit.

- Minți ! țipă el. Raportul ăla de care te agăți ca de un colac de salvare este un sac de minciuni ! Tony Chiu nu este traficant de droguri, este un bancher respectabil și respectat. Și bineînțeles că nici nu se pune problema să se folosească de firma mea pentru a-și spăla banii cîștigați cu drogurile. Aș fi știut. N-ar putea face așa ceva fără știrea mea.

Paula rîse sarcastic :

- Nu fi naiv ! Ai angajați chinezi care sunt oamenii lui Chiu, plasați de el încă de pe cînd trăia taică-său. I-a pescuit ca să-i folosească la momentul oportun, cînd urma să preia concernele bancare ale tatălui său. Oamenii aceia sunt spionii lui în afacerile tale.

- Rahat !

- Soția ta, Arabella, știe toate astea. Ea este partenerul lui de afaceri de ani de zile. El este cel care i-a finanțat multe afaceri în diverse perioade, inclusiv magazinul de antichități din Hong Kong. Pentru asta s-a căsătorit cu tine. Ca să te spioneze.

Jonathan era livid de furie, nu mai era capabil să articuleze cuvintele. Ar fi vrut s-o lovească pe Paula pentru grozăviile pe care i le spusese despre Arabella. Trase de cîteva ori aer în piept, apoi rosti, furibund :

- Cineva cu multă imaginație a scris un scenariu pentru tine. Totul este minciună, minciună, minciună ! Abia mai respira cînd încheie : El este asociatul meu în taină. Nu suntem văzuți niciodată împreună. Soția mea nici nu-l cunoaște pe Tony Chiu.

- Ce-ar fi s-o întrebi ?

Strînse buzele și ochii lui de un albastru șters se umplură de ură pentru Paula. Își întoarse privirea către

portretul Emmei Harte de deasupra capului ei şi duşmănia lui faţă de cele două femei atinse paroxismul :

- Căţea nenorocită ! şuieră el. Eşti exact ca vaca aia bătrînă ! Fac ceva pe mormîntul ei ! Fac ceva pe mormîntul tău ! înjură el.

Jignirile la adresa bunicii o incitară pe Paula, care se pregăti să dea lovitura de graţie. Cu o grijă infinită, rosti:

Frumoasa Arabella Sutton, fiică de medic din Hampshire, nu este chiar ceea ce pare a fi. Ştii, fără îndoială, că a trăit ani de zile la Paris. Dar poate că nu ştiai că a fost une din "fetele" de la "Claude" ? Paula rîse cu răceală şi continuă cu o ironie ucigătoare : Să nu-mi spui că un tip sofisticat ca tine nu ştie totul despre Madame Claude ! Era patroana celui mai căutat, celui mai de elită bordel care a funcţionat vreodată la Paris. Şi pînă în 1977...

Jonathan o privea îngrozit. Încremenise.

- .... Arabella Sutton, soţia ta, a fost una dintre "fetele" lui Madame Claude. I se spunea Francine.

- Nu te cred ! strigă el. Arabella este...

- Ba să crezi ! strigă şi ea de data asta. Îi azvîrli plicul, care ateriză la picioarele lui. Raportul şi copiile după anumite documente oficiale anexate vor constitui o lectură interesantă pentru tine.

Jonathan îl privi cu coada ochiului, dar nu se mişcă să-l ridice.

Paula spuse pe un ton glacial :

- În loc să-ncerci să-mi distrugi mie casa, mai bine ţi-ai face ordine într-a ta.

Căscă gura să spună ceva, apoi o închise. Privi din nou plicul de la picioarele lui. Tare ar fi vrut să-i arate ce părere are despre raportul ăsta, lăsîndu-l acolo. Dar nu-şi

putea permite. Dorința aprigă, nevoia sfîșietoare de a vedea documentele oficiale la care se referise ea mai adineauri era mai puternică. Se aplecă, luă plicul și, răsucindu-se pe călcîie, se îndreptă spre ușă.

- Am învins ! strigă Paula în urma lui. Să nu uiți asta niciodată !

El se opri și o privi peste umăr.

- Vom vedea, aruncă Jonathan.

*

* *

Paula se întoarse la birou, se așeză și întinse mîna după telefon, dar se răzgîndi. Stătu puțin pe gînduri. Pentru ca izbînda să fie totală, mai avea ceva de făcut. Pentru asta trebuia să fie însă nemiloasă, mai nemiloasă decît fusese vreodată Emma Harte. Încă mai șovăia. Aruncă o privire portretului bunicii, apoi se întoarse și se uită la fotografia în ramă de argint de pe birou. Era o fotografie cu Shane și cu copiii. Și ei erau moștenitorii Emmei. Trebuia să ocrotească și pentru ei compania "Harte", cu orice preț.

Fără să mai ezite, întinse mîna spre telefonul ei direct și formă numărul lui Sir Ronald.

El răspunse după două apeluri.

- Kallinski la telefon.

- Tot eu sunt, unchiule Ronnie. Iartă-mă că te deranjez mereu astăzi.

- Nu mă deranjezi, draga mea. Făcu o pauză. A plecat?

- Da. Zguduit, dar fără să cedeze. Ba era chiar evident decis să continue lupta împotriva mea. Prin urmare, îl voi înlătura, așa cum am discutat. O copie a raportului

va fi predată autorităţilor din Hong Kong. Dar, ca să fiu sinceră, unchiule Ronnie...

- Sper că nu regreţi, Paula ?

- Voi fi mai nemiloasă decît a fost vreodată bunica.

- Nu-i adevărat, draga mea. Emma era uneori foarte nemiloasă, dar numai cînd avea motive să fie... de pildă, cînd era vorba de compania "Harte", de imperiul ei de afaceri, clădit de ea din nimic şi cu concursul celor pe care-i iubea.

- Poate că ai dreptate.

- Ştiu că am, murmură Sir Ronald, pe un ton mai blînd. Ţi-am spus aseară că Jonathan Ainsley nu se va lăsa niciodată. Va încerca mereu să-ţi ia magazinele. E în firea lui.

Pentru că ea tăcea la celălalt capăt al firului, Sir Ronald adăugă:

- N-ai de ales. Trebuie să-l opreşti acum. Pentru a te păzi pe tine însăţi.

- Îmi dau seama de asta, unchiule Ronnie.

*

* *

Şedea într-un colţ din holul hotelului "Claridge", unde se servea ceaiul de după-amiază. Dar abia dacă auzea zăngănitul ceştilor de ceai, viorile orchestrei sau diferitele zgomote de fond. Era mult prea absorbit de ceea ce citea.

Jonathan citise raportul de două ori.

La început, încercase să nu-i acorde vreo însemnătate, considerîndu-l pură invenţie, o interpretare răzbunătoare a faptelor, îndeosebi pasajele despre Tony Chiu. Încetul cu încetul ajunse însă la concluzia că era foarte greu de făcut aşa ceva. Conţinea prea multe infor-

maţii reale pentru a le desconsidera în bloc. Fusese uluit cînd citise o pagină întreagă despre legătura lui cu Lady Susan Sorrell. O socotise o aventură atît de bine ascunsă, încît nu-i veni să-şi creadă ochilor cînd citi numele ei. Era convins că Susan nu ar fi vorbit niciodată despre aventura lor atunci cînd era de actualitate. Şi nici după ce se terminase. Era înspăimîntată la ideea că s-ar putea bîrfi pe seama ei şi că aceste bîrfe ar putea ajunge la urechile soţului ei. Divorţul de bogatul ei bancher era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

Ieşise curat din toată povestea, aşa cum pretinsese în faţa Paulei; dar informaţiile despre Tony îl tulburau şi-l alarmau. Dacă sunt adevărate, el poate fi implicat într-o poveste de care n-are habar. Firma "Janus şi Janus Holdings" ar fi periclitată şi el însuşi ar fi în pericol. Putea deveni o chestiune foarte gravă. Da, trebuia să ia avionul înapoi spre Hong Kong cît mai repede şi să înceapă acolo propriile lui investigaţii.

Ceea ce-l mîhnea însă peste măsură era relatarea detaliată a trecutului Arabellei. Povestea ei era susţinută de fotocopii ale unor documente referitoare la anii petrecuţi de ea la Paris. Toată viaţa ei în Franţa fusese urmărită şi consemnată cu minuţie în paginile acelea dactilografiate. Nu mai avea nici o îndoială că ea folosise numele de Francine şi că fusese una dintre "fetele" de la Madame Claude

În afară de documente, apăreau o mulţime de alte detalii care-i confirmau corectitudinea raportului. Cunoştinţele şi îndemînarea ei în relaţiile intime, atitudinea ei generală faţă de bărbaţi, care mirosea a profesionalism de curtezană, rafinamentul, mon-

denitatea, eleganța ei... Toate "fetele" lui madame Claude erau așa.

Jonathan puse foile cu grijă înapoi în plic, se ridică și porni cu pași repezi spre lift. Momentan nu putea face nimic concret în legătură cu cele ce se petreceau la Hong Kong, dar se putea duce sus ca să se confrunte cu femeia care-i era soție.

În timp ce liftul urca spre etajul zece, furia lui înăbușită răbufni din nou, sporind în intensitate. Cînd intră în apartament era cenușiu la față și tremura din toate mădularele. Intră încet, dar Arabella îl auzi și îi ieși zîmbind în întîmpinare, în hol.

- Cum a mers, dragul meu? întrebă ea, apropiindu-se și sărutîndu-l pe obraz. Jonathan era exasperat de cele ce aflase despre soția lui, așa că acum nu suporta nici să-l atingă. Rămase țeapăn, străduindu-se să n-o lovească.

O iubise, o considerase bunul lui cel mai de preț. Acum era nînjit, cu reputația distrusă, o zdreanță.

Ea întrebă din nou:

- Cum a mers întrevederea de la firma "Harte"?

- Așa și așa, spuse el degajat, ținîndu-și încă firea, deși spumega de furie.

Arabella îi aruncă o privire ciudată, observînd brusca răceală; dar imediat găsi o justificare în enervarea produsă de întrevederea cu Paula O'Neill, *la bête noire*.

Se întoarse și se înapoie în salon, unde citise pînă atunci, și se instală pe canapea. Lîngă ea se afla coșul de tricotat; îl deschise, scoase jacheța de sugar la care lucra și începu să tricoteze.

Jonathan veni după ea, puse plicul pe o măsuță și își turnă un pahar de vodcă simplă de la bar.

Sorbi din pahar, în picioare, privind-o şi observînd ce mare părea sarcina în după amiaza aceea. Putea să nască în orice clipă şi, deşi vroia să se răfuiască fără milă cu Arabella, ştia că trebuie să se stăpînească. N-o mai dorea, va divorţa cît mai curînd posibil, dar bineînţeles vroia copilul... fiul şi moştenitorul lui.

Spuse cu aerul că vrea să deschidă o discuţie:

- Cunoşti la Hong Kong un tip pe nume Tony Chiu?

Chiar dacă întrebarea o surprinse, Arabella nu lăsă să se vadă nimic.

- Nu. De ce mă întrebi? murmură ea, perfect calmă.

- N-am nici un motiv special. A fost pomenit numele lui azi la dejunul cu avocaţii mei. M-am gîndit că poate l-ai întîlnit în călătoriile tale şi poate ştii ceva despre el.

- Mă tem că nu, iubitule.

Îşi termină vodca, luă plicul şi traversă încăperea. Se aşeză pe un scaun în faţa ei şi-i spuse:

- Ai trăit atîţia ani la Paris şi nu vrei să mergi niciodată acolo. De ce?

- N-a fost niciodată locul meu preferat, spuse ea, ridicîndu-şi ochii din tricotat şi zîmbindu-i tandru.

- Atunci de ce ai stat acolo aproape opt ani?

- Acolo lucram. Ştii că am fost manechin. Dar ce-i cu întrebările astea despre Paris, dragul meu?

El răspunse rar:

- Ţi-e frică să mergi la Paris?

- Bineînţeles că nu. Dar de ce te porţi atît de ciudat? Nu te înţeleg.

- Ţi-e teamă să nu dai peste unul din foştii tăi clienţi...? Asta este, Francine?

Arabella îl privea fix. Ochii ei negri ca smoala reflectau o superbă inocenţă.

- Nu știu la ce te referi și de ce îmi spui Francine. Rîse ușor, clătinînd din cap.

- Pentru că așa ți se spunea la bordel!

- Ce naiba îndrugi!? strigă ea, privindu-l pieziș.

- Să nu negi! Aici sunt toate documentele, prin amabilitatea doamnei O'Neill. Poți citi tu însăți, spuse el, țintuind-o cu privirea. Este o investigație a vieții mele și au găsit cîteva ceva și despre tine.

Arabella nu avea încotro, luă documentele pe care i le vîra el sub nas.

- *Citește-le!*

Deodată femeia se înspăimîntă. Văzu licărirea cruntă din ochii lui și expresia neînduplecată a chipului. Cînd se înfuria, putea fi foarte crud, periculos chiar; ea știa asta, știa cum își iese din fire. Făcu ceea ce ceruse el, răsfoind repede paginile; nu dorea să le citească, fiindcă hîrtiile acelea erau acuzatoare. Dar, ici-colo, cuvintele îi săreau în ochi; percepu conținutul general și simți un junghi în inimă.

I le restitui. Era albă ca varul. În ochi îi sclipeau lacrimi.

- Iubitule, te rog, n-ai înțeles. Dă-mi voie să-ți explic. Te rog! Trecutul meu n-are nici o legătură cu ceea ce ești, cu ceea ce suntem noi astăzi, acum. S-a întîmplat demult de tot. Eram foarte tînără. Aveam doar nouăsprezece ani. Am lăsat experiența aceea în urma mea, de multă vreme, Jonny dragă.

- Te mai întreb o dată: îl cunoști pe Tony Chiu?

- Da, șopti ea.

- Ți-a finanțat magazinul de obiecte de artă din Hong Kong?

- Da.

- De ce?

- Mai făcusem afaceri şi înainte. Este un fel de mijlocitor.

- Şi el te-a pus în legătură cu mine, nu? M-a fixat ca pe o ţintă pentru tine. Urmărea ca tu să mă prinzi în mreje şi să te căsătoreşti cu mine ca să mă poţi supraveghea. Pentru el.

- Nu, asta nu e adevărat! Jonny, m-am îndrăgostit de tine! Ştii foarte bine că ăsta-i adevărul.

- Recunoaşte că m-ai vîndut. Ştiu tot! îi trînti el tăios.

Ea începu să tremure. Strigă, clătinîndu-se:

- Da, am încercat să te prind în mreje în seara aceea, la Susan Sorrell acasă, cînd ne-am cunoscut. Dar foarte curînd după aceea m-am îndrăgostit de tine. Nu mai vroiam altceva decît să te iubesc. Ăsta e adevărul. Trebuie să ştii asta încă din perioada petrecută împreună la Mongins, unde ne simţeam atît de bine împreună, numai noi doi, eram aproape o singură fiinţă.

- Nu pot să cred nimic din ceea ce spui! exclamă el, ducîndu-se să-şi mai toarne de băut.

Îl urmări cum se depărtează şi apoi cum revine la scaunul lui. După ce se aşeză iarăşi, ea spuse:

- I-am spus lui Tony că nu pot să-i dau nici o informaţie despre tine. Că nu-i voi da. Şi această hotărîre a devenit încă mai fermă atunci cînd am rămas însărcinată cu tine... Te iubesc, repetă ea, sinceră, nedezlipindu-şi privirea de pe chipul lui.

- Şi eşti implicată în traficul lui de droguri?

- Nu înţeleg ce vrei să spui! strigă ea, realmente nedumerită.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai nega! zbieră el. Ceva se rupse în sufletul lui. Sări în picioare, o apucă

de umeri şi o scutură violent. Tîrfă, urlă el, curvă, *putain! Te-am iubit! Te-am adorat! Te credeam perfecţiunea întruchipată, cea mai frumoasă şi minunată femeie din lume, fără pată! Dar eşti un nimic... un gunoi!*

Arabella izbucni într-un plîns pe care nu-l mai putea controla.

- Trebuie să mă crezi, Jony! Te iubesc din toată inima şi nu i-am spus nimic!

- Mincinoaso! zbieră el.

Ea întinse mîna spre el şi-l apucă de mîneca hainei.

El se smuci, îndepărtîndu-i mîinile, şi pe chipul lui se citea dispreţul şi ura.

- Nu mă atinge!

Deodată, faţa Arabellei se schimonosi şi îşi duse mîinile la burtă.

- Copilul! Cred că nasc. Am o contracţie. Te rog ajută-mă, Jonny. Du-mă la spital. Te rog! Îl implora ea.

*

* *

Cînd ajunse cu ea la clinica din Londra, începuse deja travaliul. Arabella a fost condusă imediat în sala de naşteri. Jonathan se duse să aştepte în holul rezervat taţilor din celebra clinică particulară. Peste o oră şi jumătate se născu fiul lui. O infirmieră veni să-l anunţe, spunîndu-i că în curînd îşi va putea vedea soţia şi copilul.

De Arabella nu-i păsa. Nu-l interesa decît fiul lui. Moştenitorul pe care şi-l dorea atît de mult. Putea să-i ia copilul de îndată ce medicii i-o vor îngădui. Pe femeile de teapa Arabellei - tîrfe! - nu le interesează copiii. Băiatul va fi crescut ca un adevărat gentleman englez. Imediat gîndurile lui se îndreptară spre diverse şcoli. Îl va

trimite pe băiat la Eton, unde fusese şi el, apoi la Universitatea Cambridge.

Şedea liniştit, cufundat în gînduri, aşteptînd să-şi vadă copilul. Îşi dădea seama că e emoţionat, că abia aşteaptă să-şi ţină băiatul în braţe. Părinţii lui vor fi fericiţi. Era primul lor nepot. Poate că-l va boteza Robi. După botez, petrecerea va avea loc la Camera Comunelor. Politician de vază şi membru în parlament, tatăl său va putea aranja lesne acest lucru.

Îşi mută gîndurile asupra Paulei O'Neill, cugetînd la problema magazinelor "Harte's". Era mai hotărît ca oricînd să ducă la bun sfîrşit planul lui de a smulge reţeaua din mîinile ei. Trebuia să facă asta! Acum avea un fiu, un moştenitor.

O infirmieră veni să-l ia mai curînd de cît se aşteptase. O urmă pe coridor pînă la apartamentul rezervat pentru Arabella cu o lună în urmă. Infirmiera îl introduse în cameră şi dispăru, spunînd că se duce după copil.

Arabella şedea în pat, rezemată pe pernă. Era palidă şi obosită.

- Jonny, începu ea, întinzînd mîna după el. Ochii ei îl implorau. Te rog, nu te mai purta aşa cu mine! Mai dă-mi o şansă, de dragul copilului nostru! Nu ţi-am făcut nici un rău. Niciodată. Te iubesc.

- Nu am ce vorbi cu tine, i-o reteză el.

- Dar, Jonny... Se opri cînd se deschise uşa. Aceeaşi infirmieră intră, de data aceasta cu copilul înfăşurat într-o păturică şi într-un şal de caşmir cu dantelă.

El se apropie repede de pat, în timp ce infirmiera punea copilul în braţele Arabellei. Priviră amîndoi copilul.

Jonathan încremeni. Primul lucru pe care-l văzu fu cuta epicantică de la ochi, bucăţica de piele ce acoperă colţul interior, tipic orientală. Stupoarea care i se citea pe chip se reflecta pe figura ei încremenită. Arabella ridică privirea spre el, fără să scoată o vorbă.

- Nu e copilul meu! urlă Jonathan, într-o izbucnire de furie. E copilul lui Tony Chiu! Sau al altui chinez! Tîrfă nenorocită!

Trecu val-vîrtej pe lîngă infirmiera care nu îndrăznea să mişte, aproape se împiedică şi ieşi în fugă din încăpere, dorind să se îndepărteze cît mai repede de locul unde se afla Arabella.

*

* *

Şoferul în uniformă răsuci cheia în contact şi impunătorul Rols-Royce gri-argintiu demară fără zgomot din faţa hotelului "Clardige", îndreptîndu-se spre aeroportul londonez. Jonathan se instală comod, afundîndu-se în canapeaua din piele moale, ca de mînuşă. Furia lui era fără margini, nu se putea domoli încă. Nu putea trece uşor peste şocul provocat de aflarea trecutului Arabellei, a duplicităţii ei; îl trădase, nu o dată şi nu într-un singur sens, şi se culcase cu alt bărbat, fiind căsătorită cu el. Un oriental! N-avea cum să nege asta. Copilul era dovada vie. *Tony Chiu*, se gîndi Jonathan pentru a nu ştiu cîta oară. Vechiul ei prieten şi binefăcător era candidatul cel mai probabil.

Se uită la servieta pusă pe banchetă lîngă el şi gîndurile lui se întoarseră la conţinutul raportului. Nu ştia încă sigur cît adevăr conţineau informaţiile despre activităţile lui Tony. Dar dacă individul ăsta îşi spăla banii prin "Janus şi Janus Holdings", ei bine, va pune capăt

acestei stări de lucru. Imediat! Şi va găsi el o cale să-i plătească poliţele asociatului chinez.

Jonathan abia aştepta să ajungă la Hong Kong. Se uită la ceas şi văzu că e abia nouă şi jumătate. Avea destul timp să prindă cursa de la miezul nopţii care-l va duce în colonia Coroanei Britanice.

Îşi strecură mîna în buzunar şi strînse în pumni pietricica de jad, *porte-bonheur*-ul lui. O scoase, se uită la ea în lumina slabă din maşină. Mîji ochii, pierdut în gînduri. Nu mai arăta la fel. Îşi pierduse luciul. Dar era talismanul lui. Rîse sec, pentru sine. Halal talisman! În ultimul timp nu-i mai purtase noroc. Dimpotrivă, numai ghinioane. Ghinioane urîte.

Jonathan coborî geamul şi aruncă pietricica, privind-o cum se rostogoleşte.

Maşina gonea mai departe. Se lăsă pe spetează, zîmbind. Îi părea bine că aruncase pietricica de jad. Poate că norocul se va schimba acum.

EPILOG

Fiecare își croiește propria lui viață...
nu putem da vina pe alții și
nimeni nu va accepta bobîrnacele.

Paul Mc. Gill, în *"Prețul succesului"*

Ședeau amîndoi pe stîncile de pe Acoperișul Lumii. Era o splendidă după-amiază de sfîrșit de septembrie, într-o sîmbătă. Cerul avea culoarea clopoțeilor și strălucea în lumina soarelui; dedesubtul lor, valuri după valuri de ierburi purpurii îmblînzeau neînduplecatele dealuri. Undeva, departe, se auzea vuietul apelor ce se rostogoleau peste bolovani și în aerul limpede se simțea miros de iarbă, de ferigă și afin.

Tăceau de cîtva timp, fiecare cufundat în gîndurile lui, bucurîndu-se că sunt din nou împreună, acolo, sus, unde era atîta pace.

La un moment dat, Shane îi cuprinse umerii și o lipi de el.

- E minunat acasă, cu tine, spuse el. Mă simt pierdut cînd suntem despărțiți.

Paula întoarse capul și îi zîmbi.

- Și eu simt același lucru.

- Mă bucur că am urcat pe dealuri, continuă Shane. Nu există loc mai frumos pe lume.

- Dealurile bunicii, spuse Paula, și ea le iubea.

- Mai ales acest loc, Acoperișul Lumii.

- Bunica a spus odată că taina vieții este să dăinuiești, murmură Paula și-l privi întrebătoare. Crezi că eu o să dăinuiesc?

- Sigur că da, iubita mea. Ai dăinuit pînă acum. De fapt, nu numai că ai dăinuit, dar ai învins. Ea ar fi foarte

mîndră de tine. Emma şi-a dorit întotdeauna ca tu să fii cea mai bună. Şi eşti.

- Tu eşti subiectiv.

- Sunt. Dar asta nu-nseamnă că afirmaţia mea nu este corectă.

- Era să pierd compania "Harte", şopti ea.

- Dar n-ai pierdut-o. Asta contează, de fapt, Paula.

Shane se ridică, o luă de mînă şi o ajută să coboare.

- Hai să ne întoarcem. Le-am promis lui Patrick şi Linnet că bem ceaiul cu ei în camera copiilor.

Trecură prin ierburile sălbatice, ţinîndu-se de mînă, împinşi de vîntul care le bătea în spate, şi se îndreptară spre maşina care era parcată pe drumul prăfos. Paula îi aruncă o privire pe furiş; îl iubea şi se simţea uşurată şi fericită că se întorsese din Australia. Sosise în Yorkshire în seara precedentă şi de atunci vorbise tot timpul, împărtăşindu-i planurile pentru reconstruirea hotelului "Sydney-O'Neill".

Deodată, Paula se opri.

Shane se opri şi el şi se întoarse s-o privească.

- Ce este? întrebă el. S-a întîmplat ceva?

- Sper că nu, răspunse ea, izbucnind în rîs. Ochii îi sclipeau de fericiere. Am vrut să-ţi spun de aseară, dar nu mi-ai dat ocazia...

- Ce să-mi spui? întrebă el.

Paula se lipi de el, îşi ridică privirea spre chipul lui, chipul pe care-l ştia şi-l iubea de o viaţă. Vom mai avea un copil. Sunt aproape în a treia lună de sarcină...

El o strînse tare, lipind-o şi mai mult de el, apoi o îndepărtă puţin şi spuse zîmbind:

- E cel mai frumos cadou de bun venit acasă pe care l-am primit vreodată.

Şi continuă să zîmbească pe tot drumul de întoarcere la Pennistone Royal.

EDITURA ORIZONTURI

CĂRŢI ÎN CURS DE APARIŢIE

Colecţia "Bestseller-urile ultimului deceniu:

- **Judith Krantz** - *Fiica lui Mistral*
- **Nicholas Davies** - *Diana - o prinţesă şi căsnicia ei nefericită*
- **Barbara Taylor Bradford** - *Glasul inimii*
- **Colleen McCullough** - *O obsesie indecentă*
- **Colleen McCullough** - *Doamnele din Missalonghi*
- **Colleen McCullough** - *Tim*
- **James Clavell** - *Vîrtejul*
- **Judith Krantz** - *Voi cuceri Manhattanul*

Colecţia "Personalităţi celebre ale istoriei"

- **David Burner** - *John Kennedy şi noua generaţie*

CĂRŢI ÎN PREGĂTIRE

- **Colleen McCullough** - *Crez pentru mileniul trei*
- **Barbara Bradford Taylor** - *Un act de voinţă*
- **Justin Scott** - *Cei nouă dragoni (continuare la Nobila casă)*
- **Judith Krantz** - *Prinţesa Daisy*
- **Philippe Van Rjndt** - *Samaritean*
- **Lawrence Sanders** - *Dosarul viitorului*
- **Wendy Perriam** - *Pasărea captivă*
- **Justin Scott** - *Obsesia adevărului*
- **Judith Krantz** - *Pînă cînd ne vom revedea*